

ARGUMENTI

Časopis za društvena/politička pitanja, Godina XIX, Broj **54**, April 2025. **BESPLATNO**

U ovom broju:

Siniša Ljepojević	Osam decenija od kraja Drugog svjetskog rata
ZABORAV I OBMANE VODE U NOVI RAT	(9)
Andrej Fursov	Pad Evrope u Rupu Istorije	(23)
Андрей Фурсов	Закат Европы в Лунку Истории	(79)
Prof. dr Dragomir Drago
Vuković	DEJTONSKA BIH -(NE)USPJEŠAN EKSPERIMENT
MEĐUNARODNE ZAJEDNICE	(139)
Branimir Kuljanin	KONZERVATIVNI ZAKRET AMERIKE I PREUREĐE-
NJE SVIJETA	(151)
Stevo Pašalić	MIGRACIONI GUBICI BOSNE I HERCEGOVINE I DE-
MOGRAFSKO-EKONOMSKE POSLJEDICE	(273)
Milorad Dodik	DOBRI DANI REPUBLIKE SRPSKE DOLAZE	(293)
Milorad Dodik	ZAVRŠNA RIJEČ: Odbrana suvereniteta
državnog uređenja i Ustava	(317)
Milorad Dodik	Ustav Republike Srpske je sjajna
prilika ove generacije	(335)

ARGUMENTI

časopis
za društvena / politička pitanja
izlazi svaka četiri mjeseca

ARGUMENTI

časopis za društvena / politička pitanja
izlazi svaka četiri mjeseca

Izdavač

Savez nezavisnih socijaldemokrata,
Banja Luka
Kralja Petra II Karađorđevića 15.

Glavni urednik

Milan Ljepojević

Redakcija

Franc Sošnja, Krsto Grujić, dr Saša Mićin, Tadej Labernik,
pof. dr Branimir Kuljanin, Slavko Mitrović, mr Vanja Malidžan

Kompjuterska priprema, dizajn i štampa

Grafid d. o. o.
Banja Luka

Tiraž

500

ARGUMENTI

časopis za
društvena / politička pitanja

Banja Luka
April 2025

Riječ urednika

Pred nama ili sa nama je 54. broj naučnog časopisa za društvena i politička pitanja ARGUMENTI.

Argumenti su u prošloj 2024. godini obilježili svoje puno-ljetstvo, 18 godina postojanja i izlaženja, a u ovoj 2025. godini su ušli u svoju 19. godinu. Želim da podsjetim da ovaj naučni časopis SNSD-a izlazi tri puta godišnje, u aprilu, avgustu i decembru. Pred nama je aprilski 54. broj.

Od prvoga broja do danas koncepcija je ostala ista. Dakle, primjenjena nauka, a ne prodaja virtuelne istine i obmana.

Orijentacija na teme iz Republike Srpske, BiH, regiona ili država bivše Jugoslavije, Evroazijski svijet sa posebnim fokusom na Rusku Federaciju i Kinu, Evropu, SAD i ostatak svijeta. Republika Srpska i srpski nacionalni interes Srba i srpskog naroda su na prvom mjestu.

Favorizovanje mladih autora, ali samo pod uslovom da ispunjavaju sve prihvaćene i poznate naučne i stručne standarde. Kvalitet rada određuje pristup i objavljivanje radova u Argumen-tima, a ne godine starosti.

Argumenti sa naučnog i stručnog stanovišta, na bazi argu-menata i istine, daju odgovore za pravce društvenog i političkog kretanja Republike Srpske i srpskog naroda.

Časopis, objavljuje radove na srpskom jeziku, ali i na ma-ternjem jeziku autora. Do sada radove uglavnom van srpskog govornog područja objavljuju autori iz Ruske federacije, na srp-skom i ruskom jeziku.

Ova 2025. godina je posvećena jubileju 80 godina od pobjede nad fašizmom, odnosno 80 godina od pobjede nad njemačkim nacizmom i hrvatskim ustaštvom, dva najveća zla koje je ljudska civilizacija do sada upamtila.

Ove godine obilježavamo 80 godina od proboja jasenovačkih logoraša, 22. aprila 2025. godine. Logora u kome su na najzvjerskiji i najbrutalniji način ubijani Srbi, Jevreji, Romi i ostali. Vladimir Dedijer tvrdi da je pobijeno u Jasenovačkom kazamatu 1 100 000 Srba.

U ovoj 2025. godini ćemo obilježiti i 30 godina od postizanja Dejtonskog mirovnog sporazuma 21. 11. 2025. i njegovog potpisivanja u Parizu 14. decembra 2025. godine.

Na kraju, mi ostaje samo da čestitam svim autorima na objavljenim radovima. Posebne čestitke upućujem ruskom akademiku Andreju Fursovu, čiji rad pod nazivom PAD EVROPE U RUPU ISTORIJE objavljujemo u ovom broju, a objavili smo ga tačno prije pet godina aprila 2020. godine. Rad ima svoju snagu i sa godinama dobiva na značaju, i zato ga objavljujemo u ovom broju.

Čitaocima preporučujem aprilski 54. broj argumenata u 19-oj godini izlaženja.

Milan Ljepojević

Sadržaj

<i>RIJEČ UREDNIKA</i>	5
<i>SINIŠA LJEPOJEVIĆ</i> OSAM DECENIJA OD KRAJA DRUGOG SVJETSKOG RATA ZABORAV I OBMANE VODE U NOVI RAT	9
<i>ANDREJ FURSOV</i> PAD EVROPE U RUPU ISTORIJE.....	23
<i>АНДРЕЙ ФУРСОВ</i> ЗАКАТ ЕВРОПЫ В ЛУНКУ ИСТОРИИ	79
<i>PROF. DR DRAGOMIR DRAGO VUKOVIĆ</i> DEJTONSKA BIH -(NE)USPJEŠAN EKSPERIMENT MEĐUNARODNE ZAJEDNICE.....	139
<i>BRANIMIR KULJANIN</i> KONZERVATIVNI ZAOKRET AMERIKE I PREUREĐENJE SVIJETA	151
<i>STEVO PAŠALIĆ</i> MIGRACIONI GUBICI BOSNE I HERCEGOVINE I DEMOGRAFSKO-EKONOMSKE POSLJEDICE	273
<i>MILORAD DODIK</i> DOBRI DANI REPUBLIKE SRPSKE DOLAZE.....	293
<i>MILORAD DODIK</i> ZAVRŠNA RIJEČ: ODBRANA SUVERENITETA DRŽAVNOG UREĐENJA I USTAVA	317
<i>MILORAD DODIK</i> USTAV REPUBLIKE SRPSKE JE SJAJNA PRILIKA OVE GENERACIJE....	335

Siniša Ljepojević

Osam decenija od kraja Drugog svjetskog rata ZABORAV I OBMANE VODE U NOVI RAT

Obilježavanje 80. godišnjice od kraja Drugog svjetskog rata, najvećeg stradalništva u modernoj istoriji, je svečana prilika za sjećanja i opomenu da se takva ljudska nesreća više nikada ne dogodi. Ali, jubilej su zaborav, obmane i politički interesi pretvorili u geopolitičku igru koja ne sluti na mir i dobro. Savremeni svijet se izuzetno ozbiljno nalazi pred izazovima novog ratnog sukoba a mnogi hroničari su skloni da kaže da je praktično Treći svjetski rat počeo sa ratom u Ukrajini.

U ratu u Ukrajini na direktan ili indirektan način s jedne strane učestvuje 38 mahom zapadnih zemalja, mada neki tvrde da ih ima i 50 ali to nije tačno, a s druge samo Rusija. To je ipak svjetski sukob, još uvijek manje-više ograničenog inteziteta iako su ljudske žrtve velike.

Mnogi, međutim, ocjenjuju da ovo ipak nije Treći svjetski rat nego samo početak konačnog kraja Drugog svjetskog rata. Jer, kraj Drugog svjetskog rata nije donio nikakve systemske promjena društvenog modela koji je i

U ratu u Ukrajini na direktan ili indirektan način s jedne strane učestvuje 38 mahom zapadnih zemalja.

doveo do ratnog sukoba. Model je ostao isti i to sada poslije toliko decenija trasira put do novog rata. U zapadnoj historiografiji

Zvanične verzije istorije u zapadnoj literaturi se svode na tvrdnje da je lider nacističke Njemačke Adolf Hitler „bio lud“ i da se zato desio rat.

ji vrlo su rijetko analizirani uzroci Drugog rata i ko je sve stvarno odgovoran za njegovo izbijanje.

Zvanične verzije istorije u zapadnoj literaturi se svode na tvrdnje da je lider nacističke Njemačke

Adolf Hitler „bio lud“ i da se zato desio rat. Na-

ravno, Hitler nije bio lud nego je deo zapadnog modela društva koji generiše ratove.

Zapadni model se temelji na neprijateljstvu prema drugoj strani, Zapad jednostavno ne može bez neprijatelja i uglavnom ga generiše preko posrednika. Taj posrednik je po pravilu ranjiv i uslovljen je na pristanak da igra tuđu igru. Uoči Drugog svjetskog rata to je bila Njemačka kao što su sada Evropska unija (EU) i Ukrajina.

Jednom prilikom prije dosta godina sada pokojni Henri Kissindžer na pitanje tada novinara Dragana Bisenića (sada ambasador Srbije u Saudijskoj Arabiji) zašto je Amerika u jugoslovenskoj krizi favorizovala hrvatske ustaše odgovorio zato što se na taj način najlakše budi mržnja i ruši država.

Takav model društva vodi ka stalnim ratovima bez kraja a pod izgovorom „rat je da bi bio mir“. A onda kada je Zapad suočen sa porazom obično glavni inicijator i krivac nudi mirovne pregovore, primirje i predstavlja se kao šampion mira. I tako do slijedećeg ratnog sukoba. A nikako da se otklone ili o njima razgovara uzroci krize i ratova.

I tako je već osam decenija a najnoviji, naravno tragičan, primjer je rat u Ukrajini. Zapad na čelu sa Amerikom je praktično poražen u tom njihovom ratu protiv Rusije i tektonskih promjena u svijetu. I sada da bi izbjegli priznanje poraza prva je Amerika sa novom predsjedničkom administracijom iskoračila da posreduje u mirovnim pregovorima između Rusije i Ukrajine. Kao da je to

Zapadni model se temelji na neprijateljstvu prema drugoj strani.

rat Ukrajine i Rusije, to je rat Zapada i Rusije a na prostoru nesrećne Ukrajine. Vašington sada nudi primirje ali izbjegava eliminisanje izvorišta

problema i naravno priznanje poraza.

To je apsurd ali i model funkcionisanja Zapada. Taj apsurd se u javnosti zamagluje pričama o miru, ali ne i kako je do rata i

došlo na prvom mjestu, a sve češće plasiranjem grandiozne teme o novom uređenju svijeta i prizivanjem konferencije na Jalti, na Krimu, 1945. godine kada je uobičen poslijeratni poredak. Ali, i tu je ključni apsurd, na Jalti su razgovarale sile pobjednice u Drugom svjetskom ratu, Sovjetski Savez, Amerika i Velika Britanija.

Uz to, novi poredak je uspostavljen jod na konferenciji u Teheranu kada je Drugi svjetski rat mogao da bude i završen. A sada u ovom vremenu na nekoj tobože novoj Jalti ko bi mogao da razgovara. Amerika nije pobjednica u ratu u Ukrajini, pobjednik je Rusija. Zapad, prije svega Evropa, govori i o neakvim mirovnim snagama za Ukrajinu. Koje mirovne snage i pod kojim mandatom. Još jedna obmana.

Naravno, sigurno je da će poslije rata u Ukrajini doći do neke nove bezbjednosne arhitekture prije svega u Evropi ali kao i u svakom ratu u poslijeratnom poretku dominantan uticaj ima onaj ko je pobijedio a to je u ovom slučaju Rusija. I prednost ovovremene Rusije je u njenoj kulturi sjećanja, ona uči od onoga što je bilo u prošlosti, ne zaboravlja.

Kultura sjećanja je najveća brana od obmana a obmane su počele odmah po okončanju Drugog svjetskog rata i bile jedina konstanta minulih osam decenija. Mnogo ih je ali da navedemo nekoliko primjera.

Saveznici su bili dogovorili da kapitulacija Njemačke bude potpisana 8. maja 1945. godine u Berlinu. Ali Amerika i Britanija su iza leđa Sovjeta i suprotno dogovoru tog dana odveli delegaciju njemačkih generala u Francusku da potpišu zasebnu kapitulaciju. Kapitulacija je potpisana u vagonu pored Pariza u kojem je 1918. godine potpisano i primirje u Prvom svjetskom ratu. Potom se volumenta vratila u Berlin na dogovoreno potpisivanje kapitulacije svim saveznicima i pobjednicima. Ali su kasnili pa je taj čin upriličen veoma kasno kada je u Moskvi već bio 9. maj. Dan pobjede se na Zapadu skoro decenijama nije obilježavao a Moskva ga je svake godine obilježavala 9. maja. Kada je i na Zapadu počelo obilježavanje Dana pobjede šezdesetih godina to je bio 8. maj a krajem osamdesetih je 9. maj proglašen Danom Evrope.

Naravno, sigurno je da će poslije rata u Ukrajini doći do neke nove bezbjednosne arhitekture prije svega u Evropi.

Kultura sjećanja je najveća brana od obmana a obmane su počele odmah po okončanju Drugog svjetskog rata.

Bizaran je i slučaj nacističkog generala i obavještajca Rajn-
harda Genela koji je bio šef obavještajne službe na Istočnom fron-

Amerika je, kako se pokazalo, izvu-
kla najviše koristi od Drugog svjet-
skog rata.

tu. Njega je Sovjetski Savez tražio da mu sudi za brojne ratne zločine ali su ga Amerikanci sačuvali i uporno ga štitili. U stvari, odveli su ga u Ameriku gdje je pomogao u formiranju Centralne obavještajne agencije (CIA) a potom vratilo u Njemačku. U Njemačkoj je uspostavio Obavještajnu agenciju Njemačke (BND) i umro prirodnom smrću.¹

Kada su formirane Ujedinjene nacije kao garant mira u svijetu u njihov Savjet bezbjednosti je među stalne članice uvršena i Francuska a na insistiranje Vinstona Čerčila. A Francuska nije pobjednica u ratu, naprotiv poražena je i bila saradnik nacističke Njemačke. Postojao je pokret otpora sa generalom Degolom ali taj pokret nije dobio rat. To je bila britanska igra da ima saveznika u Savjetu bezbjednosti jer Čerčil drugima pa ni Amerikancima nije vjerovao. Uz to, u Savjet bezbjednosti je kao stalni član ubačena i Kina. Ali, to je bila Kina američkog klijenta Čang Kajšeka koji je bio na čelu onoga što se danas zove Tajvan. Znači nije Kina. A prava Kina je postala članica Savjeta bezbjednosti tek 1971. godine.

Amerika je, kako se pokazalo, izvukla najviše koristi od Drugog svjetskog rata. Sovjetski Savez jeste postao svjetska sila ali korist je pripala Americi. Poslije rata je inicirala takozvani Hladni rat koji je od saveznika Sovjete pretvorio u neprijatelje i Amerika

Američko iskustvo iz Drugog rata je da je rat „dobar biznis“ i od tada ne prestaje da ratuje po bijelom svijetu.

je preko dolara kao dominantne svjetske valute uspostavila praktično svoju imperiju. Američko iskustvo iz Drugog rata je da je rat „dobar biznis“ i od tada ne prestaje da ratuje po bijelom svijetu.

1 Rajnhard Genel (1902-1979) je bio odgovoran za smrt hiljada ljudi a najviše u Sovjetskom Savezu. Kao vojni obavještajni oficir za vrijeme Drugog rata radio je i u Jugoslaviji i Grčkoj. Dogurao je do čina general-majora. U aprilu 1945. Hitler ga je smjenio sa svih funkcija a poslije rata predao se Amerikancima koji su ga umjesto na Nirnberški sud odveli u Ameriku gdje je učestvovao u formiranju Centralne obavještajne agencije (CIA). Poslije formiranja CIA-e 1947. godine vratio se u Zapadnu Njemačku gdje je formirao CIA obavještajnu mrežu koja se zvala Grenel organizacija koja je okupljala bivše nacističke oficire obavještajce. Iz te organizacije je izrasla njemačka federalna obavještajna služba (BND) čiji je Genel bio prvi direktor. Nikada mu nije suđeno za ratne zločine. Amerikanci su iz svog obavještajnog centra u Švajcarskoj već u toku rata uspostavili kontakte sa mnogim nacističkim oficirima a time je rukovodio Alen Dals kasniji direktor CIA-e. Dals je sa mjesta direktora smjenio predsjednik Džon Kenedi 1962. godine. U Americi se sumnja da je Dals učestvovao u kasnijem ubistvu predsjednika Kenedija.

Valjalo bi se, međutim, prisjetiti jedne izjave američkog predsjednika Franklina Ruzvelta tokom Konferencije na Jalti februara 1945. godine. Posle postignutog dogovora o podjeli interesanih zona prema kome je Istočna Evropa pripala Sovjetskom Savezu britanski premijer Winston Čerčil je zamjerio američkom predsjedniku da je „mnogo dao Sovjetima“. Predsjednik Ruzvelt je uzvratio da, kako je rekao, „Rusi malo i traže jer oni su dobili ovaj rat a ne mi“.²

Samo u osvajanju Berlina poginulo je oko 330.000 sovjetskih vojnika.

Samo u osvajanju Berlina poginulo je oko 330.000 sovjetskih vojnika mnogo više nego što su žrtve zapadnih saveznika u cijeloj Zapadnoj Evropi. I to u borbama za samo jedan grad.

Obmane su vremenom, kako se kriza u zapadnom svijetu produbljivala, prerasle u otvorene laži. Među najekstremnijim javnim lažima je priča kako je Sovjetski Savez izazvao Drugi svjetski rat i da dijeli odgovornost zajednom sa Hitlerovom Njemačkom. Tu laž je u jednoj deklaraciji prihvatio i raniji saziv Evropskog parlamenta. Na Zapadu a posebno među zemljama Evropske unije je krenulo prepravljanje istorije i istorijskih činjenica. U Baltičkim republikama, koje su članice i EU i NATO pakta se otvoreno slave lokalne nacističke jedinice koje su ubile više ljudi nego njemačke okupacione snage. Sa uvredama istorije ne zaostaje ni Poljska. Na obilježavanje godišnjice oslobođenja nacističkog logora Aušvic koji je oslobodila vojska Sovjetskog Saveza, u stvari Rusije, Varšava više ne zove delegaciju Moskve. Obilježava se oslobođenje logora a ne zovu se oslobodioci. Ali, zato je glavni gost Njemačka u čije ime su u Aušvicu ubijani ljudi.³

Obmane su vremenom, kako se kriza u zapadnom svijetu produbljivala, prerasle u otvorene laži.

2 Dokument objavljen u knjizi The Mitrokhin Archive, The KGB in Europe and the West, autora Kristofera Andrija i Vasilija Mitrohina, London, 1999.

Vasili Mitrohin (1922-2004) je bio dugogodišnji arhivar sovjetske službe bezbjednosti KGB. Vrbovala ga je britanska obavještajna služba MI6 i on je godinama prepisivao dokumente iz Arhiva KGB-a. Kada se raspadao Sovjetski Savez on je 1992. preko Latvije pobjegao u Englesku gdje je i umro.

Američki predsjednik Franklin Ruzvelt je imao mnogo više razumijevanja za saveznički doprinos Sovjetskog Saveza i da je poživio veliko je pitanje da li bi i bilo Hladnog rata. Umro je iznenada ubrzo poslije Konferencije na Jalti, aprila 1945. U Americi se posljednjih godina u mnogim knjigama izražavaju sumnje da je Ruzvelt u stvari ubijen u svojoj rezidenciji u Džordžiji.

3 Opet Poljska, što bi rekli historičari. Poljska je bila i prva evropska zemlja koja je odmah poslije dolaska na vlast Adolfa Hitlera sklopila sporazum o saradnji i prijateljstvu sa Njemačkom. Malo je poznato jer se zbog velikog stradanja Poljaka u Drugom svjetskom ratu to prećutkivalo da je Poljska kada je Hitlerova Njemačka ušla u Čehoslovačku 1938. i okupirala Sudetsku oblast takođe ušla sa sjevera i okupirala jedan dio te zemlje. Poljska je takođe spriječila inicijativu Sovjetskog Saveza da se

Ili, na primjer, Ukrajina je povodom 80 godina od kraja Drugog svjetskog rata na spomeniku ratnoj pobjedi promijenila datum ratnog početka. Na spomeniku je pisalo 1941 – 1945. U So-

Rat u Ukrajini je sve to razgolitio.

vjetskom Savezu je rat tada počeo i toliko trajao. A sada piše 1939 – 1945, što je istorijska laž. Vjeruje se da je promjena došla na zahtjev Poljske a u „duhu Evrope“ i mržnje prema Rusiji.

Rat u Ukrajini je sve to razgolitio. Trebalo bi takođe podsjetiti i na neke elementarne kategorije. Svjetski rat je, po definiciji,⁴ kada ratni sukob zahvati dovoljno veliki broj zemalja. Na primjer, ako bi Amerika zaratila protiv Kine to ne bi bio svjetski rat. Jedino Evropa može da u ratni sukob uvuče dovoljno veliki broj zemalja, to je jednostavno sudbina njene geografije. Svjetski sukob može da počne samo u Evropi. A i Ukrajina je Evropa.

Zato je u toj ukrajinskoj i evropskoj sudbini posebno zanimljiva i važna uloga Evropske unije. Iako formalno EU nije sama Evropa taj blok je potpuno dominantan na Starom kontinentu pa i njegova sudbina zavisi od njega.

Evropska unija je decenijama sebe predstavljala kao blok mira a sada je postala vodeći ratni huškač i zagovornik rata. Njene vodeće zemlje zagovaraju nastavak rata u Ukrajini i pod izgovorom „ruske prijetnje“ planiraju intenzivno naoružavanje i militarizaciju privrede i društva. Poslije promjene administracije u Vašingtonu koja ima ambiciju da okonča rat u Ukrajini EU se najednom uplašila mira. Ironija je da je u EU dominantan strah od mira. Danska premijerka je taj strah formulisala porukom da je za Ukrajinu, a tako i EU, „bolji rat nego mir“.

Zašto?

Evropska unija je decenijama sebe predstavljala kao blok mira a sada je postala vodeći ratni huškač i zagovornik rata.

EU je potpuno urušena, još i prije rata u Ukrajini, i taj rat je sada, u stvari, izgovor njenog formalnog postojanja. Kada se završi rat u Ukrajini nestaće i Evropska unija, to je svima jasno i zato tako očajničko ratno huškanje. U traženju

odmah po dolasku Hitlera na vlast formira vojna koalicija Evrope kako bi se na vrijeme osujetili njemački ratni planovi.

Ratni britanski premijer Winston Čerčil je govorio da je Poljska „hijena Evrope“.

- 4 Prvi svjetski rat u stvari nije bio svjetski. Tako su ga proglasili samo Amerikanci kada je Amerika pred kraj rata. U njemu je učestvovalo samo osam evropskih zemalja pa tako nije bio svjetski. U literaturi on se ipak naziva Velikim ratom a ne svjetskim.

odgovora na pitanje zašto je to ratničko raspoloženje uglavnom se vjeruje da je to zbog toga što je Amerika napustila Evropu i svoju pažnju sa Evrope usmjerila na Aziju i Pacifik, posebno na Kinu. To bi moglo da znači i da se Evropa poslije 80 godina američke okupacije konačno oslobodila. (...fusnota kako i zašto Amerika napušta Evropu...kad je počelo...) A toliko se govori o slobodi a Evropa se sada plaši slobode. Neki opet kažu da je strah Evrope zbog toga što nema mogućnosti da samu sebe odbrani, posebno protiv „starog neprijatelja“ Rusije. A mnogi vjeruju da je to zbog toga što nema lidere.

Evropska unija koja se predstavlja i kao Evropa živi u zamrznutom vremenu.

Evropska unija koja se predstavlja i kao Evropa živi u zamrznutom vremenu. Zaboravlja se da je evropsku integraciju prije 68 godina stvorila Amerika a ne Evropa i ta integracija je bila instrument Hladnog rata. Hladnog rata više nema mada bi evropske zemlje voljele da se ponovo uspostavi. Neka vrsta hladnog rata se već doduše uspostavlja ali na drugom mjestu, u Aziji.

Evropska integracija je u paničnom strahu i zbog njene potpune marginalizacije na globalnom nivou, i ekonomske i političke, a njeni lideri su navikli da se sve vrti oko EU i da je ona centar. Ona više nije centar. Ali evropski lideri se prave da to ne vide i dalje se ponašaju kao da su centar svijeta. Na njihovu i žalost onih koji još vjeruju u evropske mitove evropska perspektiva je, kako sada izgleda, da se vrati svom nekadašnjem statusu azijskog poluostrva. Evropa nema mnogo mogućnosti i mnogi skupovi i izjave su samo prazne riječi uplašanih lidera. EU je, i stvari, odavno američki vazal koji se dugo predstavljao kao saveznik.

Vodeće zemlje EU svoj strah od mira pokušavaju da odbrane velikim planovima naoružavanja i militarizacijom ne samo privrede nego i društvenog ambijenta.

Osnova politike Evropske unije je naoružavanje Evrope i militarizacija društva. Predsjednica Evropske komisije Ursula fon der Lajen je obećala 800 milijardi evra za naoružavanje zemalja EU. I to predvodi Evropska komisija koja u stvari nikome nije odgovorna. I to je projekat do 2030. godine. EU može da obezbijedi 150 milijardi a ostalo su krediti. Od koga? Naravno

Vodeće zemlje EU svoj strah od mira pokušavaju da odbrane velikim planovima naoružavanja i militarizacijom ne samo privrede nego i društvenog ambijenta.

od američkih banaka i investicionih fondova kao što su BlekRok i Vanguard. Izgovor je, kao i obično, Rusija a sad je dodata i Kina.

Evropska komisija predlaže da cijela EU pređe na ratnu privredu.

Evropska komisija predlaže da cijela EU pređe na ratnu privredu. Francuski predsjednik Makron ne zaostaje za Ursulom fon der Lajen i tvrdi da je „Rusija postala i ostaće pretnja Francuskoj i Evropi“. Francuski lider se u obraćanju sunarodnicima izjasnio protiv prekida rata u Ukrajini. To je znači politika Evropske unije.

U stvari, EU kao i Amerika pokušava da svoju privredu oživi kroz vojno-industrijski kompleks. Potpuna militarizacija. Ali to je uzaludan posao. Na kraju sve zavisi od političke volje a nje ipak nema u dovoljnoj mjeri.

Prema podacima britanskog Dejli telegrafa najveću stajaću vojsku u EU ima Italija, 338.000 vojnika, zatim Francuska, 340.000, Španija 199.000, Poljska 189.000, Njemačka 183.000, Grčka 147.000 i Rumunija 128.000.

Analize londonskog Međunarodnog Institua za strateške studije (IISS) pokazuju da su u prosjeku troškovi za vojsku u EU od 2014. godine nominalno porasli za 50 odsto. Ali, problem jačanja vojnih snaga u EU su malo kapaciteti i rascjepkanost vojne industrije. Samo tri kompanije vojne industrije u EU spadaju u 20 svjetskih proizvođača. Za ilustraciju, krajem 2023. godine, u EU je pravljeno 14 različitih platformi tenkova a samo je Erbas pravio 30 modela helikoptera. Vojni budžet EU je i do sada bio veliki, 2023. godine je iznosio 312 milijardi dolara. I to je drugi najveći vojni budžet u svijetu ali za te pare se uglavnom kupuje američko naoružanje. I iako politički napušta Evropu američki cilj je da kompletno preuzme evropsku vojnu industriju. U prevodu, odbrambena industrija EU polako prelazi u američko vlasništvo i sav novac će završiti u američkim bankama koje će i finansirati povećanje troškova naoružavanja.

U stvari, EU kao i Amerika pokušava da svoju privredu oživi kroz vojno-industrijski kompleks.

Vodeće zemlje se, ako je suditi prema njihovim planovima, se prosto utrkuju u naoružavanju i traženju izlaza iz krize u militarizaciji društva i ekonomije. U tom prednjači Njemačka. Berlin planira u stvari izdvoji skoro 1000 milijardi evra za naoružavanje a pod izgovorom ne samo Rusije nego i izgradnje infrastrukture za potrebe oružanih

snaga. Njemačka je ponovo centar oživljavanja evropskog agresivnog militarizma i moglo bi se reći da i sama EU jer slijedi njemačku militarizaciju. I te pare će, kako se najavljuje, Njemačka pronaći u uštedama od socijalnih davanja, penzija i zdravstvene zaštite. Mnogi su skloni da taj proces nazivaju Četvrtom Rajhom koji bi mogao da bude nasljednikom Hitlerovog Trećeg Rajha.

U Njemačkoj se tvrdi da bi rat protiv Rusije mogao da počne najdalje za pet godina.

U Njemačkoj se tvrdi da bi rat protiv Rusije mogao da počne najdalje za pet godina.

Ali, narod Njemačke, prema istraživanjima, većinski ne želi rat a posebno ne protiv Rusije. Ali ko pita naroda, mada istorija je pokazala da se to uvijek osveti uglavnom na tragičan način. Uz to, istorijsko iskustvo upozorava da Njemačka iz svake krize nastoji da izađe na najgori mogući način.

Iako je militarizacija Njemačke počela ranije sve se vezuje za novog kancelara Fridriha Merca.

On je vezan za globalističku elitu i radi za njih a ne za Njemačku i najveći je zagovornik daljeg naoružavanja Ukrajine, NATO prisustva u Ukrajini, krađu zamrznutih državnih depozita Rusije i njihovo slanje Ukrajini kao i isporuku njemačkih projektila Taurus. On najavljuje i promjenu njemačkog Ustava samo da „Rusija krvari“.

Za njega je Rusija, pored političkih, neprijatelj i iz privatnih, skoro genetskih razloga. Njegov djed je bio oficir u nacističkim borbenim formacijama još i prije početka rata a otac Joahim Merc u Hitlerovim jedinicama od 1941. godine. Na Istočnom frontu je bio zarobljen i proveo je četiri godine u sovjetskom zarobljeništvu. Te sudbine su, izgleda, ostavile dubokog traga na Mercovu ličnost.

Od mladosti je član Hrišćansko-demokratske unije (CDU) a proveo je izvjesno vrijeme i u njemačkoj vojsci. Studirao je pravo na univerzitetima u Bonu i Marburgu. Bio je i sudija u Sarbrikeni, pravnik u Udruženju njemačke hemijske industrije a jedno vrijeme i tužilac. A 1989. godine ulazi u politiku i izabran je za poslanika u Evropskom parlamentu a pet godina kasnije postao je poslanik u njemačkom parlamentu, Bundestagu. Bio je kadar bivšeg partijskog lidera Volkfanga Šojblea koji ga je 1994. imenovao za

Iako je militarizacija Njemačke počela ranije sve se vezuje za novog kancelara Fridriha Merca.

svog zamjenika. Ali, partija je kasnije za lidera umjesto njega izabrala Angelu Merkel i poslije tog poraza Merc odlazi u poslovne krugove. I postao je predsjednik Upravnog odbora američkog, neki kaži zloglasnog, investicionog fonda BlekRok u Njemačkoj. Sa tog mjesta dolazi za kancelara.

Merc planira da kao kancelar formira kreditni fond od 900 miliona evra za, kako je rekao, rat protiv Rusije.

A BlekRok je pored udijela u vlasništvu Dojče banke, a kako se kaže Dojče banka je u stvari nemačka vlada, zatim potpunog vlasništva velike Komerc banke ima i investicije u ključnim industrijskim gigantima i vojnoj industriji. Uz to, taj investicioni fond čiji je portfolio oko deset hiljada milijardi dolara ima i velike interese u Ukrajini. Zbog svega toga vjeruje se da će BlekRok uz Merca biti njemačka vlada u sjenci.

U politiku se vraća 2019. kada je postalo jasno da Angela Merkel odlazi. Kao poznati rusofob i neprijatelj Rusije globalisti su ga podržali kada je 2024. imenovan za kandidata za kancelara. Tada je izjavio da će dati Rusima „24 časa da napuste Ukrajinu“ a ako se to ne dogodi Njemačka će Ukrajini isporučiti dalekometne rakete Taurus.

Merc planira da kao kancelar formira kreditni fond od 900 miliona evra za, kako je rekao, rat protiv Rusije, a od toga bi 400 milijardi direktno išlo oružanim snagama kao i „nekim drugim oružanim snagama“. Ukoliko bude sve realizovano kako se planira ti troškovi bi dostigli i hiljadu milijardi evra ako ne i više.

Do koje mjere njemačka elita pokazuje „mračno predskazanje neizvesne budućnosti“ svedoči i to što su prvih mjeseci 2025. godine u Njemačkoj započele provjere koliko su bolnice spremne za slučaj rata.

Zanimljivo je i da je Njemačka u Ministarstvu odbrane na svečani zid sa imenima zaslužnih oficira, velikana, nedavno dodala i imena nekolicine nacističkih, Hitlerovih oficira.

Ukoliko bude sve realizovano kako se planira ti troškovi bi dostigli i hiljadu milijardi evra ako ne i više.

Pored ratničke ambicije Merc pokazuje i sklonost ka politici trgovine iz scene kao i rušenja zakonskih i ustavnih pravila. Tako je, iako još nije bio i formalno kancelar, Fridrih Merc u Bundestagu inicirao odluku da Njemačka ukine ograničenja državnog zaduženja a to su bila poluge njemačke moći, ekonomske održi-

vosti i socijalne stabilnosti. Dosadašnja pravila su zabranjivala saveznoj vladi da troši više od njenih budžetskih prihoda. Mercova promjena zahtjeva i promjenu Osnovnog zakona kako se u Njemačkoj zove ustav. Ruši se njemačko uređenje na koje su Nemci bili veoma ponosni.

Ruši se njemačko uređenje na koje su Nemci bili veoma ponosni.

Ta odluka u Bundestagu je prošla zahvaljujući glasovima Zelene stranke.

Merc je potom uzvratio tu uslugu. Ta usluga je da na inicijativu Merca Analena Berбок, odlazeći ministar spoljnih poslova, bude u ime Njemačke imenovana za narednog, jednogodišnjeg predsjednika Generalne skupštine Ujedinjenih nacija. To mjesto je Njemačka imala prije 45 godina.

Ali, za to mjesto je bila predviđena Helga Šmid, karijerni diplomata koja je bila na visokim funkcijama u EU a od 2020. do 2024. generalni sekretar Organizacije za bezbjednost i saradnju (OSCE). Za utjehu ponuđeno joj je da bude u rukovodstvu Minhenske bezbjednosne konferencije.

Merc tvrdi da sve to čini da bi se odbranila „sloboda i mir“ Evrope. Drugim riječima, Njemačka ulazi u spiralu zaduživanja i naoružavanja što je najveća promjena od Drugog svjetskog rata. Dojče banka je saopštila da to znači da „nema granica zaduživanja za oružane snage“. Ali, njemačka istorija u prošlom vijeku je ozbiljno upozorenje kuda vodi takva politika.

Iako je dio objašnjenja i to što Amerika napušta Evropu od svega će najveću korist imati američke kompanije. Najveći njemački vojni gigant Rajnmetal kome će pripasti najviše novca je u većinskom vlasništvu američkih kompanija, prije svega BlekRoka u čijem je njemačkom Upravnom odboru do skoro bio i budući njemački kancelar.

Mercova Hrišćansko-demokratska unija je najavila da će ponovo uvesti i služenje vojnog roka a očekuje se da bi prvi regruti mogli biti u kasarnama već do kraja 2025. godine.

Merc tvrdi da sve to čini da bi se odbranila „sloboda i mir“ Evrope.

Agresivno naoružavanje i planove jačanja oružanih snaga mnogi vide i kao namjeru Merca da Njemačka poslije višegodišnjeg posustajanja postane opet vodeća zemlja Evrope.

Da li će sve to moći buduća Mercova vlada i da ostvari još uvijek nije izvjesno. Nevolja je što njemačka vlada nema taj novac a kreditne linije nisu baš sasvim sigurne.

Da li će sve to moći buduća Mercova vlada i da ostvari još uvijek nije izvjesno.

Ali, mnogi procjenjuju da Mercova vlada neće dugo trajati.

I, u stvari, ključno pitanje – protiv koga će Njemačka ratovati? Javno objašnjenje je protiv Rusije, a Evropska komisija dodaje i Kinu, ali, navodno, samo ako Rusija napadne Njemačku ili neku drugu zemlju iz njemačkog interesnog područja. A šta ako Rusija ne napadne? Poznato je historijski da Rusija ne napada dok nju neko ne dirne. Da li Njemačka namjerava da napadne Rusiju? I to je malo vjerovatno. I onda protiv koga će da ratuje? Ostaje jedino Evropa što ne bi trebalo isključiti. Uostalom, dva svjetska rata su i započela međusobnim sukobima zapadnih zemalja.

I sve se dakle objašnjava novouspostavljenim političkim narativom da se Njemačka brani od Rusije. Taj narativ je preuzela i EU. Ironija je utoliko veća jer savremena Njemačka najviše i duguje Rusiji. Pred kraj Drugog svjetskog rata britanski premijer Winston Čerčil je tražio od saveznika da se Njemačka kao država nikada ne obnovi a da se formira osam samostalnih regiona. Čerčil je uspio da ubijedi američkog predsjednika Ruzvelta s tim što je Ruzvel predlagao da bude šest regiona. Tom se usprotivio sovjetski lider Jozef Staljin i odbranio Njemačku.⁵ Ona jeste bila podijeljena na dvije države ali ipak Njemačka. Poslije nekoliko decenija kada se desio proces raspada Varšavskog pakta i komunizma a otvorile mogućnosti ujedinjenja cijela Evropa je bila protiv toga da se dvije Njemačke ujedine. Francuski predsjednik Fransoa Miteran je putovao u Moskvu i tražio od sovjetskog lidera Mihaila Gorbačova da ne dozvoli ujedinjenje ali Gorbačov je odbio taj zahtjev. Potom je britanska premijerka Margaret Tačer telefonirala Gorbačovu i predložila da ako već neće da spriječi ujedinjenja

Nevolja je što njemačka vlada nema taj novac a kreditne linije nisu baš sasvim sigurne.

onda neka zadrži sovjetske trupe u Istočnoj Njemačkoj. Gorbačov je i to odbio.

I sada ratne pripreme i rasplamsavanje mržnje su zahvalnost Njemačke Rusiji. Naravno, staro je pravilo države u osnovi nemaju prijatelje nego samo intere-

⁵ Prema dokumentima iz navedene knjige o arhivu KGB-a. časopis za društvena/politička pitanja

se. Ali, i države čine ljudi, i one su ljudska društva pa tako i neka pravila koja čine ljudski život važe i u njima. Ipak, ima Boga.

Istovremeno, Evropska komisija predvodi zagovornike stvaranja armije Evropske unije. Ali, formiranje evropske armije je mnogo komplikovano pitanje tako da od te armije neće biti ništa.

Jedno od najtežih pitanja je komandovanje tom zajedničkom armijom. Mnoge zemlje a naročito Njemačka stoje na stanovištu da njihovim oficirima ne mogu da komanduju oni iz drugih zemalja. Te neizvjesnosti ili bolje rečeno nemogućnosti su svima jasne pa su Francuska i Velika Britanija, koja nije u EU, pokrenule inicijativu stvaranja antiruske „koalicije voljnih“. U toj koaliciji bi bila i Turska.

Dio opravdavanja tih inicijativa je i to što Amerika postepeno politički napušta Evropsku uniju. Ali, to nije ništa novo, napuštanje Evrope kao spoljnopolitičke strategije je uobičajeno još za vrijeme predsjednika Baraka Obame.

Bez obzira na sudbinu tih ideja samo njihovo postojanje je svjedočanstvo da na NATO više niko ne računa. NATO je, kako je rekao francuski predsjednik Makron, „mrtav“. NATO je „sahranjen“ porazom u Ukrajini.

U takvom ambijentu malo je vjerovatno da će godine koje dolaze donijeti miran život i 80. godišnjicu kraja Drugog svjetskog rata bivši saveznici koji su tada pobijedili dočekuju kao neprijatelji. A zapadni saveznici je obilježavaju sa svojim ratnim neprijateljima.

U stvari, ključ problema je u Zapadu koji ne razumije ili ne može da prihvati koliko se svijet promijenio i da više ne postoji jedna dominantna sila a to je bila Amerika uz svoje evropske sate-lite. Došlo je do tektonskih promjena u kojima ne pomažu obmane i laži, brisanje istorije i holivudski filmovi. I poslije 80 godina od kraja Drugog svjetskog rata ponovo se govori o ratu. I ponovo se nameće pitanje s početka ovog teksta - da li je Drugi svjetski rat ikada bio završen ili smo svjedoci početka njegovog konačnog kraja.

Svijet je sada potpuno drugačiji, ne postoji više samo jedna strana svijeta. Jeste da su interesi ostali isti ali nisu više iste mogućnosti, obnoveljni su neki stari, zaboravljeni

U stvari, ključ problema je u Zapadu koji ne razumije ili ne može da prihvati koliko se svijet promijenio.

Došlo je do tektonskih promjena u kojima ne pomažu obmane i laži, brisanje istorije i holivudski filmovi.

centri moći. Promijenjena bezbjednosna struktura ne samo Evrope nego i cijelog svijeta i tu promijenu ne mogu nikakvi ratovi da zaustave pa čak ni da odlože. A pogotovo to ne mogu gubitnici i zato njihovo nerazumijevanje nema više nikakve istorijske važnosti.

Svijet je sada potpuno drugačiji, ne postoji više samo jedna strana svijeta.

I obilježavanje 80. godišnjice od kraja Drugog svjetskog rata, na bilo kojoj strani, će potvrditi te promjene. Kao i svake godine najsvečanije i najmasovnije će biti u Moskvi uz sve počasti milionskim žrtvama i pobjedi u Velikom patriot-skom ratu.

Pored drugih državnika uz predsjednika Rusije Vladimira Putina na Crvenom trgu će stajati i lider Kine Si Đinping. To će biti simbol već nastalog novog svijeta i ratnih pobjednika. Ali i simbol novog multipolarnog svjetskog poretka. Obilježavanje osam decenija će biti i u znaku pobjede te nove uređenosti svijeta i u tome su njegov značaj i simbolika.

Andrej Fursov¹

Pad Evrope u Rupu Istorije

Vreme čuda je prošlo i mi moramo

Da tražimo uzroke

Svega što se dešava na svetu.

V. Šekspir „Henri V“

Sviđa nam se rad na tome

da stvari nazivamo svojim imenima.

K. Marks

1

Sad znamo da je 1918. godine propast tek počinjala.

Pre sto godina O. Špengler je objavio svoju poznatu knjigu „Propast zapadnog sveta“, koja je poznatija kao „Propast Evrope“. Špengler je reagovao na krah u toku i usled svetskog rata onoga što je K. Polanji nazvao „civilizacijom XIX veka“. Sad znamo da je 1918. godine propast tek počinjala. Njene dalje smernice su bile:

1 А. И. Фурсов је директор Института за системско-стратешку анализу; директор Центра за руска истраживања Московског универзитета друштвених наука; академик International Academy of Science (Инсбрук, Аустрија); аутор је 400 публикација укључујући 12 монографија; члан Савеза писаца Русије. Предавао је на универзитетима у САД (Колумбијском, Јејлском, Њујоршком), Канади (Кингстонском), Великој Британији (Даремском, Лондонском краљевском колеџу), Немачкој (Хановерском), Мађарској (Централноевропском), Индији („Давахарлал Нехру), Кини (Народном) и Јапану (Софија, Хосеј).

1945. godina kad je Evropa prestala da igra ulogu geopolitičkog (geoistorijskog) subjekta i kad se ispostavilo da je podeljena na zone uticaja, kao što je Napoleon nekada i upozoravao, između Rusije i SAD;

Finalnu tačku u vidu velike i prljave mrlje stavlja takozvana „migrantska kriza“ iz 2015. godine.

1968. godina kad je takozvana „studentska revolucija“, a tačnije ono što se krilo iza nje, zadala strašan udarac preostalim evropskim vrednostima naglo ubrzavši proces amerikanizacije, deevropeizacije Evrope i pretvaranja Zapada u Postzapad.

Finalnu tačku u vidu velike i prljave mrlje stavlja takozvana „migrantska kriza“ iz 2015. godine. „Takozvana“, pošto po mišljenju niza stručnjaka, u znatno većoj meri liči na dobro isplaniranu i pripremljenu mrežu vojno-političke operacije, u kojoj se kombinuje obavljanje nelegalnih operacija u oblasti manipulacije antropotokovima, strateških komunikacija, velike logistike, i naravno, psiholoških (psihistorijskih) kampanja sa zadavanjem snažnih psihičkih udaraca. Cilj ove operacije je stvaranje kontrolisanog haosa; sredstvo je organizacija velikih, od vremena Drugog svetskog rata neviđenih tokova izbeglica i nelagalnih migranata. Kontrolisani haos u datom slučaju zadaje udarce evropskoj birokratiji demoralizujući je, kao i Evropskoj uniji, pokazujući potpunu političku nemoć njenog rukovodstva. Ona je to ubrzo i priznala. Tako je 2. septembra 2015. godine ministar inostranih poslova Slovačke M. Lajčak posle sednice vlade zemlje priznao da je šengenska zona de facto prestala da postoji zbog masovne bujice izbeglica sa Bliskog istoka i iz severne Afrike. U septembru 2015. godine njihov broj je iznosio preko pola miliona ljudi koji ne žele da odu bilo kuda, kao što se to obično dešava s ljudima koji beže od nesreće, siromaštva i smrtne opasnosti, već tamo „gde je čisto i svetlo“ – u zemlje s maksimalno visokim državnim donacijama: Nemačku i Švedsku, a u krajnjem slučaju – Francusku ili Italiju.

Zvanični predstavnik MMF-a Dž. Rajs je 17. septembra 2015. godine situaciju u Evropi ocenio kao „humanitarnu krizu neviđenih razmera“. I premda se, ponoviću, u tom trenutku u Evropi našlo svega oko pola miliona izbeglica evropske vlasti je obuzeo takav strah da im se već u najskorije vreme priviđalo oko 30-35 miliona (govor šefa mađarske diplomatije od 19. septembra). Uostalom, razlog za strah je opravdan: takozvane izbeglice čiji veći deo su činili mladi

Cilj ove operacije je stvaranje kontrolisanog haosa.

i zdravi muškarci, nisu imale nameru ni da rade, ni da se asimiluju; htele su samo jedno – da žive od donacija ne radeći. Dakle, radi se o novom talasu seobe naroda u pravcu Jug – Sever, o naseljavanju Evrope masama koje su joj tuđe u etničkom, kulturno-religioznom i rasnom smislu – obrnuta Rekonkista. Ove mase su vrlo očigledno nastrojene na kriminalno-parazitsko osvajanje zone boravka sitog i bojažljivog belog evropskog čoveka koji je izgubio i vrednosti i volju za pružanje otpora. Šta on, naučen na komfor i tolerastiju može da suprotstavi socijalnim kradljivcima okupljenim (organizovanim) u etničke bande?

Nastanak migracione krize nije očigledno pokazao samo nespremnost, već i nesposobnost zapadnih Evropljana.

Nastanak migracione krize nije očigledno pokazao samo nespremnost, već i nesposobnost zapadnih Evropljana, ne samo da se suprotstave tuđem i tuđinskom, već čak i da se zaštite od njega, da sačuvaju dostojanstvo u sudaru s njim. U ovom smislu to je finale pada Evrope u Rupu Istorije, finale koje Špengler nije mogao ni da sanja. Autor „Propasti zapadnog sveta“ je pored sveg svog pesimizma, spadao u generaciju Nemaca i Evropljana, koji su bili spremni da se suoče s vekom, odnosno, da prihvate njegov izazov, a ne da kriju svoje „debelo telo“ među „liticama“ komfora.

Migraciona kriza je pojava kroz čiju prizmu se kao kroz gigantsku lupu može videti mnoštvo važnih tendencija razvoja Evrope, ne samo u XXI veku, već i u proteklom XX veku – upravo u njemu je ozbiljno zakuvana kaša koju će i naša deca, a najverovatnije unuci morati da kusaju u XXI veku. Ova kriza je trenutak istine o propasti Evrope, zapadnog sveta, njegovog pretvaranja u Postzapad. Istorijske niti se od migracione krize provlače u prošlost i da bismo shvatili i nju i propast treba da pogledamo i Drugi svetski rat, i pozni Rim, i savremenu postzapadnu nauku, i klasne korene neoliberalne kontrarevolucije i globalizacije – samo tako možemo složiti slagalicu, pronaći uzroke onoga što se dešava i nazvati ih svojim imenima.

Migraciona kriza je pojava kroz čiju prizmu se kao kroz gigantsku lupu može videti mnoštvo važnih tendencija razvoja Evrope.

Da, danas vidimo finale propasti, pošto se radi o etnokulturnoj i rasnoj zameni belih Evropljana i njihovom potiskivanju iz istorije. Francuski filozof R. Kami ovaj proces upravo tako i naziva – le grand remplacement – „velika zamena“. Da li se ispostavlja da je Špengler bio u pravu smatrajući da će XXI vek za Evropu biti poslednji? Ovo finale poprima svojstva koja još više ističu njen kraj i propast,

pošto je čitavu situaciju izazvalo rukovodstvo ekonomski najjače evropske države – Nemačke. Okidač je bila novogodišnja (31. decembar 2014. godine) poslanica „dobre bake“ Angele Merkel

Počela je kriza, i to ne samo nemačka, već i evropska.

koja je u suštini pozvala migrante u Nemačku. U maju 2015. godine je još jedan dobičina na tuđi račun, ministar inostranih poslova Lotar de Meizijer u Berlinu izjavio da je Nemačka spremna da primi 450 hiljada izbeglica. Već narednog meseca gomile migranata su pohrlile u Nemačku i Nemci su ubrzo broj ljudi koje su spremni da prime morali da povećaju na 800 hiljada. Počela je kriza, i to ne samo nemačka, već i evropska. Dok su obični Nemci, Italijani i Grci proklinjali Merkelovu i vrteli prstom pored slepoočnice – ženska je otkočila, evropska, tačnije atlantska izdanja su je hvalila na sva zvona. Sama Merkelova u jeku krize u septembru 2015. godine nije razmišljala o tome kako da je reši, nije razmišljala o Nemcima, već o nečem drugom: obratila se Marku Cukerbergu s molbom da na neki način zaustavi kritike koje joj građani SRN upućuju preko Fejsbuka. Cukerberg je odgovorio da radi na tome – a zašto ne bi „radio“: SAD je vrlo drago kad Evropska unija slabi, upravo tako je migraciona kriza uticala na ovu neorgansku tvorevinu.

Zapamtimo ovu novogodišnju poslanicu upućenu poslednjeg dana 2014. godine i vratimo se skoro 30 godina unazad, u 1973. godinu kad naizgled, barem za ogromnu većinu Evropljana, ništa nije nagoveštavalo predstojeće nevolje. Istina, završila se „srećna tridesetogodišnjica“ 1945-1975. godine, ali je bilo malo onih koji su razmišljali o tome da se završava – većina ljudi je, kao da je bila obuzeta „sindromom Sidonija Apolinarija“ živela po inerciji iz 1950-1960-ih godina. Znake na zidovima skoro niko nije primećivao, a još manje su ljudi primećivali upozorenja, opomene.

Skoro niko. Ali ne svi.

2

Dok su obični Nemci, Italijani i Grci proklinjali Merkelovu i vrteli prstom pored slepoočnice – ženska je otkočila, evropska, tačnije atlantska izdanja su je hvalila na sva zvona.

U Francuskoj je 1973. godine izašao roman pisca i putnika Žana Raspaja „Tabor svetica“ („Le Camp des saints“). Ubrzo je postao best-seler. U romanu se opisuje masovna migracija iz

Trećeg sveta koja preplavljuje Evropu, a pre svega Francusku. Specifični obarač za bujicu migracije predstavlja izjava belgijske

vlade da je spremna da primi gladnu decu iz Trećeg sveta – zar to nije nagoveštaj poslanice „bake Angele“? U romanu belgijska inicijativa takođe izaziva krizu. Njen početak predstavljaju događaji u Kalkuti gde gomile majki razvaljuju kapiju belgijskog konzulata, gaze konzula i zahtevaju da njihova deca odmah budu poslata u Evropu. Belgijci pokušavaju da se povuku – ali je kasno. Ubrzo indijska gomila bira lidera-mesiju, nakaznog bogalja koji sve poziva da čamcima krenu za Evropu i da je mirno zaposednu – niko se neće usuditi da puca u žene i decu. I ova armada plovi – dugo. Napokon, posle nekoliko meseci provedenih na putu, pojavljuje se na južnoj obali Francuske. Većina stanovnika oblasti u kojoj se iskrcavaju migranti je užasnuta. Međutim, neki se ipak raduju.

Međutim, suočivši se s mirnom i nenasilnom ofanzivom migranata sve državne strukture Francuske bivaju bespomoćne.

U romanu postoji sledeća scena. Stari i vrlo kulturni profesor u svojoj kući sluša Mocarta upravo u trenutku iskrcavanja došljaka. Meštani beže i profesor misli da je ostao sam. U tom trenutku u njegovu kuću upada mladi Francuz, nalik na hipika, i počinje da se ruga starcu govoreći da su njegovo vreme, njegova kultura i njegova zemlja prošli i slavi novu zemlju koju će na teritoriji Francuske stvoriti došljaci iz Trećeg sveta i Francuzi poput ovog studenta. Profesor ne spori s mladićem koji mu je upao u kuću: „Da, vrlo je verovatno da moj svet neće dočekati jutro, ali name-ravam da u potpunosti uživam u njegovim poslednjim trenucima.“ Izgovorivši ovo on vadi pištolj i ubija drznika.

Međutim, suočivši se s mirnom i nenasilnom ofanzivom migranata sve državne strukture Francuske bivaju bespomoćne. Ni političari, ni vojnici ne žele da preuzmu odgovornost za okrutno rešavanje problema – a drugog nema. Istovremeno poznate ličnosti iz medija pozdravljaju došljake i zahtevaju od vlasti da ih prime. Roman se završava tako što Francuska kapitulira, prima milion ljudi koji su se iskricali i jasno je kakav je stav autora: pustiti došljake, tuđince u zemlju, znači uništiti Francuze, njihovu kulturu i njihov moral.

Da li će Francuska biti francuska 2015. godine?

Bez obzira na to što je Raspajeva knjiga startovala kao bestseler vrlo brzo se oko nje stvorila zavera ćutanja. To što je „Tabor svetaca“ preveden na nekoliko evropskih jezika i što je do 2006. godine u Evropi izašlo 500 pri-

meraka predstavlja zaslugu antimigracionih organizacija koje su platile izdanje.

Tadašnji premijer Francuske Loran Fabijus nije našao ništa bolje nego da brzo sve počne da ubeđuje u to da imigranti daju veliki doprinos bogatstvu Francuske.

Raspaj se 1985. godine vratio temi migracije u članku koji je napisan za list „Le Figaro Magazine“ s koautorom, uglednim demografom Ž.-F. Dimonom. Članak „Da li će Francuska biti francuska 2015. godine?“ objavljen je na prvoj stranici i ilustrovan crtežom: Marijana – nacionalni simbol Francuske – u burci. Autori članka su pisali da u perspektivi porast neevropskog stanovništva predstavlja opasnost po francuske vrednosti i kulturu.

Na Raspaja i njegovog koautora se obrušio talas kritike uzne-mirenog brloga pacova vladinih činovnika i plaćenih naučnika. Žoržina Difo, ministarka za društvene poslove, članak je nazvala „odjekom nacističkih teorija“; ministar za kulturu Žak Lang je članak okarakterisao kao „smešan i groteskan“, a „La Figaro Magazine“ je optužio za to da je ovaj list organ rasističke propagande; tadašnji premijer Francuske Loran Fabijus nije našao ništa bolje nego da brzo sve počne da ubeđuje u to da imigranti daju veliki doprinos bogatstvu Francuske – a Raspaj i Dimon nisu pisali o prizemnim stvarima poput bogatstva, koje su dostupne Fabijusovom shvatanju, već o nečem ozbiljnijem.

Kritičari članka je, shvatajući da njihova argumentacija ima emocionalno-propagandni karakter, trebalo da mu suprotstave bar nešto realno, ali su stvari s tim loše stajale. Ista ova Difo je pokušala da demantuje ocenu Raspaja i Dimona po kojima je u Francusku svake godine dolazilo po 59 hiljada migranata – pa se obrukala: statistika za 1989. godinu je pokazala još veću cifru – 62 hiljade. Vreme je pokazalo da su pisac i demograf u pravu. Francuska je 2006. godine primila 193 hiljade migranata, a 2013. godine – već 235 hiljada.

Sve što volite, čak i ako se radi o najvećoj civilizaciji u istoriji, mogu razoriti i uništiti oni koji toga nisu dostojni. Odnosno, agresivni tuđinci.

Iste ove 1985. godine u predgovoru ponovnom izdanju „Tabora svetaca“ Raspaj je napisao da su njegova predskazivanja propasti zapadne civilizacije bila tačna. Raspaj spada u onaj redak tip vrlo kulturnih ljudi koji već izumiru, a koji poseduju intenzivnu civilizacijsku i etnorasnu svest Evropljana, koji se sećaju upozorenja Štefana Cvajga: sve što volite, čak i ako se radi o najvećoj

ćoj civilizaciji u istoriji, mogu razoriti i uništiti oni koji toga nisu dostojni. Odnosno, agresivni tuđinci, dodajem.

U junu 1991. godine 66-godišnji pisac je u časopisu „Figaro“ objavio članak „Domovina koju je izdala republika“. Međunarodna liga za borbu protiv rasizma i antisemitizma je pokušala da ga tuži, ali je sud odbacio optužbu.

Već 1970-ih godina su vlastodršci ovog sveta planirali migracionu bujicu iz Trećeg sveta u Evropu.

Simbolično je to što je jednog dana 2001. godine u 4 sata ujutru brodić sa 1.500 Kurda – izbeglica iz Iraka pristao uz južnu obalu Francuske. Iskrcavši se Kurdi su počeli da kucaju na vrata meštana da ih puste u kuću. Sve to se desilo na svega 50 metara od kuće u kojoj je 1972. godine Raspaj 18 meseci pisao svoj proročki roman. Današnja evropska stvarnost ne samo da se podudara s proročanstvom, već ga je umnogome prevazišla.

I poslednja crtica. Posle ostavke poznatog antikomuniste i antisovjeta direktora (1970-1981. godine) francuske specijalne službe SDECE Aleksandra de Maranša procurela je informacija o tome da je još sredinom 1970-ih godina učestvovao u tajnim pregovorima između predstavnika zapadne Evrope i marokanskog kralja Hasana II. Radilo se, ni manje ni više, nego o tome da se ispod Gibraltarskog zaliva izgradi tunel koji bi trebalo da olakša dolazak migranata iz severne i tropske Afrike u Evropu. Pregovori su se izjalovili, ništa nije izgrađeno, ali su bez obzira na to krajem XX – početkom XXI veka migranti preplavili Evropu i bez ikakvog tunela. Zasad se to ne dešava „Ognjem i mačem“, ali je sigurno „Potop“, i u Evropi ne vidimo junake tipa pana Volodijevskog koji bi mogli da je odbrane svojom sabljom, ili Jana Sobeskog koji tera Turke od zidina Beča 1683. godine. Međutim, u ovom kontekstu je važna druga stvar: već 1970-ih godina su vlastodršci ovog sveta planirali migracionu bujicu iz Trećeg sveta u Evropu.

Zašto? I da li je čitava stvar samo u ekonomiji?

3

Ekonomska potreba za migrantima u Evropi pojavila se posle Drugog svetskog rata. Između ostalog, u Velikoj Britaniji je 1948. godine usvojen Akt o imigraciji i iste godine su u zemlju brodom „Empire Windrush“ pristigli prvi migranti

Ekonomska potreba za migrantima u Evropi pojavila se posle Drugog svetskog rata.

iz Vest Indije. Proces se odvijao postepeno i skoro niko nije pret-

Migracija u Veliku Britaniju se 1980-1990-ih godina odvijala pod znamenjem multikulturizma.

postavljao u šta će se pretvoriti. A kad se 1960-ih godine pret-
vorio – ispostavilo se da niko ne zna kako rešiti
pitanje i da britanska vlada prosto nema pred-
stavu o tome šta da radi s migracijom. Krajem
1960-ih godina situacija je bila do te mere akutna

da se u aprilu 1968. godine 75% anketiranih Britanaca izjasnilo za
pooštavanje kontrole imigracije, a uskoro je ovaj broj porastao
na 83%. Dana 20. aprila 1968. godine, reagujući na raspoloženje
sugrađana ministar odbrane u senci iz vlade konzervativaca Džon
Inok Pael (1912-1998) je održao čuveni govor „Reke krvi“. U nje-
mu se vrlo žestoko izjasnio o pitanju migracije istakavši opasnost
od primanja u zemlju „50 hiljada džabalebaroša godišnje“. „Kad
gledam u budućnost obuzimaju me mračni predosećaji i ja kao
Rimljanin (*Vergilije – A. F.*) vidim Tibar pun krvi“. 74% Britanaca
je podržalo Paelov stav. Međutim, bez obzira na to, premijer iz
senke (a ujedno i matori pedofil) E. Hit je odmah izbacio Paela
iz kabineta zbog čega ga je osudilo 69% Britanaca.

Po mišljenju analitičara Pael je imao sve šanse da potisne
Hita, postane lider konzervativaca i da u perspektivi pobjedi na
izborima. Uzgred rečeno, nije isključeno da bi se u tom slučaju
politička karijera M. Tačer odvijala drugačije – mesto za nju je ra-
ščišćeno pošto je Hit potisnut pomoću ubistvenih kompromituju-
ćih materijala; protiv Paela kojeg je Hit sklonio kao konkurenta
takav materijal nije postojao.

1970-ih, a posebno 1980-ih godina, za vreme Tačerove, mi-
granata u Velikoj Britaniji je bilo toliko da se ispostavilo da je po-
litika smanjenja njihovog broja uz opstanak postojećeg britanskog
režima nemoguća: tačka posle koje nema povratka je pređena, i to
je – jedno od „dostignuća“ Tačerove. Upravo u godinama njene
vladavine je, kao što je istakao A. N. Vilson, autor trilogije o bri-
tanskoj istoriji u XIX-XX veku („Viktorijanci“, „Posle viktorijana-
ca“, „Današnjica“) Velika Britanija prestala da bude nečiji dom i
postala je „ničija kuća“ („nobody's house“).

Posebnu usrdnost je ispoljila vlada
Tonija Blera (od 1997. godine) koja
je širom otvorila vrata migrantima.

Migracija u Veliku Britaniju se 1980-1990-
ih godina odvijala pod znamenjem multikultu-
rizma. Posebnu usrdnost je ispoljila vlada Tonija

Blera (od 1997. godine) koja je širom otvorila vrata migrantima.
Po mišljenju analitičara veliku i vrlo zlokobnu ulogu u tome je

odigrala ministarka za poslove obezbeđivanja utočišta i imigracije (Asylum and Immigration Ministry) Barbara Roš. Navodeći kao primer svoju jevrejsku porodicu koja se u Veliku Britaniju doselila u XIX veku ona je sve pokušavala da ubedi u to da migracija uopšte nije nova stvar, da je Engleska oduvek bila zemlja migranata, na primer, Normana koji su je osvojili posle bitke kod Hastingsa 1066. godine.

Trenutna situacija u Velikoj Britaniji je sledeća: u 23 od 33 rejona (borough) Londona belci su postali manjina, a vlasti i mediji vatreno pozdravljaju ovu činjenicu.

To je, naravno, laž: Normani su u XI veku činili 5% stanovništva Engleske, dok je na osnovu popisa stanovništva u Engleskoj i Velsu 2002. godine konstatovano: u narednih 10-15 godina belo stanovništvo Londona će postati manjina, a muslimansko stanovništvo zemlje će se udvostručiti. Po popisu iz 2012. godine samo se 44,9% stanovnika Londona izjašnjavalo da su beli Britanci, a broj Britanaca koji žive u zemlji, ali su rođeni van njenih granica porastao je za 3 miliona. Godine 2014. žene koje žive u zemlji, ali su rođene van njenih granica donele su na svet 27% beba u Engleskoj i Velsu; bar 33% dece ima jednog roditelja imigranta. Zanimljivo je da se upravo u Engleskoj broj sledbenika hrišćanstva najbrže smanjuje. Osim toga, Normani se u rasnom i religioznom smislu nisu razlikovali od većeg dela stanovnika ostrva.

Razume se, ovi argumenti ne važe za Barbaru Roš: ona je histerisala povodom toga da je čak i pomen politike imigracije, a da ne govorimo o diskusiji o ovom pitanju predstavlja rasističku pojavu, a da su sve bojazni u vezi s pitanjima migracije – rasizam, fašizam i islamofobija. I to pored toga što su se beli Britanci prema migrantima odnosili prilično trpeljivo, ili, da upotrebimo omraženi termin, „tolerantno“. Skrećem pažnju na agresivnost pristalica multikulturalizma i odsustvo tolerantnosti na koju toliko vole da apeluju. Oni vrlo često blokiraju i presecaju pokušaje čak i neutralnog, mirnog razmatranja problema, kvalifikujući ih kao rasizam, nacizam, ksenofobiju i... netolerantnost.

Trenutna situacija u Velikoj Britaniji je sledeća: u 23 od 33 rejona (borough) Londona belci su postali manjina, a vlasti i mediji vatreno pozdravljaju ovu činjenicu – ništa manje vatreno od homoseksualnih brakova. Broj ljudi koji se izjašnjavaju kao hrišćani smanjio se sa 72% na 59% (odnosno od 37 miliona opao je na 32) dok se broj muslimana povećao s 1,5 miliona na 2,7.

Normani se u rasnom i religioznom smislu nisu razlikovali od većeg dela stanovnika ostrva.

Na prvi pogled, odnos ne izgleda preteći. Međutim, po mišljenju stručnjaka, kao prvo, navedene cifre ne uzimaju u obzir nelegalne migrante; kao drugo, nije stvar u kvantitetu, veću kvalitetu: muslimani su mnogo aktivniji u svojoj veri, bolje su organizovani i spremniji na sukobe s primenom nasilja; kao treće, zbog toga, odnosno zbog bojazni, kao i u skladu s logikom tolerantnosti i multikulturalizma vlast po pravilu staje na stranu muslimana. U svojoj spremnosti pomirenja (termin „appeasement“ se ranije koristio za politiku Čemberlena prema Hitleru, radi mira po svaku cenu) britanske vlasti su spremne da zabrane đacima da nose krstiće i da zabrane novogodišnje jelke da se ne bi vređala osećanja muslimana. Ima i prosto vapijućih slučajeva. Navešću dva.

Britanske vlasti su spremne da zabrane đacima da nose krstiće i da zabrane novogodišnje jelke da se ne bi vređala osećanja muslimana.

limani su mnogo aktivniji u svojoj veri, bolje su organizovani i spremniji na sukobe s primenom nasilja; kao treće, zbog toga, odnosno zbog bojazni, kao i u skladu s logikom tolerantnosti i multikulturalizma vlast po pravilu staje na stranu muslimana.

U svojoj spremnosti pomirenja (termin „appeasement“ se ranije koristio za politiku Čemberlena prema Hitleru, radi mira po svaku cenu) britanske vlasti su spremne da zabrane đacima da nose krstiće i da zabrane novogodišnje jelke da se ne bi vređala osećanja muslimana. Ima i prosto vapijućih slučajeva. Navešću dva.

4

Prvi slučaj. Godine 2009. posle povratka iz Avganistana Krajevski engleski puk je u paradi prošao kroz grad Luton. Mnogi meštani, beli Britanci (belci čine 45% stanovnika Lutona) su izašli da pozdrave vojnike. Istovremeno su članovi islamističke grupe al Muhadžirun glasno protestovali nazivajući vojnike „ubicama“, „ubicama dece“ i sl. Kad su beli Britanci pokušali da smire islamiste policija je pohitala u pomoć ovim drugima pripreтивши belcima hapšenjem. Oni su zauzvrat pokušali da osnuju grupu English Defence League (Liga engleske odbrane) koja je nekoliko godina organizovala akcije protesta protiv nasilničkog delovanja islamista. Policija, po pravilu, nikad nije stajala na stranu Lige, nije reagovala na napade islamista na članove Lige, nekoliko puta je hapsila njenog rukovodioca Toma Robinsona i na kraju ga je strpala u zatvor.

Drugi slučaj. U januaru 2011. godine u Londonu je u Old-Bejlju bilu suđenje bandi od 9 Pakistanaca i 2 došljaka iz severne Afrike koji su u Oksfordširu nekoliko godina otimali, silovali

ima i prosto vapijućih slučajeva.

i kao seks-robinje prodavali devoјčice 11-15 godina. Pritom je jednu od njih vlasnik po imenu Muhamed žigosao žigom sa slovom „M“. Većina devoјčica su bile bele Britanke. Istraga je pokazala da su banditi delovali u potpu-

nom skladu s islamskim stavovima o tome kako se treba odnositi prema ženama i deci-nemuslimanima.

Štampa koja je izveštavala o suđenju nije se usudila da navede da su članovi bande muslimani, licemerno je napisala „Azijati“. Međutim, ne samo da su se novinari, ističe D. Mari autor knjige „Samoubistvo Evrope“, već čak i policajci

i sudije ponašali kao da je njihov rad – nešto poput posredovanja između sfere činjenica i društva. Isto tako se u sličnim slučajevima ponaša štampa u skoro svim evropskim zemljama. Na primer, u Roterdamu je 1997-2014. godine otkrivena seksualna zlostupotreba 1400 dece u muslimanskim zajednicama. Štampa i vlast su učinili sve da zataškaju skandal. I zavera biva osujećena isključivo zahvaljujući upornosti novinara, ponekad samo jednog-dvojice, koji se ne plaše ni pretnji islamista, ni liberalnih optužbi za „profesionalni“ ili „institucionalizovani“ rasizam.

U Roterdamu je 1997-2014. godine otkrivena seksualna zlostupotreba 1400 dece u muslimanskim zajednicama. Štampa i vlast su učinili sve da zataškaju skandal.

5

Situacija sa stepenom uticaja islama i muslimana na društveno-politički život Velike Britanije je takva da neki predstavnici dobrostojeće polovine društva bez velike buke – sans affichage, što bi rekli Francuzi, primaju islam. Ne samo to, počinju vrlo simptomatični razgovori o arapskim (islamskim!) korenima kraljice Elizabete II. Časopis „The Economist“ od 7-13. aprila 2018. godine objavio je članak „Da li je kraljica kalif?“. Vredi detaljnije se zadržati na sadržaju ovog članka. U njemu se govori o tome kako je nedavno internet-forum „Arapska ateistička mreža“ objavio naslov: „Kraljica Elizabeta treba da istakne svoje pravo da upravlja muslimanima“. Osnovu predstavlja srodstvo kraljice s prorokom Muhamedom, što automatski znači da je Elizabeta u srodstvu s kraljevima Maroka i Jordana i ajatolahom Alijem Hamnejem. Ove informacije koje su se prvi put pojavile u marokanskom listu „Al Usbua“ („Nedelja“) izazivaju sve veće interesovanje u muslimanskom svetu. List tvrdi da je Elizabeta potomak proroka u

Zavera biva osujećena isključivo zahvaljujući upornosti novinara.

43. kolenu; ona je u krvnom srodstvu s njim, tačnije, s njegovom kćerkom Fatimom preko grofa od Kembridža, koji je živio u XIV veku. Još ranije su ovu činjenicu potvrdili Ali Goma, bivši veliki

muftija Egipta, i Burke's Peerage, britanski ugledni poznavalac kraljevske genealogije.

Reakcija na informacije o muslimanskim korenima Elizabete u arapskom svetu je različita. Jedni smatraju da je to podmukla zavera s ciljem preporoda Britanske imperije uz pomoć muslimana, naročito šiita, koji poštuju prorokove potomke.

Glavna ličnost u čitavoj ovoj šemi je muslimanska princeza po imenu Zaida, koja je u XI veku pobegla od Berbera koji su napali Sevilju i došla kod Alfonsa VI, hrišćanskog kralja Kastilje, i koja je zatim uzela ime Izabela, krstila se i rodila mu sina Sanča. Jedna od Sančovih potomaka po ženskoj liniji se udala za grofa od Kembridža. Međutim, neki smatraju da je Zaidino poreklo sporno. Po njihovom mišljenju, ona je kćerka emira iz Sevilje Mutamida bin Abada (XI v.); po jednoj verziji, on je potomak proroka, a po drugoj – samo se oženio jednom od žena iz ove porodice.

Reakcija na informacije o muslimanskim korenima Elizabete u arapskom svetu je različita. Jedni smatraju da je to podmukla zavera s ciljem preporoda Britanske imperije uz pomoć muslimana, naročito šiita, koji poštuju prorokove potomke. Drugi, naprotiv, pozdravljaju ovu novost. Abd-ul Hamid al Aruni, autor članka u „Al Usbua“ je napisao da je krvna veza most između dve religije. Neki idu još dalje nazivajući kraljicu „sejida“ ili „šerifa“ – što su titule potomaka proroka.

Časopis „Economist“ je dao svoj doprinos „muslimanskoj liniji“ Vindzora, istakavši poznato interesovanje princa Čarlsa („bin Filipa“) za islam. Jedan od prinčevih muslimanskih poverenika kaže da bi Čarls ponekad želeo da ima nekoliko žena. Princ je pokrovitelj Oksfordskog centra za islamska istraživanja gde muslimane pozdravlja rečima „as selam alejkum“ („mir vam“). Priča se čak da svoje eventualno krunisanje Čarls ne želi da ograniči atributikom jedne vere – hrišćanske. Po „The Economist“ ima informacija o tome da bi princ želeo da ne bude proglašen samo za „zaštitnika hrišćanske vere“, već prosto za „zaštitnika vere“. U

Časopis „Economist“ je dao svoj doprinos „muslimanskoj liniji“ Vindzora, istakavši poznato interesovanje princa Čarlsa („bin Filipa“) za islam.

islam se to naziva „amir al muminin“ – „predvodnik istinskih vernika“. Ipak, sam Čarls – i to je vrlo razumljivo – nikad nije javno izražavao takve želje.

U svakom slučaju, objavljivanje ovakvih informacija u časopisu koji pripada nekim najbogatijim porodicama Velike

Britanije, uključujući Rotšilde, je simptomatično. Zna se da od 1970-ih godina Velika Britanija teži ka tome da obnovi imperiju koja je bila uništena zalaganjem SAD i SSSR-a, samo na drugačijim osnovama – sad se radi o nevidljivoj globalnoj finansijskoj imperiji čije su enklave raštrkane po celom svetu. U poslednjoj trećini XX veka, kao sredstvo za njenu obnovu izabrana je Kina:

Sam Čarls – i to je vrlo razumljivo – nikad nije javno izražavao takve želje.

Britanci su uložili sredstva u nju – to je takođe odgovaralo interesima KNR; sledeći korak je bilo uništavanje SSSR-a. Povratak kontrole nad određenim segmentom arapsko-muslimanske elite, a posredstvom nje – nad važnim delom arapsko-muslimanskog sveta nameće se kao sledeći logičan korak. I tada postaje jasna i „Islamic connection“ Elizabete, i stav britanskih vlasti o muslimanima u Velikoj Britaniji. Međutim, ovakva politika vlasti se ne ograničava Velikom Britanijom – ona je zahvatila celu zapadnu Evropu. To znači da u multikulturalizmu, u promeni rasno-etničkog, kulturno-istorijskog lica Evrope i njenog pretvaranja u Postzapad, ni iz daleka ne postoji samo britanski interes pored sve njegove važnosti i značaja u severnoatlantskom kompleksu interesa. Dovoljno je pogledati „kontinentalnu Evropu“ – Francusku, Nemačku, Švedsku i niz drugih zemalja da bi se čovek uverio: kao prvo, da je problem s migrantima kao tuđincima aktuelan kao nikad ranije; kao drugo, vlasti ga ni na koji način ne rešavaju i u konfliktima između „svojih“ i „tuđih“ najčešće se svrstavaju na stranu ovih drugih.

6

Francuska je zemlja s najvećim brojem (kako apsolutnim, tako i procentualnim) migranata iz muslimanskih zemalja, plus Afrikanaca. Zvanična statistika je 1970-ih, 80-ih i 90-ih godina – nezavisni istraživači to odlično znaju – zamagljivala stvarnu situaciju s migrantima ili prosto nije prikupljala podatke o rasnom, etničkom i verskom sastavu stanovništva. U „nultim“ godinama situacija se menjala, ali, kako što u knjizi „Samoubistvo Evrope“ ističe D. Mari, svaki demograf u Francuskoj koji nije umanjivao buduće rasno-etničke promene u sastavu stanovništva zemlje, bio je optuživan za povlađivanje krajnjoj desnici, Nacionalnom frontu.

Francuska je zemlja s najvećim brojem (kako apsolutnim, tako i procentualnim) migranata iz muslimanskih zemalja, plus Afrikanaca.

Iako su Raspaj i Dimon pogrešili kad su pisali da će 2015. godine islam postati dominantna religija u Francuskoj, situacija se razvija upravo u ovom pravcu. Po podacima iz 2016. godine

U životu savremene Francuske ima pojava koje su prosto zapanjujuće po svojoj simbolici.

32,2% učenika se izjasnilo da su hrišćani i 25,5% da su muslimani. Manje od 50% nemuslimana i samo 22% katolika je smatralo da je religija nešto što im je važno. Istovremeno se 83% učenika-muslimana o islamu izjasnilo kao o nečemu što im je izuzetno važno. U Parizu danas ima toliko muslimana da se zbog toga što nema dovoljno džamija za sve stotine muslimana okupljaju na molitvu u Ul. Mira u 18. okrugu – i tu se čovek i nehotice seća romana J. Čudinove „Džamija Notr-Dam“).

U životu savremene Francuske ima pojava koje su prosto zapanjujuće po svojoj simbolici. Jedan od departmana Francuske je Sena – Sen-Deni, odnosno 93. departman. U suštini, to je predgrađe Pariza. Samo odozgo, s uzvišice Avron (jedna od mnogih uzvišica 93. departmana) njegova panorama uliva mir. U stvari, on se svrstava u „slobodne“ (ili čak „osetljive“) gradske zone, što označava krajnji stepen nestabilnosti i opasnosti u svakodnevnom životu, i to pored toga što ovakve zone imaju poreske i socijalne olakšice, odnosno, ukoliko nazivamo stvari svojim imenima, to su zone-paraziti. Devedeset treći departman više liči na severnoafrički nego na francuski grad. Pijaca je odmah pored bazilike – to je u suštini arapska pijaca, *suk*. Trideset posto stanovništva Sen-Denija čine muslimani, 15% katolici, ali čak u privatnim katoličkim školama u rejonu ima 70% muslimana. U Sen-Deniju je 10% džamija od ukupnog broja u Francuskoj. Parižani izbegavaju Sen-Deni, jedini razlog za dolazak ovamo je stadion Stad de Frans. Rejoni departmana – Frank Muazon, Maladreri, Liši subua – su sve jedan gori od drugog. Kontrolišu ih arapske i afričke bande kojima se za pomoć ne obraćaju samo stanovnici ovog uzavrelog kraja zbog njene ogromne moći, već ponekad – i policajci.

Karakterističnu odliku mnogih arapsko-afričkih stanovnika departmana čini antisemitizam.

Karakterističnu odliku mnogih arapsko-afričkih stanovnika departmana čini antisemitizam. Scena kad crnci u romanu Ž. K. Granžea „Kajken“ tuku i ponižavaju Jevrejina nije izmišljena, već je uzeta iz života. I jasno je, zašto, na primer, u knjizi Dž. Kirčika „Kraj Evrope. Diktatori, demagozi i predstojeći Mračni vekovi“ glava o Francuskoj nosi naziv „Francuzi bez Jevreja“ i zašto je po-

svećena antisemitizmu koji se povećava proporcionalno s brojem migranata, koji Kirčik po ugledu na Maleka Butiha (sin alžirskih migranata, poslanik Narodne skupštine) naziva „islamo-nacizmom“. Bez obzira na veliki udeo Jevreja u francuskoj političkoj, poslovnoj i intelektualnoj eliti zemlje (E. Drimon je još početkom XX veka pisao o „jevrejskoj Francuskoj“) vlast u suštini ništa ne može da učini, ni s tim, ni s migrantima. Jedina stvar koja preostaje vlastima jesu izjave poput one koju je u januaru 2015. godine u Narodnoj skupštini dao tadašnji premijer M. Vals: „Ako 100 hiljada Francuza španskog porekla napusti Francusku nikad neću reći da Francuska više nije Francuska. Ali ako 100 hiljada Francuza jevrejskog porekla napusti Francusku, Francuska više neće biti Francuska i Francusku republiku očekuje propast.“ Ni manje, ni više. Možda su Valsove reči dirljivo zvučale Jevrejima, ali mnogim migrantima nisu, posebno Arapima, za koje su starosedeooci Francuske, bez obzira da li su to Francuzi ili Jevreji – objekat, potencijalne žrtve i plen. Dve hiljade šesnaeste godine je 8 hiljada Jevreja (u poređenju s 1,9 hiljada 2001. godine) napustilo Francusku, smatrajući da je bolje da se presele u Izrael, pored toga što se on ne ni iz daleka ne nalazi u mirnom kraju sveta. Ako se stvari i ubuduće budu tako odvijale, za 12-13 godina će – po Valsovoj logici – Francuska prestati da bude Francuska.

Ako se stvari i ubuduće budu tako odvijale, za 12-13 godina će – po Valsovoj logici – Francuska prestati da bude Francuska.

S 93. departmanom je povezan jedan od najsimptomatičnijih slučajeva u današnjoj Francuskoj. Ovde se nalazi bazilika s prahom Karla Martela koji je 732. godine u bici kod Poatjea porazio Arape i zaustavio njihov prodor na sever. Kad su jednog nedeljnog jutra 2016. godine sveštenici služili misu u bazilici s pobeđnikom Arapa kod Poatja, njih, baziliku i prah Karla Martela čuvali su do zuba naoružani vojnici francuske vojske. Zaista, istorijski revanš, obrnuta Rekonkista.

Slična slika je i u drugim gradovima Evrope – Marseju, Briselu, Amsterdamu, Roterdamu, Stokholmu, Malmeu i u nekim gradovima severne Engleske.

7

Centar i sever Evrope predstavljaju vrlo tužan, da ne kažemo odvratan prizor. O situaciji u Nemačkoj biće reči kasnije,

Centar i sever Evrope predstavljaju vrlo tužan, da ne kažemo odvratan prizor.

ovde ću se ograničiti na to da kažem da su 2015. godine, za vreme krize Nemci pominjali Tea Saracina i njegovu poznatu knjigu „Samolikvidacija Nemačke“ („Deutschland schafft sich ab“).

Vapijući primer spremnosti da šene pred migrantima, gazeći čak i svoju kulturu, pokazuju švedske vlasti – nova, migrantska verzija „stokholmskog sindroma“.

šacina, nekadašnji senator i član izvršnog komiteta Bundesbanke, objavio knjigu koja je izazvala skandal. On je ubedljivo pokazao da migranti ne samo da ne mogu, već pre svega ne žele da se integrišu u nemački život. Islamske organizacije su pokušavale da ga gone preko suda; začudo, neke jevrejske organizacije (to je alijansa! Uostalom, Jevreji i jevrejske organizacije se često zalažu za multikulturalizam) počele da optužuju Saracina za antisemitizam – ali uzalud. Sama socijal-demokratska partija se kukavički distancirala od Saracina – pored toga što se 47% Nemaca nedvomisleno izjasnilo: islam je tuđ Nemačkoj; isto se dešava u Austriji, gde će do 2050. godine većina stanovnika do 15 godina biti muslimani (uzgred rečeno, čak i preko okeana, u SAD, po prognozama će muslimani bročano nadmašiti Jevreje). Događaji su pokazali da je Saracin u pravu.

Vapijući primer spremnosti da šene pred migrantima, gazeći čak i svoju kulturu, pokazuju švedske vlasti – nova, migrantska verzija „stokholmskog sindroma“. Kako ističu analitičari, ono kroz šta je Švedska morala da prođe 2015. godine nečuveno je čak i u njenoj tolerističkoj istoriji. Pre krize se u Švedsku obično doseljavalo po 10 hiljada migranata godišnje. Posle govora Merkelove utočište u Švedskoj je zatražilo 163 hiljade ljudi. Ovi ljudi, uglavnom muškarci mlađih i srednjih godina – su se rastvorili u njoj. Švedske vlasti pokušavaju da migrante koji dolaze u zemlju predstave kao lekare, naučnike i profesore koji su zemlji izuzetno potrebni. U stvari, to je laž. Dolaze neobrazovani ljudi koji uopšte ne žele da rade.

Pretežna masa ljudi koji su došli 2015. godine smestila se u rejon Rozengard u Malmeu, koji je treći grad u Švedskoj po broju stanovnika.

Pretežna masa ljudi koji su došli 2015. godine smestila se u rejon Rozengard u Malmeu, koji je treći grad u Švedskoj po broju stanovnika. Migrantima koji ovde po zvaničnim podacima čine 30% stanovništva (u stvari dvostruko više)

švedske vlasti su obezbedile sve uslove za život: ovde je najniža poreska stopa, migrantima se stanovi daju preko reda, socijalne povlastice su takođe na visokom nivou: integriši se u švedsko

društvo - e, pa neću. Ali upravo „neću“. Migranti ne pokazuju nikakvo interesovanje za integrisanje u švedsko društvo ispoljavajući neprijateljski-prezriv odnos i prema Šveđanima, i prema švedskim vlastima, uključujući i policiju.

Čak i u toku prvih 14 godina XXI veka švedski jezik nije bio prvi jezik nijednog (!) dete-

ta u školama u Rozengardu, a migranti nemaju naročitu želju da uče jezik „meštana“. Ako im se nešto ne sviđa, oni dejstvuju, ne zaustavljaju se na rečima. Dakle, ako im se ne sviđi ili mesto boravka ili samo boravište, često ga prosto zapale, pošto su sigurni da će dobiti novo - i dobijaju! U belim Šveđanima, naročito ženama, migranti vide „belo meso“ - plen za seks. Nije slučajno što je 2014. godine Švedska izbila na drugo mesto u svetu (!) posle Lesota (!) po broju silovanja po broju stanovnika - 6.620 (1975. godine je bilo 421). Pritom i vlasti, i štampa, kukavički verni Willkommen-skultur (kultura „Dobrodošlice“) trude ili da sakriju silovanja ili da ih prikažu kao pojedinačne slučajeve. Tako su u toku leta 2015. godine za vreme stokholmskog muzičkog festivala dvanaestak devojčica od oko 14 godina silovali migranti, pretežno Avganistanci. Policija je učinila sve da zataška incident - i to ni iz daleka nije pojedinačni slučaj.

Dvojica 18-godišnjih migranata iz Avganistana su 2017. godine silovala 40-godišnju Šveđanku, aktivistkinju borbe za prava migranata. Ženi koja je došla na prosvetiteljski razgovor o njihovim pravima Avganistanci su sipali neku supstancu u čaj i iskoristili su njeno polusvesno stanje. Jedan nasilnik je dobio godinu i tri meseca zatvora, a drugi je uspeo da se izvuče kaznom i odlaganjem od tri meseca od stupanja presude na snagu, pošto „dobro“ švedsko pravosuđe njegove postupke nije okvalifikovalo kao seksualno nasilje, već kao... masturbaciju.

Ponašanje migranata u Malmeu ne odlikuje se samo agresivnošću, već i antisemitizmom. Još je 2010. godine Centar Simona

Vizentala izdao letak kojim je apelovao na turiste-Jevreje da budu maksimalno oprezni kad posećuju ovaj grad. Muslimani u Malmeu su 2008-2009. godine za vreme sukoba u sektoru Gaze napali demonstracije koje su organizovali Jevreji skandirajući: „Hitler, Hitler, Hitler“. Dž. Kirčik ukazuje na opasnost od formiranja „crveno-zelenog“ saveza - saveza nekih evropskih

Ponašanje migranata u Malmeu ne odlikuje se samo agresivnošću, već i antisemitizmom.

Muslimani u Malmeu su 2008-2009. godine za vreme sukoba u sektoru Gaze napali demonstracije koje su organizovali Jevreji skandirajući: „Hitler, Hitler, Hitler“.

levičarskih partija i islamističkih organizacija. Po njegovom mišljenju, bivši socijal-demokratski gradonačelnik Malmea Ilmar Rejepalu je primer takve vrste. Žalosna situacija se ne završava

Današnja Švedska nije zamak i nije Glimingenski dvorac, već je pre prolazna soba sa širom otvorenim vratima.

Malmeom. Na primer, u Sederteljeu živi ogroman broj Iračana – najviše na svetu van granica Iraka. Treba li se čuditi podacima koje je naveo švedski lingvista Mikael Parval: arapski je najpopularniji jezik u Švedskoj potisnuvši na drugo mesto finski jezik. Zvanične švedske vlasti brižljivo zaobilaze ovo pitanje. Zanimljivo, hoće li se probuditi u slučaju da arapski potisne i švedski? Ili će radosno pozdraviti ovaj događaj?

Zahvaljujući migrantima Sederteljea je poznato po ogromnom broju grupnih silovanja čije žrtve često bivaju švedske devojčice od 12-14 godina, koje ni muškarci, ni policija ne mogu da zaštite! I to su potomci vikinga od davnina, vojnika kralja Gustava II Adolfa (1594-1632) za vreme čije vladavine su se Švedska i njena vojska nazivale „čekićem Evrope“. U bajkovitoj pripovesti S. Lagerlef o putovanju Nilsa s guskama postoji epizoda kad tuđi (u bajci su to pacovi) osvajaju Glimingenski zamak i Nils svirajući frulu izvodi pacove u more i oni počinju da tonu. Današnja Švedska nije zamak i nije Glimingenski dvorac, već je pre prolazna soba sa širom otvorenim vratima. I sasvim je sigurno da nema ko, ne samo da izbaci kriminalni deo migranata, već čak ni da zaštititi stanovnike dvorca.

Ne samo to, upravo Šveđani prednjače u pokušajima da multikulturalizam opravdaju time da su Evropljani uopšte, a Šveđani posebno, navodno uvek bili „nacija imigranata“, i u aktivnom smanjivanju, pa čak i ponižavanju sopstvene kulture u poređenju s kulturama Azije i Afrike, u prvom redu muslimanskim. Na primer, 2004. godine je ministarka Švedske za integracije Mona Sahlin govoreći (u burki!) u kurdskej džamiji izjavila da Šveđani zavide Kurdima na njihovoj tako bogatoj kulturi koju Šveđani

Sederteljea je poznato po ogromnom broju grupnih silovanja.

nemaju. A sekretar vlade za integracije Lu Berg je na pitanje novinara da li treba čuvati švedsku kulturu odgovorila: „A šta je švedska kultura? Mislim da sam time odgovorila na Vaše pitanje.“ Kako da se ne setimo F. Rejfelta koji je stupajući 2006. godine na dužnost premijera izjavio: „Iskonsko švedsko je samo varvarstvo,“ a kultura je navodno uvek dolazila spolja. Očigledno, ljudi kao što su Rejnfelt,

Sahlinova i Bergova smatraju da je u XXI veku upravo migranti-kriminalci Šveđanima i Švedskoj donose kulturu.

Kad čovek čuje takve sentence postaje mu očigledno da je tačna teza S. Hantingtona koju je formulisao u knjizi „Ko smo mi?": „Multikulturalizam je u suštini antievropska civilizacija. To je u svojoj osnovi antizapadna ideologija.“ I ovu ideologiju kuje Postzapad čija je avangarda – Švedska.

Iskonsko švedsko je samo varvarstvo.

Izgleda da Šveđani nemaju meru, ne samo u migrantofiliji koja dolazi do psihološkog mazohizma, već ni u drugim sociokulturnim devijacijama, na primer, u feminizmu, i ponekad im se to obije o glavu, pošto stupa u oštru protivrečnost s njihovim (i opšteevropskim) kursom mirenja muslimana. Margot Valstrem, okorela feministkinja, socijal-demokrata je 3. oktobra 2014. godine, prvog dana svog rada u svojstvu ministra inostranih poslova Švedske izjavila da će Švedska od sada sprovoditi feminističku spoljnu politiku i žigosala je Saudovsku Arabiju zbog „ugnjetažavanja žena“. U odgovor je dobila surovu reakciju muslimana: Saudovska Arabija je povukla svog ambasadora iz Stokholma, a sama Valstrem je lišena prava da govori na sednici Lige arapskih država. Međutim, najzanimljiviji je bio udarac koji su muslimani zadali Šveđanima „na marginama“ ovih sednica. Organizacija za islamsku saradnju koja predstavlja gotovo 60 zemalja, žigosala je Švedsku koristeći multikulturalistički doublespeak (orvelovski „dvosmisleni jezik“) koji, kao što je primetio Dž. Kirčik, veoma podseća na jezik katedri za sociologiju zapadnih univerziteta.

Predstavnici Organizacije su optužili Valstremovu – i Švedsku – da ne poštuje raznovrsnost kultura i socijalnih normi i bogatstvo etičkih standarda. Drugim rečima, muslimani su počeli da tuku Evropljane njihovim oružjem, pri čemu je meta bila feministkinja – i Šveđani su morali da začute. Isto kao što čuti i obara pogled Postzapad koji proklamuje ravnopravnost i demokratiju, kad se suočava s žestokom etno-rasističkom (u suštini – rasističkom) hijerarhijom migranata koji hrle u Evropu. Na vrhu hijerarhije su Tunižani i Sirijci, ispod njih su – Avganistanci, još niže su došljaci iz različitih regiona Afrike, uključujući Somalijce i Eritrejce. Uostalom, sve su to

Izgleda da Šveđani nemaju meru, ne samo u migrantofiliji koja dolazi do psihološkog mazohizma, već ni u drugim sociokulturnim devijacijama.

ljudi koji ilegalnim prevoznicima mogu da plate po 1.500 dolara samo za finalni deo putovanja u Evropu.

8

Već je prva decenija XXI veka pokazala: multikulturalizam u Evropi je doživeo krah.

Već je prva decenija XXI veka pokazala: multikulturalizam u Evropi je doživeo krah. Ne samo to, ovo su formalno priznali najviši činovnici koji su u to vreme rukovodili evropskim zemljama. Iz njihovih usta su se 2010-2011. godine neočekivano pokuljala teška priznanja. Merkelova je u oktobru 2010. godine izjavila da je politika izgradnje multikulturalnosti doživela krah. U februaru 2011. godine je britanski premijer Kameron na konferenciji za bezbednost u Minhenu rekao isto to. Nekoliko dana kasnije sve to je ponovio predsednik Francuske Sarkozy, koji je zbog svog proameričkog stava od sugrađana dobio nadimak „Sarkoamerikanac“. Za njim su kao po komandi krenuli bivši premijeri Australije Howard i Španije – Jose Marija Aznar. U informaciono prostranstvu nekoliko poslanika je istovremeno ispalilo ono što se svega nekoliko meseci pre toga nije smelo glasno izgovoriti. Mnogi su stekli utisak da je ispod multikulturalizma podvučena crta. Međutim, to je bio pogrešan utisak – činovnici prvog reda su učinili taktički potez koji je trebalo da pomogne u rešavanju kratkoročnih zadataka. U dugoročnoj, pa čak i u srednjoročnoj perspektivi niko od njih se neće usuditi da zamahne na multikulturalizam.

D. Mari je u pravu: evropski poslanici su kritikovali samo konkretan oblik politike multikulturalizma koju sprovode države, a ne samu koncepciju rasnog i etnički raznovrsnog društva, koja ne samo da pozdravlja, već pretpostavlja migraciju – to je bilo i ostalo „sveta krava“. Sada ću istaći sledeće: cilj atlantista/globalista nije multikulturalno, već upravo multietničko društvo u kojem

Predsednik Francuske Sarkozy, koji je zbog svog proameričkog stava od sugrađana dobio nadimak „Sarkoamerikanac“.

se odvija proces mešanja rasa i etnosa. Može se kritikovati multikulturalizam kao taktika i jedan oblik se može menjati drugim, a kao strategija pristalica atlantizacije/ukrštanja rasa/globalizacije on ostaje neprikosnoven. Zbog toga ne čudi što je i posle svih razgovora o krah multikulturalizma (kao što je pevao A. Galič, „to je, riđi, sve za publiku“) priliv migranata u istu

ovu Nemačku porastao fantastično – od 48.589 ljudi 2010. godine na 1,5 milion ljudi 2015. godine. I ovo mora da zabrine Evropljane. Tuđinci, koji postaju sve agresivniji, proždiru njihov prostor, potiskuju evropske niže i srednje slojeve od društvenog kolača.

Premda su Zapadnoevropljani dresirani socijalnom inženjerijom poznog kapitalizma i navučeni na konformizam, oni pasivno, premda nerado, podržavaju imigracionu politiku EU. Raste negativan odnos prema islamu. Tako je 2013. godine 77% Holandšana izjavilo da islam ne obogaćuje njihovu zemlju, a 2015. godine je 55% u anketi odgovorilo da ne žele da muslimani žive u njihovoj zemlji. Po anketama iz 2015. godine u Francuskoj se 67% ljudi izjasnilo da su muslimanske vrednosti nespojive s evropskim, a 73% je izrazilo negativan odnos prema islamu. Međutim, ponavljam, sve to ostaje na nivou pasivnog očekivanja (redak izuzetak koji potvrđuje pravilo je PEGIDA u Nemačkoj) delovanja vlade na zaštiti stanovništva od ekscesa povezanih s migrantima. Međutim, vlade ne samo da ne brane svoje, već surovo guše sve pokušaje aktivizacije antimigracionog delovanja, propagandistički obrađuju, u suštini dresiraju građane bičem političke korektnosti. Razume se, ima i onih koji su po mehanizmu „stokholmskog sindroma“ spremni da se skoro sjedine s migrantima u ekstazi, ali je takvih manjina.

Reagujući na ćutljivo nezadovoljstvo vlasti EU pokušava da opravda svoju politiku koristeći tri bloka argumenata koji se mogu svesti na sledeće: 1) ova politika evropske zemlje i njihovo stanovništvo čini bogatijima; 2) ona stvara kulturnu raznovrsnost; 3) trenutni multikulturalizam nije idealan, ali ga treba razvijati i usavršavati; 4) evropsko stanovništvo stari i demografski se ne obnavlja – žene ne rađaju dovoljan broj dece.

Sva ova argumentacija je puna laži. Pogledajmo kako je demantuju ozbiljni evropski analitičari, a dodaćemo nešto i u svoje ime.

U stvari, politika imigracije Evropljane ne čini bogatijima, već siromašnjima. Pošto se na došljake koji još uvek nisu dobili posao (ne znaju jezik, nemaju kvalifikacije i sl. ili uopšte ne žele da rade) troše sredstva „države blagostanja“ (welfare state), tačnije, ono što je od njih ostalo, po-

Premda su Zapadnoevropljani dresirani socijalnom inženjerijom poznog kapitalizma i navučeni na konformizam, oni pasivno, premda nerado, podržavaju imigracionu politiku EU.

Raste negativan odnos prema islamu.

većava se teret lokalnog stanovništva. De facto, ovo priznaju najviši evropski činovnici koji građane EU pozivaju da stegnu kaiš. Tako je 2012. godine Merkelova u intervjuu rekla: „Ako današnja Evropa daje 7% svetskog stanovništva, proizvodi 25% globalnog BDP-a i finansira 50% globalnih socijalnih isplata, jasno je da treba više da radimo kako bismo sačuvali svoje blagostanje i svoj način života. Svi treba da prestanemo da trošimo više nego što zarađujemo.“

Politika imigracije Evropljane ne čini bogatijima, već siromašnjima.

Sasvim je očigledna protivrečnost: ako raste broj migranata koji ne rade, ispostavlja se da Nemci treba da rade umesto njih, odnosno za njih, da kasnije odlaze u penziju i sl. I još jedno pitanje: „ako želimo da sačuvamo svoje blagostanje i način života“, šta će nam ljudi koji ne samo da se ne uklapaju u ovaj način života, već mu upućuju izazov i predstavljaju opasnost po njega?

I poslednje: nema nikakvih dokaza da migracija povećava BDP.

Što se tiče raznovrsnosti, D. Mari kojeg smo ovde već citirali istovremeno postavlja dva pitanja: 1) da li je raznovrsnost cilj sam po sebi? Da li je to univerzalni cilj? 2) a zar Evropa nije dovoljno raznovrsna?

Svaka kultura ima pozitivne i negativne osobine. Gde je garancija da migranti donose pozitivne osobine? Praksa pokazuje sasvim suprotno. I ako je raznovrsnost univerzalni cilj, zašto se atlantska elita ne potruži oko stvaranja raznovrsnosti u muslimanskom svetu, na primer, u Saudovskoj Arabiji? Zašto se multi-pulti ograničava Evropom? Nema odgovora.

Ako multikulturalizam nije idealan, kao što se „prefinjeno“ izražavaju njegove pristalice i ako je bio takav sa 50 hiljada izbeglica godišnje – čak je i takav broj stvarao skoro nerazrešive probleme, kako se ova politika može usavršiti sa 1,5 miliona izbeglica godišnje prilikom geometrijskog povećanja broja migranata? Zanimljivo je da najozbiljnijim problemom atlantska elita

Svaka kultura ima pozitivne i negativne osobine.

ne smatra porast broja izbeglica, već jačanje antimigracionog raspoloženja u Evropi.

Evropa je zaista društvo koje stari, osim toga, prenaseljena je. A migranti ne idu na Škotsku visoravan, na sever Finske i u najmanje naseljeni deo Francuske – visoravan

Mežan na jugu Centralnog masiva, već u gradove, samim tim povećavajući prenaseljenost i snižavajući kvalitet života. Evropljani se zaista demografski ne obnavljaju. Takvo obnavljanje zahteva 2,1 deteta u porodici, a u Evropi ovaj broj iznosi 1,23. Ali zašto evropske žene rađaju malo ili uopšte ne rađaju? Zato što ne žele decu? Ne. Po anketama 55% Britanki želi da ima dvoje dece, 14% - troje, 5% četvoro i više, ali to ne mogu sebi da priušte zbog niskog i sve nižeg (između ostalog, zbog priliva migranata) standarda.

Gde je garancija da migranti donose pozitivne osobine? Praksa pokazuje sasvim suprotno.

Uostalom, decenije blagog totalitarizma su veći deo Evropljana izdresirale u orvelovskom stilu i mnogi daju prednost ulozi žrtava: događaji u Kelnu i drugim Evropskim gradovima su to vrlo jasno pokazali, tim pre što su tačno na godišnjicu kelnskih događaja migranti kao da se rugaju Nemcima i drugim Evropljanima, ponovili seks-napade u nekoliko evropski gradova – Augsburgu, Insbruku i dr. Pritom treba istaći da kelnski događaji ničemu nisu naučili evropski intelektualni mejnstrim: kad je 31. januara 2016. godine u listu „Le Monde“ francuski pisac Kamel Daud objavio poštenu članak o seks-napadima u Kelnu na njega se kritički okomio čitav čopor sociologa, istoričara i publicista koji su ga optužili za islamofobiju i za to da nastupa s desničarskih pozicija.

Ljudi koji zauzimaju principijelan stav u vezi s pitanjem islama u Evropi dobijaju udarce sa svih strana – i od islamista i od migrantofila-multikulturalista. Udarce u bukvalnom smislu reči: tako su u Holandiji ubijeni Pit Fontejn i Teo Van Gog; mnogo pretnji je dobila Orijana Falači. U istoj ovoj Nemačkoj kritičari salafita, na primer, Hamed Abdel-Samad, prinuđeni su da žive pod zaštitom policije.

Na idejnom polju udarci kritičarima multikulturalizma se zadaju na dva fronta. Prvi je „tiranija krivice“. Pristalice multikulturalizma prikazuju pretkolonijalni svet Azije i Afrike, kao i Amerike pre Kolumba kao raj u koji su upali zločinci. Njihova mazohistička teza glasi: „Evropljani treba da se kaju za svoja osvajanja i kolonijalizam.“ Odmah se postavlja pitanje: a zar Arapi i Turci ne treba da se kaju zbog osvajanja u Evropi, zbog trgovine robljem?

Ljudi koji zauzimaju principijelan stav u vezi s pitanjem islama u Evropi dobijaju udarce sa svih strana – i od islamista i od migrantofila-multikulturalista.

Ublaženu verziju ove linije predstavlja pokušaj da se naglo poveća ocena značaja arapske kulture u istoriji Evrope (i za nju) i da se muslimanski kalifati u Andaluziji prikažu kao svet tolerancije i naučnog napretka. U takvom pristupu ima mnogo nategnutosti i laži na koje je pažnju skrenula francuski medijevista Silvija Gugenhajm. U jednom od svojih eseja ona je pokazala da su starogrčke tekstove zaista spasavali Arapi, ali uopšte ne muslimani koji nisu znali starogrčki jezik, već sirijski hrišćani. Na Gugenhajmovu se odmah obrušio talas kritike, optužena je za islamofobiju. Međutim, njeni oponenti nisu naveli realne argumente, a ona je ubedljivo pokazala da je sumnjiv niz kukavičkih i lažnih šema koje treba da obezbede istorijsku opravdanost multikulturalizma.

Na idejnom polju udarci kritičari-
ma multikulturalizma se zadaju na
dva fronta.

Druga linija gušenja protivnika multikulturalizma jeste pokušaj da se sprovede analogija između spasavanja migranata i spasavanja Jevreja, dakle, između negativnog odnosa prema migrantima i antisemitizma. Međutim, ovde migrantofili dospevaju u ćorsokak. Radi se o tome, što kao što je gore pokazano, svuda u Evropi, pre svega u Francuskoj, zbog povećanja broja migranata raste antisemitizam. Međutim, čak ni to ne zaustavlja pristalice nasilnog uvođenja multikulturalizma i multietičnosti. O čemu se zapravo radi?

9

Za razvoj multietičnosti ima nekoliko razloga.

Prvi po redu (ali ne po značaju) uzrok je taktičkog karaktera – to je nesposobnost zapadnoevropskih vlada i Evropske unije da reše problem, čak i kad bi to hteli. Kad je atlantska vrhuška Evropske unije shvatila da imigranti nemaju nameru da se vrate u svoje zemlje i da osim toga, njihov sve veći deo, ne žuri da se integriše u evropsko društvo, pokušali su da ubede Evropljane

Svuda u Evropi, pre svega u Francu-
skoj, zbog povećanja broja migra-
nata raste antisemitizam.

u to da Evropa treba da se pretvori u multietič-
ko i multikulturalno društvo i da je to dobro. Iza
ovog stava krije se nesposobnost vlada da usmere
u suprotnom pravcu proces imigracije, nesposob-
nost da zaštite svoje građane od migranata, odsustvo želje da priznaju svoje greške – jer bi u tom slučaju morali da ih ispravljaju. Kao što je bila primorana da prizna aktivni pristalica imigracije,

član vlade laburista Sara Spenser, „nije postojala nikakva politike integracije (*specijalne politike integracije migranata*. – A. F.). Prosto smo verovali da će se oni integrisati. Čovek čita i priseća se istočnjačke poslovice: „Divno je parno kupatilo: tamo i ovde liju vodu rešetom, a brica im je kamila.“ Samo što za postupke kamila i jaraca u ljudskom obličju moraju da plate obični evropski građani.

Za razvoj multietičnosti ima nekoliko razloga.

Drugi uzrok usmerenosti atlantističkih elita na stvaranje multietičnog društva je klasni. Povećanje nataliteta u „staroj Evropi“ zahteva porast standarda siromašnije polovine evropskog stanovništva. Međutim, upravo pad ovog standarda predstavlja suštinu ekonomskog kursa neoliberalizma koji se sprovodi od 1980-ih godina i koji nije ništa drugo do supereksploatatorska faza globalnog finansijskog kapitalizma.

Porast životnog standarda Evropljana starosedelaca niže i niže-srednje polovine socijuma pretpostavlja određenu preraspodelu prihoda u korist siromašnije polovine društva, kao što se to već dešavalo 1945-1975. godine, koje se u Francuskoj, po ugledu na sociologa i futurologa Ž. Furastijea nazivaju „les trentes glorieuses“ – „slavnih trideset godina“. Međutim, sva socijalno-ekonomska politika poslednjih – neslavnih četrdeset godina bila je usmerena na promenu ove situacije, na preraspodelu u korist vrhova, na jačanje eksploatacije i nejednakosti.

Da bi se obezbedio viši nivo prihoda i natalitet Evropljana nisu potrebne kozmetičke, već stvarne društvene reforme na koje neoburžoazija nikad neće pristati posle četrdeset za nju „siti“ godina. Kad se krajem 1930-ih godina američka kapitalistička klasa našla pred izborom „društvene reforme s delimičnom preraspodelom prihoda u korist nižih slojeva ili svetski rat“ izabrala je svetski rat. Simbolično je da to što je T. Ruzvelt termin „svetski rat“ počeo da koristi pola godine pre Hitlera. A u samoj Americi je čovek koji je pozivao na preraspodelu prihoda i koji je u svojoj zemlji osnovao „Društvo za preraspodelu svojine“ (u koje se učlanilo 8 miliona ljudi) 1935. godine ubijen, kao što je to običaj u SAD, i to je učinio ne baš sasvim uračunljiv pojedinac. Osnivač „Društva...“ – guverner države Luizijane Hju Long (koji je prototip guvernera Vilija Starka – glavnog junaka romana R. Pena

Divno je parno kupatilo: tamo i ovde liju vodu rešetom, a brica im je kamila.

Vorena „Sva kraljevska vojska“) predstavljao je realnu opasnost po Ruzvelta na predsedničkim izborima 1936. godine.

Buržoazija će pre izabrati rat nego što će podeliti svojinu.

Konačni zaključak: buržoazija će pre izabrati rat nego što će podeliti svojinu. U vidu imigracione politike Evropske unije, pored ostalog, imamo u suštini socijalni rat najviše klase protiv sopstvenih naroda. Lakše je pozvati tuđe migrante koji razlažu civilizaciju i društvo, njegov etnički sastav, nego izaći u susret svojim trudbenicima i nižem delu srednjeg sloja. Osim toga, migracija rešava još jedan zadatak – stvara sloj koji prima na sebe bes društva i sa svoje strane ga gasi svojim agresivnim ponašanjem. Tako imigranti postaju dodatno klasno obojeno oružje koje atlantistima omogućava da drže na uzdi svoje belo stanovništvo: klasno je za kapital važnije od etničkog i kulturnog.

Pritom s tačke gledišta političke ekonomije treba razlikovati izbeglice koje ne rade i migrante koji rade, odnosno, podvrgavaju se eksploataciji: Turci i Kurdi u Nemačkoj, Arapi i Afrikanci u Francuskoj, Pakistanci i Arapi u Velikoj Britaniji itd. Njihova eksploatacija predstavlja eksploataciju periferije od strane centra kapitalističkog sistema, i to u samom centru. Ova eksploatacija igra veliku ulogu, kako za centar u odnosu na periferiju, tako i za kapitalizam u celini.

Počnimo od periferije. Za nju, tačnije, za njene vladajuće kvazi/neoburžoaske oligarhije prisustvo migranata koji rade u inostranstvu rešava dva problema. Kao prvo, u pečalbu na Sever iz zemalja s Jugu odlaze najaktivniji i najodlučniji samostalni muškarci, odnosno lica sa subjektivnim potencijalom, koja su sposobna da se izbore za svoja prava. Njihov odlazak očigledno smanjuje pritisak na vrhušku i društveno-političku napetost. Kao drugo,

Lakše je pozvati tuđe migrante koji razlažu civilizaciju i društvo, njegov etnički sastav, nego izaći u susret svojim trudbenicima i nižem delu srednjeg sloja.

deo zarade koji migranti šalju u domovinu (ona ponekad dostiže 20-30% BDP-a njihove otadžbine) omogućava znatnom delu preostalog stanovništva da preživi, što smanjuje njihovu spremnost za aktivan otpor i socijalnu (klasnu) borbu. Nesumnjivo, to ide u prilog strukturama koje postoje na Jugu s klanskim-oligarhijskim režimima banditsko-parazitskog tipa. Ovo je posebno očigledno u zemljama takozvane Fransafrike koja se karakteriše vrlo tesnim vezama između fran-

cusnog kapitala i državne birokratije i vladajućih grupa nekadašnjih francuskih kolonija.

Migranti istovremeno rešavaju važne zadatke za obnavljanje klansko-oligarhijske plutokratije Postzapada. Kao prvo, pošto su spremni da obavljaju slabo plaćene poslove u većoj meri nego zapadni Evropljani (ili Severnoamerikanci ako je reč o SAD), migranti potiskuju pripadnike nižih i nižih delova srednjih slojeva iz ekonomskih niša koje ovi zauzimaju. Posедуjući mnogo manje razvijenu klasnu svest i pošto su prinuđeni da se u novim uslovima oslanjaju na vanklasne (zajednica, klan, pleme, klasna) oblike organizovanja i međusobne pomoći, migranti u svojstvu eksploatisanih u suštini napuštaju zonu klase (u strogom smislu reči) borbe s eksploatatorima. Ne samo to, svog glavnog antagonistu vide u belim Evropljanima nižih slojeva, nižih delova srednjeg sloja i radničkog sloja, koji počinju da staju u redove političara desničarskog usmerenja i da ih podržavaju (skretanje udesno industrijskih radnika u razvijenim kapitalističkim zemljama, podrška Trampa od strane „industrijske zone“ na predsedničkim izborima SAD 2016. godine itd.). Zbog toga, kao drugo, mesto klasne borbe u donjem delu piramide zauzima borba na rasno-etničkoj, etno-religioznoj osnovi, a niža i radnička klasa se dele po etničkim svojstvima i gube mnoge klasne karakteristike, pre svega – klasnu svest i klasnu solidarnost. I ovo opet jača pozicije vrhova i omogućava im da klasne i društvene proteste usmere u drugom pravcu.

I još jedan momenat. Dok na periferiji kapitalističkog sistema, na Jugu, odliv migranata omogućava postojanje i obnavljanje najstrašnijih futorarhaičnih režima koji su nesposobni za bilo kakav razvoj, konzerviraju ih, u centru kapitalističkog sistema, na Severu, priliv migranata omogućava neoburžoaziji finansijskog kapitalizma koji nije previše usmeren na naučno-tehnički napredak, da se ne brine mnogo za njega – jeftina radna snaga, koja usporava ovaj proces, umnogome ga kompenzuje. Poznom Rimu nisu bile potrebne mašine – robovi su sve radili. Ne samo to, mašine su predstavljale opasnost po sistem i tehnički razvoj je u suštini bio blokiran. I tada su umesto mašina došli varvari.

Imigranti postaju dodatno klasno obojeno oružje koje atlantistima omogućava da drže na uzdi svoje belo stanovništvo: klasno je za kapital važnije od etničkog i kulturnog.

Migranti istovremeno rešavaju važne zadatke za obnavljanje klansko-oligarhijske plutokratije Postzapada.

RF nije tema ovog članka – to je posebno pitanje. Ovde ću se ograničiti samo na konstataciju činjenice da eksploatacija prirode u svojstvu sirovinskog dodatka centru, jezgru kapitalističkog sistema, s jedne strane, i eksploatacija migranata iz Moldavije, Gruzije

Poznom Rimu nisu bile potrebne mašine – robovi su sve radili.

i zemalja srednje Azije omogućava neoburžoaziji RF da ne razmišlja o naučno-tehničkom napretku, i istovremeno da se ne plaši porasta klasnih obli-

ka otpora radnika. Istina, obračun nakon iscrpljivanja sovjetskog nasleđa zajedno s naglim jačanjem spoljašnjeg pritiska može biti fatalan. Uostalom, koja vrhuška u vreme propasti razmišlja o budućnosti? Dovoljno je setiti se carske Rusije s početka XX veka i njene „oligarhizacije samodržavlja“ (N. J. Vrangeli) i situacije kad su „mangupi odlučno pobeđivali na svim nivoima države“ (G. P. Karapčevski). Međutim, vratimo se Postzapadu.

Njegove gazde radi gašenja i slabljenja klasne borbe računaju na migrante i nije ih briga za eventualne posledice kao što su civilizacijsko ubistvo/samoubistvo, izumiranje bele rase i sl. Međutim, ovakav pristup rešavajući kratkoročne stvara nerešive probleme, čak ne ni dugoročnog, već srednjeročnog karaktera. Objasniću na primeru iz naše istorije. Ruske vlasti su 1861. godine ukinule feudalizam kako bi izbegle revoluciju evropskog tipa u Rusiji i da bi produžile život samodržavlju. Ovaj život su produžile za 66 godina (pri čemu je to poslednjih 15-16 godina bila agonija) i izbegle su revoluciju evropskog tipa. Međutim, nisu izbegle, već su samom reformom i svim razvojem posle reforme pripremile revoluciju ruskog tipa koja je dokrajčila monarhiju i ubila konkretnog monarha.

Naravoučenije: istorija se može prevariti, ali ne zadugo, i kasnije se za to teško plaća.

Snižavajući klasni karakter eksploataisanih, deleći ih po rasnom i etničkom principu („fragmentacija društva“ kojoj se toliko raduju mnogi postzapadni sociolozi), finansijska buržoazija ume-

Istorija se može prevariti, ali ne zadugo, i kasnije se za to teško plaća.

sto radničke klase stvara ogroman sloj prekarizata, nižih slojeva, anderklasa, koje po svom položaju i karakteristikama po stadijumu u zapadnoj

Evropi prethode proletarijatu. Radi se o takozvanim „opasnim klasama“ (1750-1850-e godine), čije su socijalne eksplozije potresale Evropu u prvoj polovini XIX veka – od Francuske revolucije 1789-1799. godine do opšteevropske revolucije 1848. godine.

Uopšte, nije to bio proletarijat, već su pretproleterske „opasne klase“ predstavljale onu udarnu silu koja je uništavala Stari Poredak. Kad su „opasne klase“ odomaćene i integrisane u sistem industrijske proizvodnje i nacionalnih država, klasna borba je postala stabilizator zapadne Evrope.

Danas, kad finansijskom globalnom kapitalizmu nije potrebna ni nacionalna država, ni industrijska proizvodnja, on vrši deproleterizaciju radnika, između ostalog, i putem etnizacije radne snage u jezgru kapitalističkog sistema, i samim tim ponavlja situaciju „opasnih klasa“, proletarijat u kapitalističkom smislu pretvara u proletarijat rimskog, antičko-robotovlasničkog tipa. Samo što su današnje „opasne klase“ mnogo opasnije po Evropu od nekadašnjih, pošto su zastupljene tipom koji je Evropljanima tuđ rasno, etnički i verski, i koji se ne suprotstavlja samo kapitalu, već i civilizaciji.

Postzapadne vrhuške su uspele da izbegnu klasnu revoluciju zapadnog tipa. Međutim, same su stvorile socijalni dinamit za principijelno drugačiju društvenu eksploziju – totalni bunt nižih slojeva, anderklase, gde je klasno pomešano s rasnim i etničkim, što je u perspektivi bremenito mnogo većim prolivanjem krvi od klasno-proleterskih revolucija Zapada s njihovim poštovanjem svojine i kulture. Pomoću rada migranata klanovski-oligarhijski režimi kupuju dodatno vreme za život bez razvoja. U takvoj situaciji je projekat budućnosti kao takve nemoguć. Ovde se može samo jedno – napred, u prošlost. Za to će morati da plate njihova deca i unuci koji će se suočiti s ovom prošlošću – sa situacijom koju je A. Tojnbi opisao kao razorni bunt unutrašnjeg i spoljašnjeg proletarijata (u rimskom smislu) koji ruši sve pred sobom, protiv sistema, na čijem mestu će se pojaviti nešto futuroarhaičko. Setimo se kako u jednoj drami F. Drenmata Germani ulaze u Rim s transparentima: „Dole ropstvo! Živela sloboda i feudalizam!“ Pozdravlja ih rimski anderklas.

Jedan od ciljeva multikulturalizma je stvaranje masovne anderklase lišene nacionalnog korrena i nacionalne kulture, kojom se zbog toga lako može manipulirati i koja nije sposobna za otpor i borbu. Zbog toga je bez obzira na krizu, na porast nezadovoljstva stanovništva, atlantska vrhuška EU spremna na ono što izgleda kao nastavak kapitulacije pred

Danas, kad finansijskom globalnom kapitalizmu nije potrebna ni nacionalna država, ni industrijska proizvodnja, on vrši deproleterizaciju radnika.

Pomoću rada migranata klanovski-oligarhijski režimi kupuju dodatno vreme za život bez razvoja.

migrantima-muslimanima – sve do potpune predaje evropskog identiteta (ova predaja je sredstvo za ostvarivanje drugih ciljeva), vere, pa čak i onoga na čemu se Zapad uvek gradio – prava.

Jedan od ciljeva multikulturalizma je stvaranje masovne anderklase lišene nacionalnog korena i nacionalne kulture, kojom se zbog toga lako može manipulirati i koja nije sposobna za otpor i borbu.

Ministar finansija SRN Wolfgang Šojble je 2016. godine pozvao na stvaranje „nemačkog islama“. Još dalje je (i to desetak godina pre toga) otišao holandski ministar pravde Pint Hejn Donner. On je izjavio da će muslimani, kad postanu većina, ako požele da zamene holandske zakone šerijatom demokratskim putem, moći to da učine. A to kad će muslimani postati većina u Evropi samo je pitanje vremena – vremena života 2-3 generacije.

Ministar pravde Belgije (u ovoj zemlji ima 700 hiljada muslimana, pri čemu njihov marokanski deo praktično živi u centru Brisela) Koen Geens je 25. aprila 2017. godine, govoreći u Evropskom parlamentu, izjavio: uskoro će muslimani brojčano postati nadmoćni u odnosu na Evropljane, „Evropa toga nije svesna, ali je to stvarnost.“ Međutim, niko ne ide dalje od ove konstatacije, ne usuđujući se da pita: **i šta onda?** Poput Šeširdžije iz „Alise u zemlji čuda“ evropski visoki činovnici mrmrljaju nešto poput „jao, nemojte o tome“. A još je 1974. godine na zasedanju Generalne skupštine UN predsednik Alžira Huari Bumedijen otvoreno objasnio Evropljanima **šta onda** i kakva sudbina ih očekuje. „Jednom će, – rekao je, – milioni ljudi napustiti južnu poluloptu ove planete kako bi upali u severnu. Ali ne kao prijatelji. Zato što će upasti da osvoje i osvojiće ovu poluloptu svojom decom. Pobjeda će nam doći iz materica naših žena.“ Od tada je prošlo skoro pola veka, spoljašnjim migrantima iz Azije i Afrike su se pridružili kriminalni iz same Evrope – Albanci, rumunski i bugarski Romi, i situacija se pogoršava. Što se kaže, vidi onaj ko nije slep. Međutim, Evropljani ne žele da vide. Kao što je rekao klasik: „Glupi pingvin bojažljivo krije debelo telo među liticama.“ S. Helemedik je još 2003. godine ovim povodom izjavio oštro, ali tačno: „Naša

Vavilonsko mešanje naroda na ulicama njihovih gradova tek počinje.

ugojena evropska braća su već sve profučkala!‘ Ovaj zaključak sam ponavljao mnogo puta šetajući glavnim frankfurtskim bulevarom pod nazivom ‘Cajl’. Oni su već završili svoje postojanje u istoriji, nema ih više. Dok sede u svojim bankama i broje šušlave papiriće njihove ulice su zaposeli Albanci, otupaveli od viševjekovnog pećinskog

incesta, srećni zato što na kraju mogu da razblaže svoju pregustu krv. [...] Naši podgojeni evropski prijatelji su obavili posao bez svog Gorbija, pa čak i bez perestrojke. Vavilonsko mešanje naroda na ulicama njihovih gradova tek počinje. Oni još uvek ne shvataju šta se desilo. I uopšte ne shvataju da ne postoje nikakva demokratska ili makar mirna rešenja. [...] I to je sve, evo najavljenog zalaska Evrope.“

Oni još uvek ne shvataju šta se desilo.

Neki istraživači – i ovde prelazimo na

treći uzrok – ovakvo „slepilo“ Evropljana objašnjavaju društveno-kulturnim faktorima, kulturnom demencijom, starošću socijuma i etnosa, završnim stadijumom razvoja sistema s karakterističnim promenama društvene psihologije, uključujući nesposobnost da odbrani svoj dom. Ukratko, varvari uništavaju sve stariju i slabiju imperiju. Razmotrićemo ovu argumentaciju. Istraživači Nemce nazivaju „umornima od istorije“ (Geschichtsmüde). Na nivou Evrope se ističe činjenica da dva svetska rata nisu kompromitovala samo nacionalizam, već i patriotizam – ovu tačku gledišta je u knjizi „Ni Isus, ni Marks“ razvio Ž. F. Revel. Međutim, odmah se postavlja pitanje: zašto umor od istorije osećaju zapadni Nemci, a istočni – bivši De-de-erovci – ne?

Zaista, na današnje zapadne Evropljane, koji prema gotičkim hramovima i renesansnim dvorcima imaju isti odnos kao današnji Arapi prema piramidama i Sfingi, mogu se primeniti reči jednog od junaka iz romana Ž. K. Granžea: „Nove generacije koje nisu nasledile snagu predaka, već naprotiv, akumulirani teški umor; društvo koje je potpuno paralizovano, koje je zaraženo zapadnom kilavošću“ (jedno od nasleđa 1968. godine, dodajem). Ali ponavljam: zašto se istočni Evropljani – Poljaci, Mađari, Hrvati i Srbi drugačije odnose prema migrantima u poređenju s Britancima, Francuzima, Nemcima i Šveđanima? Zašto nisu spremni da dobrovoljno podmetnu vrat pod sekiru? A preko Poljske, Mađarske i bivše Jugoslavije je valjak dva svetska rata prošao mnogo okrutnije nego preko Velike Britanije i Francuske gde je kolaboracionista bilo mnogo više nego učesnika u pokretu Otpora, a da ne govorimo o skandinavskim zemljama i njihovim simpatijama prema Trećem rajhu.

Slabljenje patriotizma u zapadnoj Evropi predstavlja rezultat ciljane politike atlantističkih vlada, odnosno globalista.

Slabljenje patriotizma u zapadnoj Evropi predstavlja rezultat ciljane politike atlantističkih vlada, odnosno

globalista. Evropskoj uniji nisu potrebne nacije, dakle, ne treba joj patriotizam. Potreban joj je mozaički svet manjina s dvostrukim-trostrukim identitetom (regionalnim, homoseksualnim i sl.) i

Evropskoj uniji nisu potrebne nacije, dakle, ne treba joj patriotizam.

mešovito stanovništvo u rasnom i etničkom smislu. Već sam pominjao de Maranša i pregovore o tunelu ispod Gibraltara radi olakšavanja prebacivanja migranata iz Afrike u Evropu. Znači, nisu pre svega rešavani ekonomski zadaci. Svi razgovori o tome šta je glavno u pozivanju migranata iz Azije i Afrike – rešavanja problema nedostatka radne snage – umnogome su lažni i pobijaju se prostim argumentom: zašto ne bi pozvali nezaposlenu omladinu iz Španije, Portugalije i Grčke, odnosno s juga iste ove Evrope? Omladina koja je relativno obrazovana, koja je ukorenjena u lokalnu tradiciju i koja za razliku od Avganistanaca, Arapa i crnaca hoće da radi. Zbog nekog razloga je ova evropska omladina, na primer, iz Portugalije – obrazovana i aktivna – primorana da ide u Brazil, a u samu Portugaliju dolazi neobrazovana omladina s pobedničko-pljačkaškim namerama iz Angole i Mozambika, koju treba da dočekamo raširenih ruku.

Dakle, glavni uzrok slabljenja patriotizma u zapadnoj i centralnoj („atlantističkoj“) Evropi predstavlja ciljani informativno-propagandistički i političko-ekonomski kurs visokih činovnika Evropske unije. Skrećemo pažnju na to da krut odnos prema migrantima i problemu migracija uopšte, bez obzira na pritisak briselskih činovnika pokazuju bivše socijalističke zemlje, gde su osim internacionalizma vlasti aktivno razvijale socijalistički patriotizam, i ovo nasleđe, ovo „punjenje“ je još uvek dovoljno. To se vidi čak i na osnovu kontrasta između istočnog (bivša DDR) i zapadnog dela Nemačke – i odnos prema migrantima je različit, i spremnost na otpor, i broj džamija – sve se razlikuje. Može se reći da energija socijalizma i socijalnog sistema koji su sada stvar prošlosti, za one Istočne Evropljane koji nisu spremni da „nose svoj kono-

Po mišljenju niza analitičara, na zapadu Evrope evropski način života, kultura i pogled na svet mogu da se sačuvaju u selima koje migranti uopšte ne žele da nasele.

pac“ u „raj“ postzapadne Evrope na koji su osuđeni, predstavlja dodatni faktor otpora i omogućiće istoku Evrope, posebno u slučaju zaokreta u pravcu Rusije da izbegne mnoge neprijatnosti.

Po mišljenju niza analitičara, na zapadu Evrope evropski način života, kultura i pogled na svet mogu da se sačuvaju u selima koje migranti uopšte ne žele da nasele. Mis-

lim da takva varijanta može da se ostvari, na primer, u planinskim krajevima Škotske, Španije, Švajcarske, Nemačke i Austrije, ili u regionima koji imaju prirodnu zaštitu. Svi drugi regioni su spremne zone za delovanje dželata i lopova iz gradova-deponija u koje se pretvaraju mesta akumulacije migranata koji ne žele da rade. Razume se, ni iz daleka nije tačno da ne žele svi migranti da rade, ali kako pokazuju istraživanja, takvi su u manjini. Mnogi evropski muslimani će radije ići da ratuju na strani ISIS-a (koji je zabranjen u RF) ili drugih sličnih organizacija. I ostaje otvoreno pitanje: da li je današnji Evropljanin, koji živi ne samo u svom postreligioznom, već i postsovjetskom i postnacionalnom svetu (sve sami post-ovi – nešto poput života posle smrti) da pruži bilo kakav otpor? Zaključci do kojih dolaze poštenu i ozbiljni evropski analitičari u vezi s pitanjima migracije i budućnosti Evrope su istovremeno i tragični, i izazivaju negodovanje: isključuju varijantu „mekog sletanja“ u rešavanju migrantske krize. Čini se da Evropljani nemaju dostojne odgovore na pitanje budućnosti – konstatuje D. Mari. – I postojeći odgovor (*u vezi s budućnošću*. – A. F.) je sledeći: kako će biti zadat fatalni udarac.“ Izgleda istinito, posebno ako se ima i vidu da deo Nemaca (i drugih Evropljana) zombiranih propagandom evropskih saveznika žigoše pokret PEGIDA i pruža podršku imigracionoj politici Merkelove. Stvari se odvijaju kao u pesmi V. J. Brjusova „Huni dolaze“: „Ali vas, koji ćete me uništiti, / Dočekujem pozdravnom himnom“.

Čini se da Evropljani nemaju dostojne odgovore na pitanje budućnosti.

Vidite ko je došao – Huni. Ranije, za vreme rata, Britanci su Nemce nazivali „agresivnim Hunima“. Koliko se svet promenio!

Šta je to? Bezvoljnost ili sociokulturna demancija civilizacije koja stari i pada u nemoć?

10

U Londonu je 2018. godine izašla iz štampe knjiga D. Endresa „Kulturna demencija. Kako je Zapad izgubio svoju istoriju i kako rizikuje da izgubi sve ostalo“. Ona počinje sledećom rečenicom: „...nedavni politički događaji su Ujedinjenu Kraljevinu, Francusku i SAD doveli u stanje katastrofalne kulturne demencije“, čiji je medicinski analog Alchajmerova bolest. „Naša trenutna demencija poprima

U većini slučajeva ljudi koji pate od amnezije su svesni činjenice da se ne sećaju...

oblik posebne vrste bolesti, lažnog sećanja (misremembering) i pogrešnog doživljaja prošlosti. U tom smislu ovo nije nostalgija... To nije ni individualna demencija – običan slučaj amnezije.

Društvo koje je izgubilo veru u sposobnost za napredovanje u budućnosti brzo će napustiti istoriju.

U većini slučajeva ljudi koji pate od amnezije su svesni činjenice da se ne sećaju... A oni koji pate od demencije nisu svesni same činjenice da se ne sećaju.“ Upravo ovo se, po mišljenju D. Endresa dešava savremenom zapadnom (kako ga on naziva, a ja prednost dajem terminu „postzapadno“) društvu. Ono ostaje bez svojih istorijskih korena – neko ih čupa.

„Kad je početkom XXI veka postalo očigledno da je ekonomski napredak stao rušeći iluzije neprekidnog poboljšavanja, i kad je na njegovo mesto došla prevara“, nestala je sama vera u mogućnost progresa. Nije slučajno što su već 1990-ih godina u zapadnoj Evropi i SAD počele da se pojavljuju knjige tipa „Kraj progresa“, „Kraj budućnosti“, „Parastos za prosvetu“ i sl. A britanski istoričar E. Kar je upozoravao: „Društvo koje je izgubilo veru u sposobnost za napredovanje u budućnosti brzo će napustiti istoriju.“ Socijalnom i „fizičkom“ napuštanju istorije prethodni duhovno – emocionalno i intelektualno (uzgred rečeno, još je 1969. godine drugi britanski istoričar, E. Plam objavio knjigu s gotovo proročanskim naslovom – „Smrt prošlosti“). Prevara o kojoj Endres piše, poprima najrazličitije oblike, od kojih je jedan prepisivanje istorije Evrope s pozicija neoliberalizma, s jedne strane, i multikulturalizma, s druge. Tako se pojavljuju „crna Atina“, spasioci antičke misli u arapskom svetu i mnoge druge lažne šeme.

Stanje sociokulturne demencije nesumnjivo pospešuje multikulturalističke manipulacije. I ovde se postavlja pitanje: na koji način je to povezano s trenutnom fazom sistemske, civilizacijske evolucije (ili involucije?) Evrope. Zapadna Evropa je zaista staro društvo. Ne radi se o fizičkom uzrastu značajne mase stanovniš-

Stanje sociokulturne demencije nesumnjivo pospešuje multikulturalističke manipulacije.

tva, premda, kako ističu istraživači, demografska dominacija na današnjem „Zapadu“ ljudi u godinama nema presedana u istoriji i stvara skoro nerazrešive probleme u zdravstvu i održavanju

ravnoteže između onih koji rade i koji ne rade (ako se ovome doda pad nataliteta koji je povezan sa sitošću, hedonizmom, homoseksualizmom, hiperindividualizmom, ukratko sa socijalnim i polnim izopačenostima, jasno je: naredne generacije Evropljana nemaju

nikakvu garanciju da će primati penziju). Međutim, radi se o nečem drugom: o civilizacijskoj (sistemske) starosti. Ili, ako vam se tako više sviđa, o poznoj, završnoj fazi civilizacijskog razvoja.

Jednu od osobina ovakvih faza, po mišljenju historičara, sociologa i psihologa, predstavlja to što društvo, pre svega njegov vladajući sloj gubi socijalni i etnokulturni osećaj samoodržanja; na smenu razvoju dolaze društveni klimaks i invo-

lucija. Gubi se osećaj za idealno, za metafiziku, nastupa pobeda utilitarizma i ekonomocentrizma. Dolazi do promene društvenih uloga u podeli rada među polovima. Demaskulinizacija i feminizacija, sa svoje strane, pospešuju formiranje anksiozno-plašljivog psihotipa, koji nije u stanju da zaštiti svoje od tuđeg (to smo, između ostalog, videli na primeru nemačkih muškaraca za koje se ispostavilo da nisu u stanju da zaštite svoje žene u vreme „seks-fijeste“ koju su migranti priredili u Kelnu; ima mnogo drugih sličnih primera; a nesposobnost mužjaka da zaštite ženke i mladunce je jedan od prvih simptoma izrođavanja vrste), sklonog psihičkim poremećajima opsesivno-kompulsivnog histeričnog i paranoidnog tipa. Kao što je poznato, riba smrdi od glave. Kao ilustracija za rečeno može poslužiti čitav niz visokih činovnika iz SAD i zapadne Evrope za poslednjih četvrt veka. Odmah nam padaju na pamet imperatori poznog Rima koji su i sami degradirali.

U principu, ima mnogo sličnosti između današnjeg Postzapada i poznog Rimskog carstva (kraj III – sredina VI veka p. n. e.), tačnije, PostRima. Radi se o tome da je posle krize iz III veka, nakon pola veka vojne anarhije (235-285. g. p.n.e.) kad se za 50 godina promenilo 20 imperatora – od Maksimina Tračanina do Karina – Rim već prestao da bude Rim. Nisam pristalica šema L. N. Gumiljova, ali neki njegovi termini lepo mogu da posluže kao metafore. PostRim je himera, prividno društvo, gde u nekadašnjoj ljušturi postoji, zri i hrani se sokovima iz prošlosti nešto tuđe ili čak tuđinsko.

Dovoženje u Rim ogromnog broja robova, davanje njihovim oslobođenim potomcima rimskog državljanstva, njihovo širenje po celom carstvu (Karakalin edikt iz 212. g. n.e. koji je u znatnoj meri doprineo krizi iz III v.) u principu su promenili etnokulturni sadržaj društva.

U principu, ima mnogo sličnosti između današnjeg Postzapada i poznog Rimskog carstva (kraj III – sredina VI veka p. n. e.), tačnije, PostRima.

Carstvo je još uvek postojalo.

Carstvo je još uvek postojalo, umnogome kao ljuštura, ali je uglavnom opstajalo zahvaljujući slabosti suseda i vojnoj sili, koja je omogućila da se limes drži sve do kraja IV – početka V

Već sredinom II veka n.e. Rim je u suštini ostao bez najboljih – stare aristokratije.

veka n.e. kad je započet proces izvođenja (odlaska) legionara s udaljenih granica carstva: II Avgustovog legionara iz Britanije, I Minervinog legionara (moramo se setiti „Minervina sova poleće u sumrak“ – sumrak carstva) – s Rajne, III kirenaikskog – iz Arabije, IV parćanskog – s teritorije današnjeg Iraka, IV skitskog – iz Sirije. Zahvaljujući ovoj geografiji možemo da shvatimo: PostRim se držao vojnom silom – dok nije istrulio, dok se nije varvarizovao iznutra. Posle toga je jednopolni svet pozne antike doživeo krah.

PostRim je nabrekao od ološa iz pograničnih delova carstva koji je u svojstvu „lonca za pretapanje“ postajao hranljiva supa za širenje u Rimu tuđih afričkih i azijskih kultova, uključujući hrišćanstvo, koje je nastalo kao religija robova i slabih u ovome svetu (ali šta može biti jače od ostrvljene mase socijalno slabih kad se priteraju u čošak?).

U PostRimu nije bilo ničega što se moglo suprotstaviti ovoj himerizaciji. Već sredinom II veka n.e. Rim je u suštini ostao bez najboljih – stare aristokratije: košena je dva i po veka (10 generacija!). Prvo su to bili teror Marija i Sule, zatim ratovi trijumvirata – prvog i drugog, i napokon, bezumlje poznog Tiberija, Kaligule, Klaudija i Nerona. Na mesto aristokratije došli su skorojevići, uključujući pretorijance i bivše robove. Tome treba dodati da su u modi bili vrlo rašireni homoseksualizam i dobrovoljna bezdetnost elite u poznom Rimu – i slika uljem je završena. Uzgred rečeno, ova bezdetnost veoma podseća na to što današnji visoki činovnici koji su na čelu sadašnje Evrope nemaju dece. Ima i drugih sličnosti. Tako su dva svetska rata u Evropi pokosila pasioniranu omladinu, najčešće su ginuli najbolji, a to je jak udarac po genetskom fondu, ako uzmemo Zapad, pre svega – Nemačku; nemački

Na mesto aristokratije došli su skorojevići, uključujući pretorijance i bivše robove.

slučaj iz XX veka se može uporediti s gubicima Nemaca u Tridesetogodišnjem ratu (1618-1648) koji je pokosio 2/3 stanovništva i uništio praktično u potpunosti uništio sitno i srednje plemstvo.

Takođe vidimo kako se u Evropi šire tuđe religije (islam) i kultovi. Ima prosto zapanjujućih slučajeva. Između ostalog, poznati sovjetofob i rusofob papa Jovan Pavle II je priznao nigerijsku

tradiciju ifa, koja je na Haitiju i u Latinskoj Americi poznata kao vudu, kao deo katoličke religije – tradicija ifa/vudu je dobila status konfesije, odnosno praktično je izjednačena s pravoslavljem i protestantizmom². Vudu-katolicizam iz „Enklava“ V. Panova nije izmišljotina i nije fantastika, to je stvarnost, čak i ako miriše na nadrealizam.

Takođe vidimo kako se u Evropi šire tuđe religije (islam) i kultovi.

Postazapad se sreće s PostRimom u Vatikanu; zapadna civilizacija umnogome završava isto kao antička. A i postojale su otprilike isto vremena – u zavisnosti od računanja, od 12 do 15 vekova.

11

Međutim, današnja situacija se u izvesnim važnim aspektima ne može objasniti toliko civilizacijskim faktorima, koliko onima koje marksisti nazivaju formativnim. Konkretno, u ovom slučaju se radi o kapitalističkom sistemu koji je bitno promenio evropsku civilizaciju i praktično je vuče za sobom u provaliju.

Zašto je Špengler svoju „Propast...“ objavio baš 1918. godine? Jasno je zašto: završio se svetski rat koji je podvukao crtu ispod „civilizacije XIX veka“, odnosno, ispod zrele faze istorije kapitalističkog sistema. Ovaj rat je, kao i sledeći svetski, izbrisao s lica zemlje ogromne materijalne (industrijsko-ekonomske) komplekse, i svetski razvoj, ekonomski bum kapitalizma 1920-1930-ih godina, a posebno sredinom 1940-ih i sredinom 1960-ih godina je umnogome uslovljen i osiguran burnim obnavljanjem ekonomije Nemačke, Italije i SSSR-a, što je u ogromnoj meri predstavljalo stimulans, pokretač svetskog razvoja.

Sve ovo svedoči o jednostavnoj stvari: kapitalizam je iscrpeo svoju ekonomsku dinamiku krajem XIX – početkom XX veka; zapravo, o tome su više ili manje slično pisali vrlo različiti ljudi kao što su V. I. Lenjin i K. Kaucki. Dalji razvoj kapitalizma je za svoju osnovu imao spoljnoekonomsku dinamiku – vojno-političku borbu. Pritom, pošto je svet već bio podeljen, a kolonijalni i polukolonijalni sistemi su bili formirani, to više nije mogla biti borba Zapada s afro-azijskim slabićima. To je mogla biti samo borba (rat) evropskih (severnoatlantskih) vojno-industrijskih giganata. Dok su od sredine XVIII veka do kraja XIX

Postazapad se sreće s PostRimom u Vatikanu; zapadna civilizacija umnogome završava isto kao antička.

2 Захваљујем се С. В. Кугушеву који ми је скренуо пажњу на ову чињеницу.

veka ratovi imali funkciju industrijsko-ekonomskog razvoja, u XX veku je sam ovaj razvoj u velikoj meri postao funkcija – ne samo totalnih (takvi su već bili Napoleonovi) ratova – ratova do uni-

Sve ovo svedoči o jednostavnoj stvari: kapitalizam je iscrpeo svoju ekonomsku dinamiku krajem XIX – početkom XX veka.

štenja – koje su međusobno vodile države **unutar** evropske civilizacije, koji su predstavljali njene različite varijante: anglosaksonsku, germansku i rusku. Upravo to je predstavljalo početak propasti Evrope i pretvaranja Zapada u Postzapad.

Odlučujuću ulogu u tome je odigrala promena dinamike kapitalizma koji je sa svoje strane, izdanak, čedo, premda i ne sasvim zakonito, same evropske civilizacije.

Početak zalaska Evrope se podudario sa završetkom hegemonije Velike Britanije i podizanjem Nemačke i SAD (Amerikanci su neko vreme većali s kim će sklopiti savez – s Nemačkom ili s Velikom Britanijom; izbor u korist ove druge su odredila dva faktora: jevrejski kapital koji je „uortačio“ anglosaksonske „kuzene“ s obe strane okeana i anglosaksonski strah od nemačkog genija – naučne, kulturno-intelektualne i ekonomske moći Drugog rajha), dakle, borba unutar Zapada za svetsku hegemoniju i ruska revolucija.

Pritom su 1930-ih i u prvoj polovini 1940-ih godina Amerikanci Treći rajh koristili za borbu protiv Britanske imperije – 1943. godine je Rokfelerov čovek Alen Dales otvoreno izjavio da je glavni zadatak rata uništenje Britanske imperije (a SSSR – su koristili za borbu s prvim i drugim) u toku samog rata Anglosaksonci su ujedno rešili zajednički zadatak „anglo-američkog establišmenta“ (K. Kvigli): da pregaze Nemce i da ih zauvek odstrane kao konkurenta u okviru Zapad i kapitalizma. Rusi, Rusija (u vidu SSSR) je bila van Zapada i van kapitalizma, i zadatak njenog uništenja se postavio tek 1944-1945. godine, kad je rat već bio do-

Početak zalaska Evrope se podudara sa završetkom hegemonije Velike Britanije i podizanjem Nemačke i SAD (Amerikanci su neko vreme većali s kim će sklopiti savez – s Nemačkom ili s Velikom Britanijom; izbor u korist ove druge su odredila dva faktora.

bijen. Drugim rečima, važan element u propasti Evrope predstavlja gušenje Nemačke i Nemaca od strane Anglosaksonaca. Međutim, po ironiji istorije – i logici razvoja kapitalizma – sledeća faza je bila gušenje Evropljana, uključujući i Britance, imigrantima iz Azije i Afrike. Pritom su ipak, opet najviše nastradali Nemci. To je bio pre svega planirani proces i njegovi koreni vode

u Drugi svetski rat i ono što mu je prethodilo 1930-ih godina. U tom smislu direktna linija se zapaža od prve polovine 1940-ih go-

dina do početka XXI veka – do rezultata preplavlivanja Evrope (Nemačke) migrantima i migrantske krize 2015. godine.

12

Dve hiljade osamnaeste godine broj časopisa „The Economist“ za 14-20. april je objavio tekstone posvećene Nemačkoj – s „lajtomotivom“ u vidu uredničkog članka i izborom članaka. U članku uredništva su pljuštale pohvale na adresu vlade Merkelove u celini, a posebno njene politike „otvorenih vrata“ za migrante. U svojstvu dostignuća „epohe kancelarke“ „Economist“ je izdvojio sledeće: formiranje inkluzivnog („koji uključuje“, „širok“) identiteta u odnosu na etnički, nacionalni; njeno širenje na one ljude čiji roditelji i preci uopšte nisu bili Nemci; razvoj „balansirane genderne kulture“: broj žena koje rade su za poslednjih 15 godina povećao od 58 na 70%; Nemci su počeli više da se razvode i ređe da stupaju u brak; istovremeno su legalizovani homoseksualni brakovi.

Ako se ovo prevede na normalan jezik, zapravo se radi o postepenom uništavanju porodice i o tome da je u uslovima jačanja eksploatacije neoliberalnog tipa sve više žena prinuđeno da radi kako bi se porodični budžet sačuvao na ranijem nivou, kao i o tome da se uništava nemački identitet. „Economist“ s oduševljenjem konstatuje da Nemačka gubi etničku homogenost i pretvara se u „lonac za pretapanje“, u otvorenu zemlju koja se sastoji od različitih fragmenata – u prevodu na normalni jezik: koja gubi nacionalno-kulturnu celovitost. Što se tiče „lonca za pretapanje“, on čak ni u SAD nije uspešno ostvaren, a da ne govorimo o zapadnoj Evropi – o čemu se otvoreno piše, ali vlasnike „Economista“ za to nije briga.

Multietičnost se u Nemačkoj, odražava i na politički život, pa čak i na sport, između ostalog, na fudbal. Dok su 2009. godine članovi parlamenta s „migrantskim bekgraundom“ činili 3%, 2017. godine čine već 9% premda bi realno reprezentativna brojka bila 23% - upravo toliki broj državljana SRN nema nemačke ko-

U svojstvu dostignuća „epohe kancelarke“ „Economist“ je izdvojio sledeće: formiranje inkluzivnog („koji uključuje“, „širok“) identiteta u odnosu na etnički, nacionalni.

Multietičnost se u Nemačkoj, odražava i na politički život, pa čak i na sport, između ostalog, na fudbal.

teng, Ozil, Podolski, Sane i Gomes (koji potiču iz Gane, Turske, Poljske, Senegala i Španije).

Samo postojanje migranata menja život i ponašanje „starosedelaca-Nemaca“, čini ih „novim Nemcima“.

Danas, kad se Nemačka pretvara u Einwanderungsland (zemlju imigranata) praktično se niko neće usuditi da ponovi rečenicu koju je izrekao veteran HDS Alfred Dreger 1982. godine: „Povratak stranacagastarbajtera u domovinu treba da bude pravilo, a ne izuzetak“, menja se sam pojam „domovine“ (Heimat). Zanimljivo je da je po informacijama časopisa „Economist“ u jeku migrantske krize Merkelova naručila kartu na kojoj granice Nemačke navodno zahvataju severnu Afriku, Ukrajinu i Tursku. Time je htela da pokaže spremnost, kao prvo, da primi izbeglice i migrante iz ovih zemalja; kao drugo, težnju Nemačke da igra ulogu stabilizatora u ovim regionima i zemljama. Što se tiče Turske, teško da joj je ova uloga Nemačke potrebna, a uloga Nemačke i „kolektivnog Zapada“ kao „stabilizatora“ u Ukrajini je očigledna svima.

Samo postojanje migranata menja život i ponašanje „starosedelaca-Nemaca“, čini ih „novim Nemcima“. Upravo tako su svoju knjigu naslovili H. i M. Minkler, koji sa zadovoljstvom, čak bih rekao, radosno konstatuju da „statična Nemačka“ odlazi u prošlost zajedno s jasnim (stark) nacionalnim granicama i nekadašnjim identitetom. Nova Nemačka postaje otvorenija, neformalnija i raznovrsnija, ali – kao što su supružnici prinuđeni da konstatuju – anksioznija i nervoznija.

Da li to znači da su plata za „otvorenost“ – stresovi, anksioznost i nervozniji život? Ispostavlja se da je tako. Nije slučajno što se u SRN pojavljuje sve više knjiga s naslovima „Nervozna republika“ (i biće nervozna ako uzmemo porast kriminala koji je povezan s migrantima, pre svega u velikim gradovima poput Berlina, Minhena i Kelna koji po svom internacionalnom sastavu više liče međusobno nego na nemačke zemlje oko njih i koji se, kao i svi megalopolisi pretvaraju u neovavilonske kule čija sama

Da li to znači da su plata za „otvorenost“ – stresovi, anksioznost i nervozniji život? Ispostavlja se da je tako.

pojava nagoveštava katastrofu i pad u mračne vekove), „Strah za Nemačku“ (i biće strašno ako je uoči nove, 2015. godine samo u Kelnu oko hiljadu žena doživelo seksualno napastvovanje), „Kraj Nemačke“ (uzgred rečeno, u Nemačkoj su

najbrojnija lica u uzrastu od 50 do 54 godine). Nije slučajno što u svojstvu reakcija na migrante rastu desničarska raspoloženja i

pokreti, i 13% partije „Alternativa za Nemačku“ koja se bori za nemački identitet i koju kritikuju „levičari“ i „zeleni“. Ugred rečeno, njihov lider Čem Ozdemir je sin turskih gastarbajtera; logično je da najaktivniji ljudi s migrantskim poreklom idu u redove „levičara“ i „zelenih“.

Jedan od članaka koji su objavljeni u „Ekonomistu“ upravo nosi naziv „Novi Nemci“, a iznad ovog naslova je fotografija koja nam prikazuje ove „nove Nemce“ – tridesetak (20 muškaraca i 10 žena) ljudi, među njima su Arapin u tradicionalnoj odeći, Turčin i Turkinja, žena u burki i hasid. Iznad njih se vijore ogromne zastave Evropske unije; mala nemačka zastava štrči negde sa strane kao siromašni rođak – u ruci je drži biće neodređenog pola, kojem bi profesor Preobraženski obavezno postavio pitanje: „Da li ste vi muškarac ili žena?“ I sećamo se Čerčilove rečenice koju je kazao 1940. godine o tome da Velika Britanija ne ratuje protiv Hitlera, pa čak ni protiv nacional-socijalizma, već protiv nemačkog duha, protiv Šilerovog duha, da se nikad ne obnovi.

Nije slučajno što u svojstvu reakcija na migrante rastu desničarska raspoloženja i pokreti, i 13% partije „Alternativa za Nemačku“ koja se bori za nemački identitet i koju kritikuju „levičari“ i „zeleni“.

13

Ovo priznanje je dragoceno, kao i planovi Anglo-Amerikana za to kako treba postupiti prema Nemcima posle pobeđe nad Nemačkom. Ovi planovi su varirali između masovnog fizičkog iskorenjivanja i metafizičkog uništenja – brisanja identiteta i bilo je takvih da bi njihove autore, u slučaju da je pobedila Nemačka, očekivalo suđenje poput Nirnberškog procesa i pravedna optužba za pripremu zločina protiv čovečnosti.

Još je 1940. i 1941. godine T. K. Kaufman (novinar lista „Jewish Chronicle“, poznanik jednog od najbližih savetnika Ruzvelta, S. Rouzmana) u dva (!) izdanja objavio knjigu „Nemačka treba da propadne!“. U njoj je predlagao da se teritorija Nemačke podeli između pet zemalja i da se izvrši sterilizacija Nemaca i Nemica – po 25 ljudi na jednog lekara dnevno; trebalo je da svi Nemci budu sterilisani za 3 meseca i nemačka nacija je trebalo da nestane za 60 godina. O članku se naširoko diskutovalo u SAD.

Logično je da najaktivniji ljudi s migrantskim poreklom idu u redove „levičara“ i „zelenih“.

Neko će reći: ma taj poluludi Jevrejin-germanofob je mogao da piše šta god hoće. Ali evo šta je 1944. godine predsednik SAD T.

Nicer je predlagao da se uništi nemačka industrija i da se pod kontrolu saveznika stavi njen školski sistem.

D. Ruzvelte rekao ministru finansija H. Morgentauu (koji je to zabeležio u dnevniku): „Trebalo ili sve (ja sam podvukao. – A. F.) nemačko stanovništvo kastrirati ili se prema njima ophoditi tako da ne budu u stanju da više proizvedu u svet ljude koji bi mogli da nastave da čine ovakva dela“. Čak ni nacisti u svom planu „Ost“ za uništavanje ruskog naroda nisu govorili o totalnoj kastraciji.

Bilo je i drugih predloga, između ostalog, za promenu naslednog faktora, dakle, identiteta Nemaca. Tako je na samom početku 1943. godine profesor E. Huton, antropolog sa Harvarda, predložio da se promeni nasledni faktor Nemaca, putem – pažnja! – prinudnog mešanja nemačkih muškaraca i žena s drugim narodima. Hutonova šema je bila jednostavna: nemačke vojnike i oficire koji su dospeli u zarobljeništvo (10-12 miliona) odvoze iz zemlje i smeštaju u logore, a Nemice koje su ostale u Nemačkoj primoravaju na brak s vojnicima okupacione vojske i – opet pažnja! – s imigrantima koji bi bili doveženi specijalno radi toga.

Na II konferenciji u Kvebeku 1944. godine Ruzvelt, Čerčil i Morgentau su razmotrili ovaj plan. Po planu nemačka je trebalo da bude podvrgnuta agrarizaciji, a njen broj stanovnika smanjen na 25 miliona ljudi, pri čemu je veći deo stanovništva trebalo da bude fizički iskorenjen. Informacije o Morgentauovom planu su neka-ko procurile, Nemci su digli buku i Anglo-Amerikanci su morali zvanično da se odreknu plana, ali ističem: samo zvanično. Realno su Anglo-Amerikanci planirali nešto „morgentauslično“. O tome svedoči brošura L. Nicera (predsednika dobrotvorne organizacije za jevrejske imigrante) „Šta da radimo s Nemačkom“ koja je pred kraj rata besplatno deljena vojsci SAD na teritoriji Nemačke. Nicer je predlagao da se uništi nemačka industrija i da se pod kontro-

Razradivši teoriju kolektivne krivice nacisti su je primenili na Jevreje.

lu saveznika stavi njen školski sistem, kako bi se Nemci od malih nogu vaspitavali u ključu koji je potreban Anglo-Amerikancima, kako bi se gušio nemački nacionalni duh i kako bi se u Nemce kao narod usađivao osećaj kolektivne krivice. Ovo je zapravo kasnije i učinjeno.

Razradivši teoriju kolektivne krivice nacisti su je primenili na Jevreje, Posle pobeđivanja nad Nemačkom SAD i Velika Britanija,

a kasnije i Izrael, u suštini su preuzeli istu teoriju i primenili je na nemački narod. U stvari, ne postoji nikakva kolektivna krivica; krivica uvek ima individualni, lični karakter. Narod kao kolektivni krivac je nonsens – koji se rađa u izopačenom mozgu (čudna stvar, ali čak i kod nas ima nitkova koji govore o kolektivnoj krivici nemačkog naroda i koji pravdaju svesno varvarsko uništavanje mirnog nemačkog stanovništva od strane Anglo-Amerikanaca kažnjavanjem Nemaca zbog njihove kolektivne krivice). Staljinov princip – „hitleri dolaze i odlaze, a nemački narod ostaje“ – predstavlja vrhunac humanizma u poređenju sa zloslutnim izmišljotinama saveznika i njihovih savetnika. Upravo je Staljin obustavio podelu Nemačke na nekoliko desetina država i njenu agrarizaciju. Saveznici nisu mogli naglo da smanje broj stanovništva Nemačke, premda je u prvim godinama posle rata od gladi umrlo oko 3 miliona Nemaca. Ali u poslednjoj godini rata Anglo-Amerikanci su se potrudili da maksimalno smanje broj stanovnika Nemačke i da im zadaju maksimalni psihološki udarac. Sredstvo su bila varvarska bombardovanja nemačkih gradova.

U stvari, ne postoji nikakva kolektivna krivica; krivica uvek ima individualni, lični karakter.

Saveznici su savnili Drezden sa zemljom bacivši na njega 1.478 tona avionskih i 1.182 tone zapaljivih bombi, poginulo je (uglavnom su živi izgoreli) između 135 i 250 hiljada ljudi; broj žrtava od atomskog bombardovanja Hirošime iznosi 72 hiljade ljudi. Drezden ni iz daleka nije jedini grad koji je bombardovan (tako je na Keln bačeno 1.350 tona običnih bombi i 460 tona zapaljivih) od kojih je u Nemačkoj poginulo između 600 hiljada i milion mirnih stanovnika (od toga je bilo najmanje 80 hiljada dece) preko 40 gradova – nije slučajno što se u Nemačkoj (ali ne i van njenih granica) koristi izraz Bombenholocaust: Nemci su masovno ubijani zato što su Nemci. Nije bilo vojne potrebe za tim, kao ni za to što su Amerikanci bombardovali Hirošimu i Nagasaki. Udarci su nanošeni pre svega po stambenim kvartalima s demografskim i psihološkim ciljem. Pritom su se saveznici trudili da ne bombarduju tenkovske ili vazduhoplovne zavode – rat se bližio kraju i nameravali su da prisvoje ovu imovinu, zato je trebalo da ostane cela i neoštećena. Istovremeno je, kao i atomsko bombardovanje japanskih gradova

Istovremeno je, kao i atomsko bombardovanje japanskih gradova, bombardovanje nemačkih gradova imalo za cilj zaplašivanje sovjetskog rukovodstva – ali to nije pomoglo.

va, bombardovanje nemačkih gradova imalo za cilj zaplašivanje sovjetskog rukovodstva – ali to nije pomoglo.

Već za vreme Drugog svetskog rata Anglo-Amerikanci su razradili niz planskih mera za promenu mentaliteta, kulturno-istorijskog koda („duha“) i ponašanja Nemaca.

Dakle, do kakvog zaključka dolazimo? Već za vreme Drugog svetskog rata Anglo-Amerikanci su razradili niz planskih mera za promenu mentaliteta, kulturno-istorijskog koda („duha“) i ponašanja Nemaca. Sredstva su totalni psihološki

pritisak sa stvaranjem kompleksa kolektivne nacionalne krivice (pre svega u odnosu na Jevreje, ali nipošto ne u odnosu na Ruse kojih je desetak miliona ubijeno po planu „Ost“, ruski holokaust uopšte niko ne pominje – i to je još jedna pojava rusofobije), uspostavljanje kontrole nad školskim i univerzitetskim obrazovanjem, kao i nad naukom o društvu. Što je i učinjeno odmah posle rata. SAD su pod strogu kontrolu stavile školsko i univerzitetsko obrazovanje, u suštini realizujući vaspitanje u antigermanskom duhu.

To je bio jedan od uslova takozvanog „Akta o kancelaru“ (Kancelar-akta – Kanzelerakte). Po informacijama bivšeg šefa vojne kontraobaveštajne službe SRN generala Bundsvera G. H. Komose (na ruski jezik je prevedena njegova knjiga „Nemačka karta. Tajna igra tajnih službi“ – «Немецкая карта. Тайная игра секретных служб» – М., 2009), 21. maja 1949. godine SAD i vlasti SRN su potpisale tajni dokument kojim se ozbiljno ograničava suverenitet SRN – to je bio uslov za njegovo pojavljivanje. U suštini, SRN se iz države pretvarala u strukturnu komponentu hegemonije SAD. Po Kancelar-aktu kandidata za kancelara SRN odobravale su SAD; pod američko-britanskom kontrolom su delimično bile unutrašnja i spoljna politika SRN, u potpunosti – mediji, školsko i univerzitetsko obrazovanje.

Neki dovode u sumnju postojanje Kancelar-akta smatrajući da je mistifikacija. Mislim da greše. Ali čak nije stvar u tome. Onima koji sumnjaju može se odgovoriti u istom duhu u kojem

Američko-britanska socijalna inženjerija je uspešno primenjivana protiv Nemaca 25-35 godina posle završetka rata.

je Herbert Vels krajem 1930-ih godina odgovorio na „Protokole sionskih mudraca“. Kad ga je neko pitao da li je taj dokument stvaran ili je falsifikat Vels je odgovorio da to nije bitno, da je glavna stvar u tome što se sve odvijalo i odvija onako

kao što je tamo napisano. Isto se može reći i za Kancelar-akt: s Nemačkom je u posleratnom periodu sve urađeno upravo onako kao što je to prikazano u informacijama o tajnom dokumentu.

Američko-britanska socijalna inženjerija je uspešno primenjena protiv Nemaca 25-35 godina posle završetka rata. U suštini, izvežbana je na njima – stasala je čitava generacija duhovno kastriranih Nemaca koji su u uslovima ne samo vojno-političke, već i duhovno-intelektualne okupacije počeli da gaje sebi slične. Danas imamo treću takvu generaciju, probleme uglavnom prave samo bivši DDR-ovci koji su odgajeni u duhu socijalističkog patriotizma. Ali evo šta je važno:

postepeno, proporcionalno s amerikanizacijom Evrope, u kojoj su prekretnicu predstavljali događaji iz 1968. godine, skriveni pod maskom „studentske revolucije“, srazmerno atlantizaciji Evrope i napredovanju projekta „globalizacije“ ova inženjerija je počela aktivno da se koristi i protiv drugih evropskih nacija.

Osim gore pomenutih sredstava za duhovnu kastraciju ponuđeno je još i treće sredstvo – promena naslednog faktora i socijalnih instinkata (ponašanje i identitet) putem mešanja rasa posredstvom međuetničkih i međurasnih brakova Nemaca kao belih Evropljana i imigranata, odnosno, stvaranja umesto relativno homogenog društva u etnokulturnom smislu, multietničkog i multikulturnog.

Kao što se sećamo, imigracija iz Azije i Afrike u Evropu započela je zbog ekonomskih razloga. Međutim, početkom 1970-ih godina ekonomski pad, stagnacija, koja je delimično bila izazvana naftnom krizom, a delimično drugim uzrocima, doveli su do nezaposlenosti i tada se ispostavilo da strani radnici nemaju nameru da se vrate kući, i vlade evropskih zemalja, a zatim Evropske unije nisu znale kako da izađu na kraj s negativnim posledicama imigracije, uključujući negativnu reakciju značajnog dela stanovništva na migrante. Umesto da rešavaju ovaj problem oni su krenuli putem promene odnosa belih Evropljana prema migrantima. Sredstvo je multikulturalizam, stvaranje multietničkog društva, a u perspektivi – stvaranje novih nacija putem mešanja starih i brisanja nacionalnog identiteta.

Stasala je čitava generacija duhovno kastriranih Nemaca koji su u uslovima ne samo vojno-političke, već i duhovno-intelektualne okupacije počeli da gaje sebi slične.

Kao što se sećamo, imigracija iz Azije i Afrike u Evropu započela je zbog ekonomskih razloga.

Dve hiljade dvanaeste godine, za vreme posete Evropi, Obama je izjavio da će XXI vek biti vek formiranja novih nacija. Nešto kasnije Merkelova je izjavila nešto u smislu da sredinom XXI veka neće biti nikakvih Nemaca, postojaće Opšteevropljani. Tako je od

1980-1990-ih godina protiv Evropljana pokrenuto ono što je planirano samo protiv Nemaca 1944-1945. godine i što je uvežbano na

Dve hiljade dvanaeste godine, za vreme posete Evropi, Obama je izjavio da će XXI vek biti vek formiranja novih nacija.

njima 1950-1970-ih godina. Pritom je prvi i glavni udarac ponovo zadat Nemcima: Nemačka prima više migranata i izbeglica od drugih zemalja; u njoj je 51% izbeglica obuhvaćeno programom za integraciju, u poređenju s 34% u Švedskoj i 11%

u Grčkoj. Drugim rečima, upravo Nemačka opet predstavlja polje eksperimentata socijalne inženjerije za odgajanje „novih Nemaca“ – stanovništva s fragmeniranim deetniziranim identitetom. Ali treba da imamo na umu gde se nalazi izvor ove inženjerije i ko je od početka predviđen da bude glavna žrtva, koga su Anglosaksonci hteli da uklone (i to im je pošlo za rukom) kao svog glavnog konkurenta u jezgru kapitalističkog sistema koji im je uputio izazov 1870-ih i koji ga je držao u napetosti – ekonomskoj, vojnoj i intelektualnoj – do 1945. godine, odnosno, u toku života tri generacije. Upravo zato je savez između Velike Britanije i SAD, koji je osiguran i skrojen krajem XIX – početkom XX veka praktično postavio zadatak konačnog rešavanja nemačkog pitanja, što je Čerčil priznao 1940. godine. Upravo na Nemcima su uvežbani psihoistorijski pritisak, geokulturna viktimizacija i organizaciono oružje kao što je multietičnost (multikulturalizam). A zatim je primenjeno na ostale zapadne Evropljane.

Skoro hiljadu godina zapadna Evropa je bila franko-germanska i tek je poslednjih dvesta godina anglosaksonska. Anglosaksonci 1945. godine uz pomoć SSSR-a nisu osvojili samo pobeđu nad Nemcima, već i nad Evropom; tačnije, iskoristili su našu pobeđu otvorivši front u toku leta 1944. godine kad je ishod rata već bio rešen, odnosno, u suštini, pridružili su se pobedniku – tako treba da okvalifikujemo ovu situaciju. Prošle su tri-četiri decenije i logika poznog kapitalizma i globalizacije je pred Anglo-

Skoro hiljadu godina zapadna Evropa je bila franko-germanska i tek je poslednjih dvesta godina anglosaksonska.

Amerikancima (pored svih njihovih unutrašnjih protivrečnosti) postavila zadatak urušavanja nacionalne države, homogenizacije nacionalnih država, kultura i jezika, pre svega evropskih. Migranti i multikulturalizam predstavljaju jako sredstvo za ostvarenje ovog procesa.

Koji jezik treba da postane lingua franca, univerzalni leksikon prosečnog-bezbojnog u nacionalnom smislu (čak i jednopol-

nog, kao što piše Ž. Atali u „Kratkoj istoriji budućnosti)? Naravno, engleski. Kao što ističe poljski emigrant u Švedskoj M. Radecki, u multikulturalnom društvu ne može postojati ni švedski, ni poljski, ni neki drugi jezik – sve treba da ih zameni engleski. Istina, Radecki ništa nije rekao o tome šta će biti sa sve značajnijim kineskim, španskim i arapskim; preostaje nam da se ponovo setimo Šeširdžije iz „Alise u zemlji čuda“. Uostalom, Radecki i njemu slični, počevši od R. Kudenhove-Kalergija, zabrinuti samo zbog situacije u Evropi, situacije Evropljana koji treba da se pretvore u multikulturalce. Nije teško primetiti da se radi o društvu-himeri, čija glavna masa stanovništva predstavlja prosečnu gomilu bez nacionalnosti, kulture, tradicije, identiteta i određene boje kože – ukratko, bez osobina u kojoj važne dužnosti, uključujući i rukovodeće, zauzimaju migranti ili njihova deca. Setimo se: po časopisu „Economist“ 23% mesta u Bundestagu treba da pripadaju licima koja nisu nemačkog porekla, odnosno, Turcima, Kurdima i Arapima.

Migranti i multikulturalizam predstavljaju jako sredstvo za ostvarenje ovog procesa.

U suštini, pred nama je ostvarivanje projekta Kudenhove-Kalergija, koji je smatrao da u Evropi ne treba da postoje države i državne granice – samo regionalne („Evropa regiona“) stanovništvo treba da bude mešovito, odnosno da izgubi nacionalni identitet, a rukovodeću kulturnu i intelektualnu (dakle i političku ulogu) po Kudenhove-Kalergiju treba da igraju Jevreji. Ne čudi podrška koju je dobio i od jevrejskih organizacija, i od porodica Rotšilda i Varburga.

Danas vidimo da se tradicija briše čak i na nivou kraljevskih domova koji vladaju u Evropi. Najnoviji primer je svadba sina princeze Dijane i Megan Markl. Čak se ne radi o društvenom statusu i boji kože mlade, već o sistematskom kršenju uobičajenog obreda sklapanja braka u kraljevskoj porodici. Obred je obavio Majkl Keri iz Čikaga, biskup Episkopalne crkve SAD. Iako ona predstavlja ogranak Anglikanske crkve to, kao prvo, ipak nije Anglikanska crkva, a kao drugo, to je ogranak. Ponašanje biskupa za vreme sklapanja braka (skakanje, grimase) veoma podseća na ponašanje crnaca – učesnika u sahrani u Nju Orleanu: veselje i šale – to je tamošnji običaj. Ali Kenter-

Po časopisu „Economist“ 23% mesta u Bundestagu treba da pripadaju licima koja nisu nemačkog porekla, odnosno, Turcima, Kurdima i Arapima.

berijska opatija nije „tamo“, nego „ovde“. I trebalo je videti izraz kraljičinog lica. Razume se, to je pojedinačan slučaj. Ali ipak.

Kao što je zapazio D. Mari, svi shvataju i priznaju da Evropljani ne mogu da postanu Arapi, Indusi i Kinezi, ali se zbog nečega smatra da svi mogu postati Evropljani.

Kao što je zapazio D. Mari, svi shvataju i priznaju da Evropljani ne mogu da postanu Arapi, Indusi i Kinezi, ali se zbog nečega smatra da svi mogu postati Evropljani i zato se zapadna Evropa pretvara u jedino mesto na planeti koje pripada svima, ali samim Evropljanima – tek na kraju, postajući „utopija“ u doslovnom smislu ove grčke reči, „mesto koje ne postoji“. Međutim, u tom slučaju se ispostavlja da su Evropljani ljudi kojih nema: sine loco (bez mesta), beskućnici? I ovi ljudi, koji u suštini nisu u stanju da uspostave red u svojoj kući i koji u suštini nisu gospodari ove ničije kuće uče nas kako da živimo?!

Devedesetih godina XX veka, a i nakon toga kolektivni Zapad i njegove ulizice u Rusiji pokušali su da na Ruse primene metode kojima je posle svetskog rata vršen pritisak na Nemačku, a koje su se od 1980-ih godina obrušile na Evropljane. Raznorazni gadovi su počeli da pričaju o tome kako treba da se pokajemo zbog staljinizma-komunizma, o tome da su Staljinov i Hitlerov režim ista stvar i da su oba podjednako kriva za to što je izbio Drugi svetski rat, o tome da je za Ruse karakteristična totalitarna svest, da je treba menjati, počevši od odricanja od ruskih narodnih bajki itd. i sl. Sovjetofobija se brzo pretvorila u rusofobiju. Počeli su razgovori o tome da treba privući migrante – na ovu temu su mnogo pričali J. Gajdar i njegova banda.

Kod nas to nije prošlo. Rusija nije Nemačka, stepen društveno-kulturnog otpora je veći, osim toga, duhovna otpornost je potkrepljena nuklearnim štitom i mačem. Razume se, predstoji nam još mnogo bitaka na frontovima psihoistorijskog (minimum) rata, ali je već sad jasno: ono što se desilo na Zapadu s Nemcima s

Rusija nije Nemačka, stepen društveno-kulturnog otpora je veći.

nama neće uspeti. Međutim, to je posebna tema. Vratimo se pitanju krize.

14

Dakle, Evropa je u krizi. Bilo bi logično pretpostaviti da nauka o društvu treba da objasni situaciju i da po pipanju traži puteve za izlazak iz krize. U stvari, postzapadna socijalno-humani-

tarna nauka se najčešće bavi dijametralno suprotnim. Ne samo to, predstavnici, rukovodioci i organizatori mejnstrima čine sve samo da se ne bave stvarnim problemima, da ih ne vide i da marginalizuju ljude koji pokušavaju da vide stvarne probleme i da na njih daju adekvatan odgovor.

Dakle, Evropa je u krizi.

To se vidi i na osnovu mnogih monografija i članaka, ali posebno na takozvanim naučnim konferencijama, na kojima se, u ogromnoj većini, čini sve kako bi se stvarni problemi prećutali i kako bi se zamenili trećerazrednim, pa čak i tridesetotrećerazrednim mikropitanjima koji možda zanimaju jednog i po čoveka – stručnjaka za „treću dlaku u levoj nozdri“.

Odličan primer tipičan za Postzapad predstavlja konferencija s humanitarno-socijalnom tematikom koji navodi D. Mari u svojoj knjizi „Čudna smrt Evrope“. Navešću dugačak citat, koji ipak zaslužuje pažnju: „Pre nekoliko godina za vreme konferencije na Hajdelberškom univerzitetu iznenada mi je postala jasna katastrofa savremene Nemačke (*ovo se odnosi na svu postzapadnu Evropu. – A. F.*) misli. Grupa naučnika i prosto učenika okupila se da razmotri istoriju odnosa između Evrope i Srednjeg istoka i severne Afrike. Vrlo brzo se ispostavilo da neće biti moguće da čovek izvuče bilo šta iz toga, pošto ništa nije moglo biti rečeno. Niz filozofa i istoričara je vreme za svoje govore trošio uporno pokušavajući da što je moguće uspešnije ništa ne kaže. I što se uspešnije malo govorilo, tim su snažnija bila osećanja olakšanja i zahvalnosti prisutnih. Nijedan pokušaj da se razmotri bilo koja ideja, događaj ili činjenica nije se mogao desiti ako se ne proverilo lojalnost ‘blokpostu’ savremene akademske nauke. Nisu bila moguća nikakva uopštavanja, nikakva zasebna mišljenja. Pod sumnjom nisu bile samo istorija i politika. Filozofija, ideje i sam jezik kao da su bili ograđeni kao mesto zločina. Svaki spoljašnji posmatrač je dobro video jasne obrise granica ovog mesta. Rad naučnika se sastojao u patroliranju kordona, a istovremeno su se preduzimali manevri za odvlačenje pažnje kako se ni po koju cenu ne bi dozvolilo da se učesnici slučajno vrata u oblast ideja.

‘Istorija’ je postala još jedna reč koja je istog časa izazivala stanku.

Sve reči i termini koji su se stvarno ticali stvari odmah kao da su bili obeleženi zastavicama i počinjalo je njihovo osporavanje. Očigledan problem je predstavljala reč ‘nacija’. ‘Istorija’ je postala još jedna reč koja je istog časa izazivala stanku. Kad je neko po-

kušao da upotrebi reč 'kultura' bukvalno je zavladao muk. [Čulo se da] termin ima toliko različitih značenja da povodom njega nema saglasnosti i zato se ne može koristiti. Samom terminu nije

Kad je neko pokušao da upotrebi reč 'kultura' bukvalno je zavladao muk.

dozvoljeno da bilo šta označava. Cilj ove igre – a to je bila upravo igra – sastojao se u tome da se sačuva privid akademskog istraživanja i da se istovremeno učini nemogućom svaka diskusija.

U mnogim naučnim i obrazovnim ustanovama Evrope ova igra se nastavlja – na zadovoljstvo i olakšanje učesnika u njoj, s jedne strane, i na ljutnju i ravnodušnost svih ostalih, s druge.

Ako se i čuva bilo kakva glavna, ključna ideja, ona se sastoji u sledećem: ideja je ono što stvara probleme. Ako se i čuva neki uopšteni vrednosni sud, on se sastoji u sledećem: sva vrednosna mišljenja su pogrešna. Ako se i čuva nekakva određenost to je principijelno neverovanje u određenost. I ako to nije doprinos filozofiji, nesumnjivo jeste doprinos određenom tipu postavke – sitne, površno-ograničene koja jedva da je u stanju da preživi iole duži napad, ali se lako adaptira.“

D. Mari je apsolutno tačno opisao situaciju – svedočim kao očevidac. Ponoviću: ono o čemu piše Mari nije karakteristično samo za nemačku, nekada apsolutno sjajnu nauku, već za severnoatlantsku nauku uopšte. Nije čudo što je konferencija koju je Mari opisao pravilo, a ne izuzetak. Zapravo, to i jeste karakteristika nauka Postzapada u vreme postmoderne. To je delimično ostvarenje onoga što je od početka utkano u socijalnu nauku buržoaskog društva. Dovoljno je da se setimo šta je o Homo academicus pisao P. Burdje, a o naučnom radniku – A. Zinovjev. Nauka o poznavanju društva koju je iznedrilo buržoasko društvo, ne samo da odražava upravo njegove realije, već je pozvana da izražava interese njegovih vladajućih grupa, njihovo viđenje sveta. Kao što je istakao I. Valerstajn, naučna kultura i socijalna nauka ne predstavlja prosto racionalno traganje za istinom. Ona je bila oblik socijalizacije različitih elemenata koji su se pojavili u svo-

Meritokratija je pojačala hijerarhiju.

jstvu kadrova za sve institucionalne strukture koje su potrebne kapitalizmu. Kao zajednički i jedinstveni jezik kadrova, ali ne trudbenika, ona je takođe ostala sredstvo za klasno ujedinjenje najvišeg sloja, ograničavajući perspektive ili stepen pobunjeničke delatnosti od strane onog dela kadrova koji bi mogao da popusti pred ovom sablazni. Ne samo

to, to je bio elastičan mehanizam za obnavljanje navedenih kadrova. Naučna kultura je stavila sebe u službu koncepcije koja je danas poznata kao „meritokratija“, a ranije je bila poznata kao „*la carrière ouverte aux talents*“. Ova kultura je stvorila strukturu u kojoj je individualna mobilnost bila moguća, ali tako da ne predstavlja opasnost po hijerarhijsku raspodelu radne snage. Naprotiv, meritokratija je pojačala hijerarhiju. Napokon, meritokratija kao proces (*operation*) i naučna kultura kao ideologija, stvorili su zavesu koja ometa poimanje stvarnog funkcionisanja istorijskog kapitalizma. Superakcenat koji je stavljen na racionalnost naučne delatnosti bila je maska iracionalnosti beskonačne akumulacije. Danas, u uslovima terminalne krize kapitalističkog sistema zapadna nauka takođe doživljava tešku krizu, a njen mejnstrim se izrođuje u propagandu – između ostalog, multikulturalizma. U poznokapitalističkom socijumu se nauka o društvu kao struktura i kao proces organizuje tako da se u potpunosti izbegnu oštra pitanja i deteoretizuje znanje tako što će se svesti na opis trećerazrednih fenomena (otuda postaje „moderna“ usmena istorija, proučavanje genderskih odnosa i ostale pseudonaučne mutljivine).

Danas, u uslovima terminalne krize kapitalističkog sistema zapadna nauka takođe doživljava tešku krizu.

U pravu je francuski filozof Šantal Delsol koji današnjeg Evropljanina poredi s palim Ikarom, da je preživeo – odnosno s invalidom s Invalidenstraße. I invaliditet i razaranje, ističe Delsol, su pre svega u glavama – razaranje sa kvascem od straha od viđenja stvarnih problema.

Odbijanje viđenja stvarnosti, njene istine, odricanje od istorijskog sećanja (ono što je D. Endres nazvao „kulturnom demencijom“), podmetanje umesto svega toga postistine koju je I. Dejavis okarakterisao kao „šljam koji je osvojio svet“ – su bezuslovno karakteristike društva koje stari i izrođuje se, društva „socijalnog (ili sociokulturnog) Alchajmera“.

...Žao mi je Evrope koja sve više liči na muvu koja se koprca u paučini debelog pauka. Evropa koja je bila drugačija još u mom detinjstvu, odnosno do sredine 1960-ih godina, tako brzo pada u provaliju, učeći pritom druge kako da žive – zato ne mogu, a da se ne setim persijske poslovice: „Vikala je vrana da je hirur, a samoj joj stomak rasporen.“

U pravu je francuski filozof Šantal Delsol koji današnjeg Evropljanina poredi s palim Ikarom.

Razgovor o sudbini Evrope i multikulturalizmu započeo

Žao mi je Evrope koja sve više liči na muvu koja se koprcu u paučini debelog pauka.

sam od romana koji je napisan mnogo pre nego što su migranti postali superobiljan, ako ne i terminalni problem postzapadne Evrope. Takođe ću završiti romanom – „Potčinjenost“ („Soumission“), koji je, opet, napisao francuski pisac – poznati Mišel Uelbek 2015. godine, 42 nakon izlaska Raspajevog „Tabora svetaca“.

Velbek je poznat kao čovek koji opeva besmisleno, besciljno i besperspektivno društvo „depresivne jasnosti“. Slika koju on daje u romanu maksimalno jasno pokazuje besperspektivnost Postzapada na primeru Francuske. Roman govori o izborima na kojima se pobeđi očigledno približava Nacionalni front. Jedina stranka koja može da mu se ispreči na putu jeste Muslimanska partija, odnosno islamisti. Stranke francuske levice i centra je podržavaju i ona pobeđuje. Autor pokazuje kako koristeći levičare kao pokriće islamisti koji su došli na vlast transformišu Francusku, pre svega obrazovne strukture, Sorbonu na islamski način.

Zavesa.

Odlično se sećamo kako su proatlantske partije Francuske koje pripadaju levisi i centru žigosale Marin Le Pen i njen Nacionalni front na poslednjim izborima. Uelbekovov roman odražava stvarnost: izgubivši svoje civilizacijske karakteristike i etnokulturni identitet individuama stvorenim u globalizmu islamisti su zaista bliži od evropskih nacionalista. Podsetiću: Merkelova je izjavila da sredinom XXI veka u Evropi neće biti ni Nemaca, ni Francuza, nego će biti Opšteevropljani. I samo uprkos onome što misli Merkelova (ukoliko je uopšte u stanju da razmišlja o bilo čemu osim o kancelarskoj fotelji) lice ovih „Opšteevropljana“ neće biti evropsko. Tužno je, ali se moramo složiti s onim evropskim

Postzapad – upravo zato i jeste „post“ – ne samo da nije u stanju da pruži nešto novo, već ni staro ne može da sačuva.

analitičarima koji smatraju da će pred kraj života većine ljudi koji sada žive u Evropi, bar onih koji danas imaju 30-40 godina Evropa prestati da bude Evropa. Tezejev brod se raspada u paraparčad uz radosne usklrike varvara. I u samoj

zapadnoj Evropi nema nikoga ko bi prekinuo ovu ružnu pojavu: Herakli i Ahili neće doći – nemaju odakle; osim toga, sami pripadnici Evropske unije su učinili sve da se ni Herakli, ni Ahili u

Evropi nikad više ne pjave. Ukoliko postoji prostor koji bi mogao da iznedri nove heroje – to je istočno od zapadne Evrope, u Središnjoj zemlji, Hartlendu, koja ostaje jedina čuvarica evropskih vrednosti, kako hrišćanskih, tako i prethrišćanskih.

Postzapad – upravo zato i jeste „post“ – ne samo da nije u stanju da pruži nešto novo, već ni staro ne može da sačuva. I više od toga, sam se

odriče evropskog nasleđa. U ustavu Evropske unije nema ni reči o hrišćanstvu, a ono je jedan od korena evropske civilizacije koji seku atlantisti-globalisti. Drugi koren je nacionalna država; seku i njega: raspad nacionalne države je toliko važan za atlantske elite da je dok je bio na dužnosti kancelara Nemačke H. Kol ovo pitanje proglasio pitanjem mira i rata u XXI veku. Evropljani čine civilizacijsko samoubistvo – egzistencijalno umorni (i otupeli) u uslovima komfornog života, pošto su izgubili „tragični smisao života“ (M. de Unamuno) – koji je zamenjen potrošnjom, i svoju veru (što se još podgreva veštački stvorenim osećajem krivice zbog nacizma-kolonijalizma, trgovine robljem – pored toga što su arapski trgovci robljem iz Afrike izvezli mnogo više robova nego Evropljani, ali se Arapima to ne spočitava, jer kako bi – oni su žrtve kolonijalizma i orijentalizma u sandovskom smislu reči). Odnosno, drugim rečima: sami Evropljani sprovode smrtnu presudu Evropi. Ali, zar su to Evropljani? Zar su Makron, Oland i Merkelova – Evropljani? To su pre kosmopoliti bez roda, servilni poklonici Globamerike.

Zanimljivo da mnogi evropski visoki činovnici (ne mogu da prevalim preko jezika „lideri“) nemaju dece, odnosno, nemaju **lične** razloge i motive da se brinu za budućnost. To što nemaju dece se ni iz daleka ne objašnjava uvek netradicionalnom seksualnom orijentacijom (čitaj: sklonošću ka polnim izopačenostima) – to je društveni stav. Ali – s druge strane – možda takvi ljudi ni ne treba da se razmnožavaju? Uostalom, masa ljudi u zapadnoj Evropi nema želju da se reprodukuje, kao što nema želje ni da radi – to prepuštaju Arapima, crncima i Turcima pretvarajući se prosto u bele stanovnike nekadašnje evropske, a sad sve više ničije kuće, čiji je glavni smisao u životu potrošnja/trošenje i rasonoda. Ali pre ili kasnije (pre će biti – pre) kroz usta crnog čoveka koji je, naravno, užasan gost, Sudbina uz zvuke Pete Beto-

U ustavu Evropske unije nema ni reči o hrišćanstvu, a ono je jedan od korena evropske civilizacije koji seku atlantisti-globalisti.

„Breme belog čoveka“ se pokazalo kao preteško, toliko da Evropljani s kraja XX i početka XXI veka ne mogu da ga ponesu.

venove simfonije izgovoriti: „Samo si pevala. Dobro je to. Idi, pa igray.“ I ovaj ples će biti na samoj ivici provalije – uz zvuke tamtama koji se već čuju u centru Pariza, pokraj Ajfelove kule – tamo gde se nekad čula divna francuska harmonika.

Epoha vladavine Zapada je predstavljala kratak trenutak u istoriji današnje civilizacije na planeti.

„Breme belog čoveka“ se pokazalo kao preteško, toliko da Evropljani s kraja XX i početka XXI veka ne mogu da ga ponesu. Između početka evakuacije rimskih legionara s granica Rimskog carstva i faktičkog kraha prošlo je (u zavisnosti od toga kako računamo) oko tri veka. Od vremena odlaska Evropljana iz kolonija prošlo je (ako računamo od kraja 1950-1960-ih godina i „zaboravimo“ na portugalske i neke druge kolonije) najviše šest decenija, ali danas vreme leti mnogo brže nego pre hiljadu i po godina, i bivši „kolonizovani“, tačnije, njihova deca i unuci već mirno osvajaju nekadašnje metropole. Ako se stvari i dalje budu odvijale ovom brzinom, do kraja XXI veka će sve biti završeno, i ispostaviće se da je bio u pravu Špengler koji je smatrao da će XXI vek biti poslednji za Evropu. Uostalom, već sad se vidi da je najverovatnije u pravu. Sic transit Gloria mundi.

Epoha vladavine Zapada je predstavljala kratak trenutak u istoriji današnje civilizacije na planeti. Međutim, čak i u ovo vreme je postojala zemlja koja se nije pokorila ovoj vladavini i koja je stvorila sopstvenu verziju velike evropske kulture i koja je više puta potukla ovaj Zapad – Rusija. I desilo se tako da je danas upravo Rusija poslednji bedem evropskih vrednosti braneći ih od Postzapada s njegovom postistinom, postomoralom i postpostojanjem, da se ona sa Postzapadom bori za evropsku civilizaciju. Međutim, jedno je boriti se za evropsku civilizaciju, a drugo boriti se za interese evropskih država, za interese Evropske unije. Evropljani su u najboljem slučaju pouzdani partneri, a ne saveznici. U pravu je A. Gera: saveznike u Evropi smo nalazili samo onda kad smo se borili za tuđe interese, najčešće – britanske. A „nagrada“ je bio nož u leđa. Borba za evropsku civilizaciju je borba za naše interese

Jedna od glavnih protivrečnosti današnjeg Postzapada sastoji se u tome što to u geostorijskom i geokulturnom smislu više nije Evropa

i vrednosti, a ne sitan sirovinski gešeft i trenutni taktički savezi, čas s jednim protiv drugih, čas obrnuto. A da ne govorim o tome da Evropa, Postzapad, nemaju šta da ponude ruskom čoveku.

Jedna od glavnih protivrečnosti današnjeg Postzapada sastoji se u tome što to u geostorijskom i geokulturnom smislu

više nije Evropa, a u smislu fizičkog, antropološkog nosioca to su pretežno još uvek Evropljani. Današnja tendencija razvoja radi u prilog tome da se ukine ova protivrečnost: neevropske/postevropske vrednosti i kodovi treba da imaju neevropskog nosioca – u tom pravcu sve ide. U pravu je Paskal: priroda, uključujući i antropološku i društvenu, ne trpi prazninu, pa je tako popunjavaju migranti.

Pre ili kasnije Rusija će morati da se suoči s Postzapadom – etničke banditske formacije se

mogu naći ne samo na našim južnim granicama, već i na zapadnim, i to će biti ozbiljnija stvar od NATO vojske na čijem čelu su tupe poluhisterične ženskinje. Glavno je da se pred licem Postzapada ne nađe Postrusija – jer će to onda biti koštac kostura iznad provalije iz koje će na sve strane, uključujući i našu, početi da nadiru još jedni u nizu varvara poput Orkova. U tom slučaju će Rusija, ukoliko se do tada i sama ne pretvori u kolonijalno-perifernu himeru s konačno formiranom klasno-etničkom strukturom futuroarhaičnog tipa morati da se pretvori u veliku Rusiju. Rusiju, koja će „grmeći ognjem, blistajući sjajem čelika“ pod crvenim perunovim barjakom okupiti nepokolebljivi savez protiv gadova. Ali za to treba živeti časno i istinito po svojim pravilima, izvršivši ozbiljan i bespoštedan kontrolni rad na sebi i na svojim istorijskim greškama, posebno onima koje su učinjene – geometrijskog progresijom – u vreme razvođa.

Pre ili kasnije Rusija će morati da se suoči s Postzapadom.

Андрей Фурсов¹

Закат Европы в Лунку Истории

*Пора чудес прошла, и нам
Отыскивать приходится причины
Всему, что совершается на свете.*

У. Шекспир «Генрих V»

*Нам нравится эта работа –
называть вещи своими именами.*

К. Маркс

1

Сто лет назад О. Шпенглер опубликовал свою знаменитую книгу «Закат западного мира», более известную как «Закат Европы». Шпенглер реагировал на крушение в ходе и в результате мировой войны того, что К. Поланьи назвал

¹ А.И. Фурсов – директор Института системно-стратегического анализа; директор Центра русских исследований Московского гуманитарного университета; академик International Academy of Science (Инсбрук, Австрия); автор 400 публикаций, включая 12 монографий; член Союза писателей России. Читал лекции в университетах США (Колумбийском, Йельском, Нью-Йоркском), Канады (Кингстонском), Великобритании (Дарэмском, Лондонском королевском колледже), Германии (Ганноверском), Венгрии (Центрально-Европейском), Индии (Джавахарлала Неру), Китая (Народном), Японии (София, Хосэй).

«цивилизацией XIX века». Теперь мы знаем, что в 1918 г. закат только начинался. Его дальнейшими вехами стали:

1945 г., когда Европа прекратила играть роль геополитического (геоисторического) субъекта и оказалась поделена на зоны влияния, как когда-то и предупреждал Наполеон, между Россией и США;

1968 г., когда так называемая «студенческая революция», а точнее, то, что скрывалось за ней, нанесла страшный удар по сохранявшимся европейским ценностям, резко ускорив процесс американизации, деевропеизации Европы и превращения Запада в Постзапад.

Финальную точку в виде большой грязной кляксы ставит так называемый «миграционный кризис» 2015 г. «Так называемый» – поскольку, по мнению ряда экспертов, он в значительно большей степени похож на хорошо спланированную и подготовленную сетевую военно-политическую операцию, комбинирующую проведение нелегальных операций в области манипуляции антропотоками, стратегических коммуникаций, крупной логистики и, конечно же, психологических (психоисторических) кампаний с нанесением мощных психоударов. Цель данной операции – создание управляемого хаоса; средство – организация широкомасштабных, невиданных со времён Второй мировой войны потоков беженцев и нелегальных мигрантов. Управляемый хаос в данном случае бьёт по евробюрократии, деморализуя её, по Евросоюзу, демонстрируя полную политическую импотенцию его руководства. Последнее не замедлило признаться в этом. Так, 2 сентября 2015 г. министр иностранных дел Словакии М. Лайчак после заседания правительства страны признал, что шенгенская зона де-факто перестала существовать из-за массового наплыва беженцев из Ближнего Востока и Северной Африки, на сентябрь 2015 г. их число составило более полумиллиона человек, рвущихся не абы куда, как это обычно происходит с людьми, бегущими от горя, беды и угрозы смерти, а туда, «где чисто и светло», – в страны с максимально высокими государственными дотациями: Германию, Швецию, на худой конец – Францию или Италию.

17 сентября 2015 г. официальный представитель МВФ Дж. Райс оценил ситуацию в Европе как «гуманитарный кризис небывалого масштаба». И хотя, повторю, на тот момент в Европе оказалось всего около полумиллиона беженцев, европейские власти обуял такой страх, что им виделись уже 30–35 млн в ближайшее время (выступление руководителя МИД Венгрии от 19 сентября). Впрочем, было от чего испугаться: так называемые беженцы, большую часть которых составляли молодые здоровые мужчины, не собирались ни работать, ни ассимилироваться; они хотели одного – жить на дотации, не работая. Речь, таким образом, идёт о новой волне переселения народов Юг – Север, о заселении Европы чуждыми ей в этническом, культурно-религиозном и расовом отношении массами – Реконкиста наоборот. Массы эти со всей очевидностью настроены на реализацию криминально-паразитического освоения зоны обитания сытого, робкого, утратившего и ценности, и волю к сопротивлению белого европейского человека. Что он, приученный к комфорту и толерастии, может противопоставить социальным хищникам, сбившимся (организованным) в этнические банды?

Развёртывание миграционного кризиса наглядно продемонстрировало не просто неготовность, а неспособность западноевропейцев не то что противостоять чужому и чуждому, но даже защищаться от него, сохранять достоинство в столкновении с ним. В данном смысле это финал заката Европы в Лунку Истории, финал, который Шпенглеру и присниться не мог. Автор «Заката западного мира», при всём его пессимизме, относился к тому поколению немцев и европейцев, которые готовы были встать с веком наравне, т.е. принять его вызов, а не прятать «тело жирное» в «утёсах» комфорта.

Миграционный кризис – это то явление, сквозь призму которого как через гигантское увеличительное стекло можно разглядеть немало важных тенденций развития Европы не только в XXI, но и в ушедшем XX в. – именно в нём была всерьёз заварена та каша, которую нам и нашим детям, а скорее всего и внукам придётся расхлёбывать в XXI в. Этот кризис – момент истины заката Европы, западного мира, его превращения в Постзапад. Исторические нити тянутся от миграционного кризиса в прошлое, и для того, чтобы понять его – и

закат – необходимо взглянуть и на Вторую мировую, и на поздний Рим, и на современную постзападную науку, и на классовые корни неолиберальной контрреволюции и глобализации – только так можно сложить пазл, отыскать причины происходящего и назвать их своими именами.

Да, сегодня мы видим финал заката, поскольку речь идёт об этнокультурном и расовом замещении белых европейцев, вытеснении их из истории. Французский философ Р. Камю так и называет этот процесс – *le grand remplacement* – «великое замещение». Выходит, прав был Шпенглер, полагая, что XXI в. будет для Европы последним? Финал этот обретает ещё более финалистичные и закатные черты, поскольку вся ситуация была спровоцирована руководством экономически сильнейшего государства Европы – Германии. Триггером стало новогоднее (31 декабря 2014 г.) послание «доброй бабушки» Ангелы Меркель, которая по сути пригласила мигрантов в Германию. В мае 2015 г. ещё один добряк за чужой счёт, министр внутренних дел Лотар де Мезьер, заявил в Берлине, что Германия готова принять 450 тыс. беженцев. Уже в следующем месяце толпы мигрантов ломанулись в Германию, и вскоре немцам пришлось увеличить цифру приёма до 800 тыс. Начался кризис, причём не только немецкий, но и европейский. В то время как простые немцы, итальянцы, греки проклинали Меркель и крутили пальцами у виска – бабка спятила, европейские, а точнее атлантистские издания взхлёб нахваливали её. Сама же Меркель в самый разгар кризиса в сентябре 2015 г. думала не о его решении, не о немцах, а о другом: она обратилась к Марку Цукербергу с просьбой остановить каким-то образом её критику гражданами ФРГ в Facebook. Цукерберг ответил, что он работает над этим – а что же ему не «работать»: США только рады ослаблению Евросоюза, именно так воздействовал миграционный кризис на это неорганичное образование.

Запомним это новогоднее послание последнего дня 2014 г. и отправимся из него почти на 30 лет назад, в год 1973-й, когда внешне, по крайней мере для подавляющего большинства европейцев, ничто не предвещало грядущих бед. Правда, заканчивалось «счастливое тридцатилетие» 1945–1975 гг., но о том, что оно заканчивается, мало кто думал – большин-

ство, словно охваченное «синдромом Сидония Аполлинария», жило инерцией 1950–1960-х. Знаки на стене, тем более предупреждения о них, омен почти никто не замечал.

Почти никто. Но не все.

2

В 1973 г. во Франции вышел роман писателя и путешественника Жана Распая «Лагерь святош» («Le Camp des saints»). Он быстро стал бестселлером. В романе описывается массовая миграция из Третьего мира, которая накрывает Европу и прежде всего Францию. Специфическим спусковым крючком обвальная миграция становится заявление бельгийского правительства о том, что оно готово принять нуждающихся детей из Третьего мира – ну чем не предвосхищение послания «бабушки Ангелы». В романе бельгийская инициатива тоже провоцирует кризис. Его началом становятся события в Калькутте, где толпы матерей сметают ворота бельгийского консульства, затаптывают консула и требуют немедленной отправки детей в Европу. Бельгийцы пытаются отыграть назад – но поздно. Вскоре у индийской толпы появляется лидер-мессия, уродливый калека, который призывает всех плыть на лодках в Европу и осуществлять мирный захват – никто не осмелится стрелять в женщин и детей. И вот армада плывёт – долго. Наконец, после многих месяцев пути она появляется у южного побережья Франции. Большая часть жителей района, где высаживаются мигранты, в ужасе. Однако кое-кто радуется.

В романе есть следующий эпизод. Старый высококультурный профессор в своём доме слушает Моцарта как раз в момент высадки пришельцев. Местное население бежит, и профессор думает, что остался один. В этот момент в его дом вламывается молодой француз типа хиппи и начинает глумиться над стариком, говоря, что его время, его культура и его страна кончились и прославляя новую страну, которую создадут на месте Франции пришельцы из Третьего мира и такие французы, как этот студент. Профессор не спорит с вторгнувшимся: «Да, то, что мой мир не доживёт до утра, более чем вероятно, но я собираюсь полностью насладиться

его последними мгновениями». С этими словами он достаёт револьвер и убивает наглеца.

Между тем, столкнувшись с мирным ненасильственным наступлением мигрантов, все госструктуры Франции оказываются беспомощными. Ни политики, ни военные не хотят брать на себя ответственность жёсткого решения проблемы – а иного нет. В то же время известные медиа-фигуры приветствуют высадившихся и требуют, чтобы власти приняли их. Роман заканчивается тем, что Франция капитулирует, принимает высадившийся миллион, и понятно, какова позиция автора: впустить пришельцев, чужих в страны, значит уничтожить французов, их культуру, их мораль.

Несмотря на то, что книга Распая стартовала как бестселлер, очень быстро вокруг неё возник заговор молчания. То, что «Лагерь святош» был переведён на несколько европейских языков и к 2006 г. в Европе вышло 500 тыс. экземпляров, – это заслуга антимиграционных организаций, которые оплатили издание.

В 1985 г. Распай вернулся к теме миграции в статье, написанной для «Le Figaro Magazine» в соавторстве с уважаемым демографом Ж.-Ф. Дюмоном. Статью «Будет ли Франция французской в 2015 году?» напечатали на первой странице и сопроводили рисунком: Марианна – национальный символ Франции – в чадре. Авторы статьи писали, что в перспективе рост неевропейского населения несёт угрозу французским ценностям и культуре.

На Распая и его соавтора обрушился вал критики расстроенного крысятника правительственных чиновников и проплаченных учёных. Жоржина Дюфуа, министр общественных дел, назвала статью «отголоском нацистских теорий»; министр культуры Жак Ланг определил статью как «смешную и гротескную», а «Лё Фигаро Магазин» он обвинил в том, что «Фигаро» – орган расистской пропаганды; тогдашний премьер-министр Франции Лоран Фабиус не нашёл ничего лучше, как начать спешно убеждать всех в том, что иммигранты вносят большой вклад в богатство Франции – а ведь Распай и Дюмон писали не о доступных пониманию

Фабиуса приземлённых вещах вроде богатства, а о чём-то более серьёзном.

Критики статьи, понимая, что их аргументация носит эмоционально-пропагандистский характер, должны были противопоставить ей хоть что-то реальное, но с этим вышло плохо. Та же Дюфуа попыталась опровергнуть оценку Распая и Дюмона, согласно которым во Францию каждый год прибывало 59 тыс. мигрантов – и села в лужу: статистика за 1989 г. дала ещё большую цифру – 62 тыс. Время показало правоту писателя и демографа: в 2006 г. Франция приняла 193 тыс. мигрантов, в 2013 г. – уже 235 тыс.

В том же 1985 г. в предисловии к переизданию «Лагерь святош» Распай написал, что его предсказания о гибели западной цивилизации оказались верны. Распай относится к тому редкому, вымирающему типу высококультурных и обладающих напряжённым цивилизационным и этнорасовым сознанием европейцев, которые помнят предупреждение Стефана Цвейга: всё, что вы любите, даже если речь идёт о величайшей цивилизации в истории, может быть сметено и уничтожено теми, кто не достоин этого. То есть агрессивными чужими, добавлю я.

В июне 1991 г. 66-летний писатель опубликовал в газете «Фигаро» статью «Родина, преданная республикой». Международная лига борьбы против расизма и антисемитизма попыталась подать на него в суд, однако суд отклонил иск.

Символично, что в один из дней 2001 г. в 4 часа утра лодка с 1500 курдами-беженцами из Ирака пристала к южному берегу Франции. Высадившись, курды бросились стучать в двери местных жителей, чтобы те их впустили. Всё это происходило всего лишь в 50 метрах от того дома, где в 1972 г. в течение 18 месяцев Распай писал свой пророческий роман. Нынешняя европейская реальность не просто соответствует пророчеству, но во многом перевыполнила его.

И последний штрих. После выхода в отставку известного антикоммуниста и антисоветчика директора (1970–1981 гг.) французской спецслужбы SDECE Александра де Маранша просочилась информация, что ещё в середине 1970-х годов он участвовал в секретных переговорах представителей

Западной Европы с королём Марокко Хасаном II. Речь шла ни много, ни мало о строительстве под Гибралтарским проливом тоннеля, который должен облегчить доставку мигрантов из Северной и Тропической Африки в Европу. Переговоры ни к чему не привели, ничего не было построено, но тем не менее мигранты на рубеже XX–XXI вв. затопили Европу и без всякого тоннеля. Пока что это не «Огнём и мечом», но точно «Потоп», и не видно в Европе героев типа пана Володыевского, способного защитить её своей саблей, или Яна Собеского, отогнавшего турок от стен Вены в 1683 г. В данном контексте, однако, важно другое: уже в 1970-е годы сильные мира сего планировали миграционный поток из Третьего мира в Европу.

Зачем? И только ли дело в экономике?

3

Экономическая потребность в мигрантах возникла в Европе после Второй мировой войны. В частности, в Великобритании Акт об иммиграции был принят в 1948 г., и в том же году в страну на корабле «Empire Windrush» прибыли первые мигранты из Вест-Индии. Процесс шёл постепенно, и никто или почти никто не предполагал, во что это выльется. А когда – в 1960-е – вылилось, оказалось, что понимания, как решать вопрос, нет, британское правительство просто не знало, что делать с миграцией. К концу 1960-х годов ситуация обострилась до того, что в апреле 1968 г. 75% опрошенных британцев высказались за ужесточение контроля над иммиграцией, а вскоре эта цифра выросла до 83%. 20 апреля 1968 г., реагируя на настроения сограждан, министр обороны в теновом правительстве консерваторов Джон Энох Пауэлл (1912–1998) произнёс знаменитую речь «Реки крови». В ней он весьма жёстко высказался по вопросу о миграции, отметив опасность принятия в страну «50 тысяч иждивенцев каждый год». «Когда я смотрю в будущее, мрачные предчувствия охватывают меня, и как римлянин (*Вергилий*. – А.Ф.) я вижу Тибр, полный крови». 74% британцев поддержали позицию Пауэлла. Однако несмотря на это, теневой премьер (и «по совместительству»

матёрый педофил) Э. Хит тут же изгнал Пауэлла из кабинета, получив за это осуждение со стороны 69% британцев.

По мнению аналитиков, у Пауэлла были все шансы потеснить Хита, стать лидером консерваторов и в перспективе выиграть выборы. Кстати, не исключено, что в этом случае иначе сложилась бы политическая карьера М. Тэтчер – ей расчистили место, выдавив Хита с помощью убийственного компромата; на Пауэлла, которого Хит убрал как конкурента, такого компромата не было.

В 1970-е и особенно в 1980-е годы, при Тэтчер, мигрантов в Великобритании стало столько, что политика уменьшения их численности при сохранении существующего в Великобритании политического режима оказалась невозможна: точка невозврата была пройдена, и это – одно из «достижений» Тэтчер. Именно в годы её правления, как заметил А.Н. Уилсон, автор трилогии о британской истории XIX–XX вв. («Викторианцы», «После викторианцев», «Наши времена») Великобритания перестала быть чьим-то домом и стала «домом ничейным» («nobody's house»).

В 1980–1990-е годы миграция в Великобританию разворачивалась под знаменем мультикультурализма. Особенно усердствовало правительство Тони Блэра (с 1997 г.), широко раскрывшего двери для мигрантов. По мнению обозревателей, большую и весьма зловещую роль в этом сыграла министр по делам предоставления убежища и иммиграции (Asylum and Immigration Ministry) Барбара Рош. Приводя в качестве примера свою еврейскую семью, перебравшуюся в Великобританию в XIX в., она пыталась убедить всех, что в миграции вообще нет ничего нового, что Англия всегда была страной мигрантов, например, норманнов, завоевавших её после битвы при Гастингсе в 1066 г.

Это, конечно же, ложь: норманны в XI в. составляли 5% населения Англии, тогда как в 2002 г. перепись населения Англии и Уэльса констатировала: в ближайшие 10–15 лет белое население Лондона станет меньшинством, а мусульманское население страны удвоится. Согласно переписи 2012 г., только 44,9% жителей Лондона определяли себя в качестве белых британцев, а число британцев, живущих в стране, но родив-

шихся за её пределами, выросло на 3 млн. В 2014 г. женщины, родившиеся за пределами Великобритании, обеспечили 27% новорожденных в Англии и Уэльсе; у 33% детей по крайней мере один родитель был иммигрантом. Удивительно ли, что именно в Англии число приверженцев христианства уменьшается наиболее быстрыми темпами. Кроме того, норманны в расовом и религиозном отношении не отличались от большей части жителей острова.

Разумеется, всё это – не аргументы для Барбары Рош: она кликушествовала, что даже упоминание о политике иммиграции, не говоря уже о дискуссии по этому вопросу – проявление расизма, а любые опасения по вопросу миграции – расизм, фашизм и исламофобия. И это при том, что в целом белые британцы относились к мигрантам довольно терпимо или, используя мерзкий термин, «толерантно». Обращаю внимание на агрессивность сторонников мультикультурализма и отсутствие толерантности, к которой они так любят призывать. Очень часто они блокируют, пресекают попытки даже нейтрального, спокойного обсуждения проблемы, квалифицируя их как расизм, нацизм, ксенофобию и... нетолерантность.

Нынешняя ситуация в Великобритании такова: в 23 из 33 районов (borough) Лондона белые стали меньшинством, а власти и СМИ горячо приветствуют этот факт – не менее горячо, чем гомосексуальные браки. Число тех, кто определяет себя как христиан, уменьшилось с 72% до 59% (т.е. с 37 млн до 32 млн), тогда как число мусульман выросло с 1,5 млн до 2,7 млн. На первый взгляд соотношение не кажется угрожающим. Однако, как считают эксперты, во-первых, приведённые цифры не учитывают нелегальных мигрантов; во-вторых, вопрос не в количестве, а в качестве: мусульмане намного более активны в своей вере, лучше организованы и готовы к конфликтам с применением насилия; в-третьих, поэтому, т.е. из боязни, а также в соответствии с логикой толерантности и мультикультурализма власти, как правило, встают на сторону мусульман. В своей готовности умиротворения (термин «appeasement» когда-то употреблялся по отношению к политике Чемберлена по отношению к Гитлеру ради мира любой ценой) британские власти готовы запретить ноше-

ние крестика школьниками и рождественские ёлки, чтобы не оскорблять чувства мусульман. Есть и просто вопиющие случаи. Приведу два.

4

Случай первый. В 2009 г. по возвращении из Афганистана Королевский Английский полк прошёл парадом по г. Лутону. Многие местные белые британцы (белые составляют 45% жителей Лутона) вышли приветствовать военных. Одновременно члены исламистской группы аль-Мухаджирун громко протестовали, называя солдат «убийцами», «детоубийцами» и т.п. Когда белые британцы попытались утихомирить исламистов, полиция бросилась на помощь последним, пригрозив белым арестом. В ответ последние решили создать группу English Defence League (Лига английской обороны), которая в течение нескольких лет организовывала акции протеста против насильственных действий исламистов. Полиция, как правило, никогда не принимала сторону Лиги, не реагировала на нападения исламистов на членов Лиги, несколько раз арестовывала её руководителя Тома Робинсона, а затем вообще отправила его в тюрьму.

Случай второй. В январе 2011 г. в Лондоне в суде Олд-Бэйли судили банду из 9 пакистанцев и 2 выходцев из Северной Африки, которые в Оксфордшире в течение нескольких лет похищали, насиловали и продавали в качестве секс-рабынь девочек 11–15 лет. При этом одну из них её владелец по имени Мухаммад заклеил клеймом с буквой «М». Большая часть девочек были белыми британками. Расследование показало, что бандиты действовали в полном соответствии с характерными для ислама взглядами на то, как нужно относиться к женщинам и детям-немусульманам.

Пресса, освещавшая суд, не осмелилась написать о членах банды как о мусульманах, она лицемерно писала об «азиатах». Однако не только журналисты, подчёркивает Д. Марри, автор книги «Самоубийство Европы», но даже полицейские и судьи вели себя так, будто их работа – нечто вроде посреднической деятельности между сферой фактов и обществом. Аналогичным образом в подобных случаях ведёт

себя пресса практически во всех европейских странах. Например, в Роттердаме в 1997–2014 гг. была зафиксирована секс-эксплуатация 1400 детей в мусульманских общинах. Пресса и власть сделали всё, чтобы приглушить скандал. И только настойчивость журналистов, порой всего одного-двух, не боящихся ни угроз исламистов, ни либеральных обвинений в «профессиональном» или «институциональном» расизме, позволяет прорывать заговор.

5

Ситуация со степенью влияния ислама, мусульман на социально-политическую жизнь Великобритании такова, что некоторые представители верхней половины общества без особого шума – *sans affichage*, как сказали бы французы, принимают ислам. Более того, начинаются весьма симптоматичные разговоры об арабских (исламских!) корнях королевы Елизаветы II. Журнал «The Economist» от 7–13 апреля 2018 г. опубликовал статью «Халиф – это королева?». Имеет смысл подробнее остановиться на содержании этой статьи. В ней говорится о том, что недавно интернет-форум «Арабская атеистическая сеть» вышел с заголовком: «Королева Елизавета должна заявить о своём праве управлять мусульманами». Основание – родство королевы с пророком Мухаммадом, что автоматически означает родство Елизаветы с королями Марокко и Иордании и аятоллой Али Хаменеи. Эта информация, первоначально появившаяся в марокканской газете «Аль-Усбуа» («Неделя»), вызывает всё больший интерес в мусульманском мире. Согласно газете, Елизавета – потомок пророка в 43-м поколении; она кровно связана с ним, а точнее, с его дочерью Фатимой через графа Кембриджского, жившего в XIV в. Ещё раньше этот факт подтвердили Али Гомаа, бывший великий муфтий Египта, и Burke's Peerage, британский авторитет по королевским генеалогиям.

Центральная фигура во всей этой схеме – мусульманская принцесса по имени Заида, которая в XI в. бежала от напавших на Севилью берберов ко двору Альфонсо VI, христианского короля Кастилии, приняла имя Изабеллы, крестилась и родила ему сына Санчо. Кто-то из потомков Санчо по жен-

ской линии вышел замуж за графа Кембриджского. Однако некоторые считают происхождение Заиды спорным. По их мнению, она – дочь эмира Севильи Мутамида бин Аббада (XI в.); согласно одной версии, он потомок пророка, согласно другой – он лишь взял в жёны кого-то из женщин этой семьи.

Реакция на информацию о мусульманских корнях Елизаветы в арабском мире различна. Одни считают это коварным заговором с целью возродить Британскую империю с помощью мусульман, особенно шиитов, которые чтят потомков пророка. Другие, напротив, приветствуют эту новость. Абдуль-Хамид аль-Аруни, автор статьи в «Аль-Усбуа» писал, что кровная связь – это мост между двумя религиями. Кто-то идёт ещё дальше, называя королеву «сейида» или «шерифа» – это титулы потомков пророка.

Журнал «Экономист» внёс свою лепту в «мусульманскую линию» Виндзоров, подчеркнув известный интерес принца Чарлза («бин Филипа») к исламу. Один из мусульманских конфиденентов принца говорит, что, возможно, иногда Чарлзу хотелось бы иметь несколько жён. Принц патронирует Оксфордский центр исламских исследований, где приветствует мусульман фразой «ас-салям алейкум» («мир вам»). Говорят даже, что свою возможную коронацию Чарлз не хочет ограничивать атрибутикой одной веры – христианской. Согласно «The Economist», есть информация, что принцу хотелось бы быть провозглашённым не «защитником христианской веры», а просто «защитником веры». В исламе это называется «амир аль-муминин» – «предводитель истинно верующих». Впрочем, сам Чарлз – и это вполне понятно – никогда подобных желаний публично не высказывал.

Как бы то ни было, появление такого рода информации в журнале, принадлежащем нескольким богатейшим семьям Великобритании, включая Ротшильдов, симптоматично. Известно, что с 1970-х годов Великобритания стремится восстановить разгромленную когда-то усилиями США и СССР империю, но только на иной, чем прежде, основе – ныне речь идёт о невидимой глобальной финансовой империи, анклав которой разбросаны по всему миру. В последней трети XX в. средством восстановления был избран Китай: британцы вложились в него – это соответствовало и интересам КНР;

следующим шагом было разрушение СССР. Восстановление контроля над определённым сегментом арабо-мусульманской элиты, а посредством её – над важной частью арабо-мусульманского мира напрашивается в качестве следующего логического шага. И тогда становится понятной и «Islamic connection» Елизаветы, и позиция британских властей по отношению к мусульманам в Великобритании. Подобная политика властей, однако, не ограничивается Великобританией – она охватывает всю Западную Европу. Это означает, что в мультикультурализме, в изменении расово-этнического, культурно-исторического лица Европы, её превращения в Постзапад, есть далеко не только британский интерес при всех его важности и значении в североатлантическом комплексе интересов. Достаточно посмотреть на «континентальную Европу» – Францию, Германию, Швецию, ряд других стран, чтобы убедиться: во-первых, проблема с мигрантами как чужими остра как никогда; во-вторых, власти никак не решают её и в конфликтах «своих» и «чужих» чаще всего выступают на стороне последних.

6

Франция – страна с наибольшим числом (как в абсолютном, так и в относительном измерении) мигрантов из мусульманских стран, плюс африканцы. В 1970-е, 80-е, 90-е годы официальная статистика – независимые исследователи это прекрасно знают – затушёвывала реальную ситуацию с мигрантами или просто не собирала данные о расовом, этническом и религиозном составе населения. В «нулевые» годы ситуация изменилась, однако, как отмечает в книге «Самое убийство Европы» Д. Марри, любой демограф во Франции, который не занижал будущие расово-этнические изменения в составе населения страны, получал обвинения в потворстве крайне правым, Национальному фронту.

Хотя Распай и Дюмон ошиблись, когда писали, что в 2015 г. ислам станет доминирующей религией во Франции, ситуация развивается именно в этом направлении. По данным 2016 г., 32,2% школьников определяли себя как христиан и 25,5% – как мусульман. Менее 50% немусульман и только

22% католиков считали религию чем-то важным для себя. В то же время 83% школьников-мусульман высказались об исламе как о чём-то крайне важном для них. В Париже сегодня столько мусульман, что из-за нехватки для всех мечетей сотни мусульман собираются на молитвы на ул. Мирра в 18-м округе – тут невольно вспомнишь роман Е. Чудиновой «Мечеть Парижской богородицы».)

Есть просто поразительные по своей символике явления в жизни современной Франции. Один из департаментов Франции – Сена – Сен-Дени, или 93-й департамент. По сути это пригород Парижа. Только сверху, с возвышенности Аврон (одна из немногих возвышенностей 93-го департамента) его панорама внушает умиротворение. На самом деле он проходит как «свободная» (или даже «чувствительная») городская зона, что означает крайнюю степень неблагополучия и опасности повседневной жизни, и это при том, что подобные зоны пользуются налоговыми и социальными льготами, т.е., если называть вещи своими именами, являются зонами-паразитами. 93-й департамент больше похож на североафриканский, чем на французский город. Рыночная площадь рядом с базиликой – это по сути арабский рынок, сук. 30% населения Сен-Дени – мусульмане, 15% – католики, но даже в частных католических школах района 70% – мусульмане. В Сен-Дени – 10% всех мечетей Франции. Парижане избегают Сен-Дени, единственная причина приезжать сюда – это стадион Стад де Франс. Районы департамента – Франк Муазен, Маладрери, Клиши-су-буа – один хуже другого. Они контролируются местными арабскими и африканскими бандами, к которым за помощью обращаются не только жители этой бурлящей окраины с её удушающей мощью, но и – порой – полицейские.

Характерная черта многих арабо-африканских жителей департамента – антисемитизм. Сцена избиения и унижения еврея неграми в романе Ж.-К. Гранже «Кайкен» не придумана, а взята из жизни. И становится понятно, почему, например, в книге Дж. Кирчика «Конец Европы. Диктаторы, демагоги и грядущие Тёмные века» глава о Франции называется «Франция без евреев» и посвящена она стремительно растущему – пропорционально росту численности мигрантов – антисемитизму, который Кирчик вслед за Малекком Бутихом

(сын алжирских мигрантов, депутат Национального Собрания) называет «исламо-нацизмом». И несмотря на высокий удельный вес евреев во французской политической, деловой и интеллектуальной элите страны (Э. Дрюмон ещё в начале XX в. писал о «еврейской Франции»), власть по сути ничего не может поделать – ни с этим, ни с мигрантами. Единственное, что остаётся властям, это заявления типа того, которое в январе 2015 г. сделал в Национальной Ассамблее тогдашний премьер-министр М. Вальс: «Если 100 тыс. французов испанского происхождения покинут Францию, то я никогда не скажу, что Франция больше не является Францией. Но если 100 тыс. французов еврейского происхождения покинут Францию, Франция больше не будет Францией, а Французскую республику ждёт провал». Ни больше, ни меньше. Возможно, слова Вальса прозвучали трогательно для евреев, но не для многих мигрантов, особенно для арабов, для которых коренные жители Франции, будь то французы или евреи – объект, потенциальные жертвы и терпилы. В 2016 г. 8 тыс. евреев (по сравнению с 1,9 тыс. в 2011 г.) покинули Францию, почти за лучшее перебраться в Израиль, при том, что он находится в далеко не самом спокойном регионе мира. Если так пойдёт дальше, то через 12–13 лет – по логике Вальса – Франция перестанет быть Францией.

С 93-м департаментом связан один из наиболее символических случаев в жизни нынешней Франции. Здесь находится базилика с прахом Карла Мартелла, который в 732 г. в битве при Пуатье нанёс поражение арабам и остановил их продвижение на север. Когда одним воскресным утром в 2016 г. священники служили мессу в базилике с победителем арабов при Пуатье, их, базилику и прах Карла Мартелла охраняли вооружённые до зубов солдаты французской армии. Воистину исторический реванш, Реконкиста наоборот.

Похожая картина в других городах Европы – Марселе, Брюсселе, Амстердаме, Роттердаме, Стокгольме, Мальмё, в некоторых городах Северной Англии.

Центр и Север Европы – особенно грустная, если не сказать гнусная, картина. О ситуации в Германии мы поговорим ниже, здесь ограничусь тем, что в 2015 г. во время кризиса немцы вспомнили Тео Саррацина и его знаменитую книгу «Самоликвидация Германии» («Deutschland schafft sich ab»). В 2010 г. Саррацин, бывший сенатор и член исполкома Бундесбанка, опубликовал книгу, вызвавшую скандал. Он убедительно показал, что мигранты не только не могут, но прежде всего не хотят интегрироваться в немецкую жизнь. Исламские организации попытались преследовать его по суду; удивительным образом некоторые еврейские организации (вот это альянс! Впрочем, евреи и еврейские организации довольно часто выступают в защиту мультикультурализма) начали обвинять Саррацина в антисемитизме – но тщетно. Собственная социал-демократическая партия трусливо дистанцировалась от Саррацина – при том, что 47% немцев высказываются недвусмысленно: ислам чужд Германии; то же происходит в Австрии, где к 2050 г. большинство жителей до 15 лет будут мусульманами (кстати, даже за океаном, в США, согласно прогнозам, мусульмане численно превзойдут евреев). События показали правоту Саррацина.

Вопиющий случай готовности лечь под мигрантов, пинающая даже свою культуру, демонстрируют шведские власти – новая, мигрантская версия «стокгольмского синдрома». Как отмечают аналитики, то, через что пришлось в 2015 г. пройти Швеции, неслыханно даже в её толерастической истории. До кризиса в Швецию обычно прибывало по 10 тыс. мигрантов в год. После речи Меркель убежища в Швеции попросили 163 тыс. человек. Эти люди, в основном мужчины молодого и среднего возраста въехали в страну – и растворились в ней. Шведские власти пытаются представить въезжающих в страну мигрантов как врачей, учёных, учителей, очень нужных стране. На самом деле это ложь. Въезжают необразованные люди, которые вообще не хотят работать.

Основная масса въехавших в 2015 г. закрепились в районе Розенгард, находящегося в третьем по численности населения городе Швеции Мальмё. Мигрантам, которые составля-

ют здесь по официальным данным 30% населения (на самом деле – в два раза больше), шведские власти создали все условия: здесь самый низкий уровень налогообложения, жильё мигрантам дают вне очереди, социальное обеспечение тоже на высоком уровне: интегрируйся в шведское общество – не хочу. Но именно – «не хочу». Никакого интереса к интеграции в шведский социум мигранты не выказывают, демонстрируя враждебно-презрительное отношение и к шведам, и к шведским властям, включая полицию.

Даже в течение первых 14 лет XXI в. ни у одного (!) ребёнка в школах Розенгарда шведский не был первым языком, да и особого желания учить язык «местных» у мигрантов нет. Если им что-то не нравится, они действуют делом, а не словом. Так, если их не устраивает либо место жительства, либо само жильё, то часто они просто поджигают его, уверенные, что им предоставят новое – и ведь предоставляют! В белых шведах, особенно женщинах, мигранты видят «белое мясо» – добычу для секса. Не случайно в 2014 г. Швеция вышла на второе место в мире (!) после Лесото (!) по числу изнасилований на душу населения – 6 620 (в 1975 г. было 421). При этом власти и пресса, тупо и трусливо верные *Willkommenskultur* (культура «Добро пожаловать»), стараются либо скрыть истории с изнасилованиями, либо представить их в качестве единичных случаев. Так, летом 2015 г. во время стокгольмского музыкального фестиваля дюжина девочек примерно 14 лет подверглись сексуальному насилию со стороны мигрантов, главным образом афганцев. Полиция сделала всё, чтобы скрыть инцидент, – и это далеко не единичный случай.

В 2017 г. два 18-летних мигранта-афганца изнасиловали 40-летнюю шведку – активистку борьбы за права мигрантов. Пришедшей для просветительской беседы об их правах женщине афганцы подсыпали чего-то в чай и воспользовались её полусознательным состоянием. Одному насильнику дали год и три месяца тюрьмы, другому удалось отделаться штрафом и трёхмесячной отсрочкой вступления приговора в силу, поскольку «доброе» шведское правосудие квалифицировало его действия не как сексуальное насилие, а как... мастурбацию.

Поведение мигрантов в Мальмё характеризует не только агрессивность, но и антисемитизм. Ещё в 2010 г. Центр Симо-

на Визенталю издал памятку, в которой призывал туристов-евреев к максимальной осторожности при посещении этого города. В 2008–2009 гг. во время столкновений в секторе Газы мусульмане Мальмё напали на организованную евреями демонстрацию, скандируя: «Гитлер, Гитлер, Гитлер!». Дж. Кирчик указывает на опасность формирования «красно-зелёного» союза – союза некоторых европейских левых партий и исламистских организаций. По его мнению, бывший социал-демократический мэр Мальмё Ильмар Реепалу – пример такого рода. Плачевная ситуация не исчерпывается Мальмё. Например, в Сёдертелье огромное количество иракцев – больше всего в мире за пределами Ирака. Стоит ли удивляться тем данным, которые привёл шведский лингвист Микаэль Парвалль: арабский язык стал самым популярным языком Швеции, потеснив находившийся на втором месте финский язык. Официальные шведские власти старательно обходят этот вопрос. Интересно, проснутся ли они в том случае, если арабский потеснит уже и шведский? Или будут радостно приветствовать это событие?

Благодаря мигрантам Сёдертелье известен за пределами Швеции числом групповых изнасилований, жертвами которых часто становятся шведские девочки 12–14 лет, которых ни мужчины, ни полиция не могут защитить! И это потомки викингов темновековья, воинов короля Густава II Адольфа (1594–1632), при котором Швецию и её армию называли «молотом Европы». В сказочной повести С. Лагерлёф о путешествии Нильса с гусями есть эпизод, когда чужие (в сказке это крысы) захватывают Глиммингенский замок, и Нильс игрой на дудочке уводит крыс в море и они тонут. Нынешняя Швеция – не замок и не Глиммингенский, скорее проходной двор с открытыми настежь воротами. И уж точно некому не то что вывести криминальную часть мигрантов, но даже защитить обитателей двора.

Более того, именно шведы весьма отличились в попытках оправдать мультикультурализм тем, что европейцы вообще и шведы в частности якобы всегда были «нацией иммигрантов» и в активном принижении, даже унижении собственной культуры по сравнению с культурами Азии и Африки, прежде всего мусульманской. Например, в 2004 г.

министр Швеции по делам интеграции Мона Салин, выступая (в чадре!) в курдской мечети, заявила, что шведы завидуют курдам с их такой богатой культурой, которой у шведов нет. А секретарь правительства по делам интеграции Лу Берг на вопрос журналиста, стоит ли сохранять шведскую культуру, ответила: «А что такое шведская культура? Думаю, этим я ответила на Ваш вопрос». Как тут не вспомнить Ф. Рейнфельдта, который, вступив в 2006 г. в должность премьер-министра, заявил: «Исконно шведское – это только варварство», а культура якобы всегда приходила извне. По-видимому, такие как Рейнфельдт, Салин и Берг считают, что в XXI в. именно необразованные криминальные мигранты несут шведам и Швеции культуру.

Когда слышишь такого рода сентенции, становится совершенно очевидной справедливость тезиса С. Хантингтона, сформулированного им в книге «Кто мы?»: «Мультикультурализм это по своей сути антиевропейская цивилизация. Это в своей основе антизападная идеология». И куёт эту идеологию Постзапад, в авангарде которого – Швеция.

Шведы, похоже, не знают меры не только в доходящей до культурно-психологического мазохизма мигрантофилии, но и в других социокультурных девиациях, например, в феминизме, и порой это выходит им боком, вступая в острое противоречие с их (и общеевропейским) курсом на умиротворение мусульман. 3 октября 2014 г., в первый же свой день работы в качестве министра иностранных дел Швеции Маргот Вальстрём, отмороженная феминистка из социал-демократов, заявила, что отныне Швеция будет проводить феминистскую внешнюю политику и заклеимила Саудовскую Аравию за «угнетение женщин». В ответ она получила жёсткую реакцию со стороны мусульман: Саудовская Аравия отозвала своего посла из Стокгольма, а саму Вальстрём лишили права выступить с речью на заседании Лиги арабских государств. Однако самым интересным был удар, нанесённый мусульманами шведам «на поле» этих последних. Организация исламского сотрудничества, представляющая почти 60 стран, заклеимила Швецию, используя мультикультуралистский doublespeak (оруэлловский «двусмысленный язык»), очень

напоминающий, как заметил Дж. Кирчик, язык кафедр социологии западных университетов.

Представители Организации обвинили Вальстрём – и Швецию – в отсутствии уважения к многообразию культур, разнообразию социальных норм и богатству этических стандартов. Иными словами, мусульмане начали бить европейцев их же оружием, причём мишенью оказалась феминистка – и шведам пришлось заткнуться. Так же, как затыкается и отводит глаза прокламирующий равенство и демократию Постзапад, когда сталкивается с жёсткой этно-расовой (по сути – расистской) иерархией устремляющихся в Европу мигрантов. Наверху иерархии – тунисцы и сирийцы, ниже – афганцы, ещё ниже – выходцы из различных регионов Африки, включая сомалийцев и эритрейцев. Впрочем, всё это люди, способные заплатить нелегальным перевозчикам 1500 долл. только за финальную часть путешествия в Европу.

8

Уже первое десятилетие XXI в. показало: мультикультурализм в Европе провалился. Более того, формально это признали сами высокопоставленные клерки, руководившие тогда европейскими странами. В 2010–2011 гг. из их уст неожиданно посыпались жёсткие признания. В октябре 2010 г. в Потсдаме Меркель заявила, что политика построения мультикультуральности провалилась. В феврале 2011 г. британский премьер Кэмерон на конференции по безопасности в Мюнхене сказал то же самое. Через несколько дней всё это повторил президент Франции Саркози, из-за своей проамериканской позиции получивший от сограждан прозвище «Сарко-американец». За ним как по команде последовали бывшие премьер-министры Австралии Хоуард и Испании – Хосе Мария Аснар. В информационное пространство несколькими деятелями было одновременно вброшено то, что ещё несколько месяцев назад нельзя было произносить вслух. У многих возникло впечатление, что под мультикультурализмом подведена черта. Однако это было ошибочное впечатление – клерки первого ряда предприняли тактический ход, который должен был способствовать решению краткосрочных задач. В долго-

и даже среднесрочной перспективе никто из них не посмеет замахнуться на мультикультурализм.

Прав Д. Марри: европейские деятели критиковали только конкретную форму проводимой государствами политики мультикультурализма, но не саму концепцию расово и этнически разнообразного общества, не просто приветствующего, а предполагающего миграцию – это осталось и остаётся «священной коровой». Забегая вперёд, отмечу: цель атлантистов/глобалистов – не мультикультурное, а именно мультиэтническое общество, в котором идёт процесс смешения рас и этносов. Мультикультурализм как тактику критиковать и менять одну форму на другую можно, а вот как стратегия для сторонников атлантизации/метисации/глобализации он неприкосновенен. Поэтому неудивительно, что уже после всех разговоров о провале мультикультурализма (как пел А. Галич, «это, рыжий, всё на публику») приток мигрантов в ту же Германию вырос фантастически – с 48 589 чел. в 2010 г. до 1,5 млн чел. в 2015 г. И это не может не тревожить европейцев. Чужие, становящиеся всё более агрессивными, съедают их пространство, отдавливает европейские низшие и средние слои от общественного пирога.

Хотя западноевропейцы выдрессированы социальной инженерией позднего капитализма и натасканы на конформизм, они, пусть пассивно, но не очень поддерживают иммиграционную политику ЕС. Растёт негативное отношение к исламу. Так, в 2013 г. 77% голландцев заявили, что ислам не обогащает их страну, а в 2015 г. 55% во время опроса ответили, что более не хотят присутствия мусульман в стране. Согласно опросам 2015 г. во Франции, 67% высказались в том смысле, что мусульманские ценности несовместимы с европейскими, а 73% выразили негативное отношение к исламу. Однако, повторю, всё это остаётся на уровне пассивного ожидания (редкое исключение, подтверждающее правило, ПЕГИДА в Германии) действий правительств по защите населения от эксцессов, связанных с мигрантами. Последние, однако, не только не защищают своих, но жёстко подавляют любые попытки активизации антимиграционных действий, пропагандистски обрабатывают, по сути дрессируют граждан кнутом политкорректности. Разумеется, есть и такие, кто по

механике «стокгольмского синдрома» готов почти слиться с мигрантами в экстазе, но таких меньшинство.

Реагируя на молчаливое недовольство власти, ЕС пытаются оправдать свою политику, используя три блока аргументов, которые можно свести к следующему: 1) эта политика делает страны Европы, их население богаче; 2) она создаёт культурное разнообразие; 3) нынешний мультикультурализм не идеален, но его нужно развивать и совершенствовать; 4) европейское население стареет и не воспроизводится демографически – женщины не рожают достаточное количество детей.

Вся эта аргументация насквозь лжива. Посмотрим, как опровергают её серьёзные европейские аналитики, и кое-что добавим от себя.

На самом деле политика иммиграции делает европейцев не богаче, а беднее. Поскольку на вновь прибывших, которые ещё не получили работу (нет языка, квалификации и т.п. или вообще не хотят работать), распространяются выплаты «государства собеса» (welfare state), точнее, того, что от него осталось, бремя на местное население увеличивается. Де-факто это признают сами высокопоставленные европейские клерки, призывающие граждан ЕС потуже затянуть пояса. Так, в 2012 г. в интервью Меркель сказала: «Если сегодняшняя Европа даёт 7% мирового населения, производит 25% глобального ВВП и финансирует 50% глобальных социальных выплат, то ясно, что нужно больше работать, чтобы сохранить наше благосостояние и наш образ жизни. Все мы должны перестать тратить больше, чем мы зарабатываем».

Налицо явное противоречие: если растёт число неработающих мигрантов, то, выходит, немцы должны работать за них, а следовательно – на них, позже уходить на пенсию и т.п. И ещё вопрос: если «мы хотим сохранить наше благосостояние и наш образ жизни», зачем нам люди, которые не просто не вписываются в этот образ жизни, но бросают ему вызов и являются для него угрозой?

И последнее: нет никаких доказательств, что миграция увеличивает ВВП.

Что касается разнообразия, то здесь уже цитировавший-ся Д. Марри ставит сразу два вопроса: 1) а что, разнообразие – это самоцель? это универсальная цель? 2) а что – Европа недостаточно разнообразна?

В каждой культуре есть положительные и отрицательные качества. Где гарантии, что мигранты несут положительные качества? Практика демонстрирует совсем противоположное. И если разнообразие – универсальная цель, почему атлантистские элиты не заботит развитие этого разнообразия в мусульманском мире, например, в Саудовской Аравии? Почему «мульти-пульти» ограничивается Европой? Нет ответа.

Если мультикультурализм не идеален, как «изящно» выражаются его адепты и он был таков при 50 тыс. беженцев в год – даже такое число создавало почти неразрешимые проблемы, то каким образом эту политику можно совершенствовать при 1,5 млн беженцев в год, при экспоненциальном росте миграции? Показательно, что самой серьёзной проблемой атлантистские элиты считают не рост числа беженцев, а рост антимиграционных настроений в Европе.

Европа, действительно, стареющее общество и к тому же она перенаселена. А ведь мигранты едут не в Шотландское нагорье, не на север Финляндии и не в самую безлюдную часть Франции – плато Межан на юге Центрального массива, а в города, таким образом ещё больше усиливая перенаселённость и снижая качество жизни. Европейцы, действительно, демографически не воспроизводятся. Такое воспроизводство требует 2,1 ребёнка на семью, в Европе эта цифра – 1,23. Но почему европейские женщины рожают мало или вовсе не рожают? Потому что не хотят детей? Нет. Согласно опросам, 55% британских женщин хотят иметь 2-х детей, 14% – 3-х, 5% – 4-х и более, но они не могут себе этого позволить из-за низкого и постоянно снижающегося (в том числе и из-за притока мигрантов) уровня жизни.

Впрочем, десятилетия мягкого тоталитаризма выдрессировали большую часть европейцев на оруэлловский манер и многие предпочитают роль терпил: события в Кёльне и других городах Европы продемонстрировали это со всей ясностью, тем более, что ровно в годовщину кёльнских со-

бытий, мигранты, словно издеваясь над немцами и другими европейцами, повторили секс-атаки в нескольких городах Европы – Аугсбурге, Инсбруке и др. При этом нужно отметить, что кельнские события европейский интеллектуальный мейнстрим ничему не научили: когда 31 января 2016 г. в газете «Le Monde» французский писатель Камель Дауд опубликовал честную статью о секс-атаках в Кельне, на него с критикой набросилась целая свора социологов, историков и публицистов, обвинившая его в исламофобии и в том, что он выступает с правых позиций.

Те, кто занимает принципиальную позицию по вопросу ислама в Европе, получают удары с двух сторон – от исламистов и от мигрантофилов-мультикультурастов. Удары в прямом смысле: так, в Нидерландах были убиты Пит Фонтейн и Тео Ван Гог; немало угроз получила Ориана Фалаччи. В той же Германии критики салафитов, например Хамед Абдель-Самад, вынуждены жить под защитой полиции.

В идейном поле удары по критикам мультикультурализма наносятся по двум линиям. Первая – «тирания вины». Сторонники мультикультурализма изображают доколониальный мир Азии, Африки и доколумбовой Америки как рай, в который вторглись злодеи. Их мазохистский тезис – «европейцы должны каяться за свои завоевания и колониализм». Здесь сразу же возникает вопрос: а арабы и турки не должны каяться за завоевания в Европе, за работоторговлю?

Смягчённая версия этой линии – стремление резко повысить оценку значения арабской культуры в (и для) истории Европы и представить мусульманские халифаты Андалузии в качестве мира толерантности и прогресса науки. В таком подходе много натяжек и лжи, на которые обратила внимание французский медиевист Сильвия Гугенхайм. В одном из своих эссе она показала, что древнегреческие тексты спасали действительно арабы, но вовсе не мусульмане, не знавшие древнегреческого языка, а сирийские христиане. На Гугенхайм тут же обрушился вал критики, её обвинили в исламофобии. Впрочем, реальных аргументов её оппоненты не привели, а вот она убедительно продемонстрировала сомнительность ряда трусливых и фальшивых схем, призванных обеспечить историческое обоснование мультикультурализма.

Вторая линия подавления противников мультикультурализма – попытка провести аналогию между спасением мигрантов и спасением евреев и, соответственно, между негативным отношением к мигрантам и антисемитизмом. Здесь, однако, мигрантофилы попадают впросак. Дело в том, что, как было показано выше, повсюду в Европе, прежде всего во Франции, в связи с увеличением числа мигрантов растёт антисемитизм. Но даже это не останавливает сторонников насильного внедрения мультикультурализма и мультиэтничности. В чём же дело?

9

У развития мультиэтничности несколько причин. **Первая** по счёту (но не по значению) причина носит тактический характер – это неспособность западноевропейских правительств, Евросоюза решить проблему, даже если такое желание было бы. Когда атлантистская верхушка Евросоюза поняла, что иммигранты не собираются возвращаться в свои страны и к тому же большая и всё увеличивающаяся их часть интегрироваться в европейское общество не спешит, они попытались убедить европейцев, что Европа и должна превратиться в мультиэтническое, мультикультурное общество – и это хорошо. За этой позицией – неспособность правительств повернуть вспять процесс иммиграции, неспособность защитить своих граждан от мигрантов, нежелание сознаться в своих ошибках – ведь тогда придётся их исправлять. Как вынуждена была признать активная сторонница иммиграции, член правительства лейбористов Сара Спенсер, «не было никакой политики интеграции (*специальной политики интеграции мигрантов*. – А.Ф.). Мы просто верили, что они интегрируются». Читаешь такое и вспоминается восточная поговорка: «Диво-баня: там и тут воду решетами льют, брадобрей у них верблюдов». Вот только расплачиваться за действия верблюдов и козлов в человеческом облики приходится рядовым европейским гражданам.

Вторая причина курса атлантистских элит на создание мультиэтнического общества – классовая. Повышение рождаемости в «старой Европе» требует повышения уровня жизни

нижней половины европейского населения. Однако именно понижение этого уровня является сутью проводящегося с 1980-х годов экономического курса неолиберализма, который есть не что иное как сверхэксплуататорская фаза глобального финансиализированного капитализма.

Повышение уровня жизни коренных европейцев нижней и нижнесредней половины социума предполагает определённое перераспределение доходов в пользу нижней половины общества, как это имело место в 1945–1975 гг., которые во Франции с лёгкой руки социолога и футуролога Ж. Фурастье именуют «les trentes glorieuses» – «славным тридцатилетием». Однако вся социально-экономическая политика в Европе последних – неславных – сорока лет была направлена на изменение этой ситуации, на перераспределение в пользу верхов, на усиление эксплуатации, на рост неравенства.

Чтобы обеспечить более высокий уровень дохода и рождаемости европейцев, нужны не косметические, а реальные социальные реформы, на которые необуржуазия после сорока «жирных» для неё лет ни за что не пойдёт. Когда в конце 1930-х годов американский капиталистический класс оказался перед выбором «социальные реформы с частичным перераспределением дохода в пользу низов или мировая война», он выбрал мировую войну. Символично, что Ф. Рузвельт начал употреблять термин «мировая война» на полгода раньше Гитлера. Ну а в самой Америке человека, который призывал к перераспределению доходов и создал по всей стране «Общества перераспределения собственности» (в них вступило 8 млн человек), в 1935 г. убили – как это водится в США, руками не вполне адекватного одиночки. Создатель «Обществ...» – губернатор штата Луизиана Хью Лонг (он стал прототипом губернатора Вилли Старка – главного героя романа Р. Пенна Уоррена «Вся королевская рать») – был реальной угрозой для Рузвельта на президентских выборах 1936 г.

В сухом остатке: буржуазия скорее выберет войну, чем поделится собственностью. В виде иммиграционной политики Евросоюза мы, помимо прочего, имеем по сути социальную войну верхов против собственных народов. Легче пригласить чужих мигрантов, разлагающих цивилизацию и общество, его этнический состав, чем пойти на встречу своим работягам и

нижней части мидлов. К тому же миграция решает ещё одну задачу – создаёт слой, принимающий на себя социальное раздражение и в свою очередь гасящий его своим агрессивным поведением. Так мигранты становятся дополнительным небелым классовым оружием, позволяющим атлантистам держать в узде своё же белое население: классовое для капитала важнее этнического и культурного.

При этом с точки зрения политэкономии необходимо различать неработающих беженцев и тех мигрантов, которые работают, т.е. подвергаются эксплуатации: турки и курды в Германии, арабы и африканцы во Франции, пакистанцы и арабы в Великобритании и т.д. Их эксплуатация – это эксплуатация центром капсистемы его периферии, причём в самом этом центре. Эта эксплуатация играет большую роль как для центра к периферии, так и для капсистемы в целом.

Начнём с периферии. Для неё, точнее для её господствующих квази/необуржуазных олигархий наличие мигрантов, трудящихся за рубежом, решает две проблемы. Во-первых, на работу на Север из стран Юга уезжают наиболее активные, решительные, самостоятельные мужчины, т.е. лица с субъектным потенциалом, способные к борьбе за свои права. Их отъезд явно снижает и давление на верхушки, и социально-политическое напряжение. Во-вторых, присылаемая мигрантами на родину часть заработка (иногда она достигает 20–30% ВВП их родной страны) позволяет значительной части оставшегося населения выживать, что снижает их готовность к активному сопротивлению, к социальной (классовой) борьбе. Безусловно, это работает на воспроизводство существующих на Юге структур с кланово-олигархическими режимами бандитско-паразитического типа. Особенно ярко это проявляется в странах так называемой Франсафрики, которая характеризуется теснейшей связью французского капитала и госбюрократии с правящими группами бывших колоний Франции.

Одновременно мигранты решают важные задачи для воспроизводства кланово-олигархических плутократий Постзапада. Во-первых, будучи готовы на низкооплачиваемый труд в значительно большей степени, чем западноевропейцы (или североамериканцы, если речь идёт о США), мигранты вытесняют нижние и нижнесредние слои из занимаемых теми

экономических ниш. Обладая значительно менее развитым классовым сознанием и будучи вынужденными в новых условиях опираться на неклассовые (община, клан, племя, каста) формы организации и взаимопомощи, мигранты в качестве эксплуатируемых по сути покидают зону классовой (в строгом смысле слова) борьбы с эксплуататорами. Более того, своего главного антагониста они видят в белых европейцах нижнего, нижнесреднего и рабочего слоёв, а эти последние начинают апеллировать к политикам правого толка и поддерживать их (поправление индустриальных рабочих в развитых капитальных странах, поддержка «ржавым поясом» Трампа на президентских выборах США 2016 г. и т.д.). Поэтому, во-вторых, место классовой борьбы в нижней части пирамиды занимает борьба на расово-этнической, этно-религиозной основе, а нижний и рабочий классы раскалываются по этническому признаку и утрачивают многие классовые характеристики, прежде всего – классовое сознание и классовую солидарность. И это опять же усиливает позиции верхов и позволяет им перенаправить классовый, социальный протест в иное русло.

И ещё один момент. Если на периферии капсистемы, на Юге отток мигрантов позволяет существовать и воспроизводиться самым диким футуроархаическим режимам, неспособным к какому-либо развитию, консервирует их, то в центре капсистемы, на Севере, приток мигрантов позволяет необуржуазии финансиализированного капитализма, и так-то не ориентированного на научно-технический прогресс, не очень беспокоиться о последнем – дешёвая рабочая сила, этот прогресс тормозящая, во многом компенсирует его. Позднему Риму не нужны были машины – всё делали рабы. Более того, машины были угрозой системе, и техническое развитие по сути было заблокировано. И тогда вместо машин пришли варвары.

РФ не является темой данной статьи – это отдельный вопрос. Здесь ограничусь констатацией лишь того факта, что эксплуатация природы в качестве сырьевого придатка центра, ядра капсистемы, с одной стороны, и эксплуатация мигрантов из Молдавии, Грузии, стран Средней Азии, позволяет необуржуазии РФ не думать о научно-техническом рывке и в то же время не опасаться роста классовых форм сопротив-

ления трудящихся. Правда, расплата в результате истощения советского наследия вкупе с резким усилением внешнего давления может стать фатальной. Впрочем, какие верхи в закатные эпохи думают о будущем? Достаточно вспомнить царскую Россию начала XX в., с её «олигархизацией самодержавия» (Н.Е. Врангель) и ситуацией, когда «прохвосты решительно на всех государственных ступенях брали верх» (Г.П. Карабчевский). Но вернёмся к Постзападу.

Его хозяева в плане погашения, ослабления классовой борьбы делают ставку на мигрантов, и им плевать на такие возможные последствия как цивилизационное убийство/самоубийство, вымирание белой расы и т.п. Однако такой подход, решая краткосрочные проблемы, создаёт неразрешимые проблемы даже не долгосрочного, а среднесрочного порядка. Поясню примером из нашей истории. Российские власти провели в 1861 г., ударившую и по крестьянам, и по помещикам, отмену крепостного состояния таким образом, чтобы избежать в России революции европейского типа и продлить жизнь самодержавию. Жизнь эту продлили – на 66 лет (причём последние 15–16 лет это была агония), революции европейского типа избежали. Но не избежали, а самой реформой и всем пореформенным развитием подготовили революцию российского типа, покончившую и с самодержавием, и с конкретным самодержцем.

Мораль: историю обмануть можно, но ненадолго и с последующим жестоким наказанием.

Снижая классовый характер эксплуатируемых, раскалывая их по расово-этническому принципу («фрагментация общества», которой так рады многие постзападные социологи), финансиализированная буржуазия вместо рабочего класса создаёт огромный слой прекариата, низов, андеркласс, весьма напоминающий по своему положению и характеристикам стадияльно предшествующие в Западной Европе пролетариату низы. Речь идёт о так называемых «опасных классах» (1750–1850-е годы), социальные взрывы которых сотрясали Европу в первой половине XIX в. – от Французской революции 1789–1799 гг. до общеевропейской революции 1848 г.

Вовсе не пролетариат, а допролетарские «опасные классы» были той ударной силой, которая крушила Старый Порядок. После того, как «опасные классы» были одомашнены и интегрированы в систему индустриального производства и национальных государств, классовая борьба стала стабилизатором Западной Европы.

Сегодня, когда финансиализированный глобальный капитализм не нуждается ни в национальном государстве, ни в индустриальном производстве, он депролетаризирует трудящихся, в том числе и путём этнизации рабочей силы в ядре капсистемы, и тем самым воссоздаёт ситуацию «опасных классов», превращает пролетариат в капиталистическом смысле слова в пролетариат римского, антично-рабовладельческого типа. Вот только нынешние «опасные классы» намного опаснее для Европы, чем прежние, поскольку представлены расово, этнически и религиозно чуждым европейцам типом, противостоящим не только капиталу, но и цивилизации.

Постзападным верхам удалось избежать классовой революции западного типа. Однако они сами создали социальный динамит для принципиально иного социального взрыва – тотального бунта низов, андеркласса, где классовое смешано с расовым и этническим, что в перспективе чревато намного большей кровью, чем классово-пролетарские революции Запада с их уважением к собственности и культуре. С помощью труда мигрантов кланово-олигархические режимы покупают себе дополнительное время жизни – без развития. В такой ситуации проект будущего как такового невозможен здесь только одно – вперёд, в прошлое. Расплачиваться за это придётся их детям и внукам, которые столкнутся с этим прошлым – с ситуацией, описанной А. Тойнби как разрушительный, всё сметающий бунт союза внутреннего и внешнего пролетариата (в римском смысле) против системы, на месте которой возникает нечто футуроархаическое. Вспомним, как в одной из пьес Ф. Дюрренматта германцы входят в Рим с транспарантами «Долой рабство! Да здравствует свобода и крепостное право!». И их приветствует римский андеркласс.

Одна из целей мультикультурализма – создание массового андеркласса, лишённого национальных корней и национальной культуры, а потому легко поддающегося манипу-

ляции, не способного на сопротивление и борьбу. Поэтому несмотря на кризис, на растущее недовольство населения, атлантистские верхушки ЕС готовы к тому, что выглядит как дальнейшая капитуляция перед мигрантами-мусульманами – вплоть до полной сдачи европейской идентичности (эта сдача является средством достижения и иных целей), веры и даже того, на чём всегда строился Запад, – права.

В 2016 г. министр финансов ФРГ Вольфганг Шойбле призвал к созданию «немецкого ислама». Ещё дальше (причём десятью годами раньше) пошёл голландский министр юстиции Пиит Хейн Доннер. Он заявил, что если мусульмане, когда они станут большинством, захотят поменять законы Нидерландов на шариат демократическим путём, то они смогут сделать это. Ну а то, что мусульмане станут большинством в Европе – вопрос времени – времени жизни 2–3 поколений.

25 апреля 2016 г. министр юстиции Бельгии (в этой стране 700 тыс. мусульман, причём их марокканская часть живёт практически в центре Брюсселя) Коен Геенс, выступая в Европарламенте, заявил: скоро мусульмане численно превзойдут европейцев, «Европа не осознаёт это, но то реальность». Однако дальше такой констатации не идут, не осмеливаясь поставить вопрос: **а что дальше?** Подобно Шляпнику из «Алисы в стране чудес» европейские высокопоставленные клерки бормочут что-то вроде «ой, об этом не будем». А ведь ещё в 1974 г. на сессии Генассамблеи ООН президент Алжира Хуари Бумедьен откровенно объяснил европейцам, **что дальше** и какая судьба их ожидает: «Однажды, – сказал он, – миллионы людей покинут южное полушарие этой планеты, чтобы ворваться в северное. Но не как друзья. Потому что они ворвутся, чтобы завоёвывать, и они завоюют это полушарие своими детьми. Победа придёт к нам из маток наших женщин». С тех пор прошло почти полвека, к внешним мигрантам из Азии и Африки добавились криминальные внутриевропейские – албанцы, румынские и болгарские цыгане, и ситуация ухудшается. Как говорится, кто не слеп, тот видит. Но европейцы не хотят видеть. Как сказал классик: «Глупый пингвин робко прячет тело жирное в утёсах». С. Хелемендик ещё в 2003 г. высказался по этому поводу резко, но верно: «“Наши упитанные европейские братья уже всё просрали!”». Это заключение

я повторял много раз, гуляя по главному франкфуртскому бульвару под названием "Цайл". Они уже закончили своё существование в истории, их уже нет. Пока они сидят в своих банках и считают хрустящие бумажки, их улицами овладели заторможенные от многовекового пещерного инцеста албанцы, счастливые от возможности разбавить наконец свою не в меру густую кровь. [...] Наши упитанные европейские друзья обошлись без своего Горби и даже без перестройки. Вавилонское смешение народов на улицах их городов только начинается. Они не понимают пока, что случилось. И уж совсем не понимают, что никаких демократических или хотя бы мирных решений случившееся не имеет. [...] Вот и всё, вот и обещанный закат Европы».

Некоторые исследователи – и здесь мы подходим к **третьей** причине – объясняют такую «слепоту» европейцев социокультурными факторами, культурной деменцией, старостью социума и этносов, завершающей стадией системного развития с характерными для неё изменениями социальной психологии, включая неспособность защищать свой дом. Коротче говоря, варвары рушат стареющую и слабеющую империю. Рассмотрим эту аргументацию. Немцев исследователи называют «усталыми от истории» (Geschichtsmüde). В обще-европейском плане отмечается тот факт, что две мировые войны скомпрометировали не только национализм, но и патриотизм – эту точку зрения развивал в книге «Ни Иисус, ни Маркс» Ж.-Ф. Ревель. Здесь, однако, сразу же возникают вопросы: почему усталость от истории испытывают западные немцы, а восточные – бывшие гэдээровцы – нет?

Действительно, по поводу нынешних западноевропейцев, имеющих к готическим храмам и ренессансным дворцам такое же отношение, как нынешние арабы – к пирамидам и Сфинксу, можно сказать словами одного из героев романа Ж.-К. Гранже: «Новые поколения, унаследовавшие не силу предков, а, напротив, накопившуюся тяжкую усталость; общество, которое наконец расслабилось, заражённое западной расхлябанностью» (одним из наследий 1968 года, добавлю я). Но повторю: почему восточноевропейцы – поляки, венгры, хорваты, сербы – иначе относятся к мигрантам, чем британцы, французы, немцы и шведы? Почему они не готовы добро-

вольно класть голову под топор? А ведь по Польше, Венгрии и бывшей Югославии каток двух мировых войн прошёлся намного более жестоко, чем по Великобритании, Франции, где коллаборационистов было намного больше, чем участников движения Сопротивления, и уж тем более по странам Скандинавии с их симпатией к Третьему рейху.

Ослабление патриотизма в Западной Европе – результат целенаправленной политики атлантистских правительств, т.е. глобалистов. Евросоюзу нации не нужны, а следовательно – не нужен патриотизм. Нужен мозаичный мир меньшинств с двойной-тройной идентичностью (региональной, гомосексуальной и т.п.) и смешанное в расово-этническом плане население. Я уже упоминал де Маранша и переговоры о туннеле под Гибралтаром для облегчения переброски мигрантов из Африки в Европу. Значит, решались прежде всего не экономические задачи. Все разговоры о том, что главное в приглашении мигрантов из Азии и Африки – решение проблемы нехватки рабочей силы – во многом лживы и побиваются простым аргументом: почему бы не пригласить безработную молодёжь из Испании, Португалии и Греции, т.е. с юга самой же Европы? Молодёжь, которая относительно образована, укоренена в местной традиции и в отличие от афганцев, арабов и негров хочет работать. Почему-то эта европейская молодёжь, например из Португалии, – образованная и активная – вынуждена уезжать в Бразилию, а в саму Португалию едет необразованная молодёжь с трофейно-мародёрскими установками из Анголы и Мозамбика, и её должны принимать с распростёртыми объятиями.

Итак, главная причина ослабления патриотизма в Западной и Центральной («атлантистской») Европе – целенаправленный информационно-пропагандистский и политико-экономический курс высокопоставленных евросоюзовских клерков. Обратим внимание на то, что жёсткое отношение к мигрантам и проблеме миграции вообще, несмотря на давление со стороны брюссельских клерков, демонстрируют бывшие социалистические страны, где помимо интернационализма, власти активно развивали социалистический патриотизм, и этого наследия, этой «закладки» хватает до сих пор. Это видно даже на контрасте между восточной (бывшая

ГДР) и западной частями Германии – и отношение к мигрантам разное, и готовность сопротивляться, и число мечетей – всё разное. Можно сказать, что энергетика именно ушедших в прошлое социализма и соцсистемы становится для тех восточноевропейцев, которые не готовы «идти со своей верёвкой» в обречённый «рай» постзападной Европы, дополнительным фактором сопротивления и позволит востоку Европы, особенно в случае поворота в сторону России, избежать многих неприятностей.

По мнению ряда аналитиков, на западе Европы европейский образ жизни, культура и мировоззрение могут сохраниться в сельских районах, куда мигранты вовсе не стремятся. Полагаю, такой вариант может реализоваться, например, в горных районах Шотландии, Испании, Швейцарии, Германии, Австрии или в регионах, имеющих естественно-природную защиту. Все иные регионы – готовые зоны для действий карателей и мародёров из городов-помоек, в которые превращаются места скопления мигрантов, не желающих работать. Разумеется, далеко не все мигранты не хотят работать, но, как показывают исследования, их меньшинство. Многие европейские мусульмане более охотно едут воевать на стороне ИГИЛ (запрещённая в РФ) или других организаций подобного типа. Ну и остаётся открытым вопрос: способен ли нынешний европеец, живущий в своём не только пострелигиозном, но также постсветском и постнациональном (сплошной пост- – нечто жизни после смерти) мире хоть к какому-то сопротивлению? Итог размышлений честных и серьёзных европейских аналитиков по вопросу миграции и будущего Европы одновременно и трагичен, и досаден: они исключают вариант «мягкой посадки» в решении кризиса мигрантов. «Кажется, у европейцев нет достойных ответов на вопрос будущего, – констатирует Д. Марри. – И имеющийся ответ (*по поводу будущего*. – А.Ф.) таков: как будет нанесён фатальный удар». Похоже на правду, особенно, если учесть, что часть зомбированных евросоюзниковской пропагандой немцев (и других европейцев) клеймит движение ПЕГИДА и выходит в поддержку иммиграционной политики Меркель. Получается, как в стихотворении В.Я. Брюсова «Грядущие

гунны»: «Но вас, кто меня уничтожит, / Встречаю приветственным гимном».

Смотрите, кто пришёл – гунны. Когда-то, во время войны, британцы называли немцев «агрессивными гуннами». Как изменился мир!

Что это? Безволие или социокультурная деменция стареющей и впадающей в маразм цивилизации?

10

В 2018 г. в Лондоне вышла книга Д. Эндресса «Культурная деменция. Как Запад потерял свою историю и рискует потерять всё остальное». Начинается она следующей фразой: «... недавние политические события привели Соединённое Королевство, Францию и США в состояние катастрофической культурной деменции», медицинский аналог которой – болезнь Альцгеймера. «Наша нынешняя деменция принимает форму особого рода забывания, ложного вспоминания (misremembering) и ошибочного восприятия прошлого. В этом смысле это не ностальгия... Не является это и индивидуальной деменцией – простым случаем амнезии. В большинстве случаев страдающие амнезией осознают тот факт, что они не помнят... Те же, кто страдает деменцией, не осознают сам факт, что они не помнят». Именно последнее, по мнению Д. Эндресса, происходит с современным западным (как он его называет, я предпочитаю термин «постзападное») обществом. Оно лишается своих корней в истории – они вырываются.

«Когда в начале XXI в. стало совершенно очевидно, что экономический прогресс остановился, руша иллюзии непрерывного улучшения, и её место занял обман», исчезла сама вера в возможность прогресса. Недаром уже в 1990-е годы в Западной Европе и США стали появляться книги с названиями типа «Конец прогресса», «Конец будущего», «Поминки по просвещению» и т.п. А ведь предупреждал британский историк Э. Карр: «Общество, которое потеряло веру в способность к прогрессу в будущем, скорее покинет историю». Социальному и «физическому» покиданию истории предшествует духовное – эмоциональное и интеллектуальное (кстати, ещё

в 1969 г. другой британский историк, Э. Плам, опубликовал книгу с почти пророческим названием – «Смерть прошлого»). Обман, о котором пишет Эндресс, принимает самые разные формы, одна из которых – переписывание истории Европы с позиций неолиберализма, с одной стороны, и мультикультурализма, с другой. Так появляются «чёрная Афина», спасители античной мысли в арабском мире и многие другие ложные схемы.

Состояние социокультурной деменции, безусловно, способствует мультикультуралистским манипуляциям. И здесь возникает вопрос: как это связано с нынешней фазой системной, цивилизационной эволюции (или инволюции?) Европы. Западная Европа действительно старое общество. Речь идёт не о физическом возрасте значительной массы населения, хотя, как отмечают исследователи, демографическое доминирование на нынешнем «Западе» пожилых не имеет прецедентов в истории и создаёт почти неразрешимые проблемы для здравоохранения и поддержания равновесия между работающими и неработающими (если добавить сюда падение рождаемости, которое связано с сытостью, гедонизмом, гомосексуализмом, гипериндивидуализмом – короче говоря, с социальными и половыми извращениями, то ясно: уже у ближайших поколений европейцев вообще нет гарантий пенсии). Речь, однако, о другом: о цивилизационной (системной) старости. Или, если угодно, о поздней, завершающей фазе цивилизационного развития.

Одной из черт таких фаз, по мнению историков, социологов и психологов является утрата обществом, прежде всего правящим слоем социального и этнокультурного чувства самосохранения; развитие сменяется общественной климактерией и инволюцией. Утрачивается восприимчивость к идеальному, к метафизике; наступает торжество утилитаризма и экономоцентризма. Происходит изменение социальных ролей в межполовом разделении труда. Демаскулинизация и феминизация, в свою очередь, способствуют формированию тревожно-боязливого психотипа, не способного к защите своего от чужого (мы это видели, в частности, на примере немецких мужчин, оказавшихся неспособными защитить своих женщин во время устроенной мигрантами в Кёльне «секс-

фиесты»; есть много других аналогичных примеров; а ведь неспособность самцов защитить самок и детёнышей – один из первых признаков вырождения вида), склонного к психическим отклонениям обсессивно-компульсивного истеричного и параноидального типов. Как известно, рыба гниёт с головы. Иллюстрацией сказанного выше служит целый ряд высокопоставленных клерков США и Западной Европы последней четверти века. Так и вспоминаются деграданты-императоры позднего Рима.

Вообще, есть немало сходства между нынешним Постзападом и поздней Римской империей (конец III – середина VI в. н.э.), а точнее, ПостРимом. Дело в том, что после кризиса III в., после полувека военной анархии (235–285 гг. н.э.), когда за 50 лет сменились 20 императоров – от Максимиана Фракийца до Карина – Рим уже перестал быть Римом. Я не сторонник схем Л.Н. Гумилёва, но некоторые его термины вполне хороши как метафоры. ПостРим – это химера, химерическое общество, где в прежней оболочке существует, вызревает и питается соками прошлого нечто чужое или даже чуждое.

Завоз в Рим огромного количества рабов, предоставление их освобожденным потомкам римского гражданства, распространение последнего на всю империю (эдикт Каракаллы 212 г. н.э., в значительной степени способствовавший кризису III в.) принципиально менял этнокультурное содержание общества.

Империю ещё существовала, во многом как скорлупа, но её хранили главным образом слабость соседей и военная сила, позволявшая держать лимес вплоть до рубежа IV–V вв. н.э., когда пошёл процесс вывода (ухода) легионов с дальних рубежей империи: II Августова легиона из Британии, I Легиона Минервы (как тут не вспомнить «Сова Минервы вылетает в сумерки» – сумерки империи) – с Рейна, III Киренаикского – из Аравии, IV Парфянского – с территории нынешнего Ирака, IV Скифского – из Сирии. Эта география позволяет понять: ПостРим держался военной силой – пока не сгнил, не варваризировался изнутри. После этого рухнул однополярный мир поздней Античности.

ПостРим разбухал сбродом из приграничных районов империи, который в качестве «плавильного котла» становился питательным бульоном для распространения в Риме чуждых ему африканских и азиатских культов, включая христианство, которое возникло как религия рабов и слабых мира сего (впрочем, что может быть сильнее остервенелой силы массы социально слабых, когда их загоняют в угол?).

В ПостРиме некому было противопоставить что-либо этой химеризации. Уже к середине II в. н.э. Рим по сути лишился своих лучших – старой аристократии: её косили два с половиной столетия (10 поколений!). Сначала – марианский и сулланский террор, затем войны триумвиратов – первого и второго, ну и, наконец, безумства позднего Тиберия, Калигулы, Клавдия и Нерона. Место аристократии заняли нувориши, включая преторианцев и вольноотпущенников. К этому необходимо добавить моду на широкораспространённый гомосексуализм и добровольную бездетность элиты в позднем Риме – и картина маслом завершена. Эта бездетность, кстати, очень напоминает бездетность высокопоставленных клерков, возглавляющих нынешнюю Европу. Есть и другие аналогии. Так, две мировые войны выкосили в Европе пассионарную молодёжь, чаще всего погибали лучшие – мощный удар по генофонду, если брать Запад, то прежде всего – Германии; немецкий случай XX в. сравним с потерями немцев в Тридцатилетней войне (1618–1648), выкосившей 2/3 населения, уничтожившей практически всё мелкое и среднее дворянство.

Также мы видим распространение в Европе чуждых ей религий (ислам) и культов. Есть просто поразительные случаи. В частности, известный советофоб и русофоб папа Иоанн Павел II признал нигерийскую традицию ифа, известную на Гаити и в Латинской Америке как вуду, частью католической религии – традиция ифа/вуду получила статус конфессии, т.е. фактически приравнена к православию и протестантизму². Вуду-католицизм из «Анклавов» В. Панова – не выдумка и не фантастика, это реальность, пусть и отдающая сюрреализмом. Постзапад встречается с ПостРимом в Ватикане; западная цивилизация заканчивает во многом так же, как античная. Да и просуществовали

2 Я благодарен С.В. Кугушеву, обратившего моё внимание на этот факт.

они примерно одинаковое время – в зависимости от точек отсчёта от 12 до 15 столетий.

11

Нынешняя ситуация, однако, объясняется не только, а в каких-то важных аспектах не столько цивилизационными факторами, сколько теми, которые марксисты называют формационными. Конкретно речь в данном случае идёт о капиталистической системе, которая существенно изменила европейскую цивилизацию и фактически тащит её вместе с собой в пропасть.

Почему Шпенглер именно в 1918 г. опубликовал свой «Закат...»? Ясно почему: закончилась мировая война, которая подвела черту под «цивилизацией XIX века», т.е. под зрелой фазой истории капиталистической системы. Эта война, как и следующая мировая, стёрла с лица земли огромные материальные (промышленно-экономические) комплексы, и мировое развитие, экономический бум капитализма в 1920–1930-е и особенно в середине 1940-х – середине 1960-х годов во многом были обусловлены и обеспечены бурным восстановлением экономик Германии, Италии, СССР, которое в огромной степени стало стимулом, мотором мирового развития.

Всё это свидетельствует о простой вещи: капитализм исчерпал свою экономическую динамику на рубеже XIX–XX вв.; собственно, об этом с той или иной степенью приближения писали столь разные люди, как В.И. Ленин и К. Каутский. Дальнейшее развитие капитализма имело своей основой внеэкономическую динамику – военно-политическую борьбу. Причём, поскольку мир уже был поделён, колониальная и полуколониальная системы оформились, это уже не могла быть борьба Запада с афро-азиатскими слабаками. Это могла быть только борьба (война) европейских (североатлантических) военно-промышленных гигантов. Если с середины XVIII в. по конец XIX в. войны были функцией промышленно-экономического развития, то в XX в. само это развитие в значительной степени стало функцией – не просто тотальных (такowymi были уже наполеоновские) войн – войн на уничтожение, – которые вели между собой государства **внутри**

европейской цивилизации, представляющие её разные варианты: англосаксонский, германский и русский. Это и стало началом заката Европы и превращения Запада в Постзапад. Решающую роль в этом сыграло изменение динамики капитализма, который, в свою очередь, есть порождение, дитя, хотя и не вполне законное, самой европейской цивилизации.

Начало заката Европы совпало с окончанием гегемонии Великобритании и подъёмом Германии и США (американцы какое-то время решали, с кем войти в союз – с Германией или с Великобританией; выбор в пользу последней определили два фактора: «сшивший» англосаксонских «кузенов» еврейский капитал по обе стороны океана и англосаксонский страх перед германским гением – научной, культурно-интеллектуальной и экономической мощью Второго рейха), а следовательно, внутризакатной схваткой за мировую гегемонию и русской революцией.

При том, что в 1930-е – первой половине 1940-х годов американцы использовали Третий рейх для борьбы с Британской империей – в 1943 г. человек Рокфеллеров Аллен Даллес прямо заявил, что главная задача войны – разрушение Британской империи (а СССР – для борьбы с первым и второй), в ходе самой войны англосаксы решали и общую для «англо-американского истеблишмента» (К. Куигли) задачу: раздавить немцев и навсегда устранить их как внутризакатного, внутрикапиталистического конкурента. Русские, Россия (в виде СССР) была вне Запада и вне капитализма, и задача её разрушения была поставлена только в 1944–1945 гг., когда война была уже выиграна. Иными словами, важный элемент заката Европы – подавление Германии и немцев англосаксами. Однако по иронии истории – и логике развития капитализма – следующей фазой заката стало подавление европейцев, включая британцев, иммигрантами из Азии и Африки. При этом, однако, больше всего досталось опять же немцам. Это был главным образом целенаправленный процесс и корни его уходят во Вторую мировую войну и в то, что предшествовало ей в 1930-е годы. В этом плане прямая линия прочерчивается из первой половины 1940-х годов в начало XXI в. – к результатам наводнения Европы (Германии) мигрантами и миграционному кризису 2015 г.

В 2018 г. номер журнала «The Economist» от 14–20 апреля вышел с материалом, посвящённым Германии, – «установочной» редакционной статьёй и подборкой статей. В редакционной статье взахлёб нахваливались правление Меркель в целом и особенно её политика «открытых дверей» по отношению к мигрантам. В качестве достижений «эпохи канцлерин» «Экономист» выделил следующие: формирование более инклюзивной («включающей», «широкой») идентичности, чем этническая, национальная; её распространение на тех, кто не имеет немцев среди своих родителей и вообще предков; развитие «сбалансированной гендерной культуры»: число работающих женщин за последние 15 лет выросло с 58 до 70%; немцы стали больше разводиться и меньше вступать в брак; в то же время легализованы гомосексуальные браки.

Если перевести это на нормальный язык, то на самом деле речь идёт о постепенном разрушении семьи и о том, что в условиях усиления эксплуатации неолиберального типа всё больше женщин вынуждены работать, чтобы сохранить семейный бюджет на прежнем уровне, а также о том, что разрушается немецкая идентичность. «Экономист» с восторгом констатирует, что Германия утрачивает этническую однородность и превращается в «плавильный котёл», в открытую страну, состоящую из различных фрагментов – в переводе на нормальный язык: утрачивающую национально-культурную целостность. Что же касается «плавильного котла», то он не состоялся даже в США, не говоря уже о Западной Европе, – о чём пишут открыто, но хозяевам «Экономист» это не указ.

Мультиэтничность Германии, радостно сообщает журнал, находит отражение и в политической жизни, и даже в спорте, в частности – в футболе. Если в 2009 г. члены парламента с «мигрантским бэкграундом» составляли 3%, то в 2017 г. уже 9%, хотя реально репрезентативной цифрой было бы 23% – именно такое количество граждан ФРГ не имеет немецких корней. Если в 1990 г., когда немцы стали чемпионами мира, в сборной ФРГ были только немецкие (и немецко-польские) фамилии, то на первенстве Европы 2016 г. в сборной были Боатенг, Озил, Подольски, Сане и Гомес (с корнями,

соответственно, из Ганы, Турции, Польши, Сенегала и Испании).

Ныне, когда Германия превращается в *Einwanderungsland* (страну иммигрантов), когда практически никто не осмелится повторить фразу, сказанную ветераном ХДС Альфредом Дреггером в 1982 г.: «Возвращение иностранцев-гастарбайтеров на родину должно быть правилом, а не исключением», меняется само понятие «родины» (*Heimat*). Показательно, что, по информации журнала «Экономист», в самый разгар миграционного кризиса Меркель заказала карту, на которой границы Германии как бы охватывают Северную Африку, Украину и Турцию. Этим она хотела показать готовность, во-первых, принять беженцев и мигрантов из этих стран; во-вторых, стремление Германии играть стабилизирующую роль в этих регионах и странах. Что касается Турции, то она в такой роли Германии вряд ли нуждается, ну а на Украине «стабилизирующая» роль Германии и «коллективного Запада» очевидна всем.

Само наличие мигрантов меняет жизнь и поведение «коренных немцев», делает их «новыми немцами». Именно так назвали свою книгу Х. и М. Мюнклер, с удовлетворением, я бы даже сказал, радостно констатирующие, что «статичная Германия» уходит в прошлое, вместе с чёткими (*stark*) национальными границами и прежней идентичностью. Новая Германия становится более открытой, неформальной, разнообразной, но и – вынуждены констатировать супруги – более тревожной и нервной.

Выходит, плата за «открытость» – стрессы, тревоги, более нервная жизнь? Выходит, так. Неслучайно в ФРГ появляется всё больше книг с названиями «Нервная республика» (и будет нервная, если учесть связанный с мигрантами рост преступности прежде всего в крупных городах типа Берлина, Мюнхена, Кёльна, больше похожих своим интернациональным составом друг на друга, чем на окружающие их немецкие земли и, как и все мегаполисы, превращающихся в неовавилонские башни, само появление которых предвещает катастрофу и провал в темновековье), «Страх за Германию» (и будет страшно, если под новый, 2015 год в одном Кёльне около тысячи женщин подверглись сексуальным нападениям).

ям), «Конец Германии» (кстати, наибольшую численность в Германии составляют лица в возрасте 50–54 лет). Неслучайны в качестве реакции на мигрантов и рост правых и крайне правых настроений и движений, и 13% партии «Альтернатива для Германии», бьющейся за немецкую идентичность и подвергающуюся критике со стороны «левых» и «зелёных». Кстати, лидер последних, Чем Оздемир – сын турецких гастарбайтеров; логично, что наиболее активные люди с мигрантскими корнями идут к «левым» и «зелёным».

Одна из статей подборки в «Экономист» так и называется «Новые немцы», а над этим заголовком – фото, показывающее нам этих «новых немцев» – три десятка (20 мужчин и 10 женщин) среди них – араб в традиционной одежде, турок и турчанка, женщина в чадре, хасид. Над ними реют огромные евросоюзовские флаги; маленький немецкий флажок торчит где-то сбоку, как бедный родственник, – его держит в руке существо неопределённого пола, которому профессор Преображенский обязательно задал бы вопрос: «Вы мужчина или женщина?». И вспоминается фраза Черчилля, сказанная им в 1940 г. о том, что Великобритания воюет не с Гитлером и даже не с национал-социализмом, а с немецким духом, духом Шиллера, чтобы он никогда не возродился.

13

Это признание дорогого стоит, как и планы англо-американцев относительно того, как поступить с немцами после победы над Германией. Планы эти колебались между массовым физическим уничтожением и уничтожением метафизическим – стиранием идентичности и были таковы, что их авторов, в случае победы Германии, ждал бы процесс типа Нюрнбергского и справедливое обвинение в подготовке преступления против человечности.

Ещё в 1940 и 1941 гг. Т.К. Кауфман (журналист из газеты «Jewish Chronicle», знакомец одного из ближних советников Рузвельта С. Роузмана) двумя (!) изданиями выпустил книгу «Германия должна погибнуть!». В ней он предлагал разделить территорию Германии между пятью странами и провести стерилизацию немецких мужчин и женщин – по 25 человек

на одного врача в день; за 3 месяца все немцы должны были быть стерилизованы, а через 60 лет немецкая нация должна была исчезнуть. Статья широко обсуждалась в США.

Кто-то скажет: да мало ли что там мог написать полусумасшедший еврей-германофоб. Но вот что сказал в 1944 г. президент США Ф.Д. Рузвельт министру финансов Г. Моргантау (последний зафиксировал это в дневнике): «Нам надо либо кастрировать всё (*подч. мной. – А.Ф.*) немецкое население, либо обращаться с ними таким образом, чтобы они больше были не в состоянии производить на свет людей, способных продолжать творить те же дела». Даже нацисты в своём плане «Ост» уничтожения русского народа не говорили о тотальной кастрации.

Были и иные предложения, в частности об изменении наследственности и, соответственно, идентичности немцев. Так, в самом начале 1943 г. профессор Э. Хутон, антрополог из Гарварда, предложил изменить наследственность немцев путём – внимание! – принудительной метисации немецких мужчин и женщин. Схема Хутона была проста: захваченных в плен немецких солдат и офицеров (10–12 млн) вывозят из страны и помещают в лагерь, а оставшихся в Германии немцы принуждают к браку с солдатами оккупационных войск и – опять внимание! – с завезёнными специально для этого иммигрантами.

В 1944 г. на 2-й Квебекской конференции Рузвельт, Черчилль и Моргантау обсудили предложенный последним план. Согласно плану, Германия должна была подвергнуться насильственной аграризации, а её население сокращено до 25 млн человек, причём значительная часть населения должна была быть физически уничтожена. Каким-то образом информация о плане Моргантау просочилась вовне, немцы подняли шум и англо-американцам пришлось официально отказаться от плана, но, подчеркиваю: только официально. Реально англо-американцы планировали нечто «моргантауподобное». Об этом свидетельствует брошюра Л. Ницера (председатель благотворительной организации для еврейских иммигрантов) «Что нам делать с Германией», которая в конце войны десятками тысяч экземпляров бесплатно распространялась в войсках США на территории Германии. Ницер предлагал

уничтожить промышленность Германии и передать под контроль союзников её школьную систему, чтобы с раннего возраста воспитывать немцев в нужном для англо-американцев ключе, подавляя немецкий национальный дух и вбивая в немцев как в народ чувство коллективной вины. Это, собственно, и было сделано впоследствии.

Выдвинув теорию коллективной вины, нацисты применили её к евреям. После победы над Германией США и Великобритания, а позднее Израиль по сути приняли эту же теорию и применили по отношению к немецкому народу. На самом деле никакой коллективной вины не бывает; вина всегда носит индивидуальный, личностный характер. Народ в качестве коллективного виновника – это нонсенс, рождающийся в извращённом мозгу (удивительно, но даже у нас находятся подонки, говорящие о коллективной вине немецкого народа и оправдывающие сознательное варварское уничтожение англо-американцами мирного немецкого населения наказанием немцев за их коллективную вину). Подход Сталина – «гитлеры приходят и уходят, а немецкий народ остаётся» – верх гуманизма по сравнению со зловещными выдумками союзников и их советников. Именно Сталин заблокировал фрагментацию Германии на несколько десятков государств и её аграризацию. Не смогли союзники резко сократить и численность населения Германии, хотя в первые послевоенные годы от голода умерло около 3 млн немцев. Но вот в последний год войны англо-американцы постарались максимально уменьшить численность населения Германии и нанести ему максимальный психологический урон. Средство – варварские бомбардировки немецких городов.

Дрезден союзники сравняли с землёй, сбросив на него 1478 тонн фугасных и 1182 тонны зажигательных бомб, погибло (главным образом сгорело заживо) от 135 тыс. до 250 тыс. человек; число жертв атомной бомбардировки Хиросимы – 72 тыс. Дрезден – далеко не единственный город, подвергшийся бомбардировкам (так, на Кёльн было сброшено 1350 тонн обычных бомб и 460 тыс. тонн зажигательных), от которых в Германии погибло от 600 тыс. до 1 млн мирных жителей (из них как минимум 80 тыс. – дети) более 40 городов – не случайно в Германии (но не за её пределами) в ходу выражение

Bombenholocaust: немцев массово убивали как немцев. Военной необходимости в этом, как и в атомной бомбардировке американцами Хиросимы и Нагасаки, не было. Удары наносились принципиально по жилым кварталам с демографической и психологической целью. При этом союзники старались не бомбить танковые или авиационные заводы – война заканчивалась и они готовились присвоить эту собственность, поэтому она должна была оставаться целой и невредимой. Заодно, так же, как атомная бомбардировка японских городов, бомбёжка городов немецких была рассчитана на запугивание советского руководства – не помогло.

Итак, что мы имеем в сухом остатке? Уже во время Второй мировой войны англо-американцы разработали ряд плановых мероприятий по изменению менталитета, культурно-исторического кода («духа») и поведения немцев. Средства – тотальное психологическое подавление с выработкой комплекса коллективной национальной вины (прежде всего перед евреями, но ни в коем случае не перед русскими, десяток миллионов которых был уничтожен по плану «Ост», о русском холокосте вообще никто не упоминает – и это ещё одно проявление русофобии), установление контроля над школьным и университетским образованием, а также над обществоведческой наукой. Что и было сделано сразу после войны. США поставили под жёсткий контроль школьное и университетское образование, реализуя воспитание по сути в антигерманском духе.

Это было одно из условий так называемого «Акта о канцлере» (Канцлер-акта – Kanzlerakte). Согласно информации бывшего главы военной контрразведки ФРГ генерала Бундесвера Г.-Х. Комоссы (на русский язык переведена его книга «Немецкая карта. Тайная игра секретных служб» – М., 2009), 21 мая 1949 г. между США и властями ФРГ был подписан секретный документ, серьёзно ограничивавший суверенитет ФРГ – он был условием её появления. По сути ФРГ из государства превращалась в структурный компонент гегемонии США. Согласно Канцлер-акту, кандидатура канцлера ФРГ согласовывалась с США; под американско-британским контролем отчасти оказывались внутренняя и внешняя политика ФРГ и полностью – СМИ, школьное и университетское образование.

Некоторые ставят под сомнение существование Канцлер-акта, полагая его мистификацией. Думаю, они ошибаются. Но дело даже не в этом. Сомневающимся можно ответить в том же духе, в каком Герберт Уэллс в конце 1930-х годов ответил на вопрос о «Протоколах сионских мудрецов». Когда его спросили, является ли этот документ реальным или же фальшивкой, Уэллс ответил, что это не имеет значения, главное в том, что всё произошло и происходит, как там написано. То же можно сказать о Канцлер-акте: с Германией в послевоенный период всё было проделано именно так, как это представлено в информации о секретном документе.

Американо-британская социальная инженерия успешно применялась против немцев в течение 25–35 лет после окончания войны. По сути она была отработана на них – выросло целое поколение духовно кастрированных немцев, которые в условиях не только военно-политической, но и духовно-интеллектуальной оккупации стали воспитывать себе подобных. Сегодня мы имеем третье такое поколение, проблемы создают в основном лишь бывшие гэдээровцы, воспитанные в духе социалистического патриотизма. Но вот что важно: постепенно, по мере американизации Европы, поворотной вехой в которой стали события 1968 г., скрытые под маской «студенческой революции», по мере атлантизации Европы и развёртывания проекта «глобализация» эта инженерия стала активно использоваться и против других европейских наций.

Помимо упомянутых выше средств духовной кастрации, предлагалось ещё и третье средство – изменение наследственности и социальных инстинктов (поведение и идентичность) путём метисации посредством межэтнических и межрасовых браков немцев как белых европейцев с иммигрантами, т.е. создания вместо относительно гомогенного в этнокультурном плане общества мультиэтнического, мультикультурного.

Как мы помним, иммиграция из Азии и Африки стартовала в Европе по экономическим причинам. Однако в начале 1970-х годов экономический спад, стагфляция, вызванные отчасти нефтяным кризисом, отчасти другими причинами, привели к безработице, и тут выяснилось, что иностранные рабочие не собираются ехать домой, и правительства евро-

пейских стран, а затем Евросоюза не знали, как справиться с негативными последствиями иммиграции, включая отрицательную реакцию значительной части населения на мигрантов. Вместо решения этой проблемы они пошли по пути изменения отношения белых европейцев к мигрантам. Средство – мультикультурализм, создание мультиэтнического общества, а в перспективе – создание новых наций путём метисации старых и стирания национальной идентичности.

В 2012 г. во время визита в Европу Обама заявил, что XXI в. будет веком формирования новых наций. Чуть позднее Меркель выразилась в том смысле, что к середине XXI в. не будет никаких немцев, а будут общеевропейцы. Так с 1980–1990-х годов против европейцев заработало то, что планировалось только для немцев в 1944–1945 гг. и что было отработано на них в 1950–1970-е годы. Причём первый и главный удар пришёлся опять же по немцам: Германия принимает больше мигрантов и беженцев, чем другие страны; в ней 51% беженцев охвачены программами интеграции по сравнению с 34% в Швеции и 11% в Греции. Иными словами, именно Германия опять стала полем эксперимента социальной инженерии по выведению «новых немцев» – населения с фрагментированной деэтнизированной идентичностью. Но мы должны помнить, где находятся истоки этой инженерии и кто исходно назначался её главной жертвой, кого стремились убрать англосаксы (и это им удалось) в качестве своего главного конкурента в ядре капиталистической системы, бросившего им вызов в 1870-е и продержавшего под напряжением – экономическим, военным, интеллектуальным – до 1945 г., т.е. в течение жизни трёх поколений. Именно поэтому союз Великобритании и США, обеспеченный, сшитый на рубеже XIX–XX вв., фактически поставил задачу окончательного решения немецкого вопроса, в чём и признался Черчилль в 1940 г. Именно на немцах отрабатывались психоисторическое подавление, геокультурная виктимизация и такое оргоружие как мультиэтничность (мультикультурализм). А затем его применили к остальным западноевропейцам.

Почти тысячу лет Западная Европа была франко-германской и только последние двести лет – англосаксонской. В 1945 г. англосаксы – с помощью СССР – одержали победу

не только над немцами, но и над Европой; точнее, воспользовались нашей победой, открыв второй фронт летом 1944 г., когда исход войны был уже решён, т.е. по сути примкнув к победителю – так мы и должны квалифицировать эту ситуацию. Прошло три – четыре десятилетия, и логика позднего капитализма, глобализации поставила перед англо-американцами (при всех их внутренних противоречиях) задачу демонтажа национального государства, гомогенизации национальных государств, культур и языков прежде всего Европы. Мигранты и мультикультурализм – сильное средство реализации этого процесса.

Какой язык должен стать *lingua franca*, универсальным лексиконом усреднённо-серого в национальном плане (и даже однополого, как пишет в «Краткой истории будущего» Ж. Аттали) общества? Конечно же, английский. Как подчёркивает польский эмигрант в Швеции М. Радецкий, в мультикультурном обществе не может быть ни шведского, ни польского, никакого другого языка – они должны быть заменены английским. Правда, Радецкий не пояснил, как насчёт набирающих силу китайского, испанского и арабского; остаётся опять вспомнить Шляпника из «Алисы в стране чудес». Впрочем, Радецкий и такие как он, начиная с Р. Куденхове-Калерги, озабочены ситуацией только в Европе, ситуацией европейцев, которых предполагается превратить в мультикультуралов. Нетрудно заметить, что речь идёт об обществе-химере, основная масса населения которого представляет усреднённую толпу без национальности, культуры, традиции, идентичности, определённого цвета кожи – короче говоря, без свойств, в котором важные позиции, включая руководящие, занимают мигранты или их дети. Вспомним: согласно журналу «Экономист», 23% мест в бундестаге должно принадлежать лицам с немемецкими корнями, т.е. туркам, курдам, арабам.

По сути перед нами реализация проекта Куденхове-Калерги, который считал, что в Европе не должно быть государств и государственных границ – только региональные («Европа регионов»), население должно быть смешанным, т.е. утратившим национальную идентичность, а руководящую культурную и интеллектуальную (а следовательно, и политическую) роль должны играть, согласно Куденхове-Калерги,

евреи. Неудивительна и поддержка, которую он получал и от еврейских организаций, и от семей Ротшильдов и Варбургов.

Сегодня мы видим, что традиции стираются даже на уровне правящих в Европе королевских домов. Последний пример – свадьба сына принцессы Дианы и Меган Маркл. И дело даже не в социальном статусе и цвете коже невесты, а в систематическом нарушении принятого обряда бракосочетания в королевской семье. Обряд проводил Майкл Карри из Чикаго, епископ Епископальной церкви США. Хотя она и является ответвлением англиканской церкви, но, во-первых, это всё же не английская церковь, а, во-вторых, ответвление. То, как епископ вёл себя во время бракосочетания (прыжки, ужимки), очень напоминает поведение негров – участников похорон в Новом Орлеане: веселье, шуточки – там так принято. Но Кентерберийское аббатство – не «там», а «здесь». И нужно было видеть, с каким лицом сидела королева. Разумеется, это – частный случай. Тем не менее.

Как заметил Д. Марри, все понимают и признают, что европейцы не могут стать арабами, индийцами и китайцами, но почему-то считается, что все могут стать европейцами, а потому Западная Европа превращается в единственное место на планете, которое принадлежит всем, но самим европейцам – в последнюю очередь, становясь «утопией» в исходном греческом смысле, «местом, которого нет». Но в таком случае получается, что европейцы – это люди, которых нет: *sine loco* (без места), бомжи? И эти люди, неспособные навести порядок у себя дома и по сути не являющиеся хозяевами этого ничейного дома, учат нас жить?!

В 1990-е годы, да и после коллективный Запад и его холуи в России попытались применить к русским те методы, которыми после мировой войны давили Германию, а с 1980-х обрушили на европейцев. Мерзавцы разного рода заговорили о необходимости покаяния за сталинизм-коммунизм, о том, что сталинский и гитлеровский режим – одно и то же и оба равно виноваты в развязывании Второй мировой войны, о том, что для русских характерно тоталитарное сознание, его нужно менять, начиная с отказа от русских народных сказок и т.д. и т.п. Советофобия быстро превратилась в русофобию. Начались разговоры о необходимости привле-

чения мигрантов – на эту тему немало распространялись Е. Гайдар и его шайка.

У нас – не прокатило. Россия – не Германия, степень социокультурной сопротивляемости больше, к тому же сопротивляемость духовная подкреплена ядерным щитом и мечом. Разумеется, нам ещё предстоит немало сражений на фронтах психоисторической (как минимум) войны, но уже сейчас ясно: так, как вышло у Запада с немцами, с нами не получится. Но это отдельная тема. Вернёмся к вопросу о кризисе.

14

Итак, Европа в кризисе. Логично было бы предположить, что объяснять ситуацию и нащупывать пути выхода из кризиса должна наука об обществе. На самом деле постзападная социально-гуманитарная наука чаще всего занимается диаметрально противоположным. Более того, представители, руководители, организаторы её мейнстрима делают всё, чтобы не заниматься реальными проблемами, не видеть их, заблокировать и маргинализировать тех, кто пытается увидеть реальные проблемы и дать на них адекватный ответ. Это видно и по многим монографиям и статьям, но особенно по так называемым научным конференциям, на подавляющем большинстве которых делается всё, чтобы заболтать реальные вопросы и подменить их не третьестепенными даже, а тридцатьтретьестепенными микровопросами, интересным разве что полутора человекам – специалистам по «третьему волоску в левой ноздре».

Отличный пример типичной для Постзапада конференции по гуманитарно-социальной тематике приводит Д. Марри в своей книге «Странная смерть Европы». Приведу длинную, но заслуживающую внимания цитату: «Несколько лет назад во время конференции в Гейдельбергском университете мне внезапно стала ясной катастрофа современной немецкой (это относится ко всей постзападной. – А.Ф.) мысли. Группа учёных и просто участников собралась обсудить историю отношений Европы со Средним Востоком и Северной Африкой. Очень скоро стало ясно, что из этого ничего нельзя будет извлечь, поскольку ничего не могло быть сказа-

но. Череда философов и историков тратила время своих выступлений, упорно пытаясь как можно более успешно ничего не сказать. И чем успешнее мало что говорилось, тем сильнее были чувства облегчения и признательности присутствующих. Ни одна попытка обратиться к какой-либо идее, событию или факту не могла иметь место, не будучи проверенной на лояльность на “блок-посту” современной академической науки. Не были возможны никакие обобщения, никакие особые мнения. Под подозрением оказались не только история и политика. Философия, идеи и сам язык были словно подвергнуты оцеплению как место преступления. Любому внешнему наблюдателю чётко очерченные границы этого места были хорошо видны. Работа учёных заключалась в патрулировании кордонов, в то же время предпринимались отвлекающие манёвры, чтобы любой ценой не допустить случайного возвращения участников в сферу идей.

Все реально относящиеся к делу слова и термины немедленно словно помечались флажками и начинали оспариваться. Очевидной проблемой стало слово “нация”. “История” стало ещё одним словом, вызвавшим немедленную остановку. Когда кто-то попытался использовать слово “культура”, все вообще остановились. [Было слышно, что] термин имеет столько различных значений, что по его поводу нет согласия, а потому его нельзя использовать. Самому термину не позволили что-либо означать. Цель этой игры – а это была именно игра – заключалась в том, чтобы сохранить видимость академического исследования и в то же время сделать плодотворную дискуссию невозможной. Во многих научных и образовательных учреждениях Европы эта игра продолжается – к удовлетворению и облегчению её участников, с одной стороны, и к раздражению и безразличию всех остальных, с другой.

Если и сохраняется хоть какая-то главная, ключевая идея, то она заключается в следующем: идея – это то, что создаёт проблемы. Если и сохраняется хоть какое-то общее ценностное суждение, то оно заключается в следующем: все ценностные суждения ошибочны. Если и сохраняется какая-никакая определённость, то это принципиальное неверие в определённость. И если это не является вкладом в философию, то это, несомненно, вклад в определённый тип установ-

ки – мелкой, поверхностно-ограниченной, едва ли способной пережить сколько-нибудь продолжительную атаку, но легко адаптируемой».

Д. Марри абсолютно точно отразил ситуацию – свидетельствую как очевидец. Повторю: то, о чём пишет Марри, характерно не только для немецкой, некогда совершенно блестящей науки, но для североатлантической науки вообще. Неудивительно, что конференция, описанная Марри, – правило, а не исключение. Собственно, это и есть характеристика науки Постзапада в эпоху постмодерна. Отчасти это реализация того, что исходно было заложено в социальную науку буржуазного общества. Достаточно вспомнить, что писал о Номо academicus П. Бурдьё, а о научном сотруднике – А. Зиновьев. Общественная наука, порождённая буржуазным обществом, не только отражает именно его реалии, но и призвана выражать интересы его господствующих групп, их видение мира. Как заметил И. Валлерстайн, научная культура, социальная наука – это не просто рациональные поиски истины. Она была формой социализации различных элементов, выступавших в качестве кадров для всех необходимых капитализму институциональных структур. Как общий и единый язык кадров, но не трудящихся, она стала также средством классового сплочения высшей страты, ограничивая перспективы или степень бунтовщической деятельности со стороны той части кадров, которая могла бы поддаться этому соблазну. Более того, это был гибкий механизм воспроизводства указанных кадров. Научная культура поставила себя на службу концепции, известной сегодня как «меритократия», а раньше – как «*la carrière ouverte aux talents*». Эта культура создала структуру, внутри которой индивидуальная мобильность была возможна, но так, чтобы не стать угрозой для иерархического распределения рабочей силы. Напротив, меритократия усилила иерархию. Наконец, меритократия как процесс (*operation*) и научная культура как идеология создали завесу, мешающую постижению реального функционирования исторического капитализма. Сверхакцент на рациональности научной деятельности был маской иррациональности бесконечного накопления. Сегодня, в условиях терминального кризиса капсистемы, западная наука тоже переживает

острейший кризис, а её мейнстрим вырождается в пропаганду – в том числе мультикультурализма. В позднекапиталистическом социуме наука об обществе как структура и как процесс организуется таким образом, чтобы полностью избежать острых вопросов и детеоретизировать знание, сведя его к описанию третьестепенных феноменов (отсюда «мода» на устную историю, изучение гендерных отношений и прочей псевдонаучной мути).

Прав французский философ Шанталь Дельсоль, который уподобляет нынешнего европейца павшему Икару, если бы тот выжил, – т.е. инвалиду с Invalidenstrasse. И инвалидность, разруха, подчёркивает Дельсоль, прежде всего в головах – разруха, замешанная на страхе видеть реальные проблемы.

Отказ видеть реальность, её правду, отказ от исторической памяти (то, что Д. Эндресс назвал «культурной деменцией»), подмена всего этого постправдой, которую И. Дэвис охарактеризовал как «дерьмо, завоевавшее мир», – это, безусловно, характеристика стареющего, вырождающегося общества, общества «социального (или социокультурного) Альцгеймера».

...Мне жаль Европу, которая всё больше напоминает муху, бьющуюся в паутине жирного паука. Европа была иной ещё в моём детстве, т.е. до середины 1960-х годов, столь стремительно катится в пропасть, поучая при этом других как жить, – так и вспоминается персидская поговорка: «Кричала ворона, что она хирург, а у самой брюхо распорото».

15

Разговор о судьбах Европы и мультикультурализма я начал с романа, написанного задолго до того, как мигранты стали сверхсерьёзной, если не одной из терминальных проблем постзападной Европы. Закончу его тоже романом – «Подчинение» («Soumission»), написанном опять же французским писателем – знаменитым Мишелем Уэльбеком в 2015 г., 42 года спустя появления «Лагеря святош» Распая. Уэльбек известен как певец бессмысленного, бесцельного и бесперспективного общества «депрессивной ясности». Картина, нарисованная в

романе, предельно ясно демонстрирует бесперспективность Постзапада на примере Франции. Роман повествует о выборах, на которых к победе явно идёт Национальный фронт. Единственная партия, способная встать у него на пути, – Му-сульманская партия, т.е. исламисты. Французские левые и центристские партии поддерживают её, и она побеждает. Автор показывает, как, используя леваков в качестве прикрытия, пришедшие к власти исламисты трансформируют Францию, прежде всего образовательные структуры, Сорбонну на исламский лад.

Занавес.

Мы прекрасно помним, как левые и центристские проатлантистские партии Франции шельмовали Марин Ле Пен и её Национальный фронт на последних выборах. Роман Уэльбека отражает реальность: утратившим свои цивилизационные характеристики и этнокультурную идентичность индивидуумам глобалистского розлива исламисты действительно ближе европейских националистов. Напомню: заявила же Меркель, что в середине XXI в. в Европе не будет ни немцев, ни французов, а будут общеевропейцы. Вот только вопреки тому, что думает Меркель (если она вообще способна о чём-то думать, кроме канцлерского кресла), лицо у этих «общеевропейцев» будет неевропейским. Грустно, но приходится согласиться с теми европейскими обозревателями, которые считают, что к концу жизни большинства людей, живущих в настоящее время в Европе, по крайней мере, тех, кому 30–40 лет, Европа перестанет быть Европой. Корабль Тесея рассыплется в прах под радостные крики варваров. И некому будет в самой Западной Европе прекратить это безобразие: Гераклы и Ахиллы не придут – неоткуда; к тому же сами евросоюзницы сделали всё, чтобы ни гераклы, ни ахиллы в Европе никогда уже не появились. Если и есть пространство, способное породить новых героев, – это к востоку от Западной Европы, в Срединной Земле, Хартленде, которая остаётся единственной хранильницей европейских ценностей, как христианских, так и дохристианских.

Постзапад – на то он и «пост» – не только не способен выдать нечто новое, но и старое не может сберечь. Более того, он сам отказывается от европейского наследия. В конституции

Евросоюза ничего не говорится о христианстве, а ведь оно – один из корней европейской цивилизации, который рубят атлантисты-глобалисты. Другой корень – национальное государство; рубят и его: демонтаж национального государства столь важен для атлантистских элит, что в бытность канцлером Германии Г. Коль объявил этот процесс вопросом мира и войны для XXI в. Европейцы совершают цивилизационное самоубийство – экзистенциально уставшие (и поглупевшие) в условиях комфортного существования, утратившие «трагический смысл жизни» (М. де Унамуно) – он заменён на потребление, свою веру (это ещё и подогревается искусственно созданием чувства вины за нацизм-колониализм, работорговлю – и это при том, что арабские работорговцы вывезли из Африки намного больше рабов, чем европейские, но арабам не вспоминают; как же, они – жертвы колониализма и ориентализма в саидовском смысле слова). Или иначе: смертный приговор Европе приводят в исполнение сами европейцы. Но европейцы ли? Что, Макрон, Олланд, Меркель – европейцы? Скорее, безродные космополиты, низкопоклонники перед Глобамерикой.

Показательно, что многие европейские высокопоставленные клерки (язык не поворачивается назвать их «лидерами») бездетны, т.е. у них нет **личных** причин и мотивов заботиться о будущем. Эта бездетность вовсе не во всех случаях объясняется нетрадиционной сексуальной ориентацией (читай: склонностью к половым извращениям) – это социальная позиция. Но – с другой стороны – может, таким и не надо плодиться? Впрочем, у западноевропейцев в массе, похоже, нет желания воспроизводить себя, как нет желания и трудиться – они предоставляют это арабам, неграм, туркам, превращаясь просто в белых жильцов бывшего европейского, а теперь всё более ничейного дома, главный смысл жизни которых потребление/потреблятельство, развлечения. Но рано или поздно (скорее рано) устами чёрного человека, который, конечно же, прескверный гость, Судьба под звуки Пятой симфонии Бетховена произнесёт: «Ты всё пела. Это дело. Так поди же, попляши». И пляски эти будут на самом краю пропасти – под звуки тамтамов, которые и так уже раздаются в центре Па-

рижа, у Эйфелевой башни – там, где когда-то звучал дивный французский аккордеон.

«Время белого человека» оказалось слишком тяжёлым, неподъёмным для европейцев рубежа XX–XXI вв. Между началом эвакуации римских легионов с лимеса Римской империи и фактическим крушением последней прошло (в зависимости от того, как считать) около трёх столетий. Со времени ухода европейцев из колоний прошло (если вести отсчёт от рубежа 1950–1960-х годов и «забыть» о португальских и некоторых других колониях) не более шести десятков лет, но ныне время летит намного быстрее, чем полторы тысячи лет назад, и бывшие «колонизуемые», точнее, их дети и внуки уже мирно захватывают бывшие метрополии. Если дело и дальше пойдёт с такой скоростью, то к концу XXI в. всё будет конечно, и Шпенглер, считавший, что XXI в. будет для Европы последним, окажется прав. Впрочем, уже сейчас видно, что он, скорее всего, прав. *Sic transit gloria mundi*.

Эпоха господства Запада была кратким мигом в истории нынешней планетарной цивилизации. Но даже в эту эпоху была страна, так и не покорившаяся этому господству и создавшая собственную версию великой европейской культуры и неоднократно бывшая этот Запад – Россия. И вышло так, что сегодня именно Россия оказывается по сути последним оплотом европейских ценностей, защищая их от Постзапада с его постправдой, постморалью и постбытием, борется с Постзападом за европейскую цивилизацию. Однако бороться за европейскую цивилизацию и за интересы европейских государств, за интересы Евросоюза – вещи разные. Европейцы – в лучшем случае ненадёжные партнёры, а не союзники. Прав А. Гера: союзники в Европе находились у нас только тогда, когда мы выступали за чужие интересы, чаще всего – за британские. А «наградой» был нож в спину. Борьба за европейскую цивилизацию – это борьба за наши интересы и ценности, а не мелкий сырьевой гешефт и сиюминутные тактические союзы то с одними против других, то наоборот. Я уже не говорю о том, что Европе, Постзападу нечего предложить русскому человеку.

Одно из главных противоречий нынешнего Постзапада заключается в том, что в геоисторическом, геокультурном

плане это уже не Европа, а в плане физического, антропологического носителя это большей частью ещё европейцы. Нынешние тенденции развития работают на то, чтобы снять это противоречие: у неевропейских/постъевропейских ценностей и кодов должен быть неевропейский носитель – к тому дело и идёт. Прав Паскаль: природа, в том числе антропологическая и социальная, не терпит пустоты, вот её и заполняют мигранты.

Рано или поздно России придётся столкнуться с Постзападом – этнические бандформирования могут оказаться не только на наших южных границах, но и на западных, и это будет посерьёзнее, чем натовские армии, возглавляемые тупым полуистеричным бабьём. Самое главное, чтобы перед лицом Постзапада оказалась не Построссия – тогда получится схватка скелетов над пропастью, из которой во все стороны, в том числе и в нашу, начнут карабкаться очередные оркоподобные варвары. В этом случае России, если только к этому времени она сама не превратится в колониально-периферийную химеру с окончательно сложившейся сословно-этнической структурой футуроархаического типа, придётся превращаться в великую Русь. Русь, которая, «тремя огнём, сверкая блеском стали» сплотит под красным перуновым стягом нерушимый союз против нежити. Но для этого нужно жить в чести и правде по своим правилам, проведя серьёзную и безжалостную по отношению к самим себе контрольную работу над своими историческими ошибками, особенно теми, что допущены – по нарастающей – в водораздельную эпоху.

Prof. dr Dragomir Drago Vuković¹

DEJTONSKA BIH -(NE) USPJEŠAN EKSPERIMENT MEĐUNARODNE ZAJEDNICE

Apstrakt: BiH je podijeljeno, konfliktno društvo, društvo suprostavljenih politika i projekata i kao takvo, društvo i zajednica bez budućnosti. Da li ovakva zajednica može opstati bez dogovora njenih glavnih aktera a uz pomoć i institucionalno prisustvo međunarodne zajednice? Da li je takav model zajednice uopšte moguć u modernom vremenu demokratskih društava? Kako je izostala unutrašnja sinergija i posvećenost izgradnji postratnog i postideološkog društva? Da li je problem u nezadovoljstvu glavnih aktera modelom dejtonske države, odnosno u neostvarenim ratnim ciljevima ili se radi o nesposobnosti izgradnje složenog demokratskog društva? Kako je moguće da jedna država svo vrijeme od 1995. godine stagnira, nazaduje i da je urušavaju dezintegracioni procesi koji ozbiljno dovode u pitanje njen opstanak? Da li su uopšte moguća složena društva u postkomunizmu bez ideološkog kao integrativnog faktora? Zašto se niko u BiH ozbiljno ne

BiH je podijeljeno, konfliktno društvo, društvo suprostavljenih politika i projekata.

¹ Sociolog, redovni profesor na Univerzitetu Istočno Sarajevo

bavi suštinom uzroka ovakvog stanja, zašto ne postoji kritičko mišljenje kao dostignuti nivo razumijevanja stanja države i društva?

Arhitekta nove države uvažile sa realnosti tako što su etničke kriterije uzele kao osnovu unutrašnje podjele BiH.

Ključne riječi: drštvo, država, poltika, ideologija, demokratija, konflikti, međunarodna zajednica

Dejtonska BiH kao prinudna zajednica suprostavljenih nacionalnih politika

Dezintegracioni procesi koji su početkom devedesetih godina doveli do urušavanja i nestanka Jugoslavije, odnosno do stvaranja nacionalnih država na njenom prostoru, djelimično su zastavljeni u Bosni i Hercegovini snagom autoriteta velikih sila, prije svega SAD. Ta rješenja su ponudila potpuno drugačiju unutrašnju strukturu BiH ali su formalno produžili vijek republike BiH kao nekadašnje federalne jedinice zajedničke države. Arhitekta nove države uvažile sa realnosti tako što su etničke kriterije uzele kao osnovu unutrašnje podjele BiH, stvarajući tako Republiku Srpsku i Federaciju BiH uz novi institucionalni model distrikta Brčkog. Tako zamišljen model organizacije duboko podijeljenog društva trebao je dovesti do normalizacije i rehabilitacije društvenih odnosa, smanjiti nesporazume i zaliječiti ratne rane na svim stranama. Proces poslijeratne obnove, izgradnje novog društva, novog vredonosnog sistema, demokratskog društva i sl. trebao je polako da potiskuje lošu istoriju sjećanja a prije svega mržnju koja je ozbiljno zatrovala međunavionalne, međuvjerske, prijateljske i svake druge odnose. ² Taj zamišljeni koncept potpuno je izostao i danas skoro 30 godina od Dejtona B-H društvo je na istim ako ne i gorim startnim pozicijama sa izrazito prisutnim podjelama i konfliktima. Zašto taj proces nije išao u željenom pravcu? Mno-

Mnogo je unutrašnjih i spoljnih faktora koji su usporavali i onemogućavali izgradnju tog novog demokratskog, složenog društva.

go je unutrašnjih i spoljnih faktora koji su usporavali i onemogućavali izgradnju tog novog demokratskog, složenog društva. Prvo pitanje koje se u tom smislu nameće jeste (ne)postojanje vizi-

² Taj odnos prema prošlosti u osnovi ima dva pristupa: prvi je da se sa lošim iskustvima prekine tako što će nove državne zajednice uvažavati realnosti i neće ulaziti u modele u kojima se to može ponavljati a drugi je da se prividno učini uklon i da se istorija zaboravi radi nekakve „sretnije budućnosti“. Tako su komunisti poslije 1945 pokušali da pokriju tu prošlost kroz betoniranje grobnica napr u Hercegovini ili su strogo držali pod kontrolom Jasenovac i druga stratišta kako to nebi imalo negativnog uticaja na mlade generacije.

je tog novog društva. Glavni akteri tog procesa (domaći i strani) nisu nikada iznijeli tu ozbiljno definisanu strategiju budućnosti.

Nasuprot tome političke elite a i ljudi u svakodnevnom životu se postepeno navikavaju na nefunkcionalnu funkcionalnost, na krizu društva kao normalnu pojavu pa čak i na tu trajnu pri-

Princip nezadovoljstva je ovdje poslužio kao alibi za neuspjeh izgradnje društva.

vremenost koja kao takva nema alternativu za budućnost Bosne i Hercegovine. Kreatori nove države nisu uvažili a ni razumjeli snažno prisutno nezadovoljstvo svih strana u BiH, misleći da će podjednakom raspodjelom tog nezadovoljstva obezbijediti onu osnovnu funkcionalnost države. Ta činjenica proizvela je tu najčešće prisutnu frazu o slovu i duhu Dejtona i to tako što je bila a i sada je osnovni kamen spoticanja u bilo kom ozbiljnijem naporu donošenja rješenja bitnih za funkcionisanje složene države. Dejton je zaustavio rat, donio novi Ustav ali nije predvidio efikasne i sprovodljive modele razvoja zajednice. Taj posao trebali su da završe predstavnici tri konstitutivna naroda i dva entiteta uz pomoć i superviziju međunarodne zajednice. Političke elite to nisu uradile jer su bile i ostale potpuno posvećene svojim etnicitetima, odnosno na osnovu njih, borbi opstanka na vlasti po svaku cijenu. Princip nezadovoljstva je ovdje poslužio kao alibi za neuspjeh izgradnje društva. Teoretičare i analitičare političkih procesa u poststratnim i postkominističkim društvima iznenadila je ta vještina političkih elite da u takvom političkom i društvenom ambijentu pokažu sposobnost opstanka na vlasti, zanemarujući osnovni postulat demokratije – njenu smenjivost i promjenjivost. Gdje se crpilo to nezadovoljstvo kao kriterij odnosa unutar BiH. Kod Srba u činjenici da su u Dejtonsku BiH unijeli Republiku Srpsku sa svim elementima države izuzev međunarodnog priznanja, a da su od 1995 godine te nadležnosti stalno umanjivane i prenošene na zajedničku državu. Kod Hrvata što su Republiku Herceg Bosnu utopili u federaciju BiH te što su kao najmalobrojniji narod od početka do danas imali problem predstavljanja

u zajedničkim organima. Ta veća bliskost Hrvata sa Bošnjacima iskazana na početku rata ne samo kroz vezivanje zastava pokazala se kao prividna i kontraproduktivna posebno danas. Muslimani (Bošnjaci) su iskazivali i iskazuju nezadovoljstvo

Muslimani (Bošnjaci) su iskazivali i iskazuju nezadovoljstvo zbog neostvarenog ratnog cilja- unitarne BiH.

zbog neostvarenog ratnog cilja- unitarne BiH. Taj projekat je započeo referendumom o nezavisnosti 1 marta 1992., nastavljen odbija-

njem Kutiljerovog plana, a posebno onom istorijskom izjavom A Izetbegovića da će za suverenu BiH žrtvovati mir. To žrtvovanje

_____ izvorni nacionalni identiteti pripada li su dakle njenim narodima a ne državi. _____ mira označilo je zapravo početak rata u BiH. Nije nevažno naglasiti da su u takvim težnjama snažno

_____ podržavani od jednog dijela međunarodne zajednice na čelu sa SAD i ta podrška postoji i danas.

Iz sociološkog ugla analize kao jedan od bitnih ograničavajućih faktora izgradnje postdejtonske BiH ogleda se u odnosu nacionalnog i državnog identiteta. "Bosna i Hercegovina u istorijskom i svakom drugom pogledu nije nikada bila država izvornih nacionalnih identiteta nego je elemente svoje državnosti zasnivala na drugim osnovama, uglavnom na kriterijumu pripadnosti državi..."³ Izvorni nacionalni identiteti pripada li su dakle njenim narodima a ne državi. Ako se tome doda i činjenica da su Muslimani dugo lutali u tim dosta komplikovanim procesima određivanja identiteta onda se može razumjeti njihova frustracija i vrlo ljubomorno vezivanje za državu.⁴ Pokušaji nametanja državnog kao osnovnog identiteta nisu novi. Kada je riječ o BiH to je prvo radio Benjamin Kalaj promovišući pripadnost Bosni kao ključni kriterij identiteta želeći tako da Srbe i Hrvate odvoji od njihovih matičnih država promovišući ih bosancima pravoslavne i katoličke vjeroispovijesti. Tu ideju nakon raspada Jugoslavije oživio je A Izetbegović zagovaranjem bosanske nacije kao državne nacije. Očito je da današnje stanje B-H društva je u direktnoj vezi

_____ sa ovim pristupima nacionalnom i državnom identitetu. Ovdje se treba prisjetiti i polazišta sadržanih u Islamskoj deklaraciji A Izetbegovića. Izetbegović naglašava "naša deviza je vjerovati i boriti se u svim domenima privatnog života svakog ponaosob, u porodici kao i u društvu, uz pomoć renesanse islamskog religioznog mišljenja i stvaranje jedinstvenog islamskog društva od Maroka do Indonezije. Narod kao individua koji je prihvatio islam nije spo-

_____ Pokušaji nametanja državnog kao osnovnog identiteta nisu novi. _____ ba prisjetiti i polazišta sadržanih u Islamskoj deklaraciji A Izetbegovića. Izetbegović naglašava "naša deviza je vjerovati i boriti se u svim domenima privatnog života svakog ponaosob, u porodici kao i u društvu, uz pomoć renesanse islamskog religioznog mišljenja i stvaranje jedinstvenog islamskog društva od Maroka do Indonezije. Narod kao individua koji je prihvatio islam nije spo-

_____ sa ovim pristupima nacionalnom i državnom identitetu. Ovdje se treba prisjetiti i polazišta sadržanih u Islamskoj deklaraciji A Izetbegovića. Izetbegović naglašava "naša deviza je vjerovati i boriti se u svim domenima privatnog života svakog ponaosob, u porodici kao i u društvu, uz pomoć renesanse islamskog religioznog mišljenja i stvaranje jedinstvenog islamskog društva od Maroka do Indonezije. Narod kao individua koji je prihvatio islam nije spo-

3 D Vuković: Nacionalni i ideološki konflikti kao faktori raspada složenih državnih zajednica, Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, Istočno Sarajevo, str.80

4 Muslimani su u novu Jugoslaviju 1945.godine ušli kao narod a iz nje su izašli kao nacija. Izuzev vjerskog identiteta muslimani su imali problema sa ostalim elementima nacije poput jezika, culture, običaja osjećaja pripadnosti jer su se u različitim zajednicama u Jugoslaviji ponekada izjašnjavali kao srbi, hrvati, albanci, crnogorci islamske vjeroispovijesti, kao jugosloveni a najčešće kao neopredijeljeni.

soban da živi i umire za bilo kakav drugi ideal⁵." Zaključak koji se sam po sebi nameće ukazuje na nemogućnost veze između islama

i drugih neislamskih sistema. Jedna vrlo perfidna strategija koju je osmislio A Izetbegović počivala je na odlučujućoj ulozi Islama ne samo u životu ljudi nego i u profilisanju politike i države. Ta strategija je podrazumijevala strpljivost u dola-

sku do odlučujućeg procenta muslimana preko 50 procenata što bi kroz demokratske mehanizme omogućilo konstituisanje države na principima Kurana i šerijatskog prava. Do tada treba sačuvati jedinstvenu državu pod plaštom multireligioznosti, multikulturalnosti i multinacionalnosti. Danas su bošnjaci po brojnosti prešli taj potrebnii procenat i stvorene su te početne pretpostavke za stvaranje države po mjeri bošnjaka. Proglasivši pripadnost državi kao jedini i vrhovni nacionalni, kulturni a posebno politički kriterijum, bošnjačka elita se isključivo zalaže za unitarnu, jedinstvenu Bosnu i Hercegovinu u kojoj bi dakle na osnovu statusa glavne, najmnogobrojnije nacije bošnjaci mogli da vladaju državom. Takav pristup polazi od teze kako to naglašava Omer Ibrahimagić, da je BiH potrebno da ima svoj politički narod, Bosance koji čine etnički Hrvati katolici etnički Srbi pravoslavci, etnički Bošnjaci, muslimani koji će svi skupa biti suverena politička nacija građana Bosne i Hercegovine. Očito se ovdje radi o ponovnom oživljavanju koncepta ideološke nacije. U praksi se zapravo radi o tome da se Bošnjaci prikazuju kao jedini čuvari bosanske državnosti kroz istoriju do danas, ponajprije zato što je Bosna jedina domovina koju oni imaju na suprot Hrvatima i Srbima koji imaju rezervne domovine u Hrvatskoj i Srbiji. Stoga je savremena bošnjačka nacija kvintesencija bosanskog društva, a savremena bosanska država reinkarnacija bošnjaštva. Ako tome dodamo već spomenutu tezu prema kojoj je islam konstitutivno i suštinsko obelježje bošnjačke etničke zajednice i opšti duhovni supstrat bosanske države onda je lakše razumjeti kakva se država želi. Razvijajući tezu da većinska nacija prema modelu- jedan čovjek jedan glas demokratskim putem osigurava premoć u svim institucijama države, bošnjački teoretičari konstatuju da u modernom svijetu nema ni jedne države u kojoj su politički suverena, konstitutivna dva ili tri naroda.

Bošnjački pristup državi snagu crpi iz poznatih modela u teoriji

U praksi se zapravo radi o tome da se Bošnjaci prikazuju kao jedini čuvari bosanske državnosti kroz istoriju do danas.

Bošnjački pristup državi snagu crpi iz poznatih modela u teoriji i praksi.

⁵ Izetbegović A: Islamska deklaracija, Sarajevo 1991, „Zihad Ključanin“

i praksi ali ih svakako pogrešno primjenjuje imajući u vidu da je

Edvard Kardelj je u knjizi *Razvoj slovenačkog nacionalnog pitanja* upravo govorio o toj privremenosti Jugoslavije naglašavajući potrebu rješavanja nacionalnog pitanja Slovenaca.

BIH duboko podijeljeno i složeno društvo. Ovakvu ustrojenu državu Bošnjaci očito doživljavaju kao privremeni i prlolazni model nešto slično kao što su Slovenci shvatali i prihvatili Jugoslaviju. Podsjećanja radi Edvard Kardelj je u knjizi *Razvoj slovenačkog nacionalnog pitanja* upravo govorio o toj privremenosti Jugoslavije naglašavajući potrebu rješavanja nacionalnog pitanja Slovenaca. Za razliku od Kardelja Bošnjačka politička elita koristi američki model po kome svoj cilj želi postići kroz prijemčive ali lažne modele građanskog društva sve do dolaska do konačnog cilja. Ili jednostavnije, taj kvazi demokratski i kvazi građanski društveni koncept treba da posluži kao najbezbolniji put ulaska u društvo i državu šerijatskog tipa zasnovanog na principima Islama. Može se svakako u tom kontekstu uočiti veza ovog bošnjačkog projekta sa postepenim jačanjem zajedničke države kroz poznate procese prenošenja nadležnosti. Niko se ozbiljnije nije bavio uzrocima tih procesa. Zbog navodne funkcionalnosti države trebalo je osnivati nova državna ministarstva, kao da se toga nisu sjetili kreatori dejtonskog ustava. Polazeći od ispravne procjene da će se tome suprostavljati prevashodno Srbi izmišljen je novi "demokratski" institut u formi bonskih ovlaštenja koja bi trebala disciplinovati sve one koji se suprostavljaju odlukama visokog predstavnika koji je istina zamišljen kao moralna verikala i autoritet onima koji su izašli iz rata pa ih zbog toga treba podučavati demokratiji i državi. U kakvoj su vezi svi ti procesi prenošenja nadležnosti, nametnute odluke visokog predstavnika, odluke Ustavnog suda BiH sa tri stranca, sa političkim ciljevima muslimanske ne samo političke elite? Je li bilo moguće da politički predstavnici druga dva konstitutivna naroda postignu minimum objektivnog, nepristrasnog odnosa međunarodne zajednice prema poslijeratnoj izgradnji zajedničke države. Ta analiza bi vjerovatno dokučila samu srž ovog projekta koji je i zamišljen tako da bude neuspjao i promašen ili pak da samo posluži kao dobra namjera radi pranja savjesti onih koji su ključni faktori dezintegracije Jugoslavije, odnosno dezintegracije poslijeratne Bosne i Hercegovine. Zbog toga se već u ovoj fazi stanja BH društva bošnjaci mogu označiti kao kolateralna šteta lažnog im obećanog projekta unitarne BiH. Kada je riječ o Sr-

Za razliku od Kardelja Bošnjačka politička elita koristi američki model.

bima i Hrvatima mogla bi se kandidovati teza o njihovom djelimično zakašnjelom buđenju u pogledu jačanja svog nacionalnog i državnog identiteta u zajedničkoj državi. To je posljedica nesistemskog i naknadnog djelovanja i to samo u nekim vanrednim, kriznim situacijama. Istine radi srpska politička elita je i u ratu i poslije njega nosila teret uvriježenog mišljenja da su Srbi glavni krivci za rat kako u Jugoslaviji tako i u BiH.⁶ Pronalaženje krivca je bio projekat dobro osmišljen negdje van ovih prostora i on je nađen u Srbima. To što politički i drugi predstavnici Srba (intelektualci, akademska zajednica, mediji, crkva) nisu na vrijeme prepoznali tu činjenicu imalo je za posljedicu stvaranje te negativne slike koju je teško bilo mijenjati. Ako se tome doda i teret zločina i nametnutog više pravnog nego suštinskog određivanja postojanja genocida onda su jasniji uzroci takvog položaja kako Srba u cjelini tako posebno njegovih političkih predstavnika. To međutim ne može biti opravdanje da se voljno ili nevoljno u procesima prenošenja nadležnosti na državu pristajalo bez nekog ozbiljnijeg suprostavljanja. Da se borba koja se u tom pogledu vodi danas vodila prije deset ili petnaest godina sigurno je da bi rezultati u odbrani Republike Srpske za njene ustavne, dejtonske pozicije bili mnogo bolji. Još je lošija činjenica što je borba za vraćanje nadležnosti ponovo dovela do razbijanja jedinstva u srpskom korpusu snažno podržanog od bošnjačke političke elite. Zabrinjava činjenica da su uski stranački interesi i ogoljela borba za vlast stavljani iznad nacionalnih interesa u višenacionalnoj državi.

Kada je riječ o hrvatskoj komponenti i hrvatskom političkom i nacionalnom interesu u BiH, situacija je specifičnija i prividno bolja. Hrvati su bili kompaktni i jedinstveni tamo gdje su većina, nisu bili optuženi za genocid i sa činjenicom da su najmalobrojniji, bili zadovoljni učešćem u institucijama posebno na nivou države. Problem je nastupio kada su im Bošnjaci vrlo perfidno podmetnuli novi model nacionalnog predstavljanja kroz anacionalnog Komšića. Ta upornost hrvata može ojačati suprostavljanje projektu stvaranja unitar-

Kada je riječ o hrvatskoj komponenti i hrvatskom političkom i nacionalnom interesu u BiH, situacija je specifičnija i prividno bolja.

Hrvati su bili kompaktni i jedinstveni tamo gdje su većina.

⁶ I prije početka oružanog sukoba u Jugoslaviji, u tim dezintegracionim procesima, u pregovorima koji su vođeni, već je bio stvoren stereotip da su Srbi glavni remetilački faktor, da zagovaraju opstanak Jugoslavije a zapravo teže ka stvaranju velike Srbije i da zbog te činjenice svi žele da izađu iz takve države. kada je riječ o Srbima u BiH ta kompromitacija počela je i prije rata jer su okvalifikovani kao separatisti koji su sa osnivanjem Republike Srpske zapravo otvorili proces razbijanja BiH.

ne BiH. Desilo se to da saveznici na početku rata danas postaju ozbiljni protivnici u vidjenjima budućnosti Bosne i Hercegovine. Ta saglasnost i jedinstvo sa bošnjacima iskazana na referendumu

Danas su Hrvati sve bliži trećem entitetu u Bosni i Hercegovini.

o nezavisnosti BiH 1 marta 1992. godine nestali su djelimično i tokom rata a danas su Hrvati sve bliži trećem entitetu u Bosni i Hercegovini ukoli-

ko rasplet krize bude išao u tom pravcu.

Može li BiH biti samoodrživa demokratska politička zajednica?

Mnogo je teorijskih analiza u kojima se tvrdi da BiH ne samo što nije suverena država, nego se dovodi u pitanje i sama mogućnost njenog postojanja kao samostalne države. Tako Gale Stokes tvrdi da BiH nema perspektivu jer niko nije izložio održivu i dugoročnu viziju ili plan koji bi rekao kako bi mogao izgledati stabilni ishod iz postojeće situacije. Skeptične prognoze ovog autora polaze eksplicitno od postavke da ne postoji temeljni konsenzus konstitutivnih naroda o državnoj zajednici te da takav konsenzus zapravo nije moguće ni stvoriti. Neki drugi autori smatraju da postoji izlaz iz paralizovanog stanja BH društva. Tako James Kells konstatuje da bi rješenje problema BiH moglo biti njeno konsocijacijsko uređenje po ugledu na Švajcarsku ili Belgiju. Slično misle i Andrej Reunolds i Patrice Mc Mahon koji izlaz vide u demokratiji s podijeljenom vlašću, federalizaciji, fiksnoj podjeli vlasti prema etničkim kvotama i u pravu veta. Preporuke te vrste upućuju i drugi autori, posebno oni koji se bave problemima demokratije u etnički podijeljenim društvima istočne Evrope. Najznačajniji teoretičar u drugoj polovini dvadesetog vijeka koji se bavio pluralnim društvima i konsocijacijskom demokratijom jeste Arend

Mnogo je teorijskih analiza u kojima se tvrdi da BiH ne samo što nije suverena država, nego se dovodi u pitanje i sama mogućnost njenog postojanja kao samostalne države.

Lajphart.⁷ Vraćanje Lajphartu zapravo je nužnost koja otvara kakvu takvu perspektivu budućnosti BiH. Pluralna i podijeljena društva po ovom autoru imaju tri mogućnosti izbora: 1. podijeliti državu na dvije ili više zasebnih homogenih dr-

⁷ Termin konsocijacija Lajphart je dobrim dijelom preuzeo od Altuziusa koji ga je u jednom svom radu prvi put upotrijebio. U knjizi *Demokratija u pluralnim društvima*, Lajphart je ovaj pojam koristio kao centralni i najfrekventniji termin. Inače pojam konsocijacijske demokratije obuhvata dvije strane politike rascepe i podjele tipične za pluralna društva i političke kooperacije segmentiranih elita u složenim društvima.

žava,2. ukloniti ili ublažiti pluralnu prirodu društva pomoću asimilacije i 3.prihvatiti pluralno društvo i uspostaviti konsocijacijsku demokratiju. BiH je zapravo pred ova tri izbora.

Ukoliko se želi spasiti od raspada a spriječiti nasilna asimilacija, kao jedino ostaje ovo treće rješenje. BiH je danas nažalost najudaljenija od tog

modela koji je kakva takva garancija njenog opstanka. Kada se analiziraju uzroci te udaljenosti od relnih rješenja treba ukazati i na činjenicu da Zapad nikako ne bi prihvatio muslimansku državu koja bi bila mostobran za prodor islamskog terorizma u Evropu. Moguće je da strah od raspada BiH u tom kontekstu bošnjačke motiviše u istrajavanju za opstanak države. Jedan od pristupa u prevazilaženju ovog paralizovanog stanja društva jeste ubrzan put BiH u Evropsku uniju. Ta ekspresna integracija u EU bi navodno pomogla da se zaborave unutrašnje podjele i konflikti, a da bi novokomponovani evropejci bili indiferentni prema unutrašnjim granicama i podjelama, te vjerskim i nacionalnim podjelama. Međutim tu ima dosta problema koji sprečavaju realizaciju tako shvaćenih procesa. Prvo, evropljani nisu još indiferentni prema vjerskim, nacionalnim i državnim identitetima što se pokazalo prilikom donošenja evropskog ustava, drugo što je procedura prijema u EU vrlo stroga i komplikovana i napokon što je i najbitnije, EU je asocijacija stabilnih demokratskih država, što BiH kao podijeljeno društvo ni u kom slučaju nije.

Iz sociološkog ugla analize suštinski je važno razumjeti ulogu nacije u višenacionalnoj državi kakva je BiH.

Problemi odnosa građanskog i nacionalnog u složenim državnim zajednicama

Iz sociološkog ugla analize suštinski je važno razumjeti ulogu nacije u višenacionalnoj državi kakva je BiH. Multinacionalna država nije nacija-država u kojoj je izvršena asimilacija posebnih nacionalnosti u jednu naciju već je to država u kojoj nacije koje je sačinjavaju imaju potreban nivo autonomije koji garantuje očuvanje nacionalnog identiteta i posebnosti. Razumije se da to ne znači da građani višenacionalne države ne posmatraju sebe istovremeno kao jedinstven narod bez obzira na kulturu i drugu raznovrsnost unutar jedne države. Nije dakle sporran patriotizam prema državi bez kojeg ona ne može opstati. Švajcarci na primjer imaju veoma izraženo osjećanje zajednič-

Multinacionalna država nije nacija-država u kojoj je izvršena asimilacija posebnih nacionalnosti u jednu naciju već je to država.

ke lojalnosti bez obzira na veoma izražene kulturne, nacionalne i vjerske razlike. Multinaionalna država može ostvariti to neophod-

Sasvim je očito da BiH još uvijek ne nalazi taj optimalni odnos građanskog i nacionalnog.

no jedinstvo samo ukoliko razvija istovremeno i patriotizam i odražava identitet nacija koje je sačinjavaju. Dakle moderna država može funkcionisati kao zajednica građana u kojoj se ne smiju zanemariti nacionalni identiteti. Pitanje mjere dopuštenosti očuvanja tih posebnosti u nacionalnom, kulturnom, jezičkom i vjerskom identitetu u složenoj državi je ključno pitanje njene integrisanosti i demokratičnosti. Sasvim je očito da BiH još uvijek ne nalazi taj optimalni odnos građanskog i nacionalnog. Treba prihvatiti činjenicu da etničko i vjersko kao partikularno i građansko kao univerzalno nijesu u suprotnosti već u spoju partikularističkog univerzalizma u kome se etničko i vjersko ispoljava kao građansko. U tom kontekstu hegelovsko konkretno-univerzalno dobija puni smisao. Konkretno-univerzalno upravo znači da univerzalnost ima svoju osnovu u dubini identiteta, pojedinačnog i kolektivnog, odakle potiče i gdje se nepestando vraća.

Potpuno je jasno da se u BiH mora dešavati to uklapanje nacionalnog u zajednički politički projekat kojim se odražava političko jedinstvo multietničke i multikulturalne strukture kao zajednice građana. Ni jedno društvo pa ni BiH ne može postići svoju stabilnost i imati demokratski karakter, ako svoj politički projekat gradi na principu asimilacije i gašenja etnokulturnih, nacionalnih identiteta koji objektivno čine sadržaj njegove strukture.

Uprkos ozbiljne krize i kompleksne situacije u BiH, moguće je nalaziti rješenja njenog opstanka. Problem je međutim u nečemu što je sjajno prepoznala i definisala Hana Arendt u njenim razmi-

Potpuno je jasno da se u BiH mora dešavati to uklapanje nacionalnog u zajednički politički projekat.

šljanjima o demokratiji naglasivši da je dogovor moguć sa ljudima koji različito misle ali nije moguć sa ljudima koji različito žele. Šta zaista danas žele glavni akteri u Bosni i Hercegovini?

LITERATURA

- Vuković D: Nacionalni i ideološki konflikti kao faktori raspada složenih državnih zajednica (prilog razumijevanju suštinskih uzroka raspada bivše SFRJ i BiH), Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, Istočno Sarajevo 2013
- Vuković D: Sociološki pogledi na naciju i njenu ulogu u (de)integracionim procesima društvenih i državnih zajednica (slučaj Jugoslavije i BiH), Sociološko društvo Republike Srpske, Istočno Sarajevo 2019
- Kecmanović N; Nemoguća država, Banja Luka, Glas Srpske, 2007
- Lajphart A: Modeli demokratije, Beograd, Službeni glasnik SCG, 2003
- Lajphart A: Demokratija u pluralnim društvima, New Haven, Yale University, Press, 1980
- Izetbegović A: Islamska deklaracija, Sarajevo, "Zihad Ključanin" 1991
- Ibrahimović O: Bosanski identitet i suverenitet 1992-2011, Sarajevo, Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, 2012
- Kardelj E: Razvoj slovenačkog nacionalnog pitanja, Beograd, "Kultura", 1960

Branimir Kuljanin¹

KONZERVATIVNI ZAOKRET AMERIKE I PREUREĐENJE SVIJETA

Sadržaj: Zapadne zemlje su u Rusiji od 16. vijeka uvijek vidjele svog suparnika, kog su nastojale da po svaku cijenu oslabe i unište. To rade i sada. Nestanak SSSR, njegova podjela na 15 saveznih republika, je otvorio preraspodjelu svijeta, koja je, s ruskom vojnom operacijom u Ukrajini 2022., ušla u razdoblje bremente opasnošću od izbijanja nuklearnog rata. Cijeli svijet već pune 3 godine živi u velikoj neizvjesnosti, u isčekivanju vojnog sukoba velikih sila, zapadnog saveza pod vodstvom SAD koji okuplja oko 50 zemalja i Rusije, koja i sama ima moćne saveznike u Evroaziji i svijetu.

Nova, republikanska vlada SAD preuređuje zemlju na načelima konzervativne političke filosofije i ideologije, nasuprot neoliberalnoj globalizaciji svijeta prethodne, demokratske vlade. Gnjila Evropa, koju predvode Britanija i EU, na čelu sa Francuskom i Njemačkom, se suprotstavlja novoj politici SAD i priprema za sukob sa Rusijom, u očajničkom pokušaju da izbori svoje mjesto u novoj preraspodjeli svijeta kao velika

Zapadne zemlje su u Rusiji od 16. vijeka uvijek vidjele svog suparnika, kog su nastojale da po svaku cijenu oslabe i unište.

¹ Prof. Dr Branimir Kuljanin, u mirovini

sila. Sa izborom Trampa za predsjednika SAD 5. novembra 2024. pojavila se nada da će doći do preokreta u međunarodnim od-

Geopolitičko suparništvo velikih država se pojačava, opasnosti sukoba nuklearnih sila rastu.

nosima, do završetka vojnih sukoba u Ukrajini i na Bliskom Istoku i prelaska na civilizovanije rješavanje sporova. Da li su te nade opravdane? Jaltsko-Potsdamski svjetski poredak je duboko

narušen djelovanjem SAD i njihovih vazala protivno načelima Povelje OUN, koja su proglašena krajem Drugog svjetskog rata. Geopolitičko suparništvo velikih država se pojačava, opasnosti sukoba nuklearnih sila rastu. Glavni zadatak savremenog čovječanstva, 80 godina od pobjede nad fašizmom, je da izbjegne novi svjetski rat, što može postići samo ako nasilno rješavanje sporova ekonomskim i političkim pritiskom, vojnom silom i brojnim drugim sredstvima hibridnog rata zamijeni diplomatskim pregovorima, uz međusobno uvažavanje svih zainteresovanih strana. Narodi se svrstavaju u svoje civilizacione zajednice, nastaje novi višepolarni sklop svijeta.

Ključne riječi: neoliberalizam, globalizacija, konzervativizam, SAD, Rusija, mir.

Содержание: Начиная с XVI века, западные страны всегда видели в России своего соперника, которого они стремились ослабить и уничтожить любой ценой. Они и сейчас этим занимаются. Исчезновение СССР, его раздел на 15 союзных республик открыли передел мира, который с началом российской военной операции на Украине в 2022 году вступил в период, чреватый опасностью возникновения ядерной войны. Весь мир вот уже 3 года живет в состоянии большой неопределенности, ожидая военного конфликта между великими державами — западным альянсом во главе с США, объединяющим около 50 стран, и Россией, которая и сама имеет могущественных союзников в Евразии и мире.

Glavni zadatak savremenog čovječanstva, 80 godina od pobjede nad fašizmom.

Новое республиканское правительство США реорганизует страну на принципах консервативной политической философии и идеологии, в отличие от нелиберальной глобализации мира предыдущего демократического правительства. Гнилая Европа во главе с Великобританией и ЕС, во главе с Францией и Германией, выступает против новой политики США и готовится к конфликту с Россией в отчаянной по-

пытке завоевать свое место в новом переделе мира в качестве великой державы. С избранием Трампа президентом США 5 ноября 2024 года появилась надежда на перелом в международных отношениях, прекращение военных конфликтов на Украине и Ближнем Востоке и переход к более цивилизованному разрешению споров. Оправданы ли эти надежды? Ялтинско-Потсдамский миропорядок был глубоко подорван действиями США и их вассалов, противоречащими принципам Устава ООН, провозглашенным в конце Второй мировой войны. Обостряется геополитическое соперничество великих держав, растет опасность конфликта между ядерными державами. Главная задача современного человечества спустя 80 лет после победы над фашизмом — избежать новой мировой войны, что может быть достигнуто только в том случае, если насильственное разрешение споров посредством экономического и политического давления, военной силы и многочисленных других средств гибридной войны будет заменено дипломатическими переговорами при взаимном уважении всех заинтересованных сторон. Народы формируют собственные цивилизационные сообщества, формируется новый многополярный мировой порядок.

Ключевые слова: неолиберализм, глобализация, консерватизм, США, Россия, мир.

Content: Since the 16th century, Western countries have always seen Russia as their rival, which they sought to weaken and destroy at all costs. They are doing so now. The disappearance of the USSR, its division into 15 federal republics, opened a redistribution of the world, which, with the Russian military operation in Ukraine in 2022, entered a period fraught with the danger of a nuclear war. The whole world has been living in great uncertainty for 3 full years, in anticipation of a military conflict between the great powers, the Western alliance led by the USA, which brings together about 50 countries, and Russia, which itself has powerful allies in Eurasia and the world.

The new, Republican government of the USA is reorganizing the country on the principles of conservative political philosophy and ideology, in contrast to the neoliberal globalization of the world of the previous, democratic government. Rotten Europe, led by Britain and the EU, led by France and Germany, oppo-

ses the new US policy and prepares for a conflict with Russia, in a desperate attempt to win its place in the new redistribution of

U toku je potpuna izmjena osnove svih međunarodnih odnosa u cijelom svijetu, između Rusije i SAD i moguće je između SAD i Kine.

the world as a great power. With the election of Trump as US President on November 5, 2024, there was hope that there would be a turnaround in international relations, an end to military conflicts in Ukraine and the Middle East and a transition

to more civilized dispute resolution. Are these hopes justified? The Yalta-Potsdam world order has been deeply undermined by the actions of the USA and its vassals contrary to the principles of the UN Charter, which were proclaimed at the end of World War II. Geopolitical rivalry between great powers is intensifying, the dangers of a conflict between nuclear powers are growing. The main task of modern humanity, 80 years after the victory over fascism, is to avoid a new world war, which can only be achieved if the violent resolution of disputes through economic and political pressure, military force and numerous other means of hybrid war is replaced by diplomatic negotiations, with mutual respect for all interested parties. Nations are aligning themselves in their civilizational communities, a new multipolar world order is emerging.

Keywords: neoliberalism, globalization, conservatism, USA, Russia, peace.

Uvod

U toku je potpuna izmjena osnove svih međunarodnih odnosa u cijelom svijetu, između Rusije i SAD i moguće je između SAD i Kine. Sva ostala svjetska pitanja će zavisiti od toga šta će se o njima dogovoriti Rusija i SAD. Dogovoriće se o osnovnim pitanjima, ali i ostalim, ali teško, jer je Tramp vješt torbar, koji umije trgovati: prvo pokušava da smete i uplaši protivnika, prijeti mu strašnim cijenama, a potom se dogovara.

Sva ostala svjetska pitanja će zavisiti od toga šta će se o njima dogovoriti Rusija i SAD.

Prvo, osnovno pitanje je strateška bezbjednost i njena jamstva. To je postavio Putin pred SAD i NATO 15. decembra 2021. zahtijevajući da počnu pregovore. Prošlo je više od 3 godine,

ali Zapad se uporno protivio bilo kakvoj raspravi o tom pitanju. Suprotstavljale su se SAD pod Bajdenovom vladom. Tome je došao kraj. Sada počinje postavljanje nove osnove međunarodnih

odnosa za naredna desetljeća. Svijet je na novom prelomu, kao što je bio 1918. i 1945., poslije 2 svjetska rata. U toku je preispitivanje osnove odnosa među glavnim državama svijeta. Značajna su 2 činioca: 1) mijenja se osnova njihovih odnosa i 2) na kojoj se uspostavlja nova dinamika, jer je svijet kudikamo pokretljiviji nego što je bio početkom i sredinom 20. vijeka. Bio je jednostavniji i upravljiviji 1945-te, pri posljednjoj preraspodjeli, nego sada, kada je neuporedivo složeniji i nepredvidljiviji. Sada ima mnogo država na koje se tada nije računalo. Kinu su uvažavali, ali nisu je se bojali; Indija je 1945. bila britanska kolonija; Indonezija je bila na kraj svijeta, a u Brazilu su, ko u Stambolu, ispijali kafu i igrali sambu. Sada je svijet sasvim drukčiji.

Obe strane, Rusija i SAD, hoće da se dogovore.

Tada su sporazumi usvajani nakon rata, koji je razorio Evropu, SSSR, Kinu i mnoge druge zemlje, koje su jedva preživjele. A sada se preuređenje svijeta ne dešava poslije užasnog rata, na razvalinama gradova, sela i puteva, već u posljednjem trenu prije nego što su ga zapadni fašisti uvukli u novi, neuporedivo razorniji svjetski rat.

Obe strane, Rusija i SAD, hoće da se dogovore. Rusija nije mijenjala svoj stav o međunarodnim odnosima, zastupa isti, koji je Putin iznio još 2007. u Minhenu na skupu o bezbjednosti. Slično je govorio i Vens 2025., nakon 18 godina. Svoje poglede i politiku su promijenile SAD.

Uslovi dogovora će presudno uticati na cijeli svijet. Rusija i SAD će se dogovoriti o ograničenju nuklearnog oružja. Za sada se govori o njegovom smanjenju na polovinu. Koliko će ga biti, koje će nove sisteme oružja uključiti u dogovor su vojna pitanja. Razlika je u tom što su se 1990-ih obe strane brinule isključivo o interesima SAD, a sada će se i Rusija boriti za svoje. SAD 1990-ih nisu priznavale da ona ima svoje odbrambene i bilo kakve druge interese, zahtijevale su da prihvati njihov porok. Tramp je, nakon skoro 40 godina, priznao da Rusija ima svoje interese, koji izazivaju brigu o bezbjednosti zemlje, i opravdane zahtjeve; da su oni bili uzrok što je, kada su je izazvali, počela vojna dejstva u Ukrajini 2022. To je potpuno drukčija, pravednija osnova sadašnjih pregovora. Tramp je razbio osinje gnijezdo

Rusija nije mijenjala svoj stav o međunarodnim odnosima, zastupa isti, koji je Putin iznio još 2007. u Minhenu na skupu o bezbjednosti.

evropskih – britanskih, njemačkih i drugih nacista, ali prvenstveno globalista koji su upravljali u Vašingtonu.

Stvaranje novog međunarodnog poretka je nemoguće bez učešća Kine.

Stvaranje novog međunarodnog poretka je nemoguće bez učešća Kine, koja izrasta u vodeću ekonomsku silu Azije i svijeta. Budućnost svijeta će rješavati trojka Rusija-SAD-Kina. SAD glavni problem vide u vojnim dejstvima koja su mogla dovesti do šireg rata, Tramp zato hoće da se prvo dogovori s Rusijom. Potom će pregovarati s Kinom. Moguće je da će pregovori prerasti u trojne, kada se riješe osnovni dvostrani problemi između Rusije i SAD i Kine i SAD. Oružje kog se boje SAD ima Rusija. Stratešku vojnu prednost ima ona, a ne Kina. Rusija ima trijadu hipersoničnog nuklearnog naoružanja kopnenog, pomorskog i vazdušnog baziranja, kojim može potpuno uništiti SAD. Trampova vlada hoće da riješi taj problem. Rusija je upozorila SAD da će, u slučaju vojnih dejstava u Evropi u kojima bi učestvovao NATO, odmah izvršiti udar strateškim snagama po njima, a ne po Evropi. SAD hoće da to spriječe, polazeći od sukoba koji može prerasti u vojni radi evropskih, a ne njihovih interesa. Rješavanje međusobnih odnosa Rusije i SAD se odnosi i na Bjelorusiju. Sve svinjarije koje su SAD činile Rusiji - političke, ekonomske i vojne, će biti prekinute i prema Bjelorusiji.

Potom će se SAD baviti Kinom, jer je ona njihov glavni dugoročni suparnik. U Vašingtonu nisu spremni da joj priznaju i predaju prvenstvo u naučno-tehnološkom i društveno-ekonomskom razvoju, političkom i kulturnom uticaju u svijetu. Tim manje da na prijateljskoj, ravnopravnoj osnovi sarađuju s njom i nadmeću se u civilizovanoj, poštenoj borbi. Nisu Evropa i Ukrajina, Bliski i Srednji Istok, već Tihi okean polje presudne bitke za prvenstvo. Kina i SAD su velike zemlje, približno jednake, sa 9-10 miliona km², ali Kina ima 4 puta više žitelja, radnih ruka (1,4 milijardi prema 350

Rusija je upozorila SAD da će, u slučaju vojnih dejstava u Evropi u kojima bi učestvovao NATO, odmah izvršiti udar strateškim snagama po njima, a ne po Evropi.

miliona), njene mogućnosti su daleko veće. SAD su neophodne sve ljudske, vojne, materijalne i druge snage da riješe odnose s Kinom na Tihom okeanu. Pokušaće da to učine svodeći opasnost po mir u svijetu na najmanju mjeru, ne odustajući od svojih ciljeva. Boje se da će ih Kina još daleko

više nadmašiti, prvenstveno u naučno-tehnološkom razvoju, ali i uspješnom ustrojstvu društva i države. Kineski društveno-politički

model, zasnovan na načelima komunizma, je, uprkos klevetanju, izazov za mnoge zemlje svijeta koje traže put izlaska iz duboke krize u kojoj se nalaze. Zemlja koja za narednih 5 godina bude vodila u naučno-tehnološkom razvoju i primjeni prvenstveno vještačke inteligencije, privlačnosti svog društveno-političkog uređenja i duhovne kulture će biti svjetska država, u protivnom neće. Za to su Kini i SAD neophodne ogromne snage. Na ispitu su kinesko zajedništvo i američki individualizam, nikome nije zajamčena pobjeda. SSSR je, nažalost, proigrao svoju priliku, koju je, nema nikakve sumnje, imao. Sa 22,4 miliona km² zemlje prebogate svim dobrima koje je priroda dala, i skoro 300 miliona stanovnika, smješten u središtu svijeta, mogao je postati njegov svjetionik. Neizmjerne žrtve ruskog i drugih naroda uložene u dostizanje takve snage i ljepote su poništene izdajom ljudi nedostojnih najviših državnih dužnosti na kojim su se sticajem čudnih okolnosti našli. Kuća bez domaćina brzo zaraste u travu i korov, krov prokisne i propadne, a iz nje na sve strane počne da niče divlje rastinje.

Rusija i druge zemlje 9. maja slave 80 godina (1945-2025) od pobjede nad fašizmom u Drugom svjetskom ratu.

Pobjeda nad fašizmom

Rusija i druge zemlje 9. maja slave 80 godina (1945-2025) od pobjede nad fašizmom u Drugom svjetskom ratu. Na Crvenom trgu u Moskvi će promarširati i jedinica Vojske Srbije, koja je pozvana na taj veliki praznik.

Ali, da li je fašizam stvarno pobijeđen?

Rusi su sredinom 20. vijeka, da bi opstali, morali još jednom, po treći put zauzeti Berlin. Pobjeda 1945. je bila pobjeda nad Evropom, koja je sva vrvila od fašista, nacista, klerikalaca i drugih zlikovaca svih masti. U maju 1945. Njemačka je poražena. Vođe nacista - Hitler, Gebels, Himler, Gering, Borman su nestali iz života ili javnosti. Rusi su se naivno ponadali da će očuvanjem Njemačke dobiti dobre susjedepokajnike, svjesne počinjenih zločina, ali Amerikanci su uradili sve što su mogli da sačuvaju i obnove fašizam. Činilo se da je odsječena glava hidre, ali iznikli su novi pipci; fašizam je stub Evrope, koja se, sada pod vodstvom

Na Crvenom trgu u Moskvi će promarširati i jedinica Vojske Srbije, koja je pozvana na taj veliki praznik.

Britanije, Francuske i opet Njemačke, ponovo sprema za konačni obračun s Rusijom.

U Londonu i Briselu pripremaju stvaranje zajedničke evropske vojske i povećanje ratnog budžeta za svaku zemlju-člana EU.

U Londonu i Briselu pripremaju stvaranje zajedničke evropske vojske i povećanje ratnog budžeta za svaku zemlju-člana EU. Tvrde da Evropa može pobijediti Rusiju u bilo kom sukobu. Mnoge vlade, među njima njemačka, se spremaju za veliki rat, u kom će nestati njihove zemlje ako izbije. Ostaje nada da će prevladati razum i da će rat u Ukrajini biti završen diplomatskim putem. Današnji ratni piromani žive u 1941-oj, zaboravili su 1945-tu.

Svijet na prekretnici istorije

Rasizam i nacizam je vodeća ideologija cijelog zapadnog svijeta, preuzeta od Anglosaksonaca. Ali, samo njima je dozvoljeno da to čine u svjetskim razmjerama, ne i Francuskoj i Njemačkoj, koja je to pokušala u 2 svjetska rata. Anglosaksonci su ih nahuškali na Rusiju, koja je izgrađena na drukčijim načelima. Oni su sada ponovo nahuškali Slovence jedne na druge, katolike i unijate na pravoslavne. Na djelu je stari anglosaksonski rasizam i nacizam, kom se Rusija ponovo suprotstavlja, sada, nakon komunističkog SSSR, sa zastavom Spasitelja. Ruski borci na ratištu u Ukrajini i Kurskoj oblasti su to najbolje razumjeli, vrijeme je da shvate i vlast i narod, da ne bude zaveden „dobrim namjerama“ starih neprijatelja, koje vode zemlju u propast.

Trampovi podaci o gubicima SSSR od skoro 60 miliona ljudi u Drugom svjetskom ratu su lupetanje, nedostojno predsjednika SAD; nemoguće je da on nema tačne podatke. Rusija se ni u kom slučaju ne može saglasiti s njegovom tvrdnjom o „pomoćnoj“ ulozi SSSR u Drugom svjetskom ratu. Narod i Sovjetska armija su podnijeli najveće žrtve za pobjedu nad fašizmom, a SAD su pomogle, to je bio njihov doprinos.

Mnoge vlade, među njima njemačka, se spremaju za veliki rat, u kom će nestati njihove zemlje ako izbije.

Jaltsko-Potsdamski sistem međunarodnih odnosa je proteklih 80 godina jamčio mir i bezbjednost na Zemlji. Ali, sa padom SSSR 1991., pod maskom borbe za slobodu, demokratiju i ljudska prava, počinje novi fašistički pohod Zapada na svijet, pod vodstvom SAD. NATO i EU uvlače u svoj sastav bivše socijali-

stičke zemlje Srednje i Istočne Evrope. Jedini narod koji je pružio dostojan otpor fašistima su Srbi. Nakon državnog udara u Kijevu 2014. i pretvaranja Ukrajine u odskočnu dasku za napad na Rusiju, ona se više nije imala gdje povlačiti. U Ukrajini se već četvrtu godinu vodi odsudna bitka za opstanak Rusije i odbranu slovensko-pravoslavne civilizacije i kulture.

Narodi su ponovo suočeni sa sudbonosnim izazovima, treba odbraniti mir, poredak zasnovan na ishodu Drugog svjetskog rata.

Narodi su ponovo suočeni sa sudbonosnim izazovima, treba odbraniti mir, poredak zasnovan na ishodu Drugog svjetskog rata. Odbrana mira je plemeniti cilj koji mora biti ostvaren, uprkos nastojanju zapadnih fašista da krivotvore istoriju, ponovnom rađanju nacizma i militarizma, suzbijanju međunarodnih pregovora i saradnje, vladavini sile i neokolonijalizmu. Kao i 1940-ih, kada je Hitler osvojio skoro cijelu Evropu i krenuo na Rusiju, Zapad se ujedinio da bi joj nanio „strateški poraz“ oružjem kijevskih nacista. Sve to se opet događa, pod znamenjima i sloganima nacizma. Merc je nacista, kao i njegovi preci: i prije nego što je postao kancelar laže kao Gebels². U govoru u Bundestagu, nečuvenom po „neodgovornosti i surovosti“, optužio je Rusiju da paljevinama, naručenim ubistvima, vandalizmom i svakojakim izmišljotinama vodi „agresivni“ rat u Evropi. Njegova zemlja, Hitlerova Njemačka, je vodila takav rat 1941-45. protiv SSSR. Nijemci su prerano zaboravili kako se završio, slično će proći i sada.

Sadašnje razdoblje je prelomno u istoriji, mnoge zemlje više neće da žive u svijetu u kom Zapad ne poštuje načela OUN – slobode i ravnopravnosti svih zemalja svijeta. Rusija štiti svoje nacionalne interese u Ukrajini. Njena dužnost je da ciljevi vojne operacije budu ostvareni u potpunosti. Ona saraduje sa svim susjednim i državama Velike Evroazije, Afrike i Latinske Amerike na odbrani mira i slobode. Plemenito nasljeđe boraca Velikog otadžbinskog rata, vjernost mladih naraštaja svojoj zemlji i narodu na prekretnici istorije su jamstvo da će Rusija i ovaj put, zajedno sa svojim saveznicima, pobijediti fašističke sile mržnje i mraka.

Sadašnje razdoblje je prelomno u istoriji, mnoge zemlje više neće da žive u svijetu u kom Zapad ne poštuje načela OUN – slobode i ravnopravnosti svih zemalja svijeta.

2 <http://fakti.org/rossia/medvedev-optuzio-merca-da-je-agresivan-kao-njegovi-prec-i-da-laze-kao-gebels>

Preraspodjela moći

Geo-političko stanje u svijetu je slično stanju na kraju Drugog svjetskog rata.

Geo-političko stanje u svijetu je slično stanju na kraju Drugog svjetskog rata, kada su pobjedničke sile prekraja-le mapu svijeta³. Na Jalti 1945-te Staljin, Ruzvelt i Čerčil su odredili oblasti uticaja u Evropi. Putin i Tramp će postaviti nove granice u njoj. Razgovaraju o ključnim pitanjima okončanja rata u Ukrajini. Pregovori će imati svjetske posljedice.

SAD više nisu vodeća vojna ni ekonomska sila: pretekle su ih Rusija vojno, a Kina ekonomski; ne mogu da vladaju svijetom⁴. Početkom 2025-te, preraspodjela oblasti uticaja među ključnim svjetskim silama je postala jača nego ikada. SAD su izgubile ugled mirne zemlje u kojoj, u slučaju sukoba, bilo koja država može čuvati svoju imovinu u zlatu i dolarskim obligacijama. Zloupotrebljavajući ulogu dolara kao svjetske valute radi ucjene, ekonomskog, trgovinskog i političkog napada na sve koji se ne potčinjavaju njihovim zahtjevima, SAD su ga pretvorile u sredstvo ratova za održavanje svoje svjetske vladavine. Takvim dejstvima su stvorile stanje u kom im se suprotstavljaju mnoge zemlje. Stvaranje nove zajednice država BRIKS je osnov za ravnopravnu ekonomsku razmjenu i saradnju u svijetu. Ona će se iz Evroazije, pod vodstvom Rusije i Kine, i dalje sve jače širiti na sve kontinente. 2025-ta će biti godina postepenog prelaza sa surovog, nezakonitog ekonomskog i vojnog sukoba Zapada, koji predvode SAD, sa BRIKS, u takmičenje po uslovima koji su u cijelom svijetu prihvaćeni kao pravedni, zasnovani na najboljim moralnim i pravnim tekovinama civilizacije. Novi svjetski poredak u nastanku će biti praćen raskolom u finansijskoj i monetarnoj oblasti. Dolar će kao svjetska valuta izgubiti svoj položaj i postati regionalna valuta, koja se koristi u oblasti uticaja SAD. Niz novih oblasti Evroazije, Afrike i Latinske Amerike će preći na međusobnu trgovinu u sopstvenim valutama. Osnovni pravac razvoja događaja je težnja ka potpunij, suverenoj ravnopravnosti svih država, poštovanju njihove slobode izbora puta društveno-političkog, privrednog i kulturnog razvoja, kao i jamstva jednake bezbjednosti za sve

SAD više nisu vodeća vojna ni ekonomska sila.

3 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/new-york-times-%20tramp-i-putin-mogu-crtati-nove-granice-u-evropi-kao-u-jalti-1945>

4 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/harabin-u-toku-je-preraspodela-svetske-moci-jer-sad-vise-ne-mogu-da-budu-hegemon>

bez isključenja. Ova načela su postala vladajući ideološki pravac, koji je veoma brzo osvojio poštovanje i interes mnogih zemalja u svijetu. U toj borbi se posebno ističe Rusija, koja, zajedno s Kinom, strpljivo radi na stvaranju novog, pravednijeg međunarodnog poretka.

Smjena vlasti u Vašingtonu je bila bučna, mnogo je obećano, ali događaji ne teku tom brzinom.

Smjena vlasti u Vašingtonu je bila bučna, mnogo je obećano, ali događaji ne teku tom brzinom. Šta se može očekivati od nove, Trampove vlade, je pitanje na koje cijeli svijet, sa zešnjom i nadom, traži odgovor.

Mirovni pregovori i preuređenje svijeta

Međunarodni odnosi postaju sve složeniji, ali su vidljivi obrisi novog poretka, čiju će okosnicu činiti prvenstveno 3 velike sile – Rusija, Kina i SAD, koje će predvoditi nove saveze⁵. Neizvjesno je kakav će uticaj na svjetska kretanja imati SAD, sa novom, Trampovom vladom. U traženju odgovora na pitanja o budućem uređenju svijeta istraživači pribjegavaju sličnostima s vremenom Prvog svjetskog rata, koji je doveo do najvećih promjena u savremenom dobu. Obraćaju pažnju i na skupove 1945-te, kada je stvoren novi Jaltsko-Potsdamski svjetski poredak - podjela svijeta među silama pobjednicama u Drugom svjetskom ratu. Očekivanu „Jaltu 2“ će uspostaviti predsjednici Rusije Putin, Kine Đinping i SAD Tramp. Ključno pitanje je obnova strateške sigurnosti svijeta, narušene jednostranim izlaskom SAD iz svih međunarodnih ugovora o njoj.

Na Jalti su februara 1945. pregovarali saveznici, a sada treba da to čine protivnici, neprijatelji. Razlika je u tome što su pregovori 1940-ih vođeni u toku i poslije razornog svjetskog rata, a sada treba da spriječe njegovo izbijanje. U Ukrajini je pobjednik Rusija, drugi iz Jalte (SAD i Britanija) su na strani gubitnika (Ukrajine). Tramp je za skup kojim bi se završio rat u Ukrajini. Ali, šta bi trebao biti njegov rezultat? Svijet je u stanju velikog preuređenja, dubljeg nego u vrijeme Prvog svjetskog rata. Cilj SAD je da sakriju svoj poraz u Ukrajini od domaće javnosti. Trampova vlada namjerava da to učini prebacujući krivicu na EU i

Međunarodni odnosi postaju sve složeniji.

⁵ <http://fakti.org/sta-to-pisu/ljepojevic-za-srpske-zemlje-je-vazno-sto-se-otvara-i-cak-uvodi-mogucnost-promene-granica>

Poslije rata u Ukrajini i ratova na Bliskom istoku treba biti održan međunarodni skup, koji će odrediti karakter međunarodnih odnosa i nove obrise svijeta.

predstavljajući se kao mirotvorac u pokušaju provođenja pregovora s Rusijom kao „vrhovni poglavar“ svijeta koji miri zaraćene strane. U Vašingtonu govore da će „primorati“ Moskvu i Kijev da pregovaraju. Evropa (Britanija, EU) se ništa ne pita, ali laje na gazdu. Rusija nije u sukobu s Ukrajinom, već sa zapadnim fašistima, udruženim u NATO pod vodstvom SAD. Poslije rata u Ukrajini i ratova na Bliskom istoku treba biti održan međunarodni skup, koji će odrediti karakter međunarodnih odnosa i nove obrise svijeta, granice velikih prostora predvođenih vodećim silama pojedinih civilizacija. Ukrajina je samo žarišna tačka sukoba, u pitanju je odbrana slobode, prava svakog naroda i države da samostalno bira svoj način života, put razvoja i prijatelje i saveznike s kojima će to činiti. Zapad uporno pokušava da se nametne kao jedini pravi izbor, obrazac po kom su dužni da žive i svi drugi. Od Ukrajine je napravio problem, od kog navodno „zavisi sudbina svijeta“ i njegova budućnost, da bi prikrio konačni poraz svoje neokolonijalne politike. Skup o novom sistemu bezbjednosti, novom svjetskom poretku, će, kao i prije sto godina Versajski, utvrditi i nove granice država, koje će biti sastavni dio sporazuma.

Za Srbe – Srbiju, Crnu Goru, Srpsku i ostale, koji se, nakon kasapljenja Jugoslavije, nalaza pod tuđom, neprijateljskom vlašću, je važno da se dobro pripreme za taj skup. Male zemlje neće imati neposredan uticaj na njega, mnoge mu neće ni prisustvovati, ali moraju imati svoje prijatelje i saveznike među velikim silama koji će zastupati njihove interese. Srpske zemlje imaju dobre odnose s Rusijom i Kinom, trebaju se potruditi da ih poprave i sa SAD, 3 velike sile koje će imati glavnu riječ na skupu. Poslije izbora Trampa za predsjednika SAD takvi izgledi postoje. EU, koja pokušava da Srbima diktira politiku, je drugorazredna sila, ne treba joj posvećivati preveliku pažnju. U prvom Trampovom

U prvom Trampovom mandatu je bilo govora u Savjetu za nacionalnu bezbjednost o promjeni granica država na Balkanu, između ostalog o podjeli BiH.

mandatu je bilo govora u Savjetu za nacionalnu bezbjednost o promjeni granica država na Balkanu, između ostalog o podjeli BiH. U sadašnjem, drugom mandatu treba iskoristiti postojeće mogućnosti za ujedinjenje srpskih zemalja podijeljenih razaranjem Jugoslavije 1990-ih. Ne treba očekivati bitnije promjene politike SAD i Zapada prema srpskim

zemljama, prvenstveno Kosmetu i Republici Srpskoj, ali treba se boriti za svoje dostojno mjesto u novom svjetskom poretku. Srbi imaju moćne prijatelje i saveznike, a Zapad nije više ono što je bio doskoro.

Očekivani skup o novom međunarodnom poretku se treba izboriti za stvarnu ravnopravnost država, poštovanje njihove slobode i samostalnosti, što znači i stvaranje mehanizama za njihovo obezbjeđenje – kažnjavanje svakog pokušaja narušavanja tog osnovnog načela, a ne za podjelu oblasti uticaja velikih sila. Rusija ne može izdati svoje saveznike u Latinskoj Americi (Kuba, Nikaragva, Venecuela i drugi), predati ih na milost i nemilost imperijalizmu SAD. Ne može ni predati pravoslavni slovensko-grčki Balkan – Grke, Bugare i Srbe evropskim i azijskim kleronacistima Nijemcima, Vatikanu, Turskoj i drugima. Glavni zadatak nije podjela svijeta na oblasti uticaja velikih sila, obnovu njihovih imperija, već uspostavljanje istinski novog međunarodnog poretka slobode i pravde za sve zemlje i narode – velike i male, jake i slabe. To što je neko veći i jači ne znači da je bolji i pametniji. Male zajednice su često u istoriji bile u svakom smislu plodnije i uspješnije od velikih. Mali grčki polisi su učinili mnogo više za razvoj kulture nego ogromne imperije. I sada je tako. Čitav niz malih zemalja širom svijeta – od Evrope preko Azije do Okeanije je bolje mjesto za život nego što su velike. Ljudi radije žive u Švajcarskoj nego u Njemačkoj, Singapuru nego Kini. Sloboda treba da bude opšte dobro, a ne pravo velikih, jakih naroda i zemalja da čine šta hoće sa malim i slabim. Zvijeri se hrane mesom svojih žrtava, ali u ljudskom svijetu ne bi smjeli da važe zakoni životinjskog. Civilizacija se odlikuje upravo poštovanjem prava na život i slobodu svih, bez izuzetka.

Kojim putem su krenule SAD pod Trampovom vladom? Bezobzirno polaganje prava na tuđe zemlje (Kanada, Meksiko, Panamski kanal, Grenland, Gaza) će neminovno dovesti do diplomatsko-političkih sukoba, finansijsko-ekonomskih ratova, pa i oružanih borbi. Ukrajinski i izraelsko-arapski sukob opominju da se požar ne može gasiti benzinom. Vladari mnogih zemalja su spremni da pogube milione ljudi i razore čitave zemlje da bi ostvarili svoje ciljeve. Za rješavanje spornih pitanja postoji Orga-

Očekivani skup o novom međunarodnom poretku se treba izboriti za stvarnu ravnopravnost država.

Civilizacija se odlikuje upravo poštovanjem prava na život i slobodu svih, bez izuzetka.

nizacija Ujedinjenih Nacija (OUN), radi toga je stvorena 1945-te. Treba obnoviti i ojačati njenu ulogu u međunarodnim odnosima.

Već svojim prvim koracima Trampova vlada je počela da stvara svoj „zabran“.

Već svojim prvim koracima Trampova vlada je počela da stvara svoj „zabran“, koji je, sa Novog svijeta (Monroova doktrina 1823.), proširila na Stari (Grenland, Gaza i ko još zna šta). Za sada je to učvršćivanje vladavine SAD zapadnim svijetom. Uz to, preko Izraela i vazala u islamskom svijetu, prvenstveno Saudijske Arabije, SAD pokušavaju da obnove svoju vlast nad Bliskim istokom, koji im se posljednjih godina otrgao, da istisnu Rusiju i Kinu, koje su znatno ojačale svoj uticaj ne samo tu, već i u Africi. Balkan, posebno srpske zemlje, je oduvijek granica svjetova, gdje se vijekovima sukobljavaju sile Istoka, Zapada i muslimanskog Juga. Tako je i sada. U opštem metežu treba znati i cijiniti svoje ime, porijeklo i zviježdu vodilju.

Kuda idu SAD? Ideologija Trampove vlade

Svi se u svijetu pitaju šta se događa u SAD⁶? Dok Tramp na preuzimanju dužnosti predsjednika 20. januara, najavljuje zastavljanje svih ratova i „novi zlatni vijek Amerike“, njegov bliski saradnik Mask, na očigled cijelog svijeta, pozdravlja pokretom koji jako podsjeća na nacistički pozdrav, korišten u Hitlerovoj Njemačkoj. „Moje srce ide vama“⁷, rekao je Mask prije nego što je ponovio gest.

Čiji novi „zlatni vijek“ obećava i najavljuje Tramp?

Uoči preuzimanja dužnosti predsjednika SAD, Tramp je, sa svojom pratnjom, učestvovao u bogoslužjenju u crkvi Svetog Jovana u Vašingtonu, ljudi vjeruju kao pravi hrišćanin. Ali treba se zapitati šta je Jovanovsko masonstvo (Johannine Freemasonry) i ko stoji iza njega, ne gajiti uzvišene zablude. Tramp je došao u masonsku katedralu u glavnom gradu države i svojim prisustvom svjedočio početak „Novog doba“, koje on naziva zlatnim.

Svi se u svijetu pitaju šta se događa u SAD?

Članovi jovanovskih loža (prvobitno Prva velika loža Engleske i Velika loža Irske) su bili maštari-propo-

6 <http://fakti.org/alter-america/dugin-neki-su-vec-shvatili-da-je-ono-sto-smera-i-sprema-tramp-revolucija>

7 <https://sabh.hr/kako-izgleda-nacisticki-pozdrav/>

časopis za društvena/politička pitanja

vjednici koji su se nadali da će postići raj na zemlji kroz savršenstvo svake pojedine ličnosti. Njihov slogan je bio „Sijte sjemena carstva svjetlosti“. Jovan Krstitelj je smatran sve-

cem-zaštitnikom čitavog Reda slobodnih zidara. Posvećena su mu prva 3 stepena simboličkih loža, u kojima su svi obredi i znamenja označavali strastan poziv na pokajanje, na samousavršavanje. Praznik reda je proslavljan 24. juna.

Lenjin je bio projekat masonskih elita svijeta porobljavanja Rusije neprijateljima hrišćanstva.

Spajanjem anglosaksonskih loža, 1813. je osnovana Ujedinjena velika loža Engleske (UGLA) - najstarija masonska Velika loža u svijetu. Njena istorija počinje 24. juna 1717., dana stvaranje velikih loža u Londonu i Vestminsteru. UGLA je najveća masonska organizacija u svijetu, sa oko 200 hiljada masona 2017., u 7 hiljada loža.

Staljin je 1945. proveo Paradu pobjede na Crvenom trgu u Moskvi 24. juna da pokaže Anglosaksoncima da će SSSR, koji je pobijedio Hitlerovu Njemačku i cijelu fašističku Evropu pod njegovim vodstvom, pobijediti i njih, da ih odvraća od namjere da ga napadnu. Čerčil je pripremao napad „Nezamislivo“, koji su SAD i Britanija, zajedno s preostalom vojskom nacističke Njemačke, njenih desetak divizija, trebali početi 1. jula 1945.

Lenjin je bio projekat masonskih elita svijeta porobljavanja Rusije neprijateljima hrišćanstva. Putin je više puta govorio o njemu kao revolucionaru, koji je nanio veliku štetu nacionalnim i državnim interesima Rusije. Neokonistički jaram je ponovo nabačen na nju 1991-ve. Rusija je bacila izazov svjetskoj masonegiji, Putin je sklon nacionalnoj konzervativnoj ideologiji s polaganjem prava na suverenitet.

Katolici u novoj vladi SAD

U Trampovoj vladi je veliki udio katolika⁸. Kičmu SSSR je slomila Reganova banda, koja je imala visok udio katolika na vodećim dužnostima. Džon Kenedi, katolik, je donio odluku o Mjesečevom programu, koji je u određenom smislu postao opšta bitka Hladnog rata.

U Trampovoj vladi je veliki udio katolika.

⁸ <https://vizitnlo.ru/religioznyj-faktor-obratite-vnimanie-na-kolichestvo-katolikov-v-novoj-administraczi-ssha/>

Katolici, oko 70 miliona ljudi, čine 23% stanovništva SAD. Etno-religijski sastav Trampove vlade, koju je odobrio Senat, čine: potpredsjednik Džej di Vens, katolik; ministar zdravlja Robert

Katolici, oko 70 miliona ljudi, čine 23% stanovništva SAD.

Kenedi, katolik; državni sekretar Marko Rubio, katolik kubanskog porijekla; sekretar za trgovinu

Hauard Lutnik, Jevrej; ministar saobraćaja Sean Duffy, katolik; ministar obrazovanja Linda MekMahon, katolkinja; ministar za pitanja veterana Daglas Kolins, anglosaksonski baptista; ministar finansija Skot Besant, protestant francuskog porijekla; sekretar za stanovanje i urbani razvoj Skot Tarner, Afroamerikanac; sekretar rada Lori Čavez-DeRemer, Latinka; državni tužilac Pamela Bondi, katolkinja italijanskog porijekla; ministar poljoprivrede Bruk Rolins, katolkinja; ministar odbrane Piter Hegset, protestant norveškog porijekla; ministar za unutrašnju sigurnost Kristi Nome, protestantkinja norveškog porijekla; ministar unutrašnjih poslova Daglas Burgum, protestant evropskog porijekla; direktor FBI Kaš Patel, Indijac; direktor CIA DŽon Retklif, katolik; direktor Nacionalne obavještajne službe Tulsu Gabard, hinduista evropsko-pacifičkog porijekla; savjetnik za nacionalnu sigurnost Majkl Volc, protestant evropskog porijekla; ministar energetike Kris Rajt, anglosaksonski protestant; šef svemirskih poslova NASA Džared Isakman, Jevrej; administrator male poslovne administracije Keli Lefler, katolkinja; administrator Agencije za zaštitu životne sredine Li Zeldin, Jevrej; šef Federalne željezničke uprave David Fink, Jevrej; koordinator za migracije Tom Homan, katolik.

Poslanici (ambasadori) su: u Argentini Peter Lamelas, katolik, došljak s Kube; u Francuskoj Šarl Kušner, Jevrej; u Irskoj Edvard Valš, katolik; u Italiji Tilman Fertita, katolik italijanskog porijekla; u Panami Kevin Kabrera, katolik kubanskog porijekla; u Portugalu DŽon Arigo, katolik; u Švajcarskoj Kalista Gingrič, katolik; u Urugvaju Luis Rinaldi, katolik, rođen u Italiji; u Turskoj Tom Barak, Arapin-hrišćanin; predstavnicu pri OUN Alis Štefanek, katolkinja; u Britaniji Voren Stivens, anglosaksonski prote-

Potpredsjednik Džej di Vens, katolik.

stant; u Španiji Benjamin Leon, katolik, rođen na Kubi; u Estoniji Roman Pipko, Jevrej, došljak iz SSSR; u Holandiji Džo Popolo; katolik; u Luksemburgu, Stacey Feinberg, Jevrejka; u Belgiji Bil Vajt, protestant evropskog porijekla; na Bahamima Heršel Volker, Afroamerikanac; u Kanadi Piet Hukstra, Holanđanin; u Kini David Perdu,

baptista evropskog porijekla; u Izraelu Majk Hukabe, protestant evropskog porijekla; u Dominikanskoj Republici Lea Kampos, katolkinja; u Grčkoj Kimberli Guilfoyle, katolkinja portorikanskog i irskog porijekla; u Vatikanu Brajan Birč, katolik.

Katolici su preuzeli kormilo SAD od Jevreja-globalista (cionista), koji su obavljali većinu ključnih dužnosti u Bajdenovoj vladi.

Katolici su preuzeli kormilo SAD od Jevreja-globalista (cionista), koji su obavljali većinu ključnih dužnosti u Bajdenovoj vladi Demokratske stranke, njihovog uporišta. Katolici će vladati zajedno s protestantima. To je 'klub' zapadnih hrišćana, koji je pobijedio u žestokoj borbi za vlast. Jevreji ostaju njihovi saveznici, ali u drugorazrednoj ulozi, i ujedno nepomirljivi protivnici, suparnici, među kojima borba nikada nije prestajala. U SAD su 3 glavne grupe-nosioci vlasti: anglosaksonci-protestanti, katolici i Jevreji. Politika zemlje, kako unutrašnja, tako i vanjska, zavisi od toga ko se dočepa kormila. Bilo bi interesantno znati kako se njen pravac mijenjao zavisno od toga ko ga je držao u rukama tokom proteklih 250 godina od osnivanja države 1776-te.

Anglosaksonski imperijalizam, SAD i 2 Trampova mandata

Izbori u SAD imaju svjetski značaj⁹. Od 1930-ih sukob dvije glavne stranke - „crvenih“ republikanaca i „plavih“ demokrata - je takmičenje zasnovano na njihovoj saglasnosti o osnovnim načelima ideologije i geo-politike. Politička elita SAD je zasnovana na punoj saglasnosti o vjernosti kapitalizmu, liberalizmu i SAD kao glavnoj sili zapadnog svijeta. Pogled republikanaca i demokrata na svjetski poredak je, uz određene razlike, skoro istovjetan: ameroцентриčan, liberalan, jednopolaran, atlantistički i globalistički.

To jedinstvo obezbjeđuje Savjet za spoljne odnose (Concil on Foreign Relations, CFR), osnovan 1921., koji je okupio predstavnike obe stranke. Njegova uloga je stalno jačala, pa je poslije Drugog svjetskog rata postao glavni štab nadolazećeg globalizma.

Više od 3 hiljade vodećih građana SAD: sadašnji, prošli i budući predsjednici, svi ministri vanjskih poslova i poslanici, bankari i ulagači s Volstrita, vođe Pentagona i NATO, bogati industrijalci i vođe korporacija, vla-

Izbori u SAD imaju svjetski značaj.

⁹ <https://www.pecat.co.rs/2020/10/geopolitika-americkih-izbora/>

Izgradnja svijeta se našla u rukama zapadne oligarhije, koja je, prevarom obećanjem o neširenju NATO na Istok, pobjedonosno završila Hladni rat.

snici medija i glavni urednici, bankari, predsjednici univerziteta i vodeći profesori, izabrani senatori i kongresmeni, sudije vrhovnog i ustavnog suda, svi savjetnici vlada su bili članovi CFR. Stvaranje svjetske vlade, sa svojom vojskom, i predaja suvereniteta SAD, su ciljevi kojim je dugo težio CFR. Većina članova ima dugogodišnje iskustvo u Savjetu, i, kada su spremni, preuzimaju uloge ministara, „specijalnih predstavnika OUN“, poslanika, predsjednika međunarodnih banaka i agencija OUN.

Poslije Drugog svjetskog rata, SAD su prošle 2 razdoblja: Hladnog rata sa SSSR i socijalističkom zajednicom 1947-91. i jednopolarnog svijeta, „kraja istorije“ 1991-2024. U prvom su bile suparnik SSSR, a u drugom jedina ideološka i politička supersila, koja je stvarala liberalni „Novi svjetski poredak“ (New World Order, NWO)¹⁰.

U ranim razdobljima Hladnog rata CFR je dozvoljavao približavanje dva sistema, sa SSSR, na osnovu zajedničkih vrijednosti prosvjetiteljstva. Zbog slabljenja saveza socijalističkih zemalja Istočne Evrope i izdaje vrhuške SSSR, „približavanje“ je postalo nepotrebno. Izgradnja svijeta se našla u rukama zapadne oligarhije, koja je, prevarom obećanjem o neširenju NATO na Istok, pobjedonosno završila Hladni rat.

Duboka država, a ne stranke ili bilo koje ustanove, je postala nosilac nepromjenljive politike usmjerene na ovladavanje svijetom. Od 1990-ih ta vladavina je počela da poprima karakter lijevo-liberalne ideologije, spoja interesa krupnog međunarodnog kapitala i individualističke kulture. Tu strategiju je usvojila Demokratska stranka SAD, a među republikancima su je podržali predstavnici „neokona“.

Duboka država, a ne stranke ili bilo koje ustanove, je postala nosilac nepromjenljive politike usmjerene na ovladavanje svijetom.

Neoliberalni globalisti su bili na vrhuncu moći 1990-ih. Varšavski savez je bio u ruševinama, agenti SAD na vlasti u Rusiji, dok je Kina počinjala da oponaša kapitalistički sistem, što je stvorilo iluziju „kraja istorije“ (Fukujama). Globalizaciji su se otvoreno protivili samo islamisti, koji su bili pod nad-

10 <https://www.vice.com/sr/article/bajden-je-izgovorio-frazu-novi-svetski-poredak-i-teoreticari-zavere-su-podivljali/>

zorom CIA i saveznici SAD iz Saudijske Arabije i drugih država Persijskog zaliva, „odmetničke države“ - šiitski Iran i komunistička Sjeverna Koreja, koje nisu bile velika opasnost. Vladavina globalizma je izgledala potpuna, liberalizam je navodno bio jedina preostala ideologija, koja se širi na sva društva, a kapitalizam jedini ekonomski poredak. Do proglašenja svjetske vlade, glavnog cilja globalista, je preostao samo jedan korak.

Od 1990-ih saglasnost elita SAD je dodatno ojačana.

Od 1990-ih saglasnost elita SAD je dodatno ojačana. U vrijeme Klintona (1993-97-2001), Buša-mlađeg (2001-05-09) i Obame (2009-13-17) SAD su posvećene globalističkom programu. Republikanci, desno krilo globalizma, su pod uticajem neokonzervativaca, koji od 1980-ih zbacuju paleokonzervativce, vjerne zatvorenosti i konzervativnim vrijednostima, što je ranije bila osobenost Republikanske stranke. Demokrate-ekonomski ljevičari i republikanci-desničari se ne slažu o poreskoj politici, zdravstvu i osiguranju, spore se u okviru jednog modela, što ne utiče na glavne pravce unutrašnje, a pogotovo spoljne politike. Izbori u SAD nisu imali svjetski geopolitički značaj. Glavno je bilo uvjerenje da je počeo stalni rast ekonomije SAD i svijeta i planetarno širenje liberalizma. Vjerovalo se da su sve države i društva usvojili model SAD: političku predstavničku demokratiju, 'otvoreno' svjetsko društvo, kapitalističku tržišnu ekonomiju, individualističku kosmopolitsku ideologiju ljudskih prava, digitalne tehnologije i zapadnu postmodernu kulturu.

Od ranih 1990-ih američki intelektualci upozoravaju na pogrešnost tog pristupa. Hantington predviđa „sukob civilizacija“, višepolarnost svijeta i zastoje zapadne globalizacije. Umjesto toga predlaže jačanje, a ne razvodnjavanje samobitnosti (identiteta) SAD i ujedinjenje ostalih zapadnih društava u okviru jedne, više ne svjetske, već regionalne - zapadne civilizacije. Nasuprot njemu, duboka država je podržala zagovornike „kraja istorije“ (Fukuju-ma), njenog završetka u liberalnoj globalizaciji.

Hantington predviđa „sukob civilizacija“, višepolarnost svijeta i zastoje zapadne globalizacije.

Početak 2000-ih istorija je krenula drugim tokom. S dolaskom Putina na vlast zaustavljeno je propadanje i podjela Rusije, čiji je nestanak bio glavni uslov za konačnu pobjedu globalista. Rusija je, krenuvši putem obnove suvereniteta, za 20 godina postala jedan od naj-

važnijih polova u svjetskoj politici, slabija od SSSR i Varšavskog saveza, ali ne i podređena Zapadu kao 1990-ih.

Kina je, istovremeno, pomoću ekonomske liberalizacije zadržala političku vlast Komunističke partije.

Kina je, istovremeno, pomoću ekonomske liberalizacije zadržala političku vlast Komunističke partije, izbjegla sudbinu SSSR, 'demokratizaciju' po mjerilima SAD, nered i slom, i postepeno postala privredna sila, i jača od SAD po svojoj industrijskoj proizvodnji i naučno-tehnološkom razvoju.

Postojali su uslovi za višepolarni svjetski poredak, u kom bi, uz Zapad (SAD i NATO), bila još 2 jednako značajna pola – Rusija (središnja Evroazija) i Kina (jugoistočne Azija). Ta, druga slika svijeta, u kojoj, uz liberalni, globalistički Zapad, postoje i drukčije civilizacije, je istakla značaj konzervativne Rusije i komunističke Kine.

Činioci kapitalizma i liberalizma postoje u obe zemlje, ali to nije prava ideološka zamjena ni drukčija vladavina. Svijet nije postao višepolarni u punom smislu, ali je 2000-tih prestao da bude neupitno jednopolarni. Globalizam je počeo da propada, odstupa od planirane putanje opkoljavanja Evroazije i ovladavanja njom, što je pratio rascjep između atlantskih saveznika – Sjeverne Amerike (SAD, Kanada) i Zapadne Evrope (EU). U zapadnim društvima je počeo uspon desnog i lijevog populizma, nezadovoljnih vladavinom liberalnih globalističkih elita.

Islamski svijet je nastavio borbu za svoje vrijednosti i način života, koji više nisu smatrani krajnjim klerikalizmom, na razne načine pod nadzorom globalista. Borba poprima jasnije geopolitička obrise – uspon šiizma na Bliskom istoku (Iran, Irak, Liban i djelimično Sirija), jačanje nezavisnosti sunitske Turske od diktata Zapada (SAD i NATO), i vrdanje zemalja Persijskog zaliva između Zapada i drugih središta moći (Rusije i Kine).

Islamski svijet je nastavio borbu za svoje vrijednosti i način života.

Izbor Trampa za predsjednika SAD krajem 2016., u vrijeme propadanja liberalnog globalizma, je bio veliki zaokret. Dio društva ga je podržao zbog nepovjerenja prema toj strategiji, i demokratskoj i republikanskoj. Veliku pukotinu u američkom središtu globalizacije je činila većina obespravljenih građana te zemlje. Nasuprit elitizmu, i jedne i druge stranke, s Trampom se

budi populizam, njegova družina tvrdi da djeluje u interesu najširih slojeva naroda, protiv podmitljivih, nasilničkih elita.

Ideološke nesuglasice, kultura poništavanja, BLM, rušenje istorijskih spomenika je izraz nepomirljive podjele društvu o glavnim pitanjima: elite i mase, globalisti i rodoljubi, demokrate i republikanci, progresivci i konzervativci su se pretvorili u samostalne, nezavisne polove sa zasebnim strategijama, programima, pogledima, stavovima i vrijednosnim sistemima. Tramp je, sa svojim timom, razbio političku saglasnost elita, izbacio liberalnu globalizaciju iz kolosjeka. Pod uticajem Benona, netipičnog konzervativca, je otišao udesno od vladajuće liberalno-globalističke ideologije, otvarajući novu stranicu politike SAD. Benon smatra da su se svjetske elite urotile protiv naroda i da glavni sukob nije između Rusije i SAD, već hrišćanskog ljudskog i međunarodnog ugnjetačkog kapitalizma, da je suverenitet država neprikosnoven¹¹. On je pobornik novog nacionalizma i jednakosti država, ideolog političkog pokreta Alt-Right („alternativna desnica“)¹². Nakon izlaska iz Bijele kuće, osnovao je pokret, koji se tako zove „The Movement“. Benon okuplja desničarsku internacionalu, saraduje s konzervativcima, s kojima, uz nacionalnu vlast, namjerava da osvoji i trećinu poslaničkih mjesta u Evropskom parlamentu.

Stanje u SAD se promijenilo 2017., kada je Tramp došao na vlast na osudi liberalnog globalizma.

Stanje u SAD se promijenilo 2017., kada je Tramp došao na vlast na osudi liberalnog globalizma i vladajućih elita, narušio dvostranačku saglasnost, izazvao i neokonzervativno krilo svoje stranke, i pobijedio. Tokom 4 godine je pravio mnoge nagodbe, ali je, uprkos liberalnim globalistima, donekle slijedio svoj pravac.

Republikanci su se donekle vratili nacionalizmu ranog razdoblja stranke, sa sloganima „Amerika na prvom mjestu“ i „Učinimo Ameriku ponovo velikom“ (Make America great again MAGA). Demokrati su, počev od Trampovog sukoba s Hilari Clinton, počeli politički, ideološki, medijski i ekonomski rat protiv njega, koji je trajao sve 4 godine i dostigao vrhunac pred izbore 2024-te u potkopavanju društvenog poretka,

Republikanci su se donekle vratili nacionalizmu ranog razdoblja stranke, sa sloganima „Amerika na prvom mjestu“ i „Učinimo Ameriku ponovo velikom“.

11 <https://pink.rs/svet/350235/ko-je-stiv-benon-za-jedne-trampov-dart-vejder-za-druge-politicki-guru-neoevropske-desnice-sledi-ideale-ovog-oveka>

12 <https://avaz.ba/globus/svijet/589575/ko-je-stiv-benon-desnicarski-soros-ko-ji-je-savjetovao-dodika-i-cvijanovic?fbclid=IwAR3u6-goEURKPXYqQ-464hI-9edIQUNE22mWQWMfV3aaE5zOU7KSI4nA5U>

usponu nasilja u većim gradovima uz skoro otvorenu podršku Demokratske stranke, blaćenju Trampa i njegovih pristalica, koje bi, u slučaju Bajdenove pobjede, bile odstranjene iz javnog života

Politika globalista nailazi na probleme početkom 2000-ih.

optužbama da su rodoljubi-nacionalisti „fašisti“, pokušajima da se Tramp predstavi kao agent Putina i drugih spoljnih snaga.

Politika globalista nailazi na probleme početkom 2000-ih. Rusija je prestala da prati SAD i počela da jača svoj suverenitet, posebno nakon Putinovog govora u Minhenu 2007. i vojnog sukoba u Gruziji 2008. Putin je još tada upozorio Zapad da samo odluke i dejstva OUN mogu biti prihvaćeni u svijetu, dok nasilje SAD, NATO i EU vodi u sukobe. Vrhunac je bio povratak Krima u Rusiju 2014. i početak ruske vojne operacije u Ukrajini 24. februara 2022., koja je prerasla u svjetski rat Zapada protiv nje i njenih saveznika, koji traje već četvrtu godinu. Svijet koji je postojao do 14. decembra 2021. je nestao, sutradan nakon što su SAD i NATO s prezirom odbili predlog Rusije da razgovaraju, pregovaraju i dogovaraju se o strateškoj stabilnosti i bezbjednosti za sve zemlje, bez izuzetka, što je suprotno planovima globalista. Kina je, posebno s Đinpingom, počela da vodi svoju, nezavisnu politiku, koja joj je donosila koristi od globalizacije.

Duboka država SAD, anglosaksonskog svijeta i cijelog Zapada, povezana u mrežu vlastitih klubova, je suočena s pitanjem da li da nastavi svoju politiku globalizacije potcjenjujući jačanje suprotstavljenih snaga, uz pokušaj da ih suzbije. Informacioni rat: vlastita propaganda i cenzura protivnika u medijima i na društvenim mrežama je samo jedan, početni činilac sveobuhvatnog rata tobože 'demokratskog' Zapada i njegovih saveznika, navodno 'slobodnog', 'civilizovanog' atlantskog svijeta protiv „autoritarnih režima“, koje predvode moćne evroazijske države (Rusija, Kina), Iran i Sjeverna Koreja.

Rusija je prestala da prati SAD i počela da jača svoj suverenitet, posebno nakon Putinovog govora u Minhenu 2007. i vojnog sukoba u Gruziji 2008.

Vrsta sukobljavanja stranki, u kojoj je učestvovao dio republikanaca, prvenstveno neokonzervativaca Bila Kristola, njihovog glavnog ideologa, i drugih, je dovela do oštre polarizacije američkog društva. Kristol (1952), neokon, protivnik Trampa, osnivač i bivši urednik časopisa

The Weekly Standard¹³, je urednik publikacije The Bulwark i od 2014. domaćin internet programa Razgovor s Bilom Kristolom¹⁴.

S istomišljenicima je 1994. onemogućio Klintonu vladu da u SAD uvede opšte zdravstveno osiguranje. Još od 1998. je bio jedan od glavnih zagovornika napada SAD na Irak, koji je počeo pod Bušom-starijim, ali se kasnije okrenuo protiv ministra odbrane Ramsfelda, smatrajući njegovu strategiju pogrešnom. Bio je predsjedavajući Projekta za novo građanstvo 1997-2005. i saosnivač Projekta za novi američki vijek (PNAC) s Robertom Kaganom 1997.

U jesen 2020., usred pandemije virusa kovid 19 i njenih društvenih i ekonomskih posljedica, izborna trka je postala drukčija.

U jesen 2020., usred pandemije virusa kovid 19 i njenih društvenih i ekonomskih posljedica, izborna trka je postala drukčija nego tokom vijeka od Versaja, Vilsonovih 14 globalističkih tačaka i stvaranja CFR.

Na izborima 2020. na kocki su bili: prelaz ka nacionalizmu i višepolarnosti ili nastavak pokušaja stvaranja jednopolarnog svijeta Pax Americana, svjetske vlade; raspuštanje NATO kao oslonca globalizacije u korist SAD kao države; ideologija desnog konzervativizma, američki nacionalizam ili lijevi liberalni globalizam i uništenje samobitnosti SAD; polarizacija demokrata i republikanaca, nastavak rasta uticaja paleokonzervativaca ili povratak dvostranačke saglasnosti, s povećanim uticajem neokonzervativaca u Republikanskoj stranci; očuvanje ili poništavanje Drugog amandmana Ustava, koji štiti pravo na držanje i nošenje oružja, ratifikovan 1791-ve.

Ta pitanja su potisnula u drugi plan budućnost zdravstvenog osiguranja, zaštitnog zida prema Meksiku, pa i odnose s Evroazijskim silama (Rusija, Kina). SAD su toliko duboko podijeljene da je pitanje da li će i sama savezna država opstati. Sukob demokrata i republikanaca je borba 2 oštro suprotstavljena društva. Budućnost SAD je na mnogo načina i sutrašnjica cijelog savremenog čovječanstva.

Vlasti SAD, koje su predvodili Jevreji-cionisti (jevrejski kleronacisti) oko Bajdena (Salivan, Blinken i drugi na ključnim dužnostima), su bile

Na izborima 2020. na kocki su bili: prelaz ka nacionalizmu i višepolarnosti.

¹³ https://sh.wikipedia.org/wiki/Bill_Kristol

¹⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Bill_Kristol

nespremljene da mijenjaju svoju globalističku strategiju, tvrdoglavost je braneci u Ukrajini, uz svu diplomatsko-političku podršku, vojnu i materijalnu pomoć ukrajinskim nacistima, pod vodstvom predsjednika države, narkomana Zelenskog, štitenika britanskih i francuskih Rotšilda.

Sukob kopnene i pomorske civilizacije je središte svjetske istorije, od njihovih početaka do danas.

Sukob kopnene i pomorske civilizacije je središte svjetske istorije, od njihovih početaka do danas. Civilizaciju mora čine trgovina, kolonizacija, „napredak“, stalne promjene društva i njegovih ustanova – tečno društvo. Nasuprot njoj, civilizacija kopna je konzervativna, postojana, s nepromjenjivim vrijednostima i kulturom. Hartlend nije samo kopno udaljeno od mora, već izvorište postojane samobitnosti, prostor zasebne civilizacije. Osobenost SAD je položaj između 2 okeana – Atlantika i Pacifika. Njihova istorija je postepeno širenje od istočne obale, Atlantika, do zapadne, Pacifika. Sada su dvije obale, Istočna i Zapadna - 2 dijela „civilizacije mora“, razdvojena stredišnjim kopnom kontinenta. Politička karta SAD označena plavo (demokrate) i crveno (republikanci), daje 3 trake: Istočna obala, s velikim gradovima (Njujork), je plava, srednji dio, s industrijom i poljoprivredom, Hartlend je skoro sav crven, dok je Zapadna obala, s velikim gradovima (San Francisko, Los Anđeles) i visokim tehnologijama, kao i Istočna, plava. Unutar savezne države je u toku sukob civilizacija mora i kopna – trgovačko-zelenaške i poljoprivredno-industrijske, radničke. SAD čine dvije civilizacijske oblasti – stredišnje kopno (Hartlend) i more, dvije priobalne oblasti manje-više istog društveno-političkog sistema, znatno različitog od kopnenog. Priobalje je oblast demokrata, BLM, LGBTQ+, feminističkih i lijevo-terorističkih antifa grupa i protesta.

Izgledalo je da SAD imaju samo priobalje, ali Tramp je oglasio kopnu, crveno središte, koje je počelo da se bori za svoje materijalne interese i društvenu i duhovnu kulturu. Tramp je predsjednik „druge Amerike“, suprotstavljene idejno-političkom programu

Osobenost SAD je položaj između 2 okeana – Atlantika i Pacifika.

liberalnih globalista. Čine je mali gradovi, hrišćanske zajednice i sekte, seljaci (zemljoradnici, stočari) i veliki industrijski gradovi opustošeni preseljenjem industrije u oblasti svijeta s jeftinijom radnom snagom, Istočnu Aziju i druge. To je napuštena, ponižena Amerika,

domovina Amerikanaca s korjenima, svih nacija, vjera i rasa. Ta Amerika kopna brzo nestaje pritisnuta priobaljem.

Amerikanci su nedavno otkrili geo-političku dvojnost svoje zemlje. Predlog za oživljavanje malih gradova i industrijskih središta u srcu SAD je pokušaj ponovnog oživljavanja kopna, „crvenih država“, čija je civilizacija drukčija od okeanskog priobalja. Središnji dio SAD je oblast u kojoj prevladava „stara Amerika“.

Amerikanci su nedavno otkrili geopolitičku dvojnost svoje zemlje.

Američko kopno ima izvornu ideologiju jednakosti prava i nepovredivosti sloboda, koja je više republikanska, djelimično suprotstavljena Evropi, posebno Britaniji. Taj individualizam je ukorijenjen u slobodi posjedovanja oružja: Drugi amandman Ustava je sažetak ideologije „crvene“ Amerike „Tuđe nećemo, svoje ne damo“, opravdanje za lično pravo na samoodbranu. Geslo se odnosi i na uvjerenja i mišljenje, slobodu savjesti i političkog izbora.

Priobalje, plave države civilizacije mora nasrcu na slobodu: stara demokratija i individualizam smetaju sve ratobornijoj kulturi poništavanja. Civilizacija mora u „staroj Americi“ viditi bijednike, fašistoidne „podljude“, nesposobne za samostalno mišljenje i djelovanje. Nasuprot njima, Njujork, Sijetl, Los Anđeles i San Francisko su plava Amerika liberalnih globalista i njihove slobode - izopačenosti i nametljivog bezbožništva, uništavanja porodice, vjere i cijelog društvenog i duhovnog nasljeđa.

Amerika kopna i mora su u klinču, u nepomirljivoj borbi za vlast. Demokrate ne priznaju pobjednika. Tramp je navodno kriotvorio rezultate izbora, a njegov „prijatelj“ Putin se umiješao u njih pomoću GRU, novičoka i „ruske propagande“. Demokrate koriste ilegalne metode u borbi za vlast, provode „obojenu revoluciju“ protiv Trampa i njegove vlade. ‘Revoluciju’ vodi dio glavnih globalista - Soroš, Gejts i drugi pobornici „nove demokratije“ američke „civilizacije mora“. Pravci mogućeg loma postaju vojište stvarnog građanskog rata, u kom se sudaraju dvije ideologije, politike i ekonomije. Jedno od ključnih središta svjetske istorije, budućnosti cijelog čovječanstva je sukob američkog kopna i mora.

Američko kopno ima izvornu ideologiju jednakosti prava i nepovredivosti sloboda.

Do zaokreta je došlo na izborima u novembru 2024-te. Prvi predsjednički mandat Trampa 2017-21. je bio neuspješan. Došao je na vlast oslanjajući se na krugove koji su sve više uviđali neodrživi

vost globalističke lijevo-liberalne politike zasnovane na krajnjem individualizmu, rodnoj politici, feminizmu, LGBTQ+, kulturi po-

Na izborima 2020., koji su pokradeni, duboka država je podržala Bajdena i Demokratsku stranku, uz pritisak na Trampa.

ništavanja nasljeđa, podsticanja seljenja građana, uključujući ilegalno, kritičkoj teoriji rase. Duboka država nije uvažavala Trampa, a on nije uspio da provede reforme. U prvom mandatu je pokrenuo povlačenje SAD iz UNESCO, Sporazuma o

nuklearnim snagama srednjeg dometa (INF) s Rusijom, nuklearnog sporazuma Irana sa svjetskim silama, Pariskog sporazuma o ublažavanju posljedica klimatskih promjena i obustavio plaćanje Svjetske zdravstvene organizacije (SZO, WHO) zbog pogrešnog odgovora na pandemiju virusa kovid-19¹⁵.

Na izborima 2020., koji su pokradeni, duboka država je podržala Bajdena i Demokratsku stranku, uz pritisak na Trampa. On je viđen kao prijatelj globalističkoj politici, koju su SAD vodile desetljećima. Duboka država podržava i evropske globaliste (Džonson i Starmer u Britaniji, Makron u Parizu, Ursula Lajen u Briselu). Bajdenova vlada je 2021-25. nastavila globalističku politiku, neuspješno dokazujući da su nagovještaji propasti globalizma ruska i kineska propaganda i zle namjere unutrašnjih protivnika. Obnovila je učešće SAD u sporazumima i ustanovama iz kojih ih je povukao Tramp. Soroševe ispostave prožimaju sve evropske ustanove, nastoje da uklone Modija u Indiji, pripreme nove obojene revolucije u državama bivšeg SSSR (Moldavija, Gruzija, Armenija) i zbate vlade odlučno suprotstavljene globalističkim u muslimanskom svijetu (Bangladeš, Sirija). Globalisti podržavaju Bajdenovu vladu, koja pokušava da probleme rješava ideološkim, medijskim, ekonomskim i političkim nasiljem i terorizmom, što čini neuspješno. Rusija je izdržala teške pritiske – sukobe s nacistima, koje su podržale sve zapadne zemlje, izazove privredi i naglo smanjenje prodaje energenata i drugih dobara na Zapadu. Ni Kina nije odustala, nastavila je trgovinski rat sa SAD bez znatnih gubitaka. BRIKS je održao uspješan skup u Kazanju, u Rusiji, koja

Duboka država podržava i evropske globaliste.

ratuje sa Zapadom u Ukrajini. Višepolarnost svijeta jača i učvršćuje se.

Za to vrijeme, Tramp je okupio Republikansku stranku oko sebe, uz postepenu pojavu njene vlastite ideologije. Njen glavni stav je da je neoliberalni atlantski globalizam pro-

15 <https://www.slobodnaevropa.org/a/donald-trump-drugi-mandat/33183519.html>
časopis za društvena/politička pitanja

pao, što nije rezultat klevete i propagande evroazijskih neprijatelja, već neumitnog, zakonitog istorijskog kretanja. Zato SAD moraju ići naprijed putem Hantingtona, a ne Fukujame, vratiti se politici samobitnosti svog društva i Zapada, prestati da prave oglede sa izopačenošću; vratiti američku ideologiju na rani klasični liberalizam s protekcionizmom i nacionalizmom. To je republikanski konzervativni projekt MAGA obnove američkog društva i države.

Globalistička Imperija je suprotstavljena Republici SAD.

Zato je duboka država 2024-te dala Trampu priliku da bude ponovo izabran i okupi ideološke istomišljenike, koje predvode Mask, Vens, Piter Til, Robert Kenedi Mlađi, Tulsi Gabard, Keš Patel, Pit Hegset, Taker Karlson i Aleks DŽons. Duboka država je, shvativši potrebu izmjene svjetske strategije SAD u ideologiji, geo-politici, diplomatiji, ekonomiji i kulturi, priznala Trampa. Od sada je sve u cijelom svijetu podložno preispitivanju. SAD svojom veličinom i snagom utiču na kretanja i u najdaljenijim krajevima, na svim kontinentima. Pojava i povratak Trampa na vlast je rezultat krize i neumitnog kraja neoliberalnog globalizma. Njegov drugi mandat nije smjena demokrata i republikanaca, koji vode istu politiku pod zaštitom duboke države, bez obzira na rezultate izbora, već početak zaokreta u istoriji SAD, duboka izmjena njene ideologije i strategije.

SAD: globalistička Imperija ili Republika?

Globalistička Imperija je suprotstavljena Republici SAD¹⁶. Kada je Bajden došao na vlast zamijenili su izraz „naša republika/unija/nacija“ izrazom „Naša Demokratija“ – kao neprolazna vladavina demokrata. Na svijet gledaju kao globalistička imperija, što izražava skraćenica – Globalist American Empire GAE. To su suprotstavljene sile u SAD. Da bi SAD opstale kao republika, izbjegle raspad i građanski rat moraju se obračunati s dubokom državom i globalističkom imperijom. Tramp je dobio drugu priliku, nakon što je prvu prokockao. Ne može više biti tako oprezan, plašljiv i sklon trulim nagodbama s dubokom državom, koja ne poštuje nikakve dogovore. Velika je ra-

Da bi SAD opstale kao republika, izbjegle raspad i građanski rat moraju se obračunati s dubokom državom i globalističkom imperijom.

16 <http://fakti.org/serbian-point/malic-americka-imperija-radi-o-glavi-i-americi-i-trampu-to-je-sansa-koju-moramo-iskoristiti>

zlika između sadašnjih saradnika i 2017-21. Duboku državu će počistiti Mask i Vivek. Imaju plan da odstrane 75-80% činovnika.

Tramp je pobijedio u svim „kolebljivim“ državama, u nekima s malom prednosti.

Ako to ne urade ubiće ih. To je udar na imperiju. Gabard kao šef obavještajnih službi može uništiti sposobnost duboke države da radi Trampu o glavi. Rubio treba da očisti Državni sekretarijat.

Tramp je u iskušenju da nastavi staru politiku, ali ne može jer mu duboka država radi o glavi, mora se obračunati s njom. To mora uraditi prvo. Sva ostala politika – prema Rusiji, Kini, Arapi, ide potom.

Konzervativna revolucija

Tramp je pobijedio u svim „kolebljivim“ državama, u nekima s malom prednosti¹⁷. Poboljšao je rezultat iz 2016-te, osvojivši značajnu većinu glasova naroda širom zemlje, za razliku od prve pobjede, kada je nije dobio. Ojačao je svoj uticaj među republikancima posljednjih godina, njegova politika se iz neodređenog pokreta u nastajanju pretvara u sve dosljedniju i priznatiju konzervativnu ideologiju u SAD.

Kongres SAD je, na zajedničkoj sjednici Predstavničkog doma i Senata, potvrdio (verifikovao) pobjedu Trampa na predsjedničkim izborima 5. novembra 2024-te¹⁸. On je, nakon što je 2017-21. bio 45., postao i 47-mi predsjednik. U vrijeme izbora je imao 78 godina (rođen 1946.), čime je postao najstariji predsjednik SAD u historiji. Dobio je 77,3 miliona glasova birača, što mu je obezbjedilo 312 elektorskih glasova. Kandidat demokrata Harris je dobila 75 miliona glasova birača, a 226 elektorskih glasova. Tramp je prvi od 19. vijeka uspio da se poslije 4 godine (2021-25.) vrati u Bijelu kuću.

Zakletvu je položio 20. januara 2025. unutar Kapitola, u Rotondi, okrugloj dvoranu ispod kupole zdanja Kongresa¹⁹. Pred skup je održana služba u Crkvi Svetog Jovana u Vašingtonu. Zakletvu je izgovorio držeći ruku na porodičnoj Bibliji koja mu

Poboljšao je rezultat iz 2016-te, osvojivši značajnu većinu glasova naroda širom zemlje, za razliku od prve pobjede, kada je nije dobio.

17 <https://riss.ru/analitica/vozvrashchenie-trampa-v-belyy-dom-i-ego-vliyanie-na-vnutrennyuyu-i-vneshnyuyu-politiku-ssha/>

18 <http://fakti.org/alter-america/kongres-sad-potvrdio-izbor-donald-trampa-za-sefa-drzave>

19 <http://fakti.org/alter-america/tramp-bog-je-sacuvao-moj-zivot-da-ameriku-uve-dem-u-zlatni-vek>

je poklonjena 1955., kada je imao 9 godina, i Bibliji s kojom je poglagao Linkoln. U svom govoru je najavio početak „zlatnog doba Amerike“, obećao da će zaustaviti sve ratove i postaviti američku zastavu na Mars. SAD će biti „na prvom mjestu“ kao bezbjedna, napredna i slobodna nacija građana svih rasa i vjeroispovjesti. Amerika će biti „veća, moćnija i izuzetnija nego ikada dosad“. Obećao je povratak slobode građana i suvereniteta zemlje. Svoj izbor za predsjednika je označio kao najveći u historiji SAD, a preuzimanje dužnosti kao „dan oslobođenja“, jer hoće da napravi Ameriku „ponovo velikom“. Obećao je da će zaustaviti zloupotrebu Ministarstva pravde i vlade i vratiti narodu slobodu i povjerenje.

SAD će biti „na prvom mjestu“ kao bezbjedna, napredna i slobodna nacija građana svih rasa i vjeroispovjesti.

U energetici će biti uvedeno vanredno stanje da bi se podstakla proizvodnja²⁰. SAD će početi veliku proizvodnju nafte i gasa da bi smanjile cijene. Biće stvorena Služba za vanjske prihode za naplatu dažbina od drugih zemalja. „Zeleni posao“ će biti okončan, a obavezan prelazak na električna vozila ukinut. SAD će zaustaviti sve ratove i donijeti novi duh jedinstva u svijet. Vratit će nadzor nad Panamskim kanalom. Na granici s Meksikom će proglasiti vanredno stanje i na nju poslati vojsku. Ilegalni došljaci će biti vraćeni u svoje zemlje, a narko-karteli proglašeni stranim terorističkim organizacijama. Politika vlade SAD od 20. januara je da postoje 2 pola: muški i ženski. Biće izdat dekret o ukidanju državne cenzure. SAD će se povući iz Pariskog sporazuma o klimi.

Preuzimanju dužnosti su prisustvovali bivši predsjednici Klinton, Buš-mlađi i Obama i bivši potpredsjednici Kvejl i Pens, vlasnici kompanija Meta Zakerberg, Iks Mask i Amazon Bezos, svih 9 sudija Vrhovnog suda.

Uloga jakih vođa u historiji: da li će Tramp uspjeti?

U historiji se s vremena na vrijeme pojavljuje potreba za jakim vođama. Ako se pojave, mijenjaju tok historije na korist ili štetu naroda, država i cijelog čovječanstva. Početkom 20. vijeka, u vrijeme Prvog svjetskog rata, takav vođa se, nažalost, nije pojavio. Ruska državna

U historiji se s vremena na vrijeme pojavljuje potreba za jakim vođama.

²⁰ <https://news.mail.ru/politics/64519481/>

plemićka, vojna i dvorska elita je razorila državu i sklonila imperatora Nikolaja Drugog. Tek na razvalinama Ruske imperije se

Ruska državna plemićka, vojna i dvorska elita je razorila državu i sklonila imperatora Nikolaja Drugog.

pojaviо jak vođa, koji je uspio da spriječi potpuni raspad ruske države i obnovi je. Da Josif Visarionovič Džugašvili Staljin, koji je vladao 30 godina 1922-53., stvorio SSSR, izvojevao pobjedu nad fašističkom Evropom, i uzdigao prvu socijalističku zemlju u svjetsku velesilu, Rusija sada ni bi postojala.

Razvratna Evropa 1920-tih se, nakon razornog rata, malo čim razlikovala po polnoj i svakoj drugoj izopačenosti od sadašnje. U njoj se pojavio đavolski vođa – Nijemac Adolf Hitler, koji je skoro svu ujedinio na nacističko-fašističkoj ideologiji i poveo u samoubilački pohod na komunistički SSSR. U SAD odavno nije bilo jakog vođe. Ajzenhauer je bio dobar general, ali je kao predsjednik nanio veliku štetu SAD i njihovoj vanjskoj politici. Truman je bio slučajni čovjek, i sam štetočina. U Kenedija su polagali velike nade, ali on je uvukao zemlju u Vijetnamski rat i povukao se pred Hruščovom u vrijeme Kubanske krize. Nije postao vođa. Nasuprot slabom Reganu, lošem glumcu, je bio Gorbačov, koji se brinuo o interesima SAD, a ne svoje zemlje SSSR. Riječi koje mogu okarakterisati pijanicu Jeljcina nisu za javnost, za uši pristojnog svijeta. U Britaniji je, u poređenju s drugima, Tačer bila jak vođa, ali nije riješila probleme zemlje. Izbor načina njihovog rješavanje je učvrstio njenu vlast, ali Britanija je nastavila da gubi svoje mjesto u svijetu, što se dešava i sada. SAD sada imaju jakog vođu - Trampa, jer je svijetu neophodna promjena politike te zemlje. Lukašenko je jak vođa, u Vašingtonu su bili jako ljuti kada je došao na vlast, jer su oni već bili pripremili drugog čovjeka za predsjednika Bjelorusije. Izrael je jednom imao jakog vođu – Ben Guriona, zahvaljujući njemu postoji kao država. Da njega nije bilo u tom trenutku, teško da bi sada postojala. Uloga ličnosti u istoriji je neprolazna.

Razvratna Evropa 1920-tih se, nakon razornog rata, malo čim razlikovala po polnoj i svakoj drugoj izopačenosti od sadašnje.

Treba dublje, a ne površno, shvatiti SAD. Tramp nije slučajna pojava. Kada je ga prvi put izabrao u novembru 2016., narod je prvi put izrazio svoje nepovjerenje u politiku SAD. On nije bio političar, u politiku je došao izvana. Njegov izbor

je bio rezultat nepovjerenja prema postojećim političkim strankama, njihovim vođama i politici, kako Demokratskoj, tako i Repu-

blikanskoj. To je glavni problem SAD. Zato je u novembru 2024-te još jednom izabran na vlast. Ni sve spletke u Republikanskoj stranci nisu uspjele spriječiti njegovo vođstvo. Sada vlada njom daleko jače nego što je to bilo u prošlom mandatu. Vens, sadašnji potpredsjednik, za razliku od pređašnjeg Pensa, u potpunosti izvršava sve što Tramp smatra ispravnim, nema protivriječa kojih je bilo ranije.

Ne mogu se ni svi došljaci, legalni i ilegalni, koji su preplavili SAD, uliti u privredu koju hoće Tramp.

Drugo, što ima presudan značaj, građanina SAD interesuju prvenstveno unutrašnja pitanja, stanje u svom gradu i državi, ponekad federalna pitanja. Kada glasa malo ga interesuju međunarodni odnosi. Kriza je unutrašnja, Trampa su izabrali na vlast da promijeni sve uslove i pravila života u zemlji. Zato je počeo od toga. Njegov glavni zadatak je da postroji drugo društvo, privredu i državu. Govori „Učinićemo Ameriku ponovo velikom“ imajući u vidu prvenstveno povratak na stara načela ekonomije – stvarnu privredu, a ne ekonomiju zasnovanu na spekulativnom finansijskom kapitalu. Radi se o obnovi razvoja industrije visokih tehnologija i nauke, koja je njena osnova. Tramp pokušava da uveća njenu proizvodnju. Zato nastoji da privuče auto-industriju i njene stručnjake iz Evrope. Problem SAD je nedostatak inženjera, za 5 godina, krajem 2020-ih faliće ih 2 miliona, uz sve koji završavaju studije. SAD ne mogu toliko uvećati njihov broj, Kina i Indija ih, sa svojim ogromnim stanovništvom od skoro 3 milijarde ljudi, daju višestruko više. Ne može svaki čovjek biti inženjer, te sposobnosti ima jedan, manji dio naroda.

Ne mogu se ni svi došljaci, legalni i ilegalni, koji su preplavili SAD, uliti u privredu koju hoće Tramp. Nije presudna rasna pripadnost došljaka s Juga, bili oni iz Latinske Amerike ili Azije i Afrike, već njihova beskorisnost za novu, savremenu privredu. Oni su joj teret, potrošači koji joj ne daju nikakav doprinos, slabe je. Tramp ne bi bio protiv njih da su korisni. Trebaju mu stručnjaci iz Evrope i Indije. Rukovodioci većine novih kompanija visokih tehnologija, koje imaju ogroman uticaj u svijetu, su porijeklom iz Indije, Pendžaba i drugih oblasti s indijskom kulturom.

Trebaju mu stručnjaci iz Evrope i Indije.

Trampu trebaju SAD koje su velike na osnovu toga što se dešava u njima. Zato je počeo čistku, izveo zaključke iz pakla koji mu je priredila duboka država na ranijim izborima. Lomi im ko-

sti. Demokratska stranka je nestala s političke pozornice, pacovi su se zavukli u duboke rupe. Svi njeni prvaci traže gdje da se sklone, uhljebe, ništa što rade se ne može porediti s histerijom koju su pravili ranije.

Trampu trebaju SAD koje su velike na osnovu toga što se dešava u njima.

Obračun s liberalno-globalističkom dubokom državom

„Duboku državu“ čini vladajuća oligarhija: poslovna elita - finansijska (FRS, banke, osiguravajuća društva), industrijska (kompanije visokih tehnologija) i vojna elita s liberalno-demokratskom ideologijom, lijevom i neokonzervativnom, ukorijenjena u vladi SAD, koju podržava mreža obavještajnih službi²¹. Duboka država je jezgro državne uprave i s njom povezane ideološke i ekonomske elite. Vlada, preduzetnici i obrazovanje, uz tajna društva i klubove, koji su središta veze, čine jedinstven sistem. Ta elita je povezala budućnost SAD, Evrope i cijelog Zapada s neoliberalnim globalizmom, jednopolarnošću i širenjem woke ideologije, uz legalizaciju polne izopačenosti, prisilno miješanje i uništenje raznih kultura i civilizacija kroz masovno preseljavanje naroda i slabljenje i uništenje suverenih nacionalnih država.

Tramp se uspeo na vrh vlasti zalažući se za suprotnu ideologiju obnove američke nacije i države (MAGA) na njihovom društveno-političkom i duhovnom nasljeđu: očuvanju polne prirode čovjeka (muškarac i žena), zaštiti društva i države od masovnog, posebno ilegalnog doseljavanja, jačanju suvereniteta i očuvanju nacionalne države, priznavanju višepolarnog svijeta („Poredak velikih sila“). Potpisao je izvršne naredbe o zaštiti starih vrijednosti: vraćanje slobode govora i sprečavanje cenzure. Više puta je osuđivao tehnološke kompanije zbog cenzure i političke pristrasnosti. Tramp pokušava da vrati SAD njihovim korijenima, zadaje snažne udarce svim takozvanim ‘vrijednostima’ atlantske liberalne elite.²²

Tramp se uspeo na vrh vlasti zalažući se za suprotnu ideologiju obnove američke nacije i države (MAGA) na njihovom društveno-političkom i duhovnom nasljeđu.

Svoj program je izložio u izbornoj borbi, u duhu „Projekta 2025“, koji je formalno napustio, ali koji se ubrzano provodi. Nakon preuzimanja

²¹ <http://fakti.org/rossia/dugin-iza-trampa-je-stao-deo-duboke-drzave-jos-dublja-duboka-drzava>

²² <https://news.mail.ru/politics/64811995/>

časopis za društvena/politička pitanja

vlasti, odmah provodi svoj plan postavljajući na ključne dužnosti u novoj vladi svoje sljdbenike, kojim daje vanredna ovlaštenja (Džej di Vens, Ilon Mask, Pit Hegset, Tulsi Gabard, Keš Patel, Robert Kenedi Mlađi, Pamela Bondi, Kerolajn Levit). U govoru Kongresu (oba doma – Predstavnički dom i Senat) 3. marta, dao je svom programu konačan oblik. Sažeo je sve glavne stavove u jednom dokumentu, koji postaje putokaz za njegovu konzervativnu revoluciju.

Svoj program je izložio u izbornoj borbi, u duhu „Projekta 2025“.

Globalisti su tokom svoje duge vladavine ovladali svim oblastima društvenog života u SAD i svijetu: politikom i privredom, medijima i kulturom. Trampov pokušaj da to okonča uz podršku naroda, nezadovoljnog politikom liberalnih globalista, koji su SAD pretvorili u ruševine, je podržala konzervativno-suverenistička struja duboke države suprotstavljena liberalno-globalističkoj. Podrška naroda, koji čini jezgro Trampovog biračkog tijela, ne bi bila dovoljna da dobije novi mandat za predviđene promjene bez podrške sada uticajnijeg dijela „duboke države“. Mreža liberalnih globalista, liberalna internacionala, se bori protiv Trampa. Treba razlikovati Trampov prvi i drugi mandat. I 2016-te su se sve konzervativne snage okupile oko Trampa. Njegovu prvu vladu su činili uglavnom pripadnici prve duboke države – globalistički neokoni i republikanci, koje sadašnji zovu RINO - Republican In Name Only (Republikanci samo po imenu). Ideologija je bila sačinjena od raznih teorija zavjere izraženih u pokretu QAnon, koji je nazvan po anonimnom blogeru. Pokret je izlagao te teorije pod nadimkom Q, podržavao Trampa, pripremao i predvidio njegovu pobjedu na izborima 2016-te. Tramp je dobio izbore na talasu sve jačeg nezadovoljstva naroda politikom liberalnih globalista. Cjelovita ideologija se pojavila kasnije, uoči osvajanja drugog mandata: smanjenje vlade i socijalnih davanja, odbacivanje rodne politike i liberalne cenzure, borba protiv ilegalnog doseljavanja i drugo. Sistem konzervativno-nacionalističkih stavova je sadržan u dokumentu „Projekat 2025“.

Globalisti su tokom svoje duge vladavine ovladali svim oblastima društvenog života u SAD i svijetu.

Projekat 2025

Projekat nove predsjedničke vlasti, poznat kao Projekat 2025, je predlog Heritidž fondacije konzervativne desničarske politike za preoblikovanje savezne vlade SAD i učvrš-

ćenje izvršne vlasti nakon moguće pobjede Trampa na izborima 2024-te²³. Projekat tvrdi da je cijela izvršna vlast pod neposrednim

Projekat nove predsjedničke vlasti, poznat kao Projekat 2025, je predlog Heritidž fondacije.

nadzorom predsjednika prema članu 2 Ustava SAD i teoriji jedinstvene izvršne vlasti. Predlaže prebacivanje desetina hiljada radnika federalne državne službe u političke namjesnike da bi se zamijenili ljudima spremnim da provode Trampovu politiku. Ta promjena bi uništila ogromnu rastrošnu, podmitljivu, uglavnom liberalnu upravu. Projekat predlaže da se vlada i društvo zasnivaju na vrijednostima zapadnog hrišćanstva. Protivnici su ga okarakterisali kao autoritarni, hrišćanski nacionalistički plan za usmjerenje SAD ka autokratiji, koji bi ugrozio vladavinu prava u njima, podjelu vlasti, svjetovnost i građanske slobode.

Projekat 2025 predviđa široke promjene u vladi, posebno ekonomske i socijalne politike i uloge savezne vlade i njenih agencija. Predlaže preuzimanje stranačkog nadzora nad Ministarstvom pravde, Federalnim istražnim biroom, Ministarstvom trgovine, Federalnom komisijom za komunikacije i Federalnom trgovinskom komisijom, rasformiranje Ministarstva unutrašnje bezbjednosti i oštro smanjenje propisa o životnoj sredini i klimatskim promjenama da bi se podstakla proizvodnja fosilnih goriva. Cilj plana je smanjenje poreza, iako se njegovi predlagači ne slažu o protekcionizmu. Projekat 2025 preporučuje ukidanje Odjeljenja za obrazovanje, čiji bi programi bili prebačeni u druge agencije ili ugašeni. Plaćanje istraživanja klime bi se smanjilo, a Nacionalni institut za zdravlje bi bio izmijenjen u skladu s konzervativnim načelima. Projekat nastoji da smanji plaćanje programa medicinske zaštite i podstiče vladu da otvoreno odbaci pobačaj. Nastoji da ukine kontracepciju u skladu sa Zakonom o pristupačnoj njezi i provede zakon koji bi krivično gonio ljude koji prodaju i koriste kontraceptive i pilule za pobačaj. Predlaže kriminalizaciju pornografije, ukidanje zakonske zaštite od diskriminacije na

Projekat 2025 predviđa široke promjene u vladi, posebno ekonomske i socijalne politike i uloge savezne vlade i njenih agencija.

osnovu polne usmjerenosti i rodnog identiteta i ukidanje programa Raznolikosti, jednakosti i inkluzije (DEI) i afirmativnu akciju tako što će Ministarstvo pravde krivično goniti „anti-bijeli rasizam“. Projekat preporučuje hapšenje, pritvor i iseljavanje došljaka bez dokumenata koji žive u SAD. Prije 20-30

²³ https://sr.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%98%D0%B5%D0%BA%D0%B0%D1%82_2025

godina je bilo teško zamisliti da će u SAD, zemlji koju su stvorili doseljenici, postati toliko važno pitanje ilegalnog doseljavanja.

Projekat 2025 predlaže raspoređivanje vojske radi provođenja zakona u zemlji. Zalaže se za smrtnu kaznu i njeno brzo izvršenje.

Pojedini konzervativci i republikanci su protiv plana zbog stava o klimatskim promjenama i spoljnoj trgovini.

Pojedini konzervativci i republikanci su protiv plana zbog stava o klimatskim promjenama i spoljnoj trgovini. Drugi protivnici tvrde da je Projekat 2025 plan 4 godine lične osvete po svaku cijenu, pored pokušaja da se poništi većina svega što je učinjeno tokom Bajdenove vlade. Tvorci projekta priznaju da većina predloga zahtijeva da Republikanska stranka nadzire cijeli Kongres, i Predstavnički dom i Senat. Vrhovni sud SAD je proglasio neustavnim neke strane plana, koji će se suočiti s pravnim izazovima.

Projekat 2025 se nije mogao zakonito zauzimati za Trampa, ali mnogi tvorci su povezani s njegovom izbornom borbom 2024-te. Heritidž fondacija je usaglašavala projekat s konzervativnim grupama koje vode Trampovi saradnici. Neki protivrječni predlozi Projekta 2025 su viđeni kao smetnja, pa se Tramp 5. jula 2024. javno ogradio od njega, nekoliko dana nakon što je predsjednik Heritidž fondacije Roberts najavio da će doći do druge američke revolucije, koju su demokrate osudili zato što sadrži prijetnju nasiljem i „borbeni plan“ za vraćanje nadzora nad vladom.

Povratak Trampa na vlast označava kraj globalističkog neoliberalizma²⁴. Ideologija njegove vlade je raskid s politikom koja je vladala od 1980-ih, posljednjih 40 godina vodila vladavinu plutokrata, gnusnih prevaranata, koji su se pretvarali da se bore protiv siromaštva. Neoliberalizam je uništio mnoge zemlje i narode, pozivao na: pravila i kršio ih, jednakost i stvarao neviđenu nejednakost, novi sloj bogatih i moćnih; demokratiju i potpaljivao zavađe i sukobe najgore vrste – nacionalne i vjerske. 8 godina nakon prve pobjede, i poslije 4 godine izgnanstva, stalno proganjan sudovima i medijima, nakon 2 atentata i objavljivanja knjige u kojoj je istražiteljima, tužiocima, sudijama i lažnim prijateljima rekao što je imao, Tramp se vratio na vlast. Nestala su oba činioca neoliberalizma: pretvoren je u nacionalizam i sveden

Projekat 2025 se nije mogao zakonito zauzimati za Trampa, ali mnogi tvorci su povezani s njegovom izbornom borbom 2024-te.

24 <https://oko.rts.rs/svet/5086347/kraj-globalnog-neoliberalizma-tramp-kao-orudje-istorije.html>

na ekonomiju. Njegova društvena ideologija: rasna i rodna, slobodno kretanje radnika i miješanje kultura su odbačeni. Ostaju

I prije nego što su Tramp i grupa njegovih najbližih saradnika preuzeli vlast, SAD i Evropa su počele da se tresu.

niske poreske stope, deregulacija i dobit. Pitanje je gdje će mješavina ideja koja čini novu ideologiju Republikanske stranke odvesti SAD, Zapad i svijet. Znaće se za nekoliko godina. Mask poziva na stvaranje svjetske elite, cezarizam, koji odaje počast nižim klasama, ali im daje sporednu ulogu u politici, izuzimajući izbore, koji se održavaju svake 4 godine.

Brzopotezna konzervativna revolucija

I prije nego što su Tramp i grupa njegovih najbližih saradnika preuzeli vlast, SAD i Evropa su počele da se tresu. To je ideološki i geopolitički udar. Mnogi su vjerovali da će Tramp nastaviti politiku koju je vodio u prvom mandatu, ali u SAD se dešavaju duboke promjene.

Prvi koraci Trampa su izazvali talas nedoumica i nagađanja. Ipak, njegova politika, iako se razlikuje od prethodnika, nije nepredvidiva kao što izgleda, sadrži značajne činioce neprekidnosti²⁵. Sve takozvane 'vrijednosti' za koje su se vlasti SAD zalagale u zemlji i nametale ih svijetu pod Bajdenovom vladom su bačene „u smetlje“ s dolaskom Trampa na vlast i stavljene van zakona²⁶. Ukinute su i sve dužnosti koje su bile uključene u borbu za njih.

Tramp je poništio 78 Bajdenovih odluka, proglasio da postoje samo 2 pola, muški i ženski; najavio da će napokon otkriti dokumente o ubistvima DŽona i Roberta Kenedija i Martina Lutera Kinga, koji ne bi ostali tajni desetinama godina da iza njih nije stajala država; povukao je SAD iz Svjetske zdravstvene organizacije i Pariskog klimatskog sporazuma; najavio carinski rat sa svima, od Kanade i Meksika, preko EU do Kine i BRIKS; najavio vojnu operaciju protiv Meksika i njegovih narko-kartela; ponovio zahtjev Danskoj da preda Grenland, jer ne može da ga održava;

To je ideološki i geopolitički udar.

zahtijeva od ostalih NATO-zemalja da troše 5% BDP za vojsku, jer su SAD na rat protiv Rusije u Ukrajini potrošila 200 milijardi dolara više od ostalih; obustavio

²⁵ https://ru.valdaiclub.com/a/highlights/krutyie-povoroty-i-preemstvennost/?utm_source=newsletter&utm_campaign=463&utm_medium=email

²⁶ <https://news.mail.ru/politics/64540625/?from=swap&swap=3>

novčanu pomoć za provođenje obojenih revolucija i sličnih programa na 90 dana.

Tramp je 21. januara potpisao izvršnu uredbu kojom se u SAD priznaju samo ženski i muški pol²⁷. Uredba ističe da je takozvana rodna ideologija, koja zagovara postojanje više polova i da se muškarci mogu predstavljati kao žene, a žene kao muškarci, protivrječna i dozvoljava lažne izjave. Državni sekretarijat je zabranio poslanstvima SAD da na svojim zgradama ističu zastave pokreta LGBTQ+. Radnik poslanstva koji prekrši uputstva će biti otpušten. Samo 2 dana ranije Vašington je zemljama koje nisu dozvoljavale ustanovama SAD da se bave propagandom tog pokreta uvodio sankcije. Pod njegovim zastavama su ostala poslanstva zemalja EU, koje su još jednom, nakon upotrebe, pustili niz vodu, ponovo ostavili same s problemima koje su im stvorili.

Republikanci predvođeni Trampom (potpredsjednik Vens, spiker Predstavničkog doma DŽonson, vođa većine u Senatu Tun, guverner Floride DeSantis i drugi) su podržali vašingtonski marš protiv prava na pobačaj. To je jedan od glavnih razloga sukobljavanja u unutrašnjoj politici SAD između republikanaca i demokrata, koji su za pravo na pobačaj na federalnoj ravni. Tramp je obećao da će okončati korištenje pravosuđa i drugih državnih organa kao oružja protiv vjerujućih Amerikanaca, slobodnih hrišćana i aktivista „za život“ (pro-lajf), koje je proganjala Bajdenova vlada.

Preokrenuće 80 godina spoljne politike SAD, njegov drugi mandat će još više poremetiti ustaljenu praksu od prethodnog, jer će, kako predviđaju njegovi protivnici neoliberalni globalisti, navodno „odbaciti vrijednosti“ i osloniti se na silu. Opasnost vide u mogućnosti da se Tramp od sukoba u Ukrajini, na Bliskom Istoku i drugih okrene diplomatiji, pregovorima s Rusijom i ostalim „neprijateljima“ njihove demokratije.

Ko je čini i šta smjera „Neoreakcija“

Tramp i njegov tim su odlučili da preokrenu politiku SAD i svijeta²⁸. Ljudi koji stoje iza njih bi se mogli nazvati neoreakcio-

Tramp je 21. januara potpisao izvršnu uredbu kojom se u SAD priznaju samo ženski i muški pol.

Državni sekretarijat je zabranio poslanstvima SAD da na svojim zgradama ističu zastave pokreta LGBTQ+.

27 <https://news.mail.ru/politics/64527106/>

28 <http://fakti.org/alter-america/iza-trampa-stoji-neoreakcija-ko-je-cini-i-sta-smjera>

narima. Ali, postoji nijansa. Ranije se sukob konzervativaca, koji podržavaju Trampa, i lijevo-liberalnih demokrata posmatrao ekonomski tako što Tramp predstavlja stari novac finansijera i nafta-

Tramp i njegov tim su odlučili da preokrenu politiku SAD i svijeta.

ša, a Demokratska stranka novi novac inovatora Silicijumske doline (Meta, Amazon, Google) i filmske industrije (Hollywood i Netflix), koja nameće trendove. Mnogi su očarani Trampom, njegovom odlučnošću i zanosom²⁹. Neki ga smatraju pravim patriotom. U stvarnosti, SAD i dalje idu putem neokolonijalizma. U tom cilju, „vladari iz sjenke“ su postavili odgovarajućeg „vođu“. Trampa je izabrao „novi talas“ milijardera, kojim daje državne narudžbe za vještačku inteligenciju (VI, AI) vrijedne gomile, stotine milijardi dolara.

Trampov tim sada uključuje mnoge krajnje desničarske političare, nacionaliste i pobožnog katoličkog potpredsjednika Vensa, ministra odbrane, nacionalistu i tvrdokornog judeo-protestanta, Pitera Hegseta, čije je tijelo istetovirano prizorima iz krstaških ratova. Ti političari su stvorili pokret Neoreakcija (NRx). Taj pokret se suprotstavlja Saboru, kako naziva lijevoliberalne globaliste, koji guraju LGBTQ+, ateizam, satanizam i zamjenu evropskih naroda došljacima. Jarvin Kertis (1973-), jedan od ideologa „Neoreakcije“, je protiv liberalne demokratije, najbolji oblik vladavine vidi u spoju apsolutne monarhije i libertarijanske ekonomije, koji su 2 pola desne ideje. Trampova vlada smatra da je privatno preduzetništvo sputano propisima, pravilima i porezima: da treba pojednostaviti ili ukinuti propise i smanjiti poreze. Porezi na dohodak od kapitala trebaju biti niži od poreza na dohodak od rada. Preduzetnici i kapitalisti stvaraju radna mjesta, a ostali su korisnici. U SAD se te doktrine drže već 40 godina, od Regana 1980-ih. Tramp je samo glasniji o pitanju niskih poreza na kapital. U tom slučaju budućnost SAD je digitalna monarhija! Taj pokret plaćaju nosioci inovativnog preduzetništva: Mask, Piter Til, osnivač PayPal i Palantir, koji se bavi i vojnim tehnologijama. On je glavni dobavljač softvera za obavještajne agencije SAD. Til je vođa u

Ljudi koji stoje iza njih bi se mogli nazvati neoreakcionarima.

zajednici inovativnih kompanija za oružje. Oni hoće, da uz pomoć Trampa, prema sebi usmjere što više iz ogromnog vojnog budžeta Pentagona (842 milijarde dolara 2024-te) i istisnu stare proizvođače oružja: Lockheed Martin, Raytheon, Boeing, General Dynamics, Nort-

²⁹ <https://vizitno.ru/ocharovanie-trampom-nado-li-verit-anglosaksam/>

časopis za društvena/politička pitanja

hrop Grumman i BAE Systems, koji prave tenkove, rakete i avione. Trampovi proizvođači oružja sljedećeg pokoljenja su Palantir, Anduril, SpaceX, OpenAI. Oni će praviti vojske robota i dronova, kojima će upravljati VI. I mnogi drugi poslovni inovatori počinju da se zaklinju na vjernost novoj sili. Zakerberg je najavio da će okončati lijevoliberalnu cenzuru na Facebook.

Savez krajnjih konzervativaca i poslovnih inovatora ima napoleonovske planove: razgradnju „duboke države“ i čistku lijevih liberala u SAD.

Savez krajnjih konzervativaca i poslovnih inovatora ima napoleonovske planove: razgradnju „duboke države“ i čistku lijevih liberala u SAD, ekonomsko i političko gušenje Kine, promjenu elite u Britaniji i njen prelazak pod vlast proameričke desnice. I EU će vjerovatno biti ugušena. Ti desničari će koristiti novo pokoljenje digitalnih tehnologija. Svijet je očekivao da nastaje digitalni rajh ljevičarskih liberala, ali na pomolu je digitalna monarhija neoreakcionara.

Šta će biti s Rusijom? Postoje razne mogućnosti: od otvorenog sukoba do taktičkog saveza. Da ne bi izgubila treba da ide sličnim putem: desničarski konzervativizam u ideologiji i politici, s oslanjanjem na inovacije i digitalne tehnologije u privredi i vojnoj industriji.

Vojna ('odbrambena') politika SAD

SAD su s liberalizmom i na njemu zasnovanoj dvostranačkoj saglasnosti vodile mnogo ratova posljednjih 40 godina, a nisu pobijedile ni u jednom³⁰. Pentagon pati od kadrovske i tehnološke krize, slabog regrutovanja i nabavki naoružanja, koje su potpuno nedjelotvorne. Kupuje avione za milijarde dolara, s velikim prekoračenjem troškova i stalnim kašnjenjem isporuka.

Vens je kao predsjednik Senata morao da utiče na glasanje da bi obezbjedio da prođe kandidatura Hegseta za ministra odbrane. Za njega tvrdi da je sposoban da unese neophodne promjene u rad Pentagona.

Pentagon saraduje s Trampom i Kongresom na obnavljanju morala u vojsci. Hoće da vrati

SAD su s liberalizmom i na njemu zasnovanoj dvostranačkoj saglasnosti vodile mnogo ratova posljednjih 40 godina, a nisu pobijedile ni u jednom.

30 <http://fakti.org/alter-america/vens-u-senatu-sad-tokom-poslednje-cetiri-decenije-nismo-dobili-ni-jedan-rat>

povjerenje u nju, riješi krizu regrutovanja i spremnosti jedinica, ojača odbranu od hipersoničnih projektila, međukontinentalnih

Vens je kao predsjednik Senata morao da utiče na glasanje da bi obezbjedio da prođe kandidatura Hegseta za ministra odbrane.

balističkih raketa i dronova. Istražiće program protivraketne odbrane i graditi sisteme koji mogu da se suprotstave hipersoničnim prijetnjama, balističkim raketama i dronovima, radi zaštite od udara s južnog i arktičkog pravca. Pentagon smatra da SAD trebaju zadržati nuklearno oružje u zemljama NATO. Obećava nadmoć SAD u svemiru. Rusija je povećala svoj strateški nuklearni arsenal, koji je, navodno, prijetnja SAD, Evropi i Aziji, i taktički nuklearni arsenal, koji 'prijeti' njenim susjedima u Evropi i Aziji. Vašington namjerava da osavremeni nuklearnu trijadu. Sprečavanje mogućeg nuklearnog napada je najvažniji zadatak SAD.

SAD hoće jači NATO

U Vašingtonu je 2024-te proslavljeno 75 godina postojanja NATO, ali u posljednje vrijeme se dosta raspravlja o njegovoj budućnosti, pa i mogućem nestanku. NATO sebe naziva najuspješnijim vojnim savezom u ljudskoj istoriji³¹. Nije teško hvaliti se, ali stvarnost i priča o njoj se često duboko razlikuju. Američki političari cijene NATO samo kao vlastito sredstvo potrebno da, ako se nešto desi, prvi umre Nijemac, Poljak ili Rumun, bilo ko, ali ne Amerikanac. Za to SAD daju novac. Tramp hoće više: da drugi daju znatno više novca, ali i dalje budu spremni da umiru za 'slobodu', za Amerikance. Evropa je navikla da malo plaća, a SAD je štite od svih problema. To vrijeme je završeno.

Pod Bajdenom, vanjska politika SAD je bila usredsređena na borbu Zapada protiv „autoritarnih“ država - Rusije, Kine, Irana i Sjeverne Koreje. Njen cilj je bio da održi svjetsku nadmoć SAD i Zapada. Trampov tim misli da je to bilo skupo, opasno i uzaludno, da su SAD suviše opterećene i oslabljene. Tramp je predložio

Pentagon saraduje s Trampom i Kongresom na obnavljanju morala u vojsci.

politiku učvršćivanje prvenstva SAD među velikim silama. Saveznici za koje je Vašington potrošio dosta sredstava sada moraju postati izvor moći SAD. NATO je zastario, treba ga bar preustrojiti. Tramp ne vidi prijetnju od Rusije. Ako se

31 https://www.kp.ru/daily/27664/5053122/?utm_campaign=novyy_vypusk_24.02.2025_20_16_28&utm_medium=email&utm_source=Sendsay

Evropljani još boje Rusa, neka kupuju više američkog oružja. To ne znači da su SAD spremne da puste Evropu. Vlast Vašingtona nad njom će ostati i vjerovatno ojačati. Javljaju se obrisi novog, višepolarnog svijeta: na vrhu su četiri svjetske sile: SAD, Kina, Rusija i Indija, veliki nezavisni igrači, suparnici koji sarađuju. Možda još Brazil u Latin-skoj Americi, jedna država u Africi, Indonezija u Okeaniji. Evropi se ne sviđa što je počišćena metlom, uvrijeđena nevinost odavno obećava stvaranje vlastitih oružanih snaga, ali još ništa nije učinila.

NATO je zastario, treba ga bar pre-
ustrojiti.

U februaru 2023. Centar za američku obnovu, think tank koji radi za Trampa, koji je osnovao republikanac Russell Vought (Trump ga je imenovao za direktora Ureda za upravljanje i budžet Bijele kuće), je objavio politički članak o „idealnoj“ budućnosti NATO“. Širenje NATO „u ime demokratije“ ne odgovara vojnom savezu. Male evropske zemlje, prvenstveno Baltik, su postavši najratobornije, sjele ne vrat SAD tražeći da im u svemu budu jamac opstanka. Rusija nema namjeru da napadne Evropu, ali NATO, umjesto odvracanja i odbrane, brine vlastiti opstanak i rast, a za to mu je potreban protivnik. SAD je potrebna 'nova evropska velika strategija': - nema više širenja NATO. Savez neće izvoditi operacije van svoje zone odgovornosti; - smjena činovnika u NATO; - ostaju samo vojne dužnosti; - SAD naglo smanjuju svoje oružane snage u Evropi, ali ostaju jamac slobode mora i trgovačkih puteva (u Trampovom krugu raspravljaju da bi SAD trebale zadržati svoj nuklearni kišobran nad Evropom, avijaciju i baze u Britaniji, Njemačkoj i Turskoj, i pomorske snage) - Evropa se mora naoružati, razviti svoju odbrambenu industriju i kupovati oružje i streljivo od SAD. One neće rasporediti oklopne, pješadijske ili borbene jedinice za podršku u Istočnu Evropu. To je stvar Evropljana - Njemačka može postati „oklopna kičma“ saveza, a Finska koristiti svoje pješadijske rezerve. Posebne nade se polažu u Poljsku; - glavna prijetnja SAD je Kina. Nijedna velika sila u istoriji nije istovremeno krenula u brzo nagomilavanje ofanzivnih (posebno pomorskih) i odvracanja (nuklearne bojeve glave) sposobnosti. SAD će se, zajedno s Japanom i Australijom, usredsrediti na suzbijanje Kine; - Vlada ne bi trebala isključiti mogućnost potpunog povlačenja SAD iz NATO. Političari moraju biti spremni da iskoriste tu

Trump ne vidi prijetnju od Rusije.

mogućnost – posebno ako evropski članovi saveza ne preduzmu značajne korake da bi preuzeli dio tereta.

Evropa bi se uskoro mogla naći nezaštićena, lišena sigurnosnog jastuka SAD.

Razlozi za taj plan su: - SAD više nemaju izbora. Državni dug raste, regrutacija vojske opada, vojna industrija ne može da se nosi istovremeno s izazovima Rusije i Kine. SAD se spremaju da se povuku iz uloge glavnog stuba vojne moći u Evropi, pružice podršku samo u vrijeme krize.

U Evropi vide mogućnost ucjene SAD: njihova flota u Napulju im daje mogućnost nadzora nad Sredozemljem, posebno obzirom na stanje na Bliskom istoku. Prekid pristupa Napulju bi zabrinuo SAD, što bi moglo dovesti do njihovog sukoba sa Evropom.

Zemlje NATO su 2024-te potrošile 1,8 triliona dolara na vojku ('odbranu'): od toga SAD 754,7 milijardi (63,7%), Njemačka je druga sa 76,9 milijardi (6,5%). U Evropi se sada nalazi 100 hiljada vojnika SAD, broj je povećan za 20 hiljada od početka ruske vojne operacije u Ukrajini.

Evropa bi se uskoro mogla naći nezaštićena, lišena sigurnosnog jastuka SAD.³² Jedan od ciljeva Trampove vlade je prebacivanje tereta odbrane Evrope na NATO-saveznike. Nova vlada SAD ima nekoliko poluga da prisili Evropu na to: da smanji svoju vojsku u njoj i prebaci odgovornost za sigurnosti na zemlje EU. Trampova briga za nju nije prolazni hir, Evropa treba da shvati da su dani njene besplatne sigurnosti prošli. Tramp namjerava da smanji vojsku SAD u Evropi za 20.000 i zahtijeva veći doprinos evropskih zemalja za održavanje preostalih. Obraćajući se putem video veze Svjetskom ekonomskom forumu u Davosu, ponovio je zahtjev da se poveća vojna potrošnja zemalja NATO na 5% njihovog BDP. Tvrdi da je njegova politika usmjerena na vraćanje pravde i preraspodjelu tereta troškova u tom savezu. Cilj povećanja vojne potrošnje na 2% BDP je postavljen na skupu u Velsu u sep-

Jedan od ciljeva Trampove vlade je prebacivanje tereta odbrane Evrope na NATO-saveznike.

tembru 2014., uz pozivanje na „rusku prijetnju“ nakon povratka Krima u Rusiju. U julu 2023., na skupu u Viljnusu, odlučeno je da 2% BDP bude najmanja vojna potrošnja zemalja NATO.

Šef Pentagona Hegset tvrdi da zemlje NATO ostaju saveznici SAD, ali da moraju trošiti više na odbranu³³. Trampova vlada ne vidi smisla u tome da SAD pokrivaju 2/3 troškova odbrane Evrope. Pitaju od koga je to odbrana? SAD troše 3,5% BDP na NATO, što je 67% njegove potrošnje, iako Evropa i Kanada čine skoro polovinu BDP saveza.

Šef Pentagona Hegset tvrdi da zemlje NATO ostaju saveznici SAD, ali da moraju trošiti više na odbranu.

Hegset tvrdi da SAD hoće da stvore jači NATO³⁴. Istovremeno evropski saveznici Vašingtona moraju snositi glavnu odgovornost za bezbjednost u Evropi i povećati vojne izdatke. Tramp i Hegset tvrde da će 3 glavna zadatka SAD biti sopstvena bezbjednost, Kina i zaštita granica Zapada. Hegset je obećao da će SAD ubrzati prodaju naoružanja NATO-saveznicima da bi imali sve što im treba. SAD ne okreću leđa NATO, iako mediji razglašavaju suprotno. Tramp je pred izbore upozorio da odbijanje evropskih zemalja da povećaju vojne izdatke može dovesti do povlačenja SAD iz NATO. Upozorenje nije povukao nakon izbora i povratka u Bijelu kuću: 23. januara je rekao da će i dalje zahtijevati da saveznici SAD troše najmanje 5% BDP na odbranu.

Šef DOGE Mask tvrdi da NATO mora biti temeljno preispitan i preustrojen³⁵. Hladni rat je davno završen, taj savez je ostatak prošlosti, koji ne treba da postoji, jer je njegov protivnik Varšavski savez raspušten još početkom 1990-ih. Ratoborna osvajačka politika NATO može samo izazvati novi svjetski rat. Tramp tvrdi da ga SAD ne trebaju i dalje izdržavati jer štiti Evropu, od koje one ne dobijaju ništa zauzvrat.

Postavlja se pitanje kako NATO može i dalje postojati nakon što je najveća zemlja saveza SAD izvršila djelo „industrijskog terorizma“ protiv Njemačke, njegove druge zemlje³⁶? Njemačka je okupirana zemlja, vazal SAD. Radi se o njenoj „neodlučnosti“ nakon oštećenja gasovoda Sjeverni tok. Stranka Alternativa za Njemačku (AfD) je 3. februara objavila izborni

Hegset tvrdi da SAD hoće da stvore jači NATO.

33 <https://news.mail.ru/politics/64939509/?from=swap&swap=3>

34 <http://fakti.org/alter-america/hegset-sjedinjene-drzave-su-posvecene-stvaranju-mocnijeg-i-ubojitijeg-nato>

35 <http://fakti.org/alter-america/mask-nato-mora-biti-temeljno-revidiran-i-reorganizovan>

36 <http://fakti.org/globotpor/dok-je-orban-govorio-o-neodlucnosti-nemacke-karlson-nije-uspeo-da-se-ne-nasmeje>

program koji uključuje neodložno ukidanje sankcija protiv Rusije i obnavljanje 2 oštećena gasovoda.

Britanci sa svojim saveznicima u NATO pokušavaju da zauzmu Ukrajinu da bi Crno more pretvorili u unutrašnje vode tog saveza.

Zapad pokušava da Crno more i Baltik pretvori u vode NATO

Britanci sa svojim saveznicima u NATO pokušavaju da zauzmu Ukrajinu da bi Crno more pretvorili u unutrašnje vode tog saveza. Pod plaštom podrške Ukrajini, pokušavaju da zauzmu ukrajinske zemlje radi dugotrajnog sukoba s Rusijom, da bi Crno more, kao i Baltik, pretvorili u unutrašnje vode NATO. Pokušavaju da nametnu evropskim zemljama izmjene u zakonodavstvu da bi za najmanju sumnju nanošenja štete okolini i morskoj infrastrukturi mogli da zaplijene ruske brodove. Zapad je dugo tražio razloge da potisne Rusiju s Baltika, ali nije uspio da ih pronađe. Odlučio je da izmisli razloge za izvršenje razbojničke zapljene ruskih brodova. Rusija pažljivo prati ta djela neprijateljskih zemalja i priprema protivmjere. Odsijecanje Rusije od pristupa moru, Baltičkom i Crnom, je cilj Londona još od 18. vijeka.

NATO se priprema za rat s Rusijom

Dejstva NATO-zemalja u Evropi ukazuju da se taj savez priprema za oružani sukob s Rusijom, koja pokazuje svijetu interes da spriječi neposredan sukob, uključujući i pokazivanje svojih vojnih sposobnosti³⁷. Zapadne zemlje, naprotiv, nastoje da obezbjeđe svoju prednost: povećavaju broj vojnika na granici s Rusijom, izvode vježbe, poboljšavaju logističke pravce za kretanje vojske i opreme. Planovi odbrane koje razvija NATO su slični ranijim iz Hladnog rata. Ruski narod mora biti spreman za širu mobilizaciju za rat u naredne 3-4 godine, koji Zapad priprema protiv nje³⁸. Evropa tvrdi da će do 2028. ili 2029. biti spremna za rat. Rusija ima dovoljno dobrovoljaca za vojnu operaciju u Ukrajini, ali mora planirati budućnost zbog sve većih vojnih priprema NATO i njegove podrške ukrajinskim nacistima.

Planovi odbrane koje razvija NATO su slični ranijim iz Hladnog rata.

NATO je novi fašistički Trojni pakt, daleko veća prijetnja opstanku čovječanstva nego što je bio Trojni pakt 1940-ih. To je pokazalo i poništavanje prvog kruga

37 <https://news.mail.ru/politics/64157985/?from=swap&swap=3>

38 <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/upozorenje-2028-krece-novi-veliki-rat-17-1-2025>

časopis za društvena/politička pitanja

predsjedničkih izbora u Rumuniji, kojoj je NATO namijenio ulogu poluge za prijetnju Rusiji i vođenje hibridnog rata u Ukrajini. Poseban zadatak imaju vazdušne vojne baze u Deveselu sa sistemom Aegis Ashore, kao glavna potpora ratnim operacijama u Ukrajini i baza „Mihail Kogalniceanu“ u Konstanci u izgradnji, najveća baza NATO u Evropi. Rumunija je postala najbliži cilj za ruske rakete Orešnik i druge. Rumuni nemaju nijedan razlog da ginu za NATO-fašiste. Zato su glasali za Đorđeskua, koji je dobio najviše glasova u prvom krugu predsjedničkih izbora. Najveće izrugivanje demokratiji je poništenje tih izbora, koje je učinio Ustavni sud Rumunije, navodno zato što je imao podršku na internet-mreži Tik-Tok. Ono je još jedan čavao koji je zabio Zapad u kovčeg svoje gnjile imperije. Svijet je 1930-ih, ne preduzimajući ništa, posmatrao uspon Hitlerovih nacista na vlast i jačanje Trojnog pakta. Rumunija bi ga trebala probuditi, treba stvoriti novi Narodni front u Evropi i svijetu, spriječiti NATO da izazove svjetski rat. Taj fašistički vojni savez mora biti raspušten ili uništen. NATO će biti razoružan u slučaju sukoba s Rusijom i Kinom³⁹. U konvencionalnom sukobu s njima iscrpio bi zalihe projektila svih vrsta i brzo izgubio desetine velikih ratnih brodova i stotine najboljih aviona.

NATO je novi fašistički Trojni pakt.

NATO postaje korporacija, sa svojom bankom

Sukob u Ukrajini u kom učestvuje NATO je dodatno opteretio budžete država tog saveza. One ne ispunjavaju obavezu o ulaganju najmanje 2% BDP u vojne budžete, što ga je prinudilo, da ne bi ostao bez novca, da pokrene osnivanje svoje banke. S najavom iz SAD da će se obavezno izdvajanje za vojsku podići sa 2 na 4 ili 5% BDP, NATO prerasta u korporaciju.

NATO je nakon Hladnog rata korišten kao sredstvo OUN za provođenje mirovnih operacija i nametanje mira, najviše 1990-ih, u vrijeme razbijanja SFR Jugoslavije. Pod vodstvom SAD je radio šta je htio dok se nije pojavio na zapadnoj granici Rusije. Sukob u Ukrajini je pokazao njegove slabosti, posebno u logistici i vođenju borbe na kopnu. Ta 2 problema su se ispoljila prvenstveno zato što SAD nisu vidjele sebe kao njegovog ne-

Sukob u Ukrajini u kom učestvuje NATO je dodatno opteretio budžete država tog saveza.

³⁹ <http://fakti.org/oruzje/srajver-ako-se-sudari-sa-rusijom-i-kinom-nato-ce-biti-demitarizovan>

posrednog učesnika. SAD ubjeđuju evropske saveznike da ulažu više u vojske i osposobe ih da „štite“ Evropu. Očekuju da evropske

NATO je nakon Hladnog rata korišten kao sredstvo OUN za provođenje mirovnih operacija i namećanje mira.

države prvenstveno povećaju proizvodnju streljiva, oklopnih i borbenih vozila, složenih borbenih sistema i ostalog. Zato pokušavaju da pokrenu kompanije i firme koje imaju vojne programe ili hoće da ih razvijaju za njihove potrebe. Politički

ki i vojni komitet NATO su usvojili odluke da tim firmama daju novčane podsticaje ili nepovratne kredite da bi ušle u taj program. Prije toga su utvrdili listu opreme koja nedostaje. Prema njoj grupišu te kompanije i daju im mogućnost da se opredijele za vojne programe. Presudna je njihova sposobnost da obezbijede traženu kakvoću naoružanja i vojne opreme. Izdvajace još veća sredstva da pripreme Njemačku, Poljsku i srednju Evropu za novi rat, koji pripremaju.

NATO-banka će biti dio plaćanja saveza, posebno njegovog evropskog dijela, uz naknade iz nacionalnih budžeta. Dobar dio tog novca bi se izdvajao za zajedničke potrebe NATO, za opremu i podsticanje privrednih preduzeća za vojnu proizvodnju. NATO-banka bi mogla i pozajmljivati novac za dopunu nacionalnih budžeta za izdvajanje za NATO. Osigurala bi i dio novca za ulaganje u nove tehnologije. Očekuju da će to ojačati vojnu industriju.

Sekretar NATO Rute je upozorio zemlje EU da će za 4-5 godina morati učiti ruski ako za vojne potrebe ne budu izdvajale znatno više od sadašnjih 2% BDP⁴⁰. To bi im bila dobra prilika da nadoknade propušteno – da steknu obrazovanje i kulturu, koji im strašno nedostaju. Ocijenio je da Ukrajina ne može da pregovara s Rusijom sa stanovišta sile, da je za rješenje sukoba potrebna povećana pomoć Zapada da bi promijenila stanje na ratištu. A Tramp vjeruje da je nemoguće riješiti sukob u Ukrajini bez pregovora s Rusijom. Smatra da se ne može „protjerati“ s bivših dijelova Ukrajine.

NATO-banka će biti dio plaćanja saveza, posebno njegovog evropskog dijela, uz naknade iz nacionalnih budžeta.

‘Neutralna’ Švajcarska i NATO

U augustu 2024., Federalni savjet navodno ‘neutralne’ Švajcarske, kao što je bila i u Drugom svjetskom ratu, je odlučio da zemlja učestvuje u

40 <http://fakti.org/nato/rute-zemljama-eu-povecavajte-vojne-izdatke-inace-cemo-za-4-5-godina-morati-da-ucimo-ruski>

programu EU „Vojna mobilnost“⁴¹. Tvrde da je njeno učešće u tom projektu u skladu s načelom neutralnosti, jer ne povlači nikakve zakonske ili stvarne obaveze za zajedničku odbranu. Države članice EU su 13. januara 2025. odlučile da upute službeni poziv Bernu. Švajcarska će biti jedan od učesnika u programu pojednostavljenja, brzog i nesmetanog kretanja vojne opreme, jedinica i imovine preko državnih granica. „Vojni Šengen“ već uključuje zemlje koje nisu članice EU (SAD, Kanada, Britanija i Norveška). One su uključene u projekt stalne strukturirane saradnje (PESCO), čiji je cilj produbljivanje vojne saradnje država EU, osim neutralne Malte, i zemalja NATO. Poduhvat EU za vojnu mobilnost djeluje kao šengenski okvir za oružane snage. Omogućava vojsci država članova da brže i uspješnije odgovore na krize na svojim vanjskim granicama ili van njih, za operacije EU i NATO, u kratkom roku i velikim razmjerama. Švajcarska se namjerava pridružiti i projektu Cyber Ranges Federation, koji vodi Estonija od 2021., da bi poboljšala obuku svojih oružanih snaga. Ta 2 projekta - Cyber Ranges Federation i Vojna mobilnost - navodno daju priliku da se proširi međunarodna saradnja oružanih snaga, na taj način ojačaju vojne mogućnosti Švajcarske i njen doprinos sigurnosti Evrope. Za sada Švajcarska ne namjerava da sudjeluje u drugim projektima stalne saradnje, ali ne isključuje takvu mogućnost u budućnosti.

Tramp vjeruje da je nemoguće riješiti sukob u Ukrajini bez pregovora s Rusijom.

DOGE - čistka lopova u saveznoj vladi SAD

SAD, kao i svaka druga zemlja, uz 3 uobičajene izabrane, ima i neizabranu, četvrtu, neustavnu granu vlasti, činovnike, koji na mnogo načina imaju više vlasti od bilo kog izabranog predstavnika.

Jedna od glavnih poruka Trumpove izborne borbe je bilo stvaranje nove agencije koja će se baviti uštedama federalne vlade, što bi povećalo njenu djelatnost i brzinu odgovora na svjetske izazove. Ubrzo nakon preuzimanja Bijele kuće, Tramp je, kao što je obećao, imenovao Ilona Maska i njegovo Odjeljenje za državnu djelatnost ((Depar-

U augustu 2024., Federalni savjet navodno 'neutralne' Švajcarske, kao što je bila i u Drugom svjetskom ratu, je odlučio da zemlja učestvuje u programu EU „Vojna mobilnost“.

41 <https://ru.euronews.com/my-europe/2025/01/14/neutral-switzerland-to-join-eu-military-mobility-project?dicbo=v2-59K8adl>

ment of Government Efficiency, DOGE) za istragu javne potrošnje u Vladi i njenim agencijama, da bi pronašli nepotrebne izdatke,

Bez smanjenja federalnog budžeta SAD idu ka stečaju (bankrotu), imaju manjak od 2 triliona (2 hiljade milijardi) dolara.

uravnotežili budžet i smanjili javni dug države⁴². DOGE je pokrenulo rezove u javnoj potrošnji, što je dovelo do zamrzavanja plaćanja, znatnog smanjenja rashoda i otpuštanja federalnih radnika.

Bez smanjenja federalnog budžeta SAD idu ka stečaju (bankrotu), imaju manjak od 2 triliona (2 hiljade milijardi) dolara⁴³. DOGE je službeno osnovano prvog dana drugog Trampovog mandata izvršnom uredbom, koja naređuje i da se dosadašnja agencija za digitalna pitanja United States Digital Service preimenuje u United States DOGE Service. Ona, kao dio izvršne vlasti i ureda predsjednika, pravno postaje krovna organizacija DOGE, namijenjena pružanju digitalnih usluga organima vlasti. DOGE je privremena organizacija, koja nema status vladine agencije ili ministarstva, jer za to treba odluka Kongresa.

Trump je 12. februara potpisao izvršnu naredbu kojom zahtijeva od vladinih agencija da sarađuju s DOGE⁴⁴. Otkriveno je strahovito mnogo lopovluka u bezbrojnim vladinim ugovorima vrijednim milijarde dolara. SAD moraju imati sistem koji služi interesima ljudi, to je smisao demokratije, tvrdi Mask. Broj federalnih radnika će biti smanjen, a zapošljavanje na ključnim dužnostima ograničeno.

Mask ima zadatak da smanji budžetske troškove. Tramp mu je dao rok da do 4. jula 2026., 250. godišnjice Dana nezavisnosti SAD, podnese izvještaj. Zadatak agencije je da za narednih godinu i po dana ukine nepotrebno trošenje novca iz saveznog budžeta i otpusti veliki broj ljudi iz raznih odjeljenja, službi i agencija savezne uprave.

Dan nakon osnivanja DOGE, na Internetu se pojavila stranica odjeljenja na adresi DOGE.gov: na crnoj podlozi, je postavljen

Mask ima zadatak da smanji budžetske troškove.

logotip dogecoina, mema kriptovalute koju go-dinama podržava Mask, s naznakom da je služ-

42 <https://www.liberal.hr/muskov-doge-vec-ustedio-amerikancima-oko-milijardu-dolara-dnevno-938>

43 <https://avaz.ba/vijesti/globus/939697/vivek-ramasvami-sa-ilonom-maskom-zeligasiti-fbi-evo-sta-ce-im-trebati-da-bi-uspjeli>

44 <https://vfokuse.mail.ru/article/ilon-mask-prishel-na-vstrechu-s-trampom-vovalnyy-kabinet-s-synom-64838470/>

beni stranici vlade SAD i sloganom agencije: „Ljudi su glasali za velike reforme“.

Potrošnja Federalne vlade SAD: Kako uštedjeti 2 triliona dolara

Bajdenova uprava je potrošila 6,7 triliona dolara u posljednjoj budžetskoj godini.

Bajdenova uprava je potrošila 6,7 triliona dolara u posljednjoj budžetskoj godini⁴⁵. Mask tvrdi da se može uštedjeti najmanje 2 triliona. Vlada SAD troši previše, strani dug je dostigao 36,6 triliona dolara i dalje ubrzano raste. Ona je najveći poslodavac u zemlji, sa 2 miliona zaposlenih. Da bi se budžet smanjio za 2 triliona dolara treba ih otpustiti $\frac{3}{4}$, 1,5 miliona. Po Maskovom planu, vlada treba da svede oko 400 agencija na 99. On ima iskustvo: otpustio je polovinu - 3.700 od 7.500 radnika Twittera, kada je preuzeo web stranicu 2022., radi smanjenja troškova.

Potrošnja Federalne vlade je podijeljena u 3 grupe: obavezna, diskrecijska i neto plaćanja kamata. SAD su u 2024-oj potrošile 62% budžeta od 6,7 triliona dolara na obavezne programe: socijalno osiguranje i Medicare (zdravstveno osiguranje za umirovljenike), koje je Tramp obećao da neće smanjivati. Šta ostaje za rezanje? Diskrecijska potrošnja čini 28% budžeta. SAD su 2022. potrošile 271 milijardu dolara na lične troškove, DOGE bi ukidanjem $\frac{3}{4}$ državnih poslova uštedilo 200 milijardi godišnje - desetinu od 2 triliona, za koliko treba smanjiti budžet.

U 2024-oj su najviše potrošili: socijalno osiguranje 1,46 triliona dolara, zdravstvo 912 milijardi, Medicare 874 milijarde, Pentagon 842. Ukinuto je Ministarstvo obrazovanja, koje je prepušteno državama. Zatvaranje tog Ministarstva (238 milijardi dolara), IRS (12 milijardi dolara) znatno rasterećuje budžet. Smanjenje pomoći Ukrajini bi uštedilo oko 175 milijardi dolara, koliko je odobrio Kongres za 3 godine, od početka ruske vojne operacije u njoj.

Vojni budžet SAD

Tramp je počeo da siječe unutrašnji temelj SAD - potkupljivost. Najavio je provjeru potrošnje Pentagona, u kom je potpuno ozakonjena. Grupa admirala naručuje još jedan nosač aviona, koji su potpuno beskorisni, ali brodograditelji dokazuju da

Mask tvrdi da se može uštedjeti najmanje 2 triliona.

⁴⁵ <https://balkans.aljazeera.net teme/2024/11/29/potrosnja-americke-administracije-kako-ustedjeti-2-000-milijardi-dolara>

je zemlja bez njih osuđena na propast. Admirali nakon završetka vojne službe dobijaju dobro plaćena mjesta u savjetu direktora brodograđevinske kompanije; potkupljivanja nema, nema dokaza.

Tramp je počeo da siječe unutrašnji temelj SAD – potkupljivost.

Trećina sredstava namijenjenih za Avganistan je ukradena. Održavanje oko 800 vojnih baza SAD u inostranstvu guta astronomske iznose. Namjena baza se nije mijenjala od 17-18. stoljeća: u njima su držani oružje i streljivo za slučaj pobune mjesnog stanovništva. Tu bi stiglo nekoliko galija kolonijalnih pukova. Sada je to potpuno nestalo. U bazi SAD blizu Seula služi 40 hiljada vojnika. Cijena njenog održavanja je rijeka novca s gigantskim mitom. Tramp je podigao ruku na to gnijezdo razvrata. Desetine hiljada generala, admirala i drugih oficira su istog trena naoštrili zube na neustrašivog Don Kihota. Podigao je ruku i na CIA, FBI i cijelu obavještajnu zajednicu SAD, obećao da će ih pretresti.

Program F-35 Joint Strike Fighter, najskuplji u istoriji SAD, je od 2001-ve koštao više od 2 triliona dolara, još nije završen i ima tehničkih problema koji ga dovode u pitanje, ali Kongres hoće da kupi 76 tih aviona, više nego što je Pentagon tražio u budžetu za 2025-tu, jer time osigurava radna mjesta za građane iz svojih država, čime dobija njihovu podršku na izborima. Gubici i troškovi se i ne pominju.

U 2022-oj Ministarstvo odbrane je potrošilo 415 milijardi dolara na vanjske ugovore, više nego sve druge vladine agencije zajedno. Pentagon je otvorena kasa za privatne preduzetnike: za 10 godina 2008/18. najmanje 380 dužnosnika Ministarstva odbrane je otišlo u lobiste, članove odbora ili su postali savjetnici tokom dvije godine nakon što su ga napustili. To je mito, koje im omogućava da žive na vojnom budžetu. Proteklih 16 godina Mask je dobio skoro 20 milijardi dolara od saveznih ugovora, od kojih 5 milijardi iz Ministarstva odbrane. Da li će se DOGE pozabaviti i tim?

Ministarstvo odbrane SAD (Pentagon) troši skoro polovinu

Održavanje oko 800 vojnih baza SAD u inostranstvu guta astronomske iznose.

diskrecijske potrošnje koja nije prošla provjeru posljednjih 7 godina. U 2024-oj je imalo budžet od 842 milijarde dolara, najveći u istoriji. Povećanje od 2023. na 2024-tu od 37 milijardi je veće

od programa za prehranu djece (30 milijardi) i budžeta NASA (25 milijardi). Budžet SAD za odbranu je najveći u svijetu, veći nego sljedećih 9 zemalja zajedno (Kina, Rusija, Indija, Saudijska Arabija,

Britanija, Njemačka, Ukrajina, Francuska, Japan). Kao i vlada, Ministarstvo daje veliki novac na besmislena istraživanja, ulaganja i nabavke! SAD imaju treću vojsku u svijetu od 1,3 miliona vojnika, iza Kine (2,3 miliona) i Indije (1,4 miliona), četvrta je Sjeverna Koreja sa 1,2 i peta Rusija sa 1,1 miliona vojnika. Glavni dio budžeta ide ne održavanje vojnih baza u 160 zemalja širom svijeta. Mogućnosti smanjenja vojnog budžeta su ogromne, ali da li je država spremna na to, uprkos opasnosti od stečaja?

Ministarstvo odbrane SAD (Pentagon) troši skoro polovinu diskrecijske potrošnje koja nije prošla provjeru posljednjih 7 godina.

Procjenjuje se da je duboka država, koja ima svoju vojsku, baze i svo naoružanje, iz državnog budžeta proteklih godina ukrala oko 4 triliona dolara. Teroristički 'napad' 11. septembra 2001-ve je izveden, između ostalog, i zato da se sakrije ta krađa. Ako dođe do građanskog rata u SAD, u njemu će se sudariti dvije vojske koje se odavno pripremaju za međusobni obračun. Poraz demokrata na izborima 2024-te nije i njihova predaja, naprotiv. Američka vojska je, kao i društvo, duboko podijeljena. U njoj postoji snažna fašistička struja, ali i snage koje su protiv tog zla. Američki rasizam nije iskorijenjen, on je živ i nakon zvaničnog ukidanja, kako u društvu, tako i u oružanim snagama – u vojsci, policiji i tajnim službama, čitavoj obavještajnoj zajednici, koju čini blizu 20 službi, sa oko milion ljudi.

'Nezavisni' mediji

Rad DOGE je izazvao pobunu u medijima, po staroj narodnoj „Ne laje pas radi sela, već radi sebe“ - dobar dio novca poreskih obveznika je išao privatnim i 'nezavisnim' medijima u SAD i drugim zemljama širom svijeta. Među primaocima su bili Reuters, New York Times, Politico, Associated Press, BBC i mnoge druge medijske kuće. Mediji su 'poludjeli' jer će morati naći način da prežive na tržištu od vlastitog rada – poštenog izvještavanja, a ne propagande mafijaških poslova i politike.

Za samo desetak dana rada, Maskov tim je otkrio velike rupe kroz koje je godinama curio novac, uštedjevši oko milijardu dolara dnevno. Tramp, Mask i timovi DOGE tvrde da su za samo mjesec dana uštedili 105 milijardi dolara.

Procjenjuje se da je duboka država, koja ima svoju vojsku, baze i svo naoružanje, iz državnog budžeta proteklih godina ukrala oko 4 triliona dolara.

Neki od rezova su raskid: - 78 ugovora s privatnim kompanijama (DEI, Non-Performing, Media i Consulting i drugim),

Za samo desetak dana rada, Maskov tim je otkrio velike rupe kroz koje je godinama curio novac, uštedjevši oko milijardu dolara dnevno.

uz uštedu 110 miliona dolara mjesečno; - 68 ugovora o savjetovanju (u GSA, DHS i Ministarstvu obrazovanja), s uštedom oko 100 miliona dolara mjesečno.

Afere se sustiže⁴⁶. DOGE je otkrilo da je Uprava za mala preduzeća za samo dvije godine 2020-21. izdala 3.095 zajmova 333 miliona dolara zajmoprimcima starijim od 115 godina - „mrtvim dušama“, pokojnicima, koji su vođeni u bazi podataka socijalnog osiguranja. Kredit od 36 hiljada dolara je odobren osobi od 157 godina.

To su samo primjeri, ima i ludosti na koje je rasipan novac. Cilj DOGE je ušteda 3 milijarde dnevno, što je više od trilion dolara godišnje - polovina budžetskog manjka.

Trampova vlada planira da smanji Državni sekretarijat i donkle izmijeni njegove nadležnosti. Ostaviće mu da se bavi zaključivanjem vladinih sporazuma, bezbjednošću SAD i podsticanjem stranih ulaganja u zemlji. Vlada je zatražila od poslanstava da se pripreme za smanjenje broja radnika, jer je predsjednik odlučio da preispita diplomatski kor⁴⁷. Od nekih poslanstava je zatraženo da razmotre smanjenje američkog i mjesnog osoblja za desetinu. Poslanstva zapošljavaju i diplomate, ali većina osoblja je iz zemlje domaćina. Tramp je naložio državnom sekretaru Rubiju da preuredi spoljnu službu da bi obezbjedio vjernu i uspješnu primjenu svog spoljnopoličkog programa.

Maskove uštede otkrivaju dugo čuvane tajne SAD.⁴⁸ Otvaranje brojnih desetljećima zapečaćenih dokumenata, naročito o tokovima novca za različite 'nedostajuće projekte', prijeti da značajno ugrozi rad obavještajne zajednice. Nakon što je DOGE počeo

Tramp, Mask i timovi DOGE tvrde da su za samo mjesec dana uštedili 105 milijardi dolara.

istraživanje federalnih agencija, ministar odbrane Hegset je naredio obustavu kiber-rada protiv Rusije.

46 <http://fakti.org/alter-america/u-sjedinenim-drzavama-za-dve-godine-pokojnicima-odobrili-333-miliona-dolara-kredita>

47 <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/novi-trampov-udar-ovog-puta-na-ambasade-14-2-2025>

48 <https://balkans.aljazeera.net teme/2025/3/12/muskove-ustede-otkrivaju-dugo-cuvane-tajne-sad-a>

DOGE je već predmet brojnih osuda i republikanaca i demokrata u Kongresu i Senatu, i tužbi državnih službenika koji su ostali bez posla. U nekim federalnim agencijama su ukinuta čitava odjeljenja, a FBI i drugim je naređeno spajanja mjesnih ureda na ravni velikih gradova i saveznih država.

Maskove uštede otkrivaju dugo čuvane tajne SAD.

Veliki problem je što je Mask od osnivanja zahtijevao da DOGE ima nadležnost nad cijelim federalnim budžetom, i nad finansiranjem tajnih programa Pentagona i agencija kao CIA, FBI i NSA. I ranije je postojao nadzor trošenja sredstava u bezbjednosnim agencijama SAD, to su činile unutrašnje službe ili Ministarstvo finansija, a u veoma rijetkim slučajevima Federalne rezerve (FED). Sva trošenja za spoljne poslove obavještajne zajednice, i posebne - „crni budžet“ (black budget) su vođena kao dio člana 50. Zakona o ratnim i obavještajnim djelatnostima, posebno njegovog seta propisa 3094, koji navodi da se zbog nacionalne bezbjednosti SAD ne moraju objavljivati. Rad DOGE je već doveo do brojnih promjena u Pentagonu, FBI i NSA, a u „nedodirljivoj“ CIA 11 agenata je ostalo bez posla.

Otvaranje brojnih desetljećima zapečaćenih dokumenata, naročito o tokovima novca za različite „nedostajuće projekte“ (unacknowledged project) i federalne službenike koji su na njima radili, prijeti da značajno ugrozi rad obavještajne zajednice i živote agenata u inostranstvu i njihovih saradnika. U posljednje vrijeme je pojačan rad agenata u inostranstvu drugih zemalja, koji pokušavaju da vrbuju bivše američke, naročito one koji su imali ovlaštenja za rad sa povjerljivim podacima ili su radili u velikim sistemima za obradu državnih podataka. Najinteresantniji su bivši radnici Vlade SAD, koji su imali SCI i SAP ovlaštenja, podnivo „državne tajne“ (top secret), koji su vezani za tajne projekte.

DOGE je predmet brojnih osuda i republikanaca i demokrata u Kongresu i Senatu, i tužbi državnih službenika koji su ostali bez posla. Demokratska stranka osuđuje rad Maska ocenjujući da je nezakonit, jer on nema izborni mandat za to Odjeljenje, niti je zvanično član vlade.

Otvaranje brojnih desetljećima zapečaćenih dokumenata, naročito o tokovima novca za različite 'nedostajuće projekte', prijeti da značajno ugrozi rad obavještajne zajednice.

Čime se bavila agencija USAID?

Demokratska stranka osuđuje rad Maska ocenjujući da je nezakonit, jer on nema izborni mandat za to Odjeljenje, niti je zvanično član vlade.

Agencija Sjedinjenih Država za međunarodni razvoj (United States Agency for International Development, USAID) je navodno 'nezavisna' agencija vlade SAD odgovorna prvenstveno za usmjeravanje pomoći za razvoj stranih država, s godišnjim budžetom od preko 50 milijardi dolara⁴⁹. To je jedna od najvećih agencija za 'pomoć' u svijetu, čini više od polovine ukupne 'pomoći' SAD drugim zemljama.

Kongres SAD je 1961. usvojio Zakon o stranoj pomoći, koji je reorganizovao programe pomoći stranim zemljama i naložio stvaranje agencije koja će upravljati ekonomskom pomoći. USAID je kasnije osnovan izvršnom naredbom Kenedija, kojom je ujedinjeno nekoliko postojećih organizacija i programa pomoći u okviru jedne agencije. Kongres odobrava programe USAID u Zakonu o stranoj pomoći, koji dopunjava kroz uputstva u godišnjim zakonima o izdvajanju sredstava i drugim zakonima. Kao zvanični dio vanjske politike SAD, USAID djeluje pod vodstvom predsjednika, državnog sekretara i Savjeta za nacionalnu bezbjednost u više od 100 zemalja, prvenstveno u Africi, Aziji, Latinskoj Americi, na Bliskom Istoku i u Istočnoj Evropi. Decentralizovana mreža odjeljenja USAID širom svijeta se oslanja na upravljanje programima vlade SAD u zemljama s niskim prihodima u različite svrhe.

Budžetski rashodi SAD na rad USAID 2016-24. iznose 335 milijardi dolara⁵⁰. To su izdvajanja u posljednjoj predsjedničkoj godini Obame, prvom mandatu Trampa i mandatu Bajdena. Pod Obamom je USAID 2016. dobio 50,3 milijarde dolara, pod Bajdenom od 37,4 do 50 milijardi godišnje, a pod Trampom po 25,5 do 26,7 milijardi. USAID je plaćao ogroman broj liberalnih NVO, o čemu su odlučivali u Demokratskoj stranci.

Ta zloćudna organizacija je razotkrivena Trampovim ukazom o obustavi njenog rada na 90 dana. Samo mali dio rada USAID je zvanično objavljen (podrška LGBTQ+ pokretu i zelenom programu, kućovina i nadzor medija, nametanje takozvanih

Budžetski rashodi SAD na rad USAID 2016-24. iznose 335 milijardi dolara.

49 https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Agency_for_International_Development

50 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/usa-id-od-2016-te-do-kraja-bajdenovog-mandata-ima-na-raspolaganju-335-milijardi-dolara>

‘demokratskih vrijednosti’ širom svijeta). Takva potrošnja, prema republikancima, je ne samo rasipna, već i štetna. Trampov tim vidi USAID kao neuspješnu agenciju, sa malim učinkom.

Razgradnja dosadašnjeg USAID je kraj jednog od oruđa meke moći liberalnih globalista SAD.

Razgradnja dosadašnjeg USAID je kraj jednog od oruđa meke moći liberalnih globalista SAD. Ne radi se o potpunom zatvaranju, već privremenom obustavljanju i preispitivanju rada agencije. Doći će do smjene njenog vodstva i djelimično ideološkog usmjerenja, ali ona će ostati pod upravom države i nastaviti da radi. Vlast se neće lišiti dodatnog oruđa da utiče na izbore u zemlji i nadzire, ruši i postavlja vlasti drugih zemalja. Pravi ciljevi „meke moći“ nisu objavljeni, jer će ostati isti, a više se ostvarivati novim sredstvima (porezi, carine, sankcije). Ta agencija je bila paravan CIA. Bavila se pripremom i organizovanjem državnih prevrata u zemljama širom svijeta, plaćanjem projekata i programa za obuku aktivista, posmatrača izbora i novinara. Ukrajina, Gruzija, Moldavija, Armenija, Kirgistan, Kuba, Nikaragva, Venecuela – je daleko od potpune liste zemalja koje su dobile ‘pomoć’ u borbi za ‘demokratiju’. USAID je dala 5 milijardi dolara da bi podstakla nemire u Ukrajini 2013/14-te. Plaćala je istraživanje biološkog oružja, uključujući virus covid-19, koji je, prema raznim procjenama, ubio 10 do 20 miliona ljudi⁵¹. USAID je plaćala proizvodnju heroina u Avganistanu, koja je uvećana 50 puta za vrijeme američke okupacije te zemlje. Spisak njenih zločina je jako dug.

USAID je plaćala i brojne nevladine organizacije, medije i novinare. Od kada je Tramp najavio zamrzavanje pomoći SAD stranim zemljama, USAID je u haosu: njegova veb stranica je nedostupna, „Iks“ nalog suspendovan, sjedište agencije zatvoreno, a zaposlenima rečeno da ostanu kući. Mask je nazvao „kriminalnom organizacijom“, koju treba ugasiti. Tramp je zamrznuo milijarde dolara u projektima pomoći. Programi USAID podržavaju ‘nezavisne medije’ u više od 30 zemalja. Ukidanje sredstava, koja je Bajdenova vlada davala širom svijeta, je izazvalo brojne probleme u njihovom radu. Medijske kuće i novinari su pali u haotičnu neizvjesnost. Prema izvještaju USAID, agencija je 2023. plaćala obuku i

USAID je plaćala i brojne nevladine organizacije, medije i novinare.

51 <https://zimo.dnevnik.hr/clanak/koliko-je-zapravo-ljudi-umrlo-od-covid-19-ni-znanstvenici-se-ne-mogu-dogovoriti---758965.html>

podršku za 6.200 novinara, pomogla 707 nedržavnih novinskih kuća i podržala 279 organizacija građanskog društva posvećenih jačanju 'nezavisnih' medija, uključujući 9 od 10 medijskih kuća u

Programi USAID podržavaju 'nezavisne medije' u više od 30 zemalja.

Ukrajini. Holivudske zvijezde su skupo naplaćivale svoje „humanitarno djelovanje“, USAID im je davao milione da idu u Kijev. Budžet za pomoć za 2025. je uključivao 268 miliona dolara, koje je Kongres izdvojio za podršku „nezavisnim medijima i slobodnom protoku informacija“.

Na podsticaj Maska, rad USAID je obustavljen 3. februara odlukom Predsjednika SAD. Tramp je imenovao državnog sekretara Rubija za vršioca dužnosti šefa agencije. Početkom februara je potvrdio da će je ukinuti. Njen rad je doveden u pitanje nakon što je donesena odluka da se privremeno stavi pod nadležnost Državnog sekretarijata, da bi se smanjio broj zaposlenih u njoj, a njen rad i troškovi uskladili s politikom „Amerika na prvom mjestu“. USAID vodi „gomila radikalnih ludaka“, tvrdi Tramp, koje će izbaciti iz nje prije nego što se donese odluka o njenoj budućnosti. Podmićivanje je bilo na neviđenoj ravni; način na koji je novac potrošen, veliki dio na prevaru, je potpuno mutan. SAD, nakon provjere, zatvaraju 83% USAID⁵². Agencija je trošila desetine milijardi dolara godišnje na programe koji ne služe interesima zemlje. Njen ostatak će biti pripojen Državnom sekretarijatu SAD i pretvoren u njegovo odjeljenje.

Radi se o značajnoj promjeni spoljne politike SAD, jer je USAID desetljećima bila osnova njihove „meke moći“. Tramp je naredio skoro potpuno obustavljanje sve strane pomoći, a Mask, direktor DOGE, najavio gašenje USAID - oruđa obojenih revolucija i propagande jevrejsko-hazarske mafije.

Trampovi saradnici su se zauzeli i za zatvaranje „Glasa Amerike“ i „Radija Slobodna Evropa“, državnih medija koji se, trošeći milijardu dolara godišnje, bore za nikome potrebne zastarjele ideje krajnje ljevice⁵³. Niko ih više ne sluša - oni, kao i svi ludaci, pričaju sami sa sobom.

Na podsticaj Maska, rad USAID je obustavljen 3. februara odlukom Predsjednika SAD.

Mask je noćna mora činovnika, kradljivaca državnog novca i demokrata, koji čvrsto drže

52 <https://news.mail.ru/politics/65212101/>

53 <https://sputnikportal.rs/20250209/ricard-grenel-americi-nisu-potrebni-mediji-koje-placa-drzava-1182463113.html>

budžet⁵⁴. U čistku Ministarstva finansija, FBI, Ministarstva pravde i drugih ustanova je uključeno više od 20 mjesnih šefova FBI, 30 federalnih tužilaca i znatan broj službenika Ministarstva finansija. Uz progon predsjednika Trampa, djelovali su kao organi sile za hazarsku mafiju (HM) da ubije hiljade patriota. Čim ona ostane bez svojih njuškala iz FBI i Ministarstva pravde, više neće imati zaštitu. DOGE je uspjelo izvršiti provjeru Ministarstva finansija i USAID, ali uprkos tome što je utvrdilo veliki broj slučajeva nenamjernog trošenja javnih sredstava i uštedilo milijarde dolara, Masku nije dozvoljeno da ih potpuno uzdrma zbog očajničkog otpora demokrata, koji stvaraju pravne prepreke. Sud je ograničio pristup radnicima DOGE ključnim sistemima plaćanja i ugovora Ministarstva finansija i zabranio otpuštanje radnika USAID do 14. februara. Kongres i štampa pokušavaju da naprave pometnju. Ma kako demokrati stavljali klipove u Maskove točkove, ministarstva će se suočiti s velikim čistkama. U pravnim bitkama će pobijediti republikanci, većina u Vrhovnom sudu su konzervativci. Trampovi protivnici su saglasni da, ako već ne mogu zaustaviti DOGE, da mu otežaju rad - dok slučajevi stignu do Vrhovnog suda, imaće vremena da očiste svoje repove. Tek potom će budžete preuzeti drugi ljudi.

Mask je noćna mora činovnika, kradljivaca državnog novca i demokrata, koji čvrsto drže budžet.

Trampova vlada je zamrzнула sredstva Nacionalnog fonda za demokratiju (NED), koji ne može da plati radnike i ispuni svoje novčane obaveze⁵⁵. Osnovan 1983-će, NED je zvanično neprofitna organizacija, koja daje grantove za podršku demokratiji širom svijeta. Zapravo je uticao na političke borbe, preuzeo tajne poslove koje je ranije vodila CIA, posebno rušenje stranih vlada. Provodio je „obojene revolucije“ u Gruziji i Kirgistanu i plaćao opozicione grupe u Bjelorusiji, Srbiji i Egiptu. NED podržava godišnje više od hiljadu projekata nevladinih grupa u inostranstvu, koje se navodno bore za „demokratske ciljeve“ u više od 90 zemalja⁵⁶. Dao je NVO u Srbiji 2016-21. 5 miliona dolara za razne projekte. NED je pun mita. Kao i USAID, treba da odgovora Kongresu.

Trampova vlada je zamrzнула sredstva Nacionalnog fonda za demokratiju (NED), koji ne može da plati radnike i ispuni svoje novčane obaveze.

54 <https://vizitnlo.ru/kak-prodvi-gayutsya-chistki-v-amerikanskoj-byurokratii/>

55 https://sputnikportal.rs/20250213/sok-u-americi-tramp-zamrzava-sva-sredstva-nacionalnog-fonda-za-demokratiju-1182631221.html?rcmd_alg=collaboration2

56 <https://sputnikportal.rs/20250203/ned-je-prepun-korupcije-mask-udario-na-jos-jednu-organizaciju-koja-finansira-nvo-i-u-srbiji-1182225851.html>

Zdravstvo

Senat je potvrdio izbor Roberta Kenedija-mlađeg za ministra zdravlja i socijalnih službi.⁵⁷ Republikanski senatori su prihvatili njegov program, uz slogan „Učinimo Ameriku ponovo zdravom“. Očekuju smanjenje troškova zdravstvene zaštite i poboljšanje zdravlja građana. Stanovnici SAD kupuju 70% svjetskih farmaceutskih proizvoda. Na zdravstvo troše 2-3 puta više od drugih zemalja, a imaju najbolesnije stanovništvo u svijetu.

Objavljen je spisak političara koji su primali novac od farmaceutskih kompanija. Kenedi ih optužuje da ih podmićuju i drže za gušu. Mask je objavio da je neprijateljstvo s kojim je Kenedi istupio na saslušanju u Senatu bilo srazmjerno iznosu novca koji su senatori dobili od farmaceutskih kompanija: mito se kreće od 200 hiljada do skoro 2 miliona dolara, koliko je primio Berni Sanders.

Imenovanje Kenedija za sekretara za zdravstvo i ljudske usluge je pobjeda zdravog razuma⁵⁸. Nikada nije bio blizak republikancima, ali Tramp okuplja stručne i časne ljude, ne osvrćući se na stranačku pripadnost. SAD su se prije njegovog imenovanja povukle iz SZO, čime su se oslobodile velikog broja obaveza u oblasti medicine i farmakologije. Kenedi godinama razotkriva gnojna tkiva svjetskog sistema farmakologije i 'zdravstva'.

Čime se bavi Svjetska zdravstvena organizacija (SZO, WHO)?

U vrijeme pandemije virusa kovid-19, Kenedi je otkrio vezu Faučija, medicinskog savjetnika Bajdena, i farmaceutskih kompanija. Fauči je suvlasnik patenta za vakcinu Moderna. Kenedi je poslao Bajdenu otvoreno pismo sa podacima iz Sistema za prijavu pobočnih posljedica vakcine (VAERS). Ukazao je na korijen problema: podmićivanje je počelo 1986-te. Tada je donesen Zakon

Imenovanje Kenedija za sekretara za zdravstvo i ljudske usluge je pobjeda zdravog razuma.

o vakcinama, koji je potpuno oslobodio sve proizvođače vakcina od odgovornosti. Razotkrio je vezu između Faučija, Gejtsa i SZO. Fauči se, 2000-te u Sijetlu, udružio s Gejtsom na uspostavljanju programa Desetljeće vakcina. Program je službeno usvojila SZO

⁵⁷ <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/robert-f-kenedi-mladi-novi-ministar-zdravlja-sad-13-2-2025>

⁵⁸ https://tsargrad.tv/slovo/po-zavetam-kennedi-von-iz-voza_1155623

2011-te. Glavni korisnici su kompanije povezane s Gejtsom. Ukazao je na cenzuru u američkom dijelu interneta. Koristili su izraz „dezinformacije o vakcini“ da uklone sva mišljenja nesaglasna sa zvaničnom politikom vlade i farmaceutskih kompanija. Cenzuru su provodili vladini zvaničnici u dosluhu s Gejtsom, Larijem Elisonom, Markom

Čime se bavi Svjetska zdravstvena organizacija (SZO, WHO)?

Zuckerbergom i Sergejem Brinom. Kenedi je razotkrio rad Pentagona u Ukrajini: biolaboratorije, koje stvaraju biološko oružje. Ono koristi sve vrste nove sintetičke biologije i tehnike genetskog inženjeringa. Govorio je o stvarnoj kakvoći na brzinu proizvedenih vakcina protiv virusa kovid: tvorci vakcine Moderna su u trci za dobiti propustili njeno ispitivanje na životinjama. Upozorio je da su sve vodeće kompanije za vakcine (Moderna, Glaxo, Sanofi, Pfizer, Merck) osuđeni serijski kriminalci. U posljednjih 10 godina su platili 35 milijardi dolara krivičnih i novčanih kazni za laganje doktorima, prevaru, krivotvorenje nauke, namjerno ubijanje građana SAD. Govorio je o konzervansu za vakcinu timerosal koji sadrži živu, zapanjujućim naučnim dokazima koji povezuju oštećenje mozga s njim. Upotrebu droge je nazvao holokaustom za SAD: autizam je uništio živote više od 20 miliona djece i njihovih porodica. Dobro organizovano, takozvano „javno mnjenje“ je izvršilo takav pritisak na protivnike da je Robert De Niro 2016-te bio primoran da otkáže projekciju filma o posljedicama vakcinacije „VAXXED“ („Odvakcinisani“, „Vakcinisani“) na svom festivalu Tribeca. Timerosal je, ipak, povučen iz prometa u SAD. Objavio je rezultate istraživanja, po kom su djeca koja su primila vakcine koje je nametnula SZO imala 1135% (12,35 puta) veću opasnost od autizma nego koja nisu. U SAD je 2004-23., za 20 godina, broj dijagnostikovanih autističara porastao s jednog od 166 djece na jedno od 36. Prekomjerna smrtnost, štetno dejstvo i zagađenost DNK zahtijevaju neodložno istraživanje. Skoro 80% slučajeva autizma u SAD je izazvano vakcinama. U Rusiji je za samo 5 godina, 2018-23., broj djece-invalida s dijagnozom „rani autizam“ porastao za 80%. Kenedi je razotkrio medicinski rasizam: uz ostalo, divljačko istraživanje sifilisa na crncima Alabame („Projekat Tuskegee“). Kada su naučnici otkrili da herbicid atrazin uzrokuje hemijsku kastraciju kod nekih vrsta žaba, Kenedi je zaključio da mnogi problemi kod djece, posebno dječaka, uključujući veći dio seksualne disforije, u

U vrijeme pandemije virusa kovid-19, Kenedi je otkrio vezu Faučija, medicinskog savjetnika Bajdena, i farmaceutskih kompanija.

velikoj mjeri mogu biti izazvani hemijskim uticajem. Povezao je napredak farmakologije s širenjem „kolumbina“: djeca su oduvijek imala pristup oružju, ali nikada u istoriji nisu dolazila u školu

Kenedi je razotkrio medicinski razizam.

i pucala u svoje drugove iz razreda. To se počelo događati s pojavom prozaka i sličnih lijekova.

Postoje dvije grupe zainteresovanih, koje koriste isto sredstvo. Prva je farmaceutska i donekle medicinska industrija. S njima zarađuju novac. Prodaja lijekova je mnogo isplativija od prodaje narkotika – veća je marža, a manja opasnost. Elita industrije su kompanije Big Pharma, koje uglavnom nadziru pripadnici druge grupe. Druga grupa je Rimski klub i druge elitne grupe „lijevih intelektualaca“. U navodnoj brizi za planetu, bore se protiv izmišljene prenaseljenosti. Nisu odustali od plana smanjenja stanovništva na milijardu ljudi, po kom treba smaći 7, od 8 milijardi, koliko sada živi na Zemlji. Za to koriste mnogo načina: od izazivanja oružanih sukoba do farmakološkog upropaštavanja stanovništva.

Obe grupe koriste isto sredstvo – SZO, koja nameće svoja načela i pravila svim državama, njenim članovima. Rusija je, usljed takozvane pandemije, slijedila preporuke SZO, i izgubila 830 hiljada ljudi. Bjelorusija (sa 16 puta manjim stanovništvom, 146 prema 9 miliona)) je odbila naređenja i izgubila 7 hiljada ljudi, 120 puta manje.

Primjer SAD pokazuje da se nije teško rastati od čudovišne hobotnice - dovoljno je odsjeći pipke koji drže Rusiju. SSSR se 10. februara 1949. povukao iz nedavno stvorene SZO. Samo te godine bi morao platiti oko 400 hiljada dolara za izdržavanje engleskih i američkih činovnika, koji ničim nisu doprinosili zdravstvenoj zaštiti. Istovremeno, sovjetsko zdravstvo je bilo čvrsto: 1950. je umrlo 1,75 miliona ljudi, 1956. 1,51 milion (najmanje u poratnoj istoriji), a stanovništvo je u istom razdoblju porasla za 19 miliona ljudi.

Primjer SAD pokazuje da se nije teško rastati od čudovišne hobotnice - dovoljno je odsjeći pipke koji drže Rusiju.

Hruščov je 1956. vratio SSSR u SZO. Smrtnost je neko vrijeme ostala niska, a zatim počela rasti: sa 7,6 promila 1956. do više od 10 1979. i dalje. Istovremeno, izdržavanje stranih službenika je svake godine postajalo sve skuplje. U 2024. Rusija je

uplatila više od 32 miliona dolara u budžet SZO.

To je mali dio plaćanja. Puni budžet u 2024. je iznosio 6,915 milijardi dolara, a glavni dio, 4,96 milijardi, čine takozvani dobrovoljni prilozi, 1,15 milijardi obavezni doprinosi, 460 miliona „projektno finansiranje“ (ulaganja).

Hruščov je 1956. vratio SSSR u SZO.

Najveći doprinos su davale SAD, koje su do januara obezbjeđivale skoro 15% budžeta i potpuno podržavale program rada SZO. Sljedeća 2 davaoca su postavila taj program. Drugo mjesto drži Fond Bil i Melinda Gejts, usko povezan s kompanijom Big Pharma, sa 13%. Treće, partnerstvo GAVI Alijanse, koje se bori za vakcinaciju djece u siromašnim zemljama. Nesiromašno partnerstvo čini 10% budžeta SZO. Evropska komisija daje 8%, Svjetska banka 5,4%, Njemačka 3,7%. Ko plati, naručuje muziku. Nakon povlačenja SAD, Fond Gejts i GAVI će, zajedno s evropskim liberalima, u potpunosti diktirati politiku SZO. Ta agencija OUN je stvorena za širenje hemijskih proizvoda Big Pharma, koji mijenjaju zdravlje stanovništva u pravcu potrebnom naručiocima: čedomorstvo i pandemije.

SZO je 1975-te, pod pritiskom brojnih zemalja, uvela homoseksualnost u MKB-9 kao psihoseksualni poremećaj pod šifrom 302.0. Čim je SSSR oslabio, ta norma je isključena 1990-te. Nakon toga je uslijedio talas „normalnosti“, koji je učinio sodomiju prihvatljivim, blagim izuzetkom od norme. Zvanična ruska uprava se drži tog stava. Skoro je odobrila usvajanje MKB-11, koji ozakonjuje pedofiliju i transseksualizam, sa bolesti su prebačeni u „stanja“. Taj tok je zaustavljen, ali borba nije završena.

Glavni strateški zadatak ruske države je očuvanje i povećanje naroda. Ali dok Rusija ostaje u SZO, pridržava se njenih standarda i zahtjeva, ne može očuvati ljude i njihovo zdravlje – duhovno, reproduktivno i drugo. Treba se povući iz SZO i utvrditi ko je protiv toga: plaćeni lobisti SZO, naivčine koje neće da budu „gore od Evrope“ ili izdajnici otadžbine. U svakom slučaju, neprijatelje treba kazniti na odgovarajući način.

Rokfeleri su izazvali rak. Uspjeh njegovog liječenja metodama Rokfelera je manji od 3%, hemoterapija u preko 97% slučajeva ubija ljude. Više od 95% svih karcinoma su metaboličke bolesti mitohondrija, nemaju veze s genima. Povezani su s okolinom, kao hemizacija hrane. Brzo raste broj oboljelih od raka u svim staro-

SZO je 1975-te, pod pritiskom brojnih zemalja, uvela homoseksualnost u MKB-9 kao psihoseksualni poremećaj pod šifrom 302.0.

snim grupama⁵⁹. Uzrok je vakcina mRNK američke farmaceutske kompanije Pfizer, koja „guši imuni sistem“. Nakon vakcinacije, rak se, u većini slučajeva, razvija veoma brzo, jer tijelo ne može da

Glavni strateški zadatak ruske države je očuvanje i povećanje naroda. se bori protiv njega. Takve slučajeve mnogi naučnici i ljekari-specijalisti nazivaju turbo-rakom.

Ista grupa satanističke hazarske mafije je pokušala da iskoristi SZO da pretvori planetu u ogromni koncentracioni logor, koristeći svoj dogovor o pandemiji. U sjedištu SZO u Ženevi, je panika, gube tlo pod nogama. Čine sve da se spase, jer se Tramp zalaže da je SAD i druge zemlje napuste. SZO puca, sve više zemalja počinje da se koleba. Bil Gejts, koji obezbjeđuje više od 80% sredstava SZO, je u junu 2019. prijavio patent Best System 060606, 11. septembra 2019. pustio COVID-19 putem EcoHealth, pa u martu 2020. objavio patent 060606. Taj patent na „znak zvijeri“ postoji da bi pratio „sve vakcinisane ljude u svijetu koji su povezani na ‘internet stvari’ putem kvantne veze impulsnih mikrotalasnih frekvencija na 2,4 gigaherca ili više sa mobilnih tornjeva i satelita neposredno do grafenskog oksida pohranjenog u masnim tkivima.“ To nije učinjeno samo zato da otkrivaju i prate ljude, već i da ih ubijaju. Dr Fauči i Gejts su zarazili svijet HIV-om i rakom. Virus majmuna SV40, koji se pojavio 1951-55., sada se, nakon 75 godina, nalazi u kovid-vakcini. Korporativni propagandni mediji koriste zastrašujuće laži da bi prevarom natjerali ljude da uzimaju te otrovne vakcine. U najnovijoj, ABC News koristi fotografiju Mumbaija 2022. da bi saopštio „izbijanje malih boginja“ u Teksasu 2025-te. Ništa ne govori o podvali kao lažne fotografije u glavnim vijestima.

Stečaj SAD

Rokfeleri su izazvali rak.

Tramp je, nošen talasom narodnog gnjeva protiv mafije „duboke države“, počeo srazmjerno lagan posao progona prestupnika iz nje⁶⁰. Potom dolazi najteži dio posla: pregovaranje o stečaju korporacije SAD.

Trampov poziv na uvođenje carina za doslovno cijeli svijet je očaj. Vlasti SAD ne djeluju sa stanovišta snage, već iz straha. Od

59 <http://fakti.org/rossia/puskov-u-sad-i-britaniji-naglo-raste-broj-obolelih-od-rakakriva-vakcina-pfizer>

60 <https://vizitno.ru/bendzhamin-fulford-03-02-2025-poslednie-novosti/>

časopis za društvena/politička pitanja

2017. su uvele carine od 60% na uvoz iz Kine, porez 100% na kineske električne automobile. Kini su nametnule desetine izvoznih ograničenja, često koristeći prisilu protiv svojih 'saveznika' da bi ih natjerale da ih slijede. Dodale su hiljade kineskih kompanija na listu pravnih lica SAD sa svim vrstama izmišljenih opravdanja u nadi da će poremetiti njihovo poslovanje.

Tramp je, nošen talasom narodnog gnjeva protiv mafije „duboke države“, počeo srazmjerno lagan posao progona prestupnika iz nje.

Tramp ponovo diže buku oko uvođenja carina od 100% na uvoz iz Kine. Ide dalje, prijeteci napadom na Panamu i Grenland da bi suzbio Kinu. FBI je pokrenuo zloglasnu „Kinesku inicijativu“ radi progona kineskih naučnika koji rade u SAD, što je rezultiralo uništenjem života mnogih naučnika i istraživača, mada nije pokrenut nijedan krivični postupak protiv njih.

SAD odišu strahom: Kina ima trgovinski višak trilion dolara, a SAD toliki manjak. Manjak SAD u razmjeni roba s Meksikom je povećan sa 106 milijardi dolara 2019. na 161 2023., jer je on u velikoj mjeri zamijenio Kinu kao izvor jeftinog namještaja, tekstila i računara - Kinezi su odgovorili na carine preseljenjem u druge zemlje. Manjak s Kanadom je porastao sa 31 milijarde 2019. na 72 2023., uglavnom zbog ogromnog uvoza energije iz nje. Petina nafte iz Kanade ide u rafinerije, tako da će, kada se uvoz prekine, zalihe benzina u SAD pasti, a građani će plaćati benzin više.

SAD i većina zapadnih zemalja su bankrotirale jer nemaju agencije za planiranje kao Kina. Njihovim ekonomijama upravljaju ljudi koji ih uništavaju. Ako nadnacionalne kompanije ne budu nacionalizovane, pitanje je vremena kada će SAD postati drugorazredna zemlja.

Carine koje je Tramp objavio protiv Kanade, Kine i Meksika su bile samo prvi korak; prijeti da će ih uvesti i protiv EU i stopostotne protiv BRIKS, ali ne može sakriti da gubi. Ekonomija SAD čini 16% svjetskog BDP, nadmašena je petostruko, sa 84:16. Uz to, ukupni dug SAD (svi vanjski i unutrašnji dugovi) iznosi skoro 250 triliona dolara. To znači da Tramp neće moći uključiti Kanadu i Meksiko u sastav postojećih SAD. Moraće ih raspustiti i pristati na stvaranje nove zemlje. Očekuje se da će ove godine u SAD doći do stečaja, građanskih nemira i rata.

Dolazi najteži dio posla: pregovaranja o stečaju korporacije SAD.

Odbor Federalnih rezervi se mora nacionalizovati zajedno sa svim drugim centralnim bankama ako SAD hoće da izbjegnu

Odbor Federalnih rezervi se mora nacionalizovati zajedno sa svim drugim centralnim bankama ako SAD hoće da izbjegnu stečaj.

stečaj. U tom je bit pravog rata. Kompanija SAD, korporativna država bi bila proglašena bankrotom i zamijenjena nečim novim. Vrijeme je da SAD pokažu svijetu svoje zlato, ali vjerovatno je da će Trampova vlada sakriti loše vijesti. Pitanje je da li se u Fort Noksu nalazi zlato koje je drugostepeno, ali moguće nepostojanje ili mali dio od 8,5 hiljada tona dovodi do pada povjerenja u SAD i dolar.

Po kursu od 2920 dolara, svo zlato koje službeno drže centralne banke se procjenjuje na 3 triliona dolara. Samo Microsoft ima tržišnu vrijednost od 3 triliona dolara. Vrijednost jedne kompanije može biti jednaka ukupnim zlatnim zalihama centralne banke zato što su dionice jako precijenjene, a izuzetno niska cijena zlata. Cijena zlata tek počinje još jedan veliki, ubrzani rast.

Tramp je najavio da će SAD ići naprijed sa „strateškom rezervom kriptovalute“ (XRP, SOL, ADA, Bitcoin, ETH i druge), ali mora je obezbjediti korpom prave robe.

Još jedan znak stanja finansijskog svijeta je rijetka 'greška': Citigroup je pokušao da kreditirati račun klijenta sa 280 dolara, ali je to učinio sa 81 trilion dolara. To vjerovatno nije bila greška, već neka vrsta velike operacije pranja novca; trebalo im je da se pojavi na računaru na nekoliko sekundi da bi mogli skuvati nekoliko lažnih knjiga.

Uoči stečaja, Tramp se udružio s Rusijom protiv vlasnika FRS, EU i njihove igracke Zelenskog, kojima je objavio rat. Tvrdi da je EU stvorena da pravi štetu SAD. Putin je, u znak podrške Trampu, najavio da je Rusija otvorena za saradnju sa SAD u oblasti rijetkih minerala, kojih ima po cijeloj zemlji, mnogo više nego Ukrajina. Za njihovo korištenje trebaju velika ulaganja, pa je

Vrijeme je da SAD pokažu svijetu svoje zlato, ali vjerovatno je da će Trampova vlada sakriti loše vijesti.

pozvao privatne kompanije da to čine. Na savez SAD i Rusije ukazuje i vijest da u Vašingtonu planiraju da budu posrednik u prevozu ruskog gasa u Njemačku gasovodom Sjeverni tok 2, o čemu tajno pregovaraju u Švajcarskoj više mjeseci.

Državni dug i budžetski manjak SAD rastu nesmanjenom brzinom⁶¹. Budžetski novac se i dalje troši „ne zna se na šta sve“.

Mask već nekoliko mjeseci upozorava na predstojeći stečaj SAD zbog „gigantskog nacionalnog duga“. Samo kamate na dug su veće od vojnog budžeta, što ubrzava inflaciju. Tokom 5 mjeseci, budžetski manjak je porastao 38,5% u odnosu na prethodnu fiskalnu godinu i dostigao 1,147 triliona dolara. Veći je nego u vrijeme pandemije virusa kovid-19. I otplata javnog duga je najveća u istoriji: 480 milijardi za 5 mjeseci, a 1,17 triliona godišnje. Najveće stavke rashoda za oktobar-februar su bile: zdravstvo, odbrana i otplaćivanje duga. Stanje je izuzetno loše i ubrzano se pogoršava. Potrošnju treba odmah smanjiti za najmanje 2 triliona, zahtijeva Mask.

Državni dug i budžetski manjak
SAD rastu nesmanjenom brzinom

Neizvjesna budućnost SAD

SAD bi mogle ponoviti sudbinu Austro-ugarske, Njemačke, Osmanske, Ruske imperije i SSSR. One su bjelosvjetska ‘država’, skrpljena od ljudi svih rasa, nacija i vjera iz cijelog svijeta. Mit o ljudima koji su se naseljavali u potrazi za slobodom je laž, njih je interesovala pljačka. Indijance su pobili, oteli njihovu zemlju, a sada, nakon osvajanja Amerike, ta ‘politika’ se prelijeva na cijeli svijet. Rasističko-nacistička ideologije, bila ona liberalna ili konzervativna, im treba da pravdaju svoje zločine. Navodno, postoje niže rase i narodi, koje je ne samo dozvoljeno, već i neophodno uništavati, da se ne bi previše razmnožavali. Anglosaksonci su prava, viša rasa, dostojna da hoda po Zemlji i upravlja svijetom. Razlika je u tome što su liberali-globalisti htjeli da unište i SAD kao državu i stvore planetarnu imperiju pod vlašću Jevreja-cionista, a konzervativci, zapadni hrišćani (katolici i protestanti) hoće da je ojačaju i tako zadrže kormilo svijeta u njenim rukama. Katolički imperijalizam nije nikuda nestao. Ako ostvare svoj plan, SAD će postati najveća država u svijetu, i, na čelu anglosaksonskog svijeta, zajedno s Britanijom, Australijom i Novim Zelandom, vladati njim. Maskov nacistički pozdrav je opomena da treba biti oprezan i sa novim vlastima u SAD. Amerikanci ubijaju i otimaju gdje

Budžetski novac se i dalje troši „ne zna se na šta sve“.

61 <http://fakti.org/alter-america/tramp-i-mask-u-problemu-drzavni-dug-i-budžetski-deficit-sad-rastu-nesmanjenom-brzinom>

šta stignu. Posebno su im interesantne najbogatije zemlje: energeti, rude i druga dobra. Zato napadaju Rusiju. Ona je prebogata svim što postoji na Zemlji. Od Ukrajine, već teško iscrpljene

Katolički imperijalizam nije nikuda nestao.

11-godišnjim bahanalijama banderovaca-nacista i 3-godišnjim ratom, traže rijetke minerale. Iran, druge muslimanske zemlje i Venecuela su žrtve zbog nafte i gasa. I tako redom. Cijeli svijet tjeraju da kroz nerazumno visoke carine zakrpi rupe u njihovom budžetu i izvuče ih iz duboke jame, koju su sami sebi iskopali svojim nepočinstvima. I najpovršniji uvid u stanje američkog društva i države pokazuje koliko je rovitá 'jedina supersila' u svijetu. Neograničeni individualizam, bez i najmanjeg uvažavanja interesa posebnih zajednica (porodica, naselje, narod) i opšteg, zajedničkog interesa cijelog društva i države, bez njihove dinamičke ravnoteže, je doveo SAD i cijeli Zapad na ivicu propasti te civilizacije.

Rovita metropola imperije Pax Americana

Prema istraživanju tv-kanala Fox News 10-13. januara 2025-te na 900 ispitanika iz cijele zemlje, 57% Amerikanaca je bilo nezadovoljno rezultatima mandata Bajdena, a 42% zadovoljno⁶². Ocjena Bajdena je znatno niža nego Klintonu (1993-97), Obamu (2009-13-17) i Trampu (2017-21), čiji je učinak odobrilo 47% građana. Najgore je ocijenjen Buš-mlađi (34%).

Tramp je na društvenoj mreži Truth Social nazvao potpunom propašću Bajdenovo predsjedništvo zbog širenja nasilja i terorizma u zemlji⁶³. Po njemu, Bajden je najgori predsjednik u historiji SAD. To što su on i njegova grupa „nasilnika“, koji se miješaju u izbore uradili zemlji „neće se uskoro zaboraviti“. Bajdenova politika doseljavanja je učinila islamski terorizam i druge oblike nasilja teškim problemom.

Ne treba precjenjivati unutrašnju snagu SAD⁶⁴. Sve savezne države mrze Vašington, kom se pokoravaju dok ih obezbjeđuje na račun svijeta. Čim saznaju da je ostao bez zlatnih zaliha, razbježaće se. Teksas i druge države se interesuju za preuzimanje svog

Amerikanci ubijaju i otimaju gdje šta stignu.

⁶² <https://news.mail.ru/politics/64473855/>

⁶³ <https://news.mail.ru/incident/64313844/>

⁶⁴ <https://vizitno.ru/vnutrennyaya-ustojchivost-ssha-silno-preuvelichena/>

dijela zlata u Fort Noksu. Najmanje 6-7 (Pensilvanija, Marilend, Ajova ...), znajući vrijednost praznog papirnog dolara, kuju metalne zlatne i srebrne novčanice.

Svaka država ima Nacionalnu gardu, svoje oružane snage, koje imaju helikoptere, oklopna vozila i drugu opremu. Uz nju, postoje patriotske paravojne oružane jedinice, stotine hiljada ljudi, koje u kampovima obučavaju vojni veterani. Uvjerenje o vojsci sposobnoj da jednim potezom slomi separatiste potiče iz nepoznavanja stanja u njoj. Vojska je iznutra podijeljena rasnom netrpeljivošću.

Tramp plaši od SAD zavisne Kanadu, Meksiko, Panamu, Evropu - slabu Dansku, kojoj je zaprijetio da će joj oduzeti Grenland, pokušava da uplaši Kinu trgovinskim ratom. Obavjestio je izmoždenu Ukrajinu da će dobijati pomoć za uzvratnu isporuku rijetkih minerala SAD, da ubuduće može računati samo na Evropu, kojoj preko Maska lomi kičmu - Njemačku.

2 miliona oboljelih će biti uklonjeni iz industrije trgovine drogom i dobro uhodanih korupcijskih šema, uz 8-mjesečnu novčanu naknadu. Ti ljudi neće oprostiti Trampu što im je uništio živote. Sve te ustanove su se spojile u jedan organizam s vojnom industrijom SAD: mito se može uništiti samo zajedno s državom. Ali, Tramp to ne vidi, razmeće se, jer je glumac-šoumen. Zna da mu je ostalo malo od života, njegov predsjednički mandat mogu prekinuti drugim metkom, koji ga neće pogoditi u uho. Imaće vremena samo da ubrza propast EU, koja zapada u ludilo, i okači truli leš Ukrajine oko njenog vrata. To će stvoriti izgled velesile, koje se svi boje.

Otrovnica koja proždire samu sebe - oligarhijska 'elita' protiv naroda

Bajden je Trampu ostavio upropašteno društvo i privredu⁶⁵. Državni dug je povećan za trilione dolara, zemlju su preplavili ilegalni došljaci, a cijene nafte naglo rastu. Tramp se suočio s nizom unutrašnjih problema gomilanih desetljećima, koje je uveliko

Svaka država ima Nacionalnu gardu, svoje oružane snage, koje imaju helikoptere, oklopna vozila i drugu opremu.

Tramp plaši od SAD zavisne Kanadu, Meksiko, Panamu, Evropu - slabu Dansku, kojoj je zaprijetio da će joj oduzeti Grenland, pokušava da uplaši Kinu trgovinskim ratom.

⁶⁵ <http://fakti.org/alter-america/vens-bajden-trampu-ostavlja-katastrofu-ne-samo-na-granici-nego-i-u-ekonomiji>

stvorila Bajdenova vlada Demokratske stranke⁶⁶. Obećao je da će ih riješiti pod sloganom MAGA.

Bajden je Trampu ostavio upropašeno društvo i privredu.

Glavni su: 1) Preveliki dug. Državni dug je premašio 36,6 triliona dolara. To uključuje manjak saveznog budžeta i stalni manjak u spoljnoj trgovini. Dug je naličje statusa supersile, koji sadrži prevelike troškove, za koje će se međusobno boriti lobisti, korporacije i činovnici. Trampova vlada će smanjiti mnoge budžetske izdatke da bi usporila rast duga. U trgovini će pojačati pritisak na EU, početi novi niz trgovinskih ratova s Kinom, uz uvođenje carina i sankcija; 2) Navala ilegalnih došljaka, čiji je broj porastao za više od 7 miliona tokom predsjedništva Bajdena 2021-25. Ima ih do 14 miliona. Vlasti Teksasa su nastavile izgradnju zida na granici s Meksikom. Iseljavanje ilegalnih došljaka će stvoriti probleme vlastima na svim ravnilima, od mjesne do savezne. Demokratske države će se suprotstaviti politici republikanaca iz Vašingtona, ali ilegalni došljaci će biti vraćeni u svoje zemlje, jer je to bio glavni stav Trampovog izbornog programa; 3) Gubitak poslovne konkurentnosti. Godinama su vođe američkih kompanija davali prvenstvo rastu kapitalizacije i isplatama dividendi dioničarima. Da bi se to postiglo, novac je ulagan u sve osim u razvoj i rast proizvodne kulture. Izvan uskih dijelova – AI sa NVIDIA Corporation – SAD su prestale da zauzimaju vodeći položaj u svijetu, gubeći u nadmetanju s Kinom, koja je ojačala svoj položaj u visokotehnološkim dijelovima privrede; 4) Slabljenje borbene sposobnosti vojske. Pentagon je iscrpio svoje zalihe oružja, koje je u ogromnim količinama prebačeno u Ukrajinu i Izrael. Vojna industrija SAD je uveliko propala, jer je brinula o novčanoj dobiti, a ne o svojoj sposobnosti da proizvodi jeftine sisteme naoružanja i streljiva u potrebnim količinama. Demokratska stranka je slabila vojsku nametanjem „tolerantno-inkluzivnog“ programa. Uprkos pokušaju da istakne svoju tehnologiju, vojska SAD nije najbolja. Trampova vlada će se pozabaviti njenim preustrojtstvom; 5) Podijeljeno društvo. Trampovoj pobjedi je znatno doprinijelo ugnjetavanje stare većine, koje su provodile razne manjine (polne, rasne), krajnji feminizam i drugi pokreti. Nasuprot njima, tim MAGA će braniti staru porodicu, ali nasljeđe liberalnog progra-

Tramp se suočio s nizom unutrašnjih problema gomilanih desetljećima, koje je uveliko stvorila Bajdenova vlada Demokratske stranke.

⁶⁶ <https://vizitno.ru/s-kakimi-problemami-stolknetsya-tramp-vnutri-svoej-strany/>
časopis za društvena/politička pitanja

ma će i dalje trovati društvo. Još 2021. polovina demokrata i republikanaca je bila protiv uspostavljanja međusobnih porodičnih veza, preko brakova. Prevažilaženje raskola je težak izazov; 6) Dotrajala infrastruktura. Prosječna starost električnih mreža je blizu 70 godina. 24 od 30 najvećih aerodroma su dostigli svoje mogućnosti. Od 614 hiljada mostova, 200 hiljada je staro 50 i više godina, za popravke treba 123 milijarde dolara. 15,5 hiljada brana zahtijeva održavanje i popravku. 43% puteva je u lošem ili osrednjem stanju, za njihovu popravku treba više od 836 milijardi dolara. U narednih 25 godina treba uložiti 271 milijardu dolara u sisteme za prečišćavanje otpadnih voda i izgraditi postrojenja za 532 zajednice; 7) Nesposobno činovništvo, koje ne zadovoljava razvojne potrebe zemlje. U vrijeme vrhunca BLM pokreta, uz podršku Demokratske stranke, u nekim gradovima je raspuštena policija, što je dovelo do ogromnog rasta prestupa. Požare u Kaliforniji nije imao ko da ugasi zbog masovnog smanjenja osoblja i slanja vatrogasne opreme u Ukrajinu.

Uprkos pokušaju da istakne svoju tehnologiju, vojska SAD nije najbolja.

Ministarstvu poljoprivrede SAD je naređeno da ukloni izraz „klimatske promjene“ sa svojih web-stranica, što znači da se povlači priča o nedostatku hrane zbog njih.

Stanje ukazuje da je vlastima, koje se navodno bore za „nacionalne interese“, narod posljednja rupa na svirali, interesuje ih dobit stečena na sve načine, uz korištenje vojne sile raspoređene širom svijeta. Slom vojne moći SAD je glavni uslov oslobođenja od njihove neokolonijalne politike.

Požar u Kaliforniji: „Duboka država“ uništava dokaze

Los Anđeles se pretvara u pepeo u požaru vijeka⁶⁷. Gore kuće magnata, poznatih ličnosti i političara-demokrata, čije je istorijsko nasljeđe davno postala Kalifornija. Gradonačelnik Los Anđelesa i guverner Kalifornije su proteklih godina uništili sistem zaštite od požara u oblasti. Grad je zapaljen na više mjesta istovremeno⁶⁸. Šta spaljuju u središtu otpora Trampu?

Trampovoj pobjedi je znatno doprinijelo ugnjetavanje stare većine, koje su provodile razne manjine.

67 <https://vizitno.ru/vechernie-novosti-vokrug-vojny-na-ukraine-pozhar-v-kalifornii-i-zachem-mirovaya-zakulisa-sozdayot-super-gosudarstvo-anglosaksov/>

68 https://news-z.info/zachem-podozhgli-los-andzheles-glubinnoe-gosudarstvo-unichtozhaet-uliki/?utm_source=push&utm_medium=0&utm_campaign=aga

Požari na širem području grada su izbili 7. januara na 3 mjesta u roku od 12 sati. Istovremeno, razorni udari vjetra su 7. januara dostizali 100 km na sat. I nedostatak vode u hidrantima

Los Anđeles se pretvara u pepeo u požaru vijeka.

tjera na razmišljanje. Vlast nije napravila rezervoare i rastjerala je vatrogasce. Može se pretpostaviti sabotaža vlasti, koja je podmetnula požar i nema namjeru da ga gasi.

Šta bi se moglo skrivati u podrumima raskošnih kuća? Svakako, tajne koje će istraživati Trampova uprava da bi uništila „duboku državu“. Radi se o djelima pedofilije, polnog nasilja nad obespravljenim ilegalnim došljacima, prodaji njihovih organa, obrednim ubistvima, a i radu na izmišljanju djela protiv Trampa, pokušajima vojnog udara.

Razjedinjene Američke Države - slom SAD

Slom SAD je neizbježan, što duže bude odlagan njegove posljedice će biti teže po cijeli svijet⁶⁹. Veoma je važno kako će se prema njemu postaviti Rusija, Kina, Iran i druge zemlje. Kraha se ne može izbjeći. SSSR se raspao neočekivano, uz najmanje nasilje, ali SAD mogu povući cijeli svijet za sobom ako izazovu veliki rat. Stanje u SAD je slično posljednjim godinama SSSR, prolaze kroz dugo razdoblje zastoja i propadanja. Tramp vjeruje da može spasiti imperiju SAD, ali samo će dovesti do daljeg propadanja. SAD su krenule putem SSSR. Nestanak najveće države u svijetu, koja je gradila komunističko društvo, je počeo odvajanjem 'nezadovoljnih' republika, u čemu su prednjačili Pribaltik i Ukrajina. Treba pažljivo proučiti tok događaja 1980-ih i početkom 1990-ih da bi se s nekom vjerovatnoćom mogao predvidjeti njihov razvoj u SAD. Potiskivanje neoliberalnih globalista s vlasti će neminovno dovesti u pitanje i sam opstanak države koja je pokušala da stvori taj svjetski poredak. Unutrašnje suprotnosti koje su dovele konzervativce na vlast, katolike umjesto cionista, će razoriti saveznu državu, a možda i njene pojedine članice.

Slom SAD je neizbježan, što duže bude odlagan njegove posljedice će biti teže po cijeli svijet.

Od njih 50 oko polovine ne želi da i dalje živi u saveznoj državi. I u pojedinim državama postoje jake nesaglasnosti kakvo društvo treba stvarati. Posebno pitanje je jug SAD, naseljen „obojenim“

69 <http://fakti.org/alter-america/dzatra-kolaps-sad-je-neizbezan-sto-duze-bude-odlagan-posledice-ce-biti-teze>

(Afroamerikanci-crcni, Latinosi, Azijati), kojih ima više od 100 miliona. „Bijeli“ rasizam ih čini krajnje nezadovoljnim njihovim položajem u društvu i državi.

U Kaliforniji potpisuju predlog za odvajanje od SAD

Kalifornija je počela da prikuplja potpise za odvajanje od SAD, odgovarajuća peticija je zvanično registrovana⁷⁰. Ako bude usvojen, predlog će biti dat na glasanje 2028-me. Biračima će biti postavljeno pitanje: da li Kalifornija treba da se odvoji od SAD i postane slobodna i nezavisna zemlja. Da bi se dao na referendum potreban je 546.651 potpis birača, 5% ukupnog broja na izboru za guvernera u novembru 2022. Narednih 180 dana od datuma odobrenja predloga, njegov pokretač Markus Evans mora prikupiti potpise i predati ih do 22. jula. Odvajanje od SAD će biti izglasano ako najmanje polovina birača učestvuje na referendumu, a najmanje 55% glasa za odvajanje. To će se smatrati izglasavanjem „nepovjerenja SAD“ i izrazom volje naroda Kalifornije da postane nezavisna država. I ako većina bude glasala za izlazak iz SAD, moraće biti sazvana posebna komisija, koja će procijeniti predlog sa Calexit i njegove posljedice. Državni sekretar Kalifornije Širli Veber je podržala Calexit. Komisija će imati zadatak da se izjasni o održivosti Kalifornije kao nezavisne države.

Unutrašnje suprotnosti koje su dovele konzervativce na vlast, katolike umjesto cionista, će razoriti saveznu državu, a možda i njene pojedine članice.

Protivnapad satanističke duboke države

Vojni helikopter Black Hawk, koji se 30. januara sudario s avionom American Airlines u kom su bila 64 putnika u blizini aerodroma Regan u Vašingtonu, a potom pao u rijeku Potomak, je bio upravo napustio poslanstvo Saudijske Arabije. U njemu je bio Trampov dvojnjak, koji je istupao na posebno opasnim skupovima po život predsjednika. Pretpostavlja se da je ubijen nakon što je od Saudijaca tražio trilion dolara za „produžetak rada vlade“.

Tramp je sutradan letio u EU, nakon što su političke stranke u Belgiji postigle sporazum o stvaranju desničarske vlade pod vodstvom pred-

Kalifornija je počela da prikuplja potpise za odvajanje od SAD, odgovarajuća peticija je zvanično registrovana.

⁷⁰ <http://fakti.org/alter-america/u-kaliforniji-pocelo-potpisivanje-inicijative-za-otcepljenje-od-sjedinjjenih-drzava>

sjednika Nove flamanske alijanse (N-VA) Vevera. Na redu je dugo očekivana čistka „duboke države“ u Evropi, gdje se nalazi sjedište globalista „Svjetskog ekonomskog foruma“ u Davosu. Ruši se nji-

Očekuje se razotkrivanje elitnih pedofilskih mreža ucjene.

hova kuća od karata, što opisuju kao „kratkoročni pritisak“, dok pada njihov Novi svjetski poredak.

Očekuje se razotkrivanje elitnih pedofilskih mreža ucjene. Zaustavljanje pedofilije je teško zato što je skoro svaka osoba na vrhu zapadnih vlasti uključena u nju. Politička elita Britanije ispovijeda okultnu vjeru, koja uključuje žrtvovanje djece i korištenje njihove krvi. Ti satanistički obredi su javna tajna u Vestminsteru, čine dio posvećenja za pridošlice kojima su cilj vlast i bogatstvo. Niko se nije mogao približiti vrhu zapadne vlasti ako nije učestvovao u takvim obredima. Svi oni su ucijenjeni video snimcima i drugim materijalima da bespogovorno rade ono što im se kaže.

Posljednja bitka sa satanistima će se odigrati u Rusiji i SAD. To će biti nastavak operacije protiv kulta sekte Habad-Ljubavič, koji u Rusiji vodi rabin Berl Lazar. Ljubavički rebe - rabina Menahem Mendel Šnerson (1902-94), sedmi vođa kulta, koga sljedbenici smatraju svojim Mesijom, je pozivao na istrebljenje drugih naroda.

Zelenski je, tražeći zaštitu svjedoka, otkrio koliko su miliona dolara ukrajinski nacisti predali američkim političarima kao mito: Džo Bajden 92, Mič MekKonel 89, Nensi Pelosi 86, Čak Šumer 66, Lindzi Grejem 82, Mit Romni 71, DŽon Kornin 41, Adam Šif 62, Dan Krenšo 20, Elizabet Čejni 77, Kevin MekKarti 42, Džejmi Raskin 38, Majk Pens 61, Greg Pens 17, Rik Skot 63, Hakem DŽefris 74, Ihan Omar 33, Elizabet Voren 42.

Ovladavanje satanističke mafije korporacijama i političarima vodi slomu zapadne civilizacije. Da bi se zaustavio moraju se preduzeti odlučne mjere.

Priprema novog 11. septembra

Posljednja bitka sa satanistima će se odigrati u Rusiji i SAD.

Vojna baza Fort Liberti - zaleđe terorističkih napada na Trampa

Teroristički napadi u SAD su međusobno povezani⁷¹. Fort Liberti (ranije Fort Brag) u Sjevernoj Karolini, jednu od glavnih baza vojske SAD, je često posjećivao vojni dobrovoljac Rajan Rut, koji je krajem 2023-će pokušao da vatrenim oružjem ubije Trampa!

Ovladavanje satanističke mafije korporacijama i političarima vodi slomu zapadne civilizacije.

U Nju Orlansu je 1. januara 2025., na Novu godinu, državljanin SAD iz Teksasa Šamsud-Din Džabar, u kamionetu, u kom su pronađeni simboli grupe IDIL, uletio u masu u središtu grada, ubio 15 i povrijedio više od 35 ljudi, otvorio vatru na policajce, ubio 2 i sam poginuo od uzvratne vatre.

Zašto je takav napad izvršen uoči nove političke sezone? Novi sastav Kongresa SAD je počeo rad 3. januara 2025. Usljedio je „opasni“ datum - 6. januar, za koji je planirana potvrda rezultata predsjedničkih izbora. Potom - 20. januar, Trampovo preuzimanje vlasti od Bajdena. Da li je neko namjeravao da „novim 11. septembrom“ poremeti slijed ovih događaja, sijući još više nereda i straha u podijeljenoj zemlji?

Trampov govor Kongresu

Trampov govor Kongresu, na zajedničkoj sjednici Predstavničkog doma i Senata 4. marta, je prvo veliko obraćanje od povratka u Bijelu kuću. Govorio je o odlukama koje je donio, o Ukrajini, carinama, došljacima.

Trampova vlada: 1) neće odustati od uzvratnih carina zemljama koje su ih uvele SAD - Kanadi, Meksiku, Kini i EU; 2) nastaviće iseljavanje ilegalnih došljaka, prvenstveno prestupnika; 3) odaje priznanje DOGE za suzbijanje rasipanja novca poreskih obveznika u prevelikoj saveznoj upravi.

Tramp je dio govora posvetio obračunu s takozvanom vauk kulturom, „ludilom transdženderizma“ (promjene pola), proslavljanja polne izopačenosti kao maltene uzornog načina života i omalovažavanja porodice. Obznanio je da će predložiti zakonsku zabranu mijenjanja pola djeci, uvesti smrtnu kaznu za ubistvo policajca i narko-kartele izjednačiti s terorističkim organizacijama.

Vojna baza Fort Liberti - zaleđe terorističkih napada na Trampa

71 <http://fakti.org/alter-america/teroriste-iz-nju-orleansa-i-las-vegasa-i-nesu%C4%91enog-atentatora-na-trampa-povezuje-vojna-baza-fort-liberti>

Tramp je objavio da razmatra mogućnost da se SAD odreknu vodstva u NATO u korist Francuske ili Britanije. Njegova

Tramp je objavio da razmatra mogućnost da se SAD odreknu vodstva u NATO u korist Francuske ili Britanije.

vlada očekuje da će dužnost vrhovnog zapovjednika NATO vršiti britanski ili francuski general. NATO je najveće tržište za prodaju američkog naoružanja, SAD zato neće odustati od članstva u njemu, uprkos tome što je Mask podržao ideju da ga napuste. Tramp je pozvao Kongres da odobri plaćanje naprednog sistema „Zlatna kupola“ za zaštitu SAD od spoljnih prijetnji, jer je PVO ključni činilac jačanja nacionalne bezbjednosti.

Navodno da bi dodatno ojačala nacionalnu bezbjednost SAD, Trampova uprava će ponovo preuzeti nadzor nad Panamskim kanalom. Jedna velika američka kompanija kupuje obe luke oko Panamskog kanala, mnogo drugog vezanog za njega, i nekoliko drugih kanala. Narodu Grenlanda je poručio da podržava njegovo pravo da sam određuju svoju budućnost i da će podržati njegovu odluku da se pripoji SAD.

Tramp je u svom govoru ponovio skoro sve što je obećao u predizbornim⁷².

Nije dovoljno obećati, pitanje je kako će Trump ostvariti te planove. Njegov dolazak na vlast teško da će olakšati posao Rusiji, ne samo u Ukrajini, od koje neće odustati nijedna vlada SAD, već i u svemu ostalom. Što je dozvoljeno Jupiteru, nije biku: velika je vjerovatnoća da će SAD pokušati da Rusiju i cijeli svijet zadrže u svojoj vlasti lukavstvima globalista. Ali, postoji i nada da će smanjiti troškove održavanja svoje rezidenture zalažući se za taj program u svijetu, posebno u Rusiji, pa će biti manje zabluda, a više želje da se misli svojom glavom i živi po vlastitom viđenju toka i smisla istorije i savremenog društva.

Svijet velikih imperija

Tramp je u svom govoru ponovio skoro sve što je obećao u predizbornim.

Veća grupa republikanskih senatora, koje predvodi republikanac Majk Li, je 21. februara predstavila nacrt zakona za potpuno povlačenje SAD iz OUN, i svih njenih tijela, zatvaranje sjedišta u Njujorku i zabranu ponovnog ulaska u organizaciju bez odo-

⁷² <https://vizitnlo.ru/prichudy-amerikanskogo-barina-ili-tramp-i-missiya-knyazyasvyatoslava/>

brenja Senata⁷³. Uz to, biće uvedena zabrana učešća SAD u mirovnim snagama OUN. SAD su već napustile Savjet za ljudska prava, Agenciju OUN za pomoć palestinskim izbeglicama na Bliskom istoku, SZO i klimatski sporazum⁷⁴. Trampova vlada gasi sve globalističke ustanove. OUN su najveća činovnička ustanova u svijetu, koja troši ogroman novac. SAD daju 18 milijardi dolara godišnje, što je trećina njenog budžeta, dok Rusija daje oko 350 miliona dolara.

Umjesto jednopolarnog svijeta, u kom je OUN služila kao jedna od najviših organizacija globalizma, preko svojih agencija, pokretala velike projekte za oduzimanje ostataka suvereniteta od države, Trampova vlada predlaže svijet velikih imperija, prekida sve odnose koji vežu državu za globalističke ustanove. 2/3 Amerikanaca je protiv OUN, a petina je već spremna da podrži potpuno povlačenje SAD iz nje. Tramp će to, prije ili kasnije, učiniti. Za sada se oglasilo zvono upozorenja.

Da bi se spriječio sveopšti rat, tajna društva Zapada i Istoka su odobrila plan koji poziva na zamjenu sadašnjih međunarodnih odnosa, u kojim središnju ulogu ima OUN, svjetskom zajednicom 7 grupa, koje će se baviti svim otvorenim pitanjima.

Znak da „bijeli šesiri“ oružanih snaga SAD, koji stoje iza Trampa, podržavaju plan, je poziv Maska, njihovog predstavnika, da se SAD povuku iz NATO i OUN, nakon niza loših ocjena te dvije međunarodne organizacije. OUN je usko povezana s klanom Rokfeler. Njegov osnivač Džon Rokefeller se pridržavao stava (masonski kredo) da treba mučki uništavati ljude neposlušne mafiji – skratiti im živote i oslabiti sposobnost mišljenja pretvarajući se da im čine dobro; koristiti naučno i tehnološko znanje tajno, tako da ne uvide šta se događa; trovati ih mekim metalima, ubrzivačima starenja i sedativima u hrani, vodi i vazduhu. Rokfeleri su izbjegli suđenje za ratne zločine (podržavali su naciste), tako što su dali zemlju na kojoj je izgrađeno sjedište OUN. Veći dio njenog rada plaćaju oni i drugi mafijaški klanovi.

Veća grupa republikanskih senatora, koje predvodi republikanac Majk Li, je 21. februara predstavila nacrt zakona za potpuno povlačenje SAD iz OUN.

SAD su već napustile Savjet za ljudska prava, Agenciju OUN za pomoć palestinskim izbeglicama na Bliskom istoku, SZO i klimatski sporazum.

73 <https://news.mail.ru/politics/64977315/?from=swap&swap=3>

74 <http://fakti.org/alter-america/tramp-zeli-da-izgradi-svet-velikih-imperija-u-kojem-tesko-da-ce-opstatiti-un>

Prvi pokušaj da se sve države svijeta okupe pod jednom vlašću je učinjen poslije Prvog svjetskog rata, kada je Vilson nastupao pod sloganom „Učinimo svijet bezbjednim za demokratiju“. Rat je

OUN, koja je zamijenila Ligu naroda, je bila uspješnija.

uništio sve 3 evropske imperije (Rusku, Austro-ugarsku, Njemačku) i Osmansku. Povelja Društva naroda je napisana kao prauzor jedinstvene svjetske vlade, ali taj projekat je propao: Senat je odbio da ustupi dio suvereniteta SAD nadnacionalnoj ustanovi s nejasnim nadležnostima. Zatim su i Britanija i Francuska odbile taj projekat.

OUN, koja je zamijenila Ligu naroda, je bila uspješnija. Članstvo u njoj je nametnuto Kongresu SAD, ali planovi bankara su bili dalekosežniji: OUN je trebao dovršiti „Atomski komitet“, prema planu koji je njenoj Opštoj skupštini 14. juna 1946. podnio milijarder Bernard Baruh, savjetnik više predsjednika SAD. To je bio plan za „atomsku diktaturu“ nadnacionalnog „Kluba Baruh“ u kom su trebale biti sve poluge vlasti. Opasnost Baruhove „atomske diktature“ je uznemirila i Trumana, nesposobnog da se otvoreno suprotstavi bankaru. Rusi, Amerikanci i Britanci su zajednički osujetili Baruhov plan. Ubrzo potom SSSR je stvorio svoju atomsku bombu. Poslije tog neuspjeha je izgubljen interes za OUN kao sredstvo „svjetske vlade“, ali stvarnost dvopolarnog svijeta je učinila platformom za diplomatske veze 2 suprotstavljena svijeta do ranih 1990-ih.

U novom svijetu koji Trampova vlada hoće da izgradi, nema smisla održavati diplomatski kor 193 „suverene države“. Umjesto jednopolarnog svijeta, u kom je OUN služila kao najviša ustanova globalizma preko SZO, Komiteta za klimu i drugih agencija, kroz projekte za oduzimanje ostataka suvereniteta od država, Trampova vlada hoće da izgradi svijet velikih imperija, kojima će trebati drukčije ustanove za njihovu međusobnu saradnju. Svojevremeno se svjetska, prvenstveno evropska, diplomatija dobro nosila s tim zadatkom. Moguće je očuvanje Opšte skupštine i Savjeta

U novom svijetu koji Trampova vlada hoće da izgradi, nema smisla održavati diplomatski kor 193 „suverene države“.

bezbednosti, ali možda je lakše izgraditi novu ustanovu od početka. Tramp hoće da isuši vašingtonsku močvaru da bi je očistio od krokodila i stvorio bezbjednije mjesto za život i jačanje SAD. Izgradnja novog, višepolarnog svijeta dovodi u pitanje opstanak OUN u sadašnjem obliku.

SAD – država-kontinent: prisajedinjenje Kanade i Grenlanda

SAD se u borbi za vodeću silu svijeta ne predaju: Trampova vlada namjerava da od njih napravi državu-kontinent priključenjem Kanade i Meksika. Tramp: 1) zagovara da se Kanada pridruži SAD kao 51. država; 2) i Meksiku nudi ulazak u sastav SAD, 3) tvrdi da će SAD zahtijevati vraćanje Panamskog kanala ako se ne preispitaju uslovi njegovog korištenja; 4) namjerava da prisajedini Grenland da bi se osigurala bezbjednost SAD. Veliki su želje i planovi predsjednika SAD. Trampove namjere su povezane s potrebom da SAD prošire svoj pristup prirodnim dobrima i tržišta prodaje, da preuzmu vlast nad logistikom oblasti. Na Grenlandu su ležišta rijetkih metala i urana. Posebno je pitanje Arktika. Sjeverni morski put je skoro jedini morski put koji nije pod nadzorom SAD. Njihovo prisustvo na Arktiku je slabo: Kanada i Danska imaju više mogućnosti za izlaz u njega.

Tramp je na sastanku s Trudoom 3. decembra predložio da Kanada postane nova, 51. država SAD, pogotovo ako Otava ne riješi problem nezakonitog doseljavanja u SAD i krijumčarenja droge, a 7. januara na društvenoj mreži Truth Social objavio mapu Kanade pripojenu SAD i tvrdio da Grenland treba da postane njihov dio, čime bi bolje osigurale svoju bezbjednost i zaštitu od navodnih prijetnji Rusije i Kine⁷⁵. Odvajanje Kvebeka bi moglo olakšati da Kanada postane dio SAD. To bi bilo korisno za obe zemlje, ekonomski i vojno. SAD bi dobile neposredan pristup Arktiku. Trudo je odbio Trampov predlog, a predsjednik vlade kanadske provincije Ontario Ford je 7. januara predložio kupovinu Aljaske od SAD.

Pripajanje Kanade i Grenlanda SAD bi stvorilo najveću državu na Zemlji, s površinom od 21,94 miliona km².⁷⁶ Time bi za skoro 5 miliona km² nadmašile Rusiju, koja ima 17,1 miliona km². Od Arktika do Meksika, nova država bi se prostirala kroz 3 vremenske zone, od ledenjaka Grenlanda, šuma i planina do pustinja Arizone. Ima-

SAD se u borbi za vodeću silu svijeta ne predaju: Trampova vlada namjerava da od njih napravi državu-kontinent priključenjem Kanade i Meksika.

Tramp je na sastanku s Trudoom 3. decembra predložio da Kanada postane nova, 51. država SAD.

75 <http://fakti.org/alter-america/the-hill-otcepljenje-kvebeka-pomoci-ce-trampu-da-u-sastav-sad-ukljuci-kanadu>

76 <https://avaz.ba/vijesti/globus/949849/kad-bi-se-ostvarila-zelja-donalda-trampa-pripajanje-kanade-i-grenlanda-sad-stvorilo-bi-najvecu-drzavu-na-planeti>

la bi 374 miliona žitelja; bila bi i dalje treća, iza Indije i Kine. SAD sada imaju 334 miliona, Kanada 40 miliona, a Grenland 56 hilja-

Pripajanje Kanade i Grenlanda SAD bi stvorilo najveću državu na Zemlji, s površinom od 21,94 miliona km².

da stanovnika. Društveni proizvod BDP bi iznosio 28,8 triliona američkih dolara. SAD bi ostale glavni nosilac privrede, Kanada bi doprinijela bogatim zalihama nafte, prirodnog gasa i drveta, a Grenland rijetkih minerala. Kanada i Grenland

bi dali SAD ogromna energetska dobra i nadzor nad arktičkim putevima koji postaju sve važniji zbog otopljanja. Grenland bi imao ključni značaj za vojni i strateški nadzor Arktika, a Kanada bi dala vojne baze i logističke prednosti. Pripajanje Kanade i Grenlanda SAD bi stvorilo svjetsku velesilu, koja bi još jače uticala na međunarodnu politiku, ekonomiju i sigurnost.

Tramp tvrdi da SAD subvencioniraju Kanadu sa više od 100 milijardi dolara godišnje, a Meksiko sa blizu 300 milijardi; da to ne bi trebale raditi i da umjesto subvencioniranja te države trebaju postati nove države SAD.⁷⁷

Bivši predsjednik vlade Kanade Žan Kretjen (1993-2003.) je pozvao EU, Dansku, Panamu i Meksiko da se udruže protiv Trampa⁷⁸. Poziva ga kao starac starca da se urazumi. Poručio mu je da Kanađani cijene svoju nezavisnost i da ih njegove prijetnje i uvrede neće razuvjeriti. Pita ga šta ga navodi da misli da bi se Kanađani ikada odrekli „najbolje zemlje na svijetu“ i pridružili se SAD? Tramp se, uz to što prijeti Kanadi, ustremio i na druge zemlje i EU, primjećuje Kretjen, i poziva vlasti da što prije sazovu sastanak vođa Danske, Paname, Meksika i predsjednice Evropske komisije Ursule Lajen da bi utvrdili plan suprotstavljanja njegovim prijetnjama.

Novi predsjednik vlade Kanade Karni je oštro osudio izjavu Rubija na skupu G7 u Kvibeku, u kojoj je Kanadu nazvao „51. državom“ SAD i obećao da ona „nikada“ neće biti dio svog južnog susjeda⁷⁹.

Tramp tvrdi da SAD subvencioniraju Kanadu sa više od 100 milijardi dolara godišnje, a Meksiko sa blizu 300 milijardi.

⁷⁷ <https://news.mail.ru/politics/64001998/?from=swap&swap=2>

⁷⁸ <http://fakti.org/globalpor/bivsi-premijer-kanade-pozvao-eu-dansku-panamu-i-meksiko-da-se-udruze-protiv-trampa>

⁷⁹ <https://www.aa.com.tr/ba/svijet/novi-premijer-carney-poru%C4%8Dio-da-kanada-nikada-ne%C4%87e-bit-dio-sad-a/3509956>

*SAD s Kanadom*⁸⁰

Anglo-američki rat 1812-15.

Odnosi SAD i Kanade nisu uvijek bili bliski ni prijateljski. SAD su napale Kanadu 12. jula 1812⁸¹. Kanada je bila kolonija Britanije, što je i sada, a SAD su stekle nezavisnost od nje 1776-te. Kralj Britanije je sada kralj Kanade. SAD su imale 12 miliona žitelja, a Kanada 500 hiljada. Pojedini političari SAD su pozivali na prisajedinjenje dijela ili cijele Kanade. Razlog za napad na nju je bio rat između SAD i Britanije, takozvani Anglo-američki rat 1812-15., poznat i kao War of 1812. U to vrijeme u Evropi su vođeni Napoleonski ratovi. Britanska vojska je zauzela glavni grad SAD Vašington, u kom je spalila i rezidenciju predsjednika, kasnije poznatu kao Bijela kuća. Američki general Hul je u međuvremenu saznao da su Britanci napali SAD na drugom mjestu, pa je povukao vojsku preko granice prema De-

Novi predsjednik vlade Kanade Kar-ni je oštro osudio izjavu Rubija na skupu G7 u Kvibeku, u kojoj je Kanadu nazvao „51. državom“ SAD.

⁸⁰ <https://truthsocial.com/@realDonaldTrump/posts/113789893328536871>

⁸¹ <https://povijest.hr/nadanasnjidan/vojna-in vazija-sad-a-na-kanadu-1812/>

troitu, gdje je opkolila britanska vojska. Vjerujući da su Britanci i njihovi saveznici Indijanci mnogo jači, Hul im je ubrzo predao Detroit bez borbe. Britanci su napadali većinu rata, ali su naposljetku poraženi u 3 ključne bitke, kod Nju Orleansa, Baltimora i jezera Čamplin. Rat je završen uzajamnim povratkom otetih zemalja, a SAD i Kanada više nisu ratovale.

Odnosi SAD i Kanade nisu uvijek bili bliski ni prijateljski.

sljetku poraženi u 3 ključne bitke, kod Nju Orleansa, Baltimora i jezera Čamplin. Rat je završen uzajamnim povratkom otetih zemalja, a SAD i

Grenland

Trampova vlada namjerava da Grenland, autonomno ostrvo Danske, priključi SAD. Postoji više razloga: vojno-strateški značaj ostrva, mineralna dobra, sjeverni morski put i drugi. Trampov predlog je najava podjele svijeta na oblasti uticaja velikih sila.

Tramp tvrdi da treba napraviti sporazum o pripajanju Grenlanda SAD, čemu se protivi vlada Danske. Istovremeno je odbio da jamči da neće pribjeći vojnoj sili radi uspostavljanja nadzora nad Grenlandom i Panamskim kanalom. Ostrvo ima poseban geostrateški značaj, jer se nalazi između Sjeverne Amerike, Evrope i Arktika. Tramp je uvjeren da je ostrvo neophodno SAD. Zajedno s preuzimanjem Panamskog kanala, to je dio politike suprotstavljanja Rusiji i Kini. Po njemu, Danska mora prepustiti Grenland SAD radi zaštite navodno „slobodnog svijeta“, između ostalog, od brodova Kine i Rusije. Svijetu su, tvrdi on, potrebni „bezbjednost, zaštita, snaga i mir! Do tog sporazuma mora da dođe“, pod sloganom MAGA. Ako SAD uspiju da kupe Grenland, to će biti njihov najveći dobitak u istoriji, veći od kupovine Luizijane 1803., čime je država udvostručena. Još 2019., u medijima su se pojavili izvještaji da Tramp razmatra mogućnost kupovine Grenlanda. Vlasti ostrva su tada izjavile da ono nije na prodaju. U avgustu 2020. u SAD su tvrdili da se Tramp interesovao za mogućnost „razmjene“ Portorika za Grenland.

Namjera da preuzme Grenland je povezana i s klimatskim

SAD su napale Kanadu 12. jula 1812.

promjenama, koje utiču na svjetsko pomorstvo i trgovinu⁸². Zbog zagrijavanja, oko 11 hiljada kvadratnih milja (28,7 km²) ledenog pokrivača Grenlanda se otopilo posljednjih 30 godina. Procjenjuje se da bi, ako se led potpuno otopi, nivo mora porastao 27,4 m. Otapanje glečera će stvoriti do-

82 <https://news.mail.ru/politics/64308613/>

datne mogućnosti vađenja nafte, gasa i ruda. To privlači interes međunarodne javnosti zbog opasnosti od štete po životnu sredinu. Grenland je na putu od Arktika do Sjeverne Amerike. Brodski promet na Arktiku je povećan 37% u proteklom desetljeću. Novi trgovački putevi bi mogli povećati opasnost od ekoloških udesa. Brodovi nekih zemalja neće moći izdržati uslove plovidbe na Arktiku.

Namjera da preuzme Grenland je povezana i s klimatskim promjenama, koje utiču na svjetsko pomorstvo i trgovinu.

Najveće ostrvo na svijetu je pokriveno ledom, pod kojim su velika mineralna bogatstva. 3/4 Grenlanda pokriva stalni led debeo više od jednog kilometra. Sa 56 hiljada stanovnika, ostrvo je najslabije naseljena oblast u svijetu. Sva energija koju proizvodi je iz obnovljivih izvora. Jedan od glavnih izazova su ogromne privredne mogućnosti Grenlanda. Narod nema ništa protiv istraživanja i iskorištavanja podzemnih nalazišta. Ostrvska zajednica zahtijeva zaštitu prirode i zdravlja, što je prihvatljivo u odnosu na moguću dobit, jer klimatske promjene i otopljanje rade u korist ulagača. Led se povlači i ostavlja prostor za lakša istraživanja i moguće iskorištavanje. Uz evropske i američke kompanije, za istraživanja na Grenlandu su zainteresovani Rusi i Kinezi.

SAD su do sada u 2 navrata pokušale da kupe Grenland. Prvi put 1867., kada su kupile Aljasku. Tada je u Vašingtonu pokrenut predlog za kupovinu Grenlanda i Islanda. Glavnu riječ je imao senator Voker, koji je otvoreno govorio da je imperijalista. Njegovo ime je vezano za zauzimanje Teksasa i kupovinu Aljaskе. Predlagao je da SAD zauzmu cijeli Meksiko. U ljeto 1867. je nagovorio Suvarda, državnog sekretara, da zatraži od Danske da proda Island i Grenland. Posao je propao zbog protivnika kupovine u Vašingtonu, u Kongresu.

Sljedeća ponuda je učinjena 1946., Hari Truman je ponudio Danskoj 100 miliona dolara za Grenland⁸³. Vlada u Kopenhagenu je odbila tu ponudu. Ipak, Danska je 1950. dozvolila SAD da naprave više vojnih baza. SAD su tokom 1960-ih u dubini leda izbušile tunele i spremale se da tajno postave nuklearne projekte. Postavljen je i jedan atomski reaktor, koji je obezbjeđivao struju i grijanje. Taj projekt je zaustavljen 1966. Aerodrom Tule, koji je

Najveće ostrvo na svijetu je pokriveno ledom, pod kojim su velika mineralna bogatstva.

⁸³ <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/volc-sad-zele-grenland-zbog-nacionalne-bezbednosti-i-suprotstavljanja-rusiji>

mogao da primi strateške bombardere B-52, je nastavio da radi, sve do sada. SAD na Grenlandu imaju jaku vojnu bazu u Pitufiku.

Tramp je prvi put govorio o kupovini Grenlanda 2019. Sada je od predsjednice vlade Danske Frederiksen zatražio da Grenland preda SAD.

Vojne kosmičke snage imaju lansirne platforme za rakete, pripolarne aerodrome za više eskadrila borbenih aviona, s potrebnim radarskim stanicama i pratećim uređajima.

Tramp je prvi put govorio o kupovini Grenlanda 2019. Sada je od predsjednice vlade Danske Frederiksen zatražio da Grenland preda SAD⁸⁴.

Građani Grenlanda su na parlamentarnim izborima 9. marta izabrali odvajanje od Danske. Opoziciona stranka desnog centra Demokratit, koja se zalaže za postepeno odvajanje Grenlanda od Danske, je dobila više od 30% glasova, trostruko više nego 2021-ve (9%). Nalazi se ispred opozicione stranke Nalerak, koja se zalaže za brzu nezavisnost od Danske, sa 23,7% glasova. Po svoj prilici slijedi pripajanje ostrva SAD. Radi se o velikoj pobjedi zagovornika nezavisnosti Grenlanda. Većina Grenlandana misli da bi im SAD bile bolji patron od Danske. Pod njenu vlast su pali tako što su propovjednici iz tadašnje dansko-norveške kraljevine došli na ostrvo početkom 18. vijeka. Na njemu su zatekli domoroce u kolonijama, koje su osnovali Vikinzi. Kad su Norveška i Danska dijelile imovinu Grenland je pripao Danskoj. SAD na ostrvu imaju vojnu bazu, drže ga pod nadzorom, pitanje je vremena kad će ga preuzeti i de jure. Grenlandani idu putem odvajanja od Danske, kojim su krenuli prije više od pola vijeka. Na referendumu 1982. su izglasali, a 3 godine kasnije izašli iz EEZ, preteče EU, iako je Danska ostala njen član, zbog ribarskih propisa (većina ljudi su ribari). Jedini razlog da se ne odvoje od Danske je bila zavisnost Grenlanda od njenog budžeta. Grenland nema uslove za ekonomsku i političku samostalnost. Zato je tražio novog gazdu. Sada su se pojavile SAD.

Građani Grenlanda su na parlamentarnim izborima 9. marta izabrali odvajanje od Danske.

SAD i Danska su članovi NATO, Danska i EU - moguć je sukob SAD i EU za ostrvo. I Turska i Grčka su bile članovi NATO kada su zaratile 1974. za Kipar. Pravila NATO ne znače ništa kada su u pitanju državni interesi njegovih članova.

⁸⁴ <http://fakti.org/alter-america/finacial-times-tramp-od-danske-premijerke-zatrazio-da-sad-preda-grenland>

Međunarodni zakoni čine kupovinu ili prodaju zemlje tabu temom, ako ne i neposredno ilegalnim. Ako se takav potez ne prizna na međunarodnoj ravni, to može izazvati brojne teškoće. Pokušaj preuzimanja Grenlanda bi povukao kršenja više međunarodnih ugovora, među njima Helsinškog sporazuma iz 1975.

SAD i Danska su članovi NATO, Danska i EU - moguć je sukob SAD i EU za ostrvo.

Prema njemu, SAD su se obavezale da će se pridržavati načela nepovredivosti granica i nemiješanja u unutrašnje poslove drugih država. SAD i Danska su članovi NATO, Danska i EU - moguć je sukob SAD i EU za ostrvo. I Turska i Grčka su bile članovi NATO kada su zaratile 1974. za Kipar. Pravila NATO ne znače ništa kada su u pitanju državni interesi njegovih članova. Zauzimanje Grenlanda bi bilo kraj NATO, nijedan savez ne može opstati nakon što vodeća sila naruši prostornu cjelovitost drugog člana. Tramp tvrdi da ne isključuje mogućnost vojnog zauzimanja ostrva, što bi izazvalo uzbunu širom svijeta. Već sama najava utiče na međunarodne odnose. Postavlja se pitanje kako bi se to neobično stanje moglo razviti, jer su dvije zemlje NATO-saveznici u sukobu za ostrvo. Ishod zavisi od težnje za nezavisnošću stanovnika Grenlanda, koji je pod vlašću Danske 300 godina.

SAD i Meksiko

SAD su, naredbom Trampa, službeno preimenovala Meksički zaljev u Američki zaljev⁸⁵. Mala je vjerovatnoća da će novo ime Meksičkog zaljeva biti međunarodno priznato. Tramp je najavio preimenovanje još prije nego što je preuzeo dužnost, a u naredbi koju je potpisao 21. januara navodi da „najveći zaliv na svijetu“ treba zvati Američki zaliv jer ima središnju ulogu u privredi SAD. Predsjednik Meksika Šejnbaum je podsjetila da je naziv „Meksički zaljev“ međunarodno priznat, da ga je odobrila OUN⁸⁶. Dala je i uzvratni predlog da se SAD preimenuju u „Meksička Amerika“ i pokazala istorijsku kartu. To je od 1607., prema ustavu, bila Meksička Amerika, pa je tako treba i nazvati.

Međunarodni zakoni čine kupovinu ili prodaju zemlje tabu temom, ako ne i neposredno ilegalnim.

Odnosi 2 susjeda nisu ružičasti. SAD su u ratu 1846-48. otele od Meksika pola države - oko 2 miliona km². 1845. pripajaju državu Teksas,

⁸⁵ <https://news.mail.ru/politics/64587921/?from=swap&swap=3>

⁸⁶ <https://mt.ru/neseekretnie-materiali/46686238324>

koju je Meksiko smatrao svojom⁸⁷. Bobbene operacije su trajale godinu i po, od proljeća 1846. do jeseni 1847. Američke snage su

SAD su, naredbom Trampa, službeno preimenovala Meksički zaljev u Američki zaljev.

brzo zauzele Novi Meksiko i Kaliforniju. Pacifička eskadrila SAD je blokirala i ovladala sa nekoliko garnizona na obali južno od Baja Kalifornija. Nakon što je vojska zauzela Meksiko Siti, rat

je završen pobjedom SAD. Mirovnim sporazumom Kalifornija i Novi Meksiko su predati SAD za 15 miliona dolara. SAD su preuzele i 3,25 miliona dolara duga vlade Meksika građanima SAD. Meksiko je prihvatio gubitak Teksasa i nova državna granica je postavljena kod rijeke Rio Grande.

Meksiko se suočava s nasiljem kriminalnih bandi, koje liči na neke od najgorih ratova u svijetu⁸⁸. Tramp je obećao da će uvesti visoke carine južnom susjedu, vratiti milione došljaka i bombardovati narko-kartele. Od 2006., kada im je predsjednik Calderon objavio rat, ubijeno je oko pola miliona Meksikanaca, a još 100 hiljada nestalo u nasilju koje je uslijedilo. Vladine snage su ubijale vođe kartela i razbijale velike kriminalne organizacije, ali su time izazvale sukobe među manjim grupama, koje su uglavnom teško naoružane oružjem uvezenim iz SAD. Te grupe zarađuju na proizvodnji i prevozu droga u SAD. Fentanil, sintetički opijat, koji je u SAD ubio 80 hiljada ljudi za samo dvije godine 2022-23., je zamijenio kokain i metamfetamin kao glavnu drogu za izvoz. Bivši predsjednik Obrador je napustio dužnost 2024., ali je malo postigao u borbi protiv bandi mada je protiv njih poslao mnogo vojnika. Broj ubistava u Meksiku je među najvišim u svijetu. Nasljednica Obradora Šejnbaum se mora suočiti i s Trampovim timom, koji drži Meksiko na nišanu. Trampova vlada priprema vazdušne napade na laboratorije za proizvodnju fentanila i operacije za uništenje vođa narko-kartela. U SAD su se ilegalno doselili milioni Meksikanaca, koje vlasti mogu vratiti u njihovu zemlju. Tramp je zaprijetio visokim carinama na meksičku robu ako se ne zaustavi priliv ljudi i fentanila.

Mala je vjerovatnoća da će novo ime Meksičkog zaljeva biti međunarodno priznato.

Jugozapad SAD je etnički opet Meksiko⁸⁹. Meksikanci su u južnim državama SAD (Kalifornija, Nevada, Novi Meksiko, Teksas) najbrojniji.

Procjenjuje se da ih više od 30 miliona živi na području koje su

87 https://hr.wikipedia.org/wiki/Ameri%C4%8Dko-meksi%C4%8Dki_rat

88 <https://n1info.ba/svijet/foreign-policy-10-sukoba-koje-treba-pratiti-u-2025/>

89 <https://www.vecernji.hr/vijesti/jugozapad-sad-a-etnicki-je-opet-meksiko-1049429>

SAD otele od Meksika, što je skoro desetina stanovništva ogromne države.

Kada je Meksiko 2. februara 1848., nakon rata, predao područje današnje Arizone, Kalifornije, Nevade, Novog Meksika i Utaha SAD, tu je živjelo 80 hiljada etničkih Meksikanaca. Bijeli kolonizatori su brzo naselili Amerikance s istočne obale da bi uspostavili etničku većinu. Sada u San Antoniu, gradu u čijem se sastavu nalazi čuvena tvrđava Alamo, živi više od 56% Meksikanaca. Prvih 50 godina, 1848-1900., gringos su progonili Meksikance. Rulja ih je linčovala i vješala za skoro svaki prekršaj na prvu gredu. Bilo je dovoljno da nose sombrero.

Jugozapad SAD je etnički opet Meksiko.

Meksikanci se doseljavaju trbuhom za kruhom, svi od seljaka, koji rade u poljima i podižu naselja i puteve, do inženjera i ljekara. A 1910. počinje meksički građanski rat, od kog je skoro milion ljudi pobjeglo na sjever. Dio useljenika je izdao proglas „Plan de San Diego“, kojim poziva na ustanak i povratak tog dijela SAD Meksiku. Meksikanci su sami ugušili tu pobunu. U Drugom svjetskom ratu više od pola miliona Latinoamerikanaca, većinom Meksikanaca, se borilo na Pacifiku i u Evropi u američkoj vojsci, čime su stekli naklonost velikog dijela Amerikanaca.

Broj Meksikanaca je naglo rastao, pa su vlasti SAD 1965. ograničile broj useljenika iz svake pojedine zemlje. Veliki broj ljudi počinje da ulazi u SAD ilegalno, plivajući preko rijeke Rio Grande. Na njih su 1960/70-tih gledali uglavnom blagonaklono, jer su bili jeftina radna snaga za farme i tvornice, prema kojoj poslodavci nisu imali nikakve obaveze.

Stanje se promijenilo s razvojem tehnologije, trebalo je sve manje radnika, pogotovo nestručnih. Meksikanci su postali ljudi koji „otimaju posao Amerikancima“. U tome je korijen netrpeljivosti prema useljenicima iz Meksika. SAD su podigle ogradu na granici, postavile jake policijske patrole, ojačane paramilicijama. Pitanje velikog broja Meksikanaca izaziva žučne rasprave. Tramp tvrdi da vlada Meksika šalje u SAD svoje najgore građane da bi ih se riješila. 2/3 Meksikanaca koji žive u SAD su rođeni u toj zemlji, njeni punopravni građani.

Meksikanci su u južnim državama SAD (Kalifornija, Nevada, Novi Meksiko, Teksas) najbrojniji.

Panamski kanal

Tramp prijeti Panami u pokušaju da joj otme najdragocjenije što ima – kanal koji povezuje 2 okeana, Atlantski i Tihi.

Tramp prijeti Panami u pokušaju da joj otme najdragocjenije što ima – kanal koji povezuje 2 okeana, Atlantski i Tihi⁹⁰. Znatno prije nego što je ponovo preuzeo dužnost predsjednika SAD, objavio je da ga namjerava uzeti⁹¹. U više navrata, i u govoru 20. januara, je osuđivao Panamu zbog visokih naknada koje naplaćuje, tvrdio da kanal „nije trebalo dati“, da njim upravlja Kina i da planira da ga „vrati“ pod nadzor SAD⁹².

Kanal je iskopan 1883-1914. kroz Panamsku prevlaku. Dug je 82 km, uz Suecki kanal je jedna od najvažnijih pomorskih „tačaka“ u svijetu. SAD su pustile kanal u promet 1914., a Panami je predat 31. decembra 1999. prema ugovorima koje su potpisali Karter i Torihos 20 godina ranije. Najveći korisnici su SAD i Kina, a na oba kraja kanala su luke kojim upravlja Hong Kong.

U Panami se nalazi veliki broj vojnih objekata SAD. Uz ostale: Centar za obuku vojnih ronilaca, Centar za obuku vojnih spasilaca, Štab obalske straže, što sve nadgleda Agencija za nacionalnu bezbjednost (ANB, NSA), vojni radarski sistemi i druga špijunska oprema. Panama za to dobija nešto više od 500 miliona dolara godišnje, s PDV još 84 miliona, i poreske uplate na navedeni iznos. Zato neki smatraju da su SAD već „kupile Panamu“, da vladaju njom. Tramp neće morati mnogo činiti ako se odluči da je preuzme i formalno-pravno. Predsjednik Paname Mulino je odbacio mogućnost pregovora s Trampom o upravljanju Panamskim kanalom, za šta Tramp optužuje Kinu. Odbio je i mogućnost smanjenja naknada za brodove SAD.

Tramp je nezadovoljan navodno visokim naknadama za brodove SAD koji prolaze kroz Panamski kanal i jačanjem uticaja Kine. Tvrdi da Panama treba da upravlja kanalom, a ne Kina, da SAD nikada i ni pod kojim okolnostima neće dozvoliti da „padne u pogrešne

Kanal je iskopan 1883-1914. kroz Panamsku prevlaku.

90 https://mondo.rs/Info/Svet/a2018509/Donald-Tramp-zeli-da-Amerika-kontrolise-Panamski-kanal.html?utm_source=Kraken&utm_medium=Push&utm_campaign=27-12-2024

91 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/tramp-bi-da-otme-panamski-kanal-a-sad-u-panami-vec-imaju-nekoliko-vojnih-baza>

92 https://mondo.rs/Info/Svet/a2030990/ko-kontrolise-panamski-kanal-koji-sugradili-i-srbi.html?utm_source=Kraken&utm_medium=Push&utm_campaign=27-01-2025

ruke“. Navodno, kineski vojnici, kojih tu nema, nelegalno upravljaju kanalom. Prijeti da će, ako Panama ne bude u stanju da obezbjedi uspješno upravljanje, zahtijevati da se kanal u potpunosti vrati SAD. Kroz Panamski kanal prolazi 5% svjetskog pomorskog prometa. Glavni korisnik su SAD sa 74% tereta i Kina sa 21%. Naknade

U Panami se nalazi veliki broj vojnih objekata SAD.

za korištenje kanala se određuju na osnovu dugogodišnje javne, otvorene prakse, a ne samovoljno. Ne postoji miješanje Kine u upravljanje kanalom. Panama je uspostavila diplomatske odnose s njom 2017-te, nakon što je prekinula veze s Tajvanom. Tu odluku je osudila prva Trampova vlada 2017-21. Građani Panama Sitija su 24. decembra 2024. ispred poslanstva SAD uzvikivali „Trampe, životinjo, ostavi kanal na miru“ i zapalili njegovu sliku.

Mafijaška zloupotreba morala i prava

Mafijaški način vođenja politike zloupotrebom morala i prava je karakteristika SAD od osnivanja države. One su tajno naoružavala Ukrajinu još prije početka ruske vojne operacije, što je bila javna tajna. To je potvrdio Blinken i tim odgovorio na pitanje ko je koga zaista napao. Njegovo priznanje je samo posljednje u nizu sličnih. Pentagon, nakon svake isporuke oružja Kijevu, navodi da su one počele avgusta 2021. Merkel i Oland su priznali da su Minski sporazumi bili samo kupovina vremena dok naoružavaju ukrajinske naciste. Cilj Zapada je bio da izazove Rusiju da počne sukob da bi mogao da je optuži za napad na Ukrajinu.

Ta taktika datira još od građanskog rata 1861-65. Linkoln je naveo pobunjenike da počnu sukob. Istu taktiku su SAD koristile pred svoj ulazak u Prvi svjetski rat, a i Ruzvelt, koji je naveo Japan da napadne Perl Harbur. Najizrazitiji primjer te taktike je takozvani incident u Tonkinškom zalivu avgusta 1964, nakon kog su SAD poslale vojsku u Vijetnam. Snage Sjevernog Vijetnama su navodno opalile prvi metak, nakon čega je usvojena Rezolucija o Tonkinškom zalivu, koja je DŽonsonu dala izgovor da vojno pomaže vladu Južnog Vijetnama.

Tramp je nezadovoljan navodno visokim naknadama za brodove SAD koji prolaze kroz Panamski kanal i jačanjem uticaja Kine.

To se dogodilo i u Ukrajini. Ta taktika je moguća jer američko društvo pokreće propaganda, činjenice nisu važne. Mada su SAD dovele na vlast u Kijevu naciste i snabdijele

vaju ih oružjem, novcem i svim drugim već 11 godina, važno je to što je ruska vojska ušla u Ukrajinu i navodno počela sukob. Pr-

U vanjskoj politici, nova republikanska vlada sve jasnije uviđa ranjivost svjetskog vodstva Vašingtona na nove izazove.

ljava propaganda je viševjekovno načelo politike SAD. Ukrajina će, dok postoji, biti produžena ruka SAD i NATO, čime je osuđena na nestanak.

Vanjska politika Trampove vlade

U vanjskoj politici, nova republikanska vlada sve jasnije uviđa ranjivost svjetskog vodstva Vašingtona na nove izazove. SAD nastoje da ojačaju svoju otpornost na račun drugih zemalja, kako suparnika tako i saveznika. Takav pristup u značajnoj mjeri određuje njenu politiku u glavnim međunarodnim pravcima. Tramp ima u vidu stavove Rusije, Kine i drugih zemalja, ali nastoji da u potpunosti iskoristi postojeću neizvjesnost u svjetskim poslovima da bi ojačao položaj SAD.

U odnosima s evropskim saveznicima, Tramp je u prvom predsjedničkom mandatu počeo postavljati pitanje znatnog povećanja njihovih vojnih izdataka i kupovine američkog oružja. Nametnuo je i veće trgovinske carine na brojnu robu. Bajdenova vlada je otišla još dalje. Diplomatskim putem i oštećenjem gasovoda Sjeverni tok odsjekla je Evropu od glavnog dotoka ruskih energenata. Rezultat je bio naglo povećanje isporuke američkih energenata u Evropu i znatno slabljenje evropske ekonomije u odnosu na američku, jer su njihove cijene na dvije strane Atlantika postale višestruko različite. Tramp nastavlja rad u tom smjeru, pokušava da izvuče još više koristi za SAD iz odnosa s Evropljanima.

Jedan od načina za postizanje tog cilja je preispitivanje uloge SAD u ukrajinskom sukobu. Politika Bajdenove vlade ne odgovara republikancima, iako je njihov stav prema Rusiji sličan. Paket pomoći SAD Ukrajini veći od 60 milijardi dolara Kongres je odobrio

Tramp ima u vidu stavove Rusije, Kine i drugih zemalja, ali nastoji da u potpunosti iskoristi postojeću neizvjesnost u svjetskim poslovima da bi ojačao položaj SAD.

u aprilu 2024. uz Trampov pristanak. Bajdenova vlada je smatrala da je vojno-politički ćorsokak u sukobu u Ukrajini u interesu Vašingtona, jer je navodno nanio veliku vojnu i ekonomsku štetu Rusiji. Ali, taj pristup je osporen, prvenstveno zbog sve većih uspjeha ruske vojske na ratištu.

Politika demokrata nije dovela do slabljenja Rusije, već je dopri-

nijela jačanju njenih veza s Kinom. Republikanci su zato pozvali na prekid vatre i zamrzavanje sukoba.

Važna oblast za privlačenje dodatnih dobara u SAD je energetska politika u oblasti nafte i gasa. Republikanci se oslanjaju na podršku naftne industrije SAD. Tramp namjerava da poveća njihovu proizvodnju. Nova uprava će radi postizanja tog cilja pokušati da smanji prisustvo nekih velikih suparnika na svjetskom tržištu. Nove sankcije će biti primijenjene protiv iranske nafte i ruske trgovine energentima. Prijetnju takvim sankcijama Bijela kuća će iskoristiti kao oruđe i u rješavanju ukrajinskog sukoba.

Tramp je 1. februara potpisao izvršnu naredbu o uvođenju carina na robu iz Kanade, Kine i Meksika: 25% na uvoz iz Meksika i Kanade (10% na kanadske energente), a na robu iz Kine dodatne carine od 10%.⁹³ Kanada, Meksiko i Kina daju trećinu robe i usluga koje uvoze SAD. Tramp ukazuje i na manjak SAD u trgovini s EU od 300 milijardi dolara, mada su 2023-će imale višak u trgovini uslugama od 77 milijardi. Trampova trgovinska politika pokazuje da će uraditi sve što je obećao tokom izborne kampanje, što znači da je „smrtna opasnost“ za EU. Za razliku od prvog mandata, sada ima projekat koji je zamjena za njeno postojanje. U njoj su shvatili da je Tramp izazov za njihov projekat, da se zato moraju ponašati u skladu s tim. Poslije Kanade i Meksika, Evropa će sljedeća „popiti carine“. Tramp zna kako da joj naštetiti. Ona može pretrpiti značajnu štetu od ekonomskog napada SAD, jer postoji neravnoteža između njenih država. EU će morati odgovoriti SAD, posebno u finansijskoj politici - zaštititi svoj finansijski sistem i otežati američkim ulagačima i bankama ulazak u nju.

U odnosima s evropskim saveznicima, Tramp je u prvom predsjedničkom mandatu počeo postavljati pitanje znatnog povećanja njihovih vojnih izdataka i kupovine američkog oružja.

Prestrojavanje Imperije

Tramp je odlučio da „prekroji“ svijet i stvori novi. Pitanje je šta će uspjeti da uradi tokom svog drugog mandata. Od obećanog brzog uspjeha u rješavanju ukrajinskog sukoba („za 24 sata“) nema ništa, a ni borba protiv ilegalnih doseljenika

Paket pomoći SAD Ukrajini veći od 60 milijardi dolara Kongres je odobrio u aprilu 2024. uz Trampov pristanak.

93 <http://fakti.org/globotpor/bivsi-italijanski-premijer-enriko-leta-tramp-je-smrtna-opasnost-za-evropu>

u SAD ne obećava velike pobjede. Pitanje je da li će SAD „pripojiti“ Kanadu, u njoj nisu radi da im predaju svoju zemlju. Upitna je i borba Maska protiv evropskih globalista - Starmera i drugih

Tramp je odlučio da „prekroji“ svijet i stvori novi.

SAD ne odustaju od namjere da budu ‚svjetski vođa‘ i policajac, koji nikome - Kini, EU, Rusiji, bilo kome u svijetu ne da pred sebe. Uprkos razlikama u pristupu između Trampove republikanske, konzervativne, i Bajdenove demokratske, liberalne vlade, SAD nastavljaju da teže svjetskoj vladavini⁹⁴. I dalje vode globalističku politiku. Nju sada umjesto Jevreja i Hazara-cionista predvode katolici, koji su od njih preuzeli kormilo SAD. Državni sekretar Rubio se 6. marta pojavio na tv Fox News s krstom od pepela na čelu⁹⁵. Govorio je o sukobu u Ukrajini i nastojanjima Trampa da ga okonča. Dan ranije je bila Pepelnica, dan koji označava početak posta u katoličkim, anglikanskim i nekim luteranskim crkvama. Na katoličkim bogoslužjenjima taj dan se obavlja obred posipanja glava vjernika blagoslovljenim pepelom, a ponekad se, umjesto toga, njim nanosi na čelo znak krsta.

Tramp će za očuvanje imperijalnog položaja SAD u svijetu koristiti sva raspoloživa sredstva: vojna, naučno-tehnološka, finansijsko-ekonomska, propagandna i druga. To mu treba za ostvarivanje strategije vojno-političkog i ekonomskog suparništva s Rusijom i Kinom, a i drugim zemljama koje imaju velike, svjetske planove – među njima i najbliži saveznik, sa svojom strategijom „Globalne Britanije“. Bajdenova vlada je pokušala s liberalnim globalizmom, a Trampova provodi konzervativni, katolički, uz podršku protestanata i cionista, koji su gurnuti u drugi plan. Stavovi o ulozi dolara kao svjetske valute, razvoju vojnih tehnologija, osude BRIKS i drugi, potvrđuju svjetsku strategiju Vašingtona, koji će to činiti radi nadmoći u suparništvu prvenstveno s

SAD ne odustaju od namjere da budu ‚svjetski vođa‘ i policajac, koji nikome - Kini, EU, Rusiji, bilo kome u svijetu ne da pred sebe.

Kinom. I tu će Rusija ostati na suprotnoj strani, sučeljena sa SAD u borbi za svoj opstanak i mjesto u svijetu.

94 <http://fakti.org/alter-america/suslov-kao-i-bajdenova-trampova-amerika-takodje-tezi-globalnoj-hegemoniji>

95 https://ria.ru/20250306/rubio-2003361069.html?utm_source=news.mail.ru&utm_medium=informer&utm_campaign=rian_partners

Trampova vlada, u nastojanju da stvori novi svjetski pore-
dak zasnovan na načelima suprotnim liberalnom
globalizmu, pod vodstvom SAD kao vodeće sile,
za sada preusmjerava težište borbe na Kanadu,
Grenland, Meksiko, Panamu i Gazu – stvara svoj
veliki prostor⁹⁶. Završava se doba kada su SAD
trošile stotine milijardi dolara na cijeli svijet, pre-
laze na drukčije provođenje svoje politike. Spoljna politika Tram-
pove vlade ukazuje na pragmatizam, koji može dovesti do pro-
mjena državnih granica i preslaganja geopolitičkih snaga.

Tramp će za očuvanje imperijalnog
položaja SAD u svijetu koristiti sva
raspoloživa sredstva: vojna, nauč-
no-tehnološka, finansijsko-eko-
nomska, propagandna i druga.

To je ideologija i politika nacionalističkog imperijalizma. Trampova vlada se vraća na politiku Očeva nacije: SAD su moć-
na i bogata zemlja, koja brine o svojim interesima. Njihova uloga
nije da rasipaju novac po svijetu na ‚moralne‘ ciljeve, koji nemaju
nikakve veze s njihovim materijalnim interesima. Trampovi konz-
ervativni republikanci su protiv ideološkog imperijalizma, koji
su vodile obe stranke od 1945-te. Oni zastupaju politiku Tafta, re-
publikanskog suparnika Wilsona, oslonjenu na snagu ekonomije,
kao noseći stub ovladavanja svijetom. Nastaviće imperijalističku
politiku i natjerati saveznike da plate mnogo više za „zaštitu“, koja
više neće biti jeftina. Divni Akropolj je sagrađen zlatom saveznika.

SAD i Anglosaksonski svijet

Britanija, SAD i Kanada su osnova moći anglosaksonskog
svijeta, kom pripadaju i Australija i Novi Zeland⁹⁷. Engleskom je u
17. vijeku zavladao jevrejski imperijalni kosmopolitski, trgovački
duh. Engleska puritanska revolucija, Kromvel, Vilijam Oranski,
amsterdamski bankari, Banka Engleske, finansijski i trgovački Siti
i njegova Istočnoindijska kompanija su počeci Britanske imperije.
Kanada je postala njen dio poslije Sedmogodiš-
njeg rata 1756-63., koji je, po obimu i posljedica-
ma, bio prvi svjetski rat⁹⁸. Po Pariskom sporazu-
mu 1763., u Evropi nije bilo značajnih promjena,
ali Britanija, pobjednik u ratu, je osvojila ogro-

Spoljna politika Trampove vla-
de ukazuje na pragmatizam, koji
može dovesti do promjena držav-
nih granica i preslaganja geopolitičkih snaga.

96 <http://fakti.org/alter-america/wall-street-journal-tramp-ne-zeli-da-sad-nose-bre-me-globalnog-liderstva>

97 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/trampizam-je-na-putu-da-promeni-ceo-anglosaksonski-svet>

98 <https://povijest.hr/bitkeiratovi/sedmogodisnji-rat-1756-1763-prvi-svjetski-rat/>

mne kolonijalne posjede Francuske u Sjevernoj Americi (Kanada) i Istočnoj Indiji, i dio kolonijalnih posjeda Španije. Tim ratom je dosegla vrhunac sa 2/3 kolonijalnog svijeta od svojom vlašću.

Britanija, SAD i Kanada su osnova moći anglosaksonskog svijeta, kom pripadaju i Australija i Novi Zeland.

Rat je iscrpio sve evropske zemlje, što je vodilo dugoročnom slabljenju Evrope u svijetu. Već 1870-ih u ratnom sukobu dijela kolonija u Sjevernoj Americi protiv Britanije nastaju SAD. Sukobi evropskih sila za preraspodjelu kolonijalnih posjeda su 1914. prerasli u Veliki rat, a 1939. još jedan. Glavna žrtva 3 svjetska rata: Sedmogodišnjeg rata 1756-63., Velikog rata 1914-18. i Drugog svjetskog rata 1939-45. je bila Evropa. Ta 3 rata su ključne tačke povezanog istorijskog kretanja, koje je završeno slomom njene viševjekovne svjetske premoći.

Kanada je status dominiona i svoju vladu dobila 1867., ali ni do danas nije izašla iz Britanske imperije. Prije Prvog svjetskog rata, Britanija je vladala svijetom. Njena flota je vladala morima, funta svjetskim finansijama, a britanska nauka i propaganda su oblikovale svijest cijelog svijeta. U nadmetanju Britanije i SAD za status svjetske imperije je pobijedila mlađa, američka. Otada, dolar vlada svijetom, a američka propaganda postavlja kulturne obrasce. SAD su, uništivši svog suparnika Britansku imperiju, postale svjetska imperija, ali osnova anglosaksonske moći je ostala ista. Glavne su SAD i Britanija.

Amerikanci – bijeli anglosaksonski protestanti, engleski puritanci (osnivači SAD) su pobjegli u Ameriku od „vavilonske bludnice“ – katoličkog Rima. Amerika je bila zatvorena do kraja Drugog svjetskog rata. Izmijenio je jevrejski kosmopolitski duh. Puritanci su sebe nazivali Jevrejima u hrišćanskoj ljusci. Taj duh je zavladao politikom i kulturom SAD poslije Drugog svjetskog rata. Amerika je kao „svjetski žandar“ i „mesija“ jevrejski projekat. Zastavu zatvaranja je ponovo podigao Tramp 2016., kada je Amerikance, smetene poslijeratnom liberalnom propagandom,

Rat je iscrpio sve evropske zemlje, što je vodilo dugoročnom slabljenju Evrope u svijetu.

vratio njihovom izvornom nasljeđu. Ta, konzervativna Amerika može uzdrmati temelje cijelog anglosaksonskog svijeta. S Trampovim preuzimanjem politike SAD, s „konzervativnom revolucijom“, protiv liberalne, svijet počinje da se mijenja. Ona potresa temelje SAD i cijelog anglosaksonskog svijeta.

Dvostranački laburističko-konzervativni poredak u Britaniji, kao i nedavno u SAD, puca po šavovima. Najdžel Faraž, vođe Reformnske stranke, prestiže laburiste, a gomile konzervativaca prelaze kod njega. Faražova stranka ima više od 100 hiljada članova i dalje buja. Mask je obećao Faražu 100 miliona dolara za izborne troškove, što je za Britaniju ogroman novac. Tokom posljednjih stranačkih izbora budžet svih britanskih stranki je bio 55 miliona funti. Faraž obećava da će Britaniju izvući iz systemske krize, protjerati došljake, poboljšati privredu i sklopiti mir s Rusijom. Britanci, razočarani i torijevcima i laburistima, prihvataju obećanja. Starmer gubi ugled brže od Sunaka, stanje je slično američkom. Tramp mrzi Starmera kao i Bajdena i Obamu. Faraž je među prvima osudio pomoć Evrope Ukrajini, 2023. je optužio NATO da je širenjem na Istok izazvao rat u njoj.

Dvostranački laburističko-konzervativni poredak u Britaniji, kao i nedavno u SAD, puca po šavovima.

Slično je stanje u Kanadi. Tramp se otvoreno rugao Trudou, javno ga nazivajući „guvernerom (51-ve američke) države“. Zavisnost Kanade od SAD je ogromna. Tramp prijeti da će uvesti carine od 25% i urušiti kanadsku ekonomiju. Liberalna politika, koja je vladala od 1990-ih, gubi privlačnost, poručuje Tramp. U Kanadi ima konzervativnog vođu Poaljevra, koji sloganom „Canada First“ oponaša svog idola.

U 2025-oj, godini izbora u Kanadi, SAD, Kanada i Britanija s FIRST ideologijom mogu dati politički pravac cijelom anglo-saksonskom svijetu, što će biti njegovo pročišćavanje i ponovno sastavljanje, narodna revolucija i povratak rodoljublju, odbacivanje kosmopolitizma i globalizma. Liberali i globalisti će morati bježati u Australiju.

Londonski Siti i FED, MMF i Svjetska banka, koji vladaju Britanijom i SAD, a preko njih i cijelim svijetom preko njihovih vazalnih vlada, se neće dobrovoljno odreći svoje vlasti. Svijet će se zatresti, ali treba zajedno ponovo stvoriti cjelovit svjetski bezbjednosni krug, izgraditi sigurniji svijet za sve.

Tramp se otvoreno rugao Trudou, javno ga nazivajući „guvernerom (51-ve američke) države“.

Evropski globalisti rastakaju ,ujedinjeni‘ Zapad

Između SAD i Zapadne Evrope (EU i evropskog dijela NATO) je došlo do strateškog razdvajanja zbog drukčijeg viđenja budućnosti svijeta.

Između SAD i Zapadne Evrope (EU i evropskog dijela NATO) je došlo do strateškog razdvajanja zbog drukčijeg viđenja budućnosti svijeta. Evropa je ostala zarobljena u mraku glo-

balističke ideologije. Toliko je ratoborna da hoće da nastavi rat u Ukrajini po svaku cijenu. U neprijateljstvu prema Rusiji prednjači Britanija. Ona je to radila utičući na Bajdenovu vladu, a kada je vidjela da ne može upravljati Trampovom, sada pokušava da taj zadatak prenese na evropske zemlje, EU i druge neprijatelje Rusije, prvenstveno Njemačku i krug zemalja oko nje. SAD to neće trpiti, naći će način da se suprotstave. U svakom slučaju, ako im je do rata, prepustiće im sve troškove pomoći Ukrajini i, zajedno s njima, opasnosti od rata. Otrežnjenje Evrope, posebno vodećih evropskih sila, će biti bolno, moraće se pomiriti s činjenicom da više nisu to što su bile u prošlosti: o budućnosti svijeta će odlučiti 3 stvarne velike sile – Rusija, SAD i Kina. Trenutak otrežnjenja će nastupiti dosta brzo, jer će novčana i vojna pomoć i podrška Evrope Ukrajini, bez SAD, biti nedovoljna.

Britanija namjerava da, pod maskom „mirovnih snaga“, zajedno s Francuskom i drugim evropskim zemljama, zaposjedne Ukrajinu, što Rusija neće dozvoliti. To će odgoditi uspostavljanje mira i dovesti do jačanja borbi. Rusija će morati preispitati svoje ciljeve u novom geopolitičkom okruženju: svoj odnos prema Ukrajini, posebno preostalim oblastima istočno od Dnjepra i južnim – Nikolajevskoj i Odeskoj, da bi osigurala svoju bezbjednost.

SAD možda neće uskoro izaći iz NATO, ali će doći do njihovog strateškog razlaza s EU. Ne treba im NATO koji ih uvlači u nepotrebnu opasnost rata s Rusijom i njenim saveznicima. NATO ne može postojati bez SAD, tim više zato što znatan broj zemalja-članova tog saveza, posebno susjeda Rusije, neposredno

Evropa je ostala zarobljena u mraku globalističke ideologije.

zavisi od njih kako vojno, tako i privredno i politički. Britanija će morati preispitati svoju politiku uvlačenja Evrope i svijeta u veliki rat.

Najavljeni vojni savez evropskih država, bez SAD i NATO, bi služio kao izgovor pred domaćom i međunarodnom javnošću za povećano izdvajanje sredstava za vojsku i pripremu neposrednog

sukoba s Rusijom. Izgradnja jedne „evropske“ vojske je nemoguća zbog otpora zemalja koje su za mir i diplomatsko rješavanje otvorenih pitanje pregovorima zainteresovanih strana. Većina ne podržava ratobornu politiku Britanije, neće da učestvuje u njoj, a njene pristalice ih ne mogu natjerati na to. Kada SAD i zvanično napuste ratnu strategiju, mnoge zemlje će otvoreno odbiti učešće u novom pohodu na Rusiju, kakve su već preduzimale evropske sile više vjekova. I Napoleonova Francuska i Hitlerova Njemačka su, mada su okupile skoro cijelu Evropu, poražene, a sada i Britanija čačka mečku, gubeći iz vida da, mada je upozorena, strpljenje Rusije ima granicu. London bi se prvi mogao naći na udaru.

Britanija namjerava da, pod maskom „mirovnih snaga“, zajedno s Francuskom i drugim evropskim zemljama, zaposjedne Ukrajinu, što Rusija neće dozvoliti.

Zapad: mjesto za imperiju SAD, ne i njemački „Četvrti Rajh“

Njemačka je desetinama godina bila primjer kako je ratom razorena zemlja uspjela da se uzdigne i postane najveća ekonomska sila Evrope⁹⁹. Taj uspjeh je počivao na 3 ključna stuba: jeftinim ruskim energentima, trgovini sa SAD i maloj vojnoj potrošnji tokom Hladnog rata. Ti činioци su omogućili Njemačkoj da izgradi industriju i ekonomiju, državu blagostanja i vlada svjetskim tržištima.

Ali, njena odluka da prekine veze s Rusijom nakon početka vojne operacije u Ukrajini prijeti da razgradi tu osnovu. U potpunosti se vežući sa strategijom NATO koju SAD predvode protiv Rusije, Njemačka je osuđena na propast.

Rezultati odustajanja od ruskih energenata su rast njihovih cijena i pad proizvodnje, koji slabi nemačku industriju. Stanje je pogoršalo i prebacivanju Njemačke na „zelenu energiju“. Obnovljiva energija ima svoje prednosti, ali njemačka industrija nije spremna da zamijeni ruski gas. Odluka vlasti da postepeno ukine nuklearnu energiju dodatno podriva energetska sigurnost Njemačke. Preduzeća otpuštaju radnike, posebno u metalskoj i auto-industriji.

SAD možda neće uskoro izaći iz NATO, ali će doći do njihovog strateškog razlaza s EU.

⁹⁹ <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/njemacka-je-osudena-na-propast-zbog-ove-strateske-greske-27-12-2024>

Drugi stub uspjeha Njemačke su bili slobodna trgovina i svjetska tržišta. Njemačka je bila vodeća zemlja po izvozu dobrih automobila, mašina i hemikalija Kini, SAD i drugim zemljama.

Rezultati odustajanja od ruskih energenata su rast njihovih cijena i pad proizvodnje, koji slabi nemačku industriju.

Kriza se iz Njemačke prelijeva na cijelu Evropu, 3 činioca mogu uništiti EU. Porast protekcionizma, razdvajanje SAD i Kine i povećanje trgovinskih napetosti su poremetili svjetski poredak na koji se Njemačka oslanjala. Tu je i ekonomska zavisnost Berlina od Kine. Njemačka se našla u nesigurnom položaju između svojih trgovinskih interesa i političkih saveza. I trgovinske veze Njemačke i SAD su pod pritiskom. Njemačka ekonomija, koja je dugo imala koristi od slobodnog pristupa američkim tržištima, je ranjiva na sve veće trgovinske prepreke vašingtonskih vlasti.

Treći stub poslijeratnog napretka Njemačke je bila njena niska vojna potrošnja. Zaštićena američkim nuklearnim kišobranom tokom Hladnog rata, usmjerila je svoje snage na razvoj privrede. Izdvajanja za vojsku su bila manja od 2%, što joj je omogućilo da ulaže velika sredstva u industrijski i razvoj gradova. Sada je Njemačka prinuđena da izdvaja znatno više za vojsku. Sukob u Ukrajini je ogolio oslanjanje Evrope na vojnu moć SAD.

Odluka Njemačke da se pridruži neprijateljima Rusije je pretvorila jeftine energente u njenu slabost. Od evropskih zemalja daje najveću vojnu pomoć kijejskim nacistima. Šolcova vlada je jačala politiku koja ubrzava propadanje zemlje: neumjerenu zelenu energetiku, napregnute odnose s Kinom i nepromišljeno usklađivanje s geopolitičkim ciljevima SAD. Greška Njemačke je okretanje protiv Rusije.

Ali, u Njemačkoj se pojavljuje prekretnica¹⁰⁰. AfD hoće Njemačku za Nijemce; ruski gas; porodicu, a ne pedere. Na kongresu stranke Alternativa za Njemačku (AfD) u srcu Saksonije i bivše Istočne Njemačke (DDR), Alisa Vejdell je izabrana kao prvi kandidat te stranke za kancelara. Program s kojim je njena stranka izašla na izbore sadrži: 1) zatvaranje granice i vraćanje došljaka u njihove zemlje; 2) uključivanje nuklearnih elektra-

Drugi stub uspjeha Njemačke su bili slobodna trgovina i svjetska tržišta.

¹⁰⁰ <https://vizitnlo.ru/vechernie-novosti-vokrug-vojny-na-ukraine-zakrytie-baltiki-i-4-j-kust-scenarijev/>

na, pokretanje gasovoda Sjeverni tok i zatvaranje vjetroelektrana;
3) ukidanje svih rodnih programa, jer je porodica jezgro društva, koje treba da se sastoji od „oca, majke i djece“.

Evroparlament - sanitarni kordon oko patriota i suverenista

Evropski parlament (EP) je podijeljen na 2 velika bloka.

Evropski parlament (EP) je podijeljen na 2 velika bloka: globaliste i suvereniste, koji su i sami podijeljeni na 3 grupe konzervativaca¹⁰¹. Oni zajedno imaju 187 poslanika, samo jednog manje od grupe Evropske narodne partije. Jedinствена grupa patriota i konzervativaca sastavljena od svih predstavnika EU bi bila velika snaga u EP.

U jesen 2024. neznatna većina u EP je podržala izvještaj o izmjenama Sporazuma o funkcionisanju EU, što je korak ka stvaranju evropske države, čemu se odlučno protive suverenisti. EP raspravlja o najvažnijim pitanjima država EU, ali taj pristup je krajnje ideologizovan „gendernom perspektivom“, „zelenim“ globalizmom i sličnim temama, koje nameću ljevičari.

Treća po brojnosti politička grupa nema vodeće dužnosti u parlamentu i komitetima. To je „sanitarni kordon“ totalitarne vrste, koji lijevi primjenjuju protiv svojih političkih suparnika. Vrijednosti za koje se bore suverenisti su porodica, nacija, vjera i sloboda. Globalisti su za sporazume koji bi države EU prinudili da prime došljake strane njihovom društvu i kulturi. Suverenisti su protiv masovnog praćenja i prinudne vakcinacije građana. Odlučno štite prirodnu porodicu zasnovanu na zajednici muškarca i žene, a ne na gendernoj ideologiji.

Minhenski skup: raskol ,ujedinjenog' Zapada

Minhenski skup je obilježio ideološko-politički sukob SAD i njihovih evropskih saveznika. Velike sile su do sada 2 puta odabrale Minhensku konferenciju da održe govore koji su iz temelja promijenili sklop svjetske sigurnosti¹⁰². Putin je 2007. upozorio da Rusija više neće slijediti pravila koja je postavio Zapad, a Vens Evropu da je napustila načela na kojim je

Ali, u Njemačkoj se pojavljuje prekretnica. AfD hoće Njemačku za Nijemce; ruski gas; porodicu, a ne pedere.

101 <http://fakti.org/globotpor/klaudiu-tarziu-u-evroparlamentu-postoji-sanitarni-kordon-oko-patriota-i-suverenista>

102 <https://news.mail.ru/politics/64914815/>

sazdan Atlantski savez, da se mora mijenjati. Govor Vensa je pro-
žet preziranjem prema evropskim vlastodržcima, kojima je uputio
niz (pre)poruka. One će promijeniti pogled na evropsku sigurnost, kao i Putinov govor prije 18 godina. Nakon njega su uslijedila 3 sukoba (u Gruziji 2008., Ukrajini 2014. i 2022.), preustrojstvo evropskih energetske tržišta i međunarodnih ustanova, i stvaranje novog vojnog saveza Rusije, Kine, Irana i Sjeverne Koreje.

Minhenski skup je obilježio ideološko-politički sukob SAD i njihovih evropskih saveznika.

Vens je 14. februara osudio EU zbog ubrzanog udaljavanja vlasti od demokratskih vrijednosti. Pitanje Ukrajine i mirovnih pregovora, koje je trebalo biti glavno na Minhenskom skupu o bezbjednosti, je izgubilo značaj. Vens se usredsredio na kraj demokratije u Evropi i podršku desnici. Po njemu, glavna prijetnja Evropi ne dolazi od Rusije i Kine, već je u njoj samoj, na što ukazuju poništavanje izbornih rezultata u Rumuniji i opasnost od ponavljanja tog postupka u Njemačkoj.¹⁰³ Evropljani su posljednjih godina potpuno pali: demokratija je slaba, izbori prevara, pravila krše moral, cenzura govora! Vensova poruka je da Trampova vlada namjerava da „protrese“ većinu evropskih država, koje smatra „unutrašnjom prijetnjom“, jer je napustila osnovne vrijednosti Atlantskog saveza. Trampova republikanska vlada SAD vidi briselske vlasti EU i vodećih evropskih zemalja (Britanija, Njemačka, Francuska) kao svog protivnika u borbi protiv liberalnog poretka. Evropa je preslaba da bi zaslužila mjesto za stolom sa velikim silama koje će pregovarati, a to su SAD, Rusija i možda Kina. U novoj borbi SAD protiv liberalizma, Rusija se doživljava kao mogući saveznik. Putinovi napori da stvori oblast uticaja u Ukrajini i Evropi nisu kršenje međunarodnog prava za Trampa, jer on ima slične ciljeve u Kanadi, na Grenlandu, u Meksičkom zalivu i Panami.

Predsjedavajući skupa Nijemac Hojzgen je, zatvarajući skup 16. februara, rekao da su njegovi rezultati „noćna mora Evrope“¹⁰⁴,

Vens je 14. februara osudio EU zbog ubrzanog udaljavanja vlasti od demokratskih vrijednosti.

SAD pod Trampom misle i rade drukčije. Govor Zelenskog, pun mržnje prema Rusiji, u kom je osudio novi pristup Vašingtona, evropski učesnici skupa su burno pozdravili. EU hoće da uče-

103 https://news.mail.ru/politics/64891423/?frommail=1&utm_partner_id=625

104 <http://fakti.org/globotpor/sef-minhenske-bezbednosne-konferencije-kristof-hojzgen-rasplakao-se-nad-sudbinom-eu>

stvuje na mirovnim pregovorima Rusije i SAD o Ukrajini, da razvije sopstveni bezbjednosni plan za nju.

Zapad nije uspio da privuče nove zemlje pod zastavu neprijatelja Rusije tokom skupa u Minhenu. Naprotiv, taj skup je pokazao rastući razdor među zapadnim zemljama. Minhenski

Predsjedavajući skupa Nijemac Hojzgen je, zatvarajući skup 16. februara, rekao da su njegovi rezultati „noćna mora Evrope“.

skup je pokazao nedostatak želje da se ujedine napori za zaštitu mira, da je još jedan forum Zapada, koji ne priznaje višepolarnost i suverenitet država. Nosioci skupa su pokušali da privuku čak i nezavisne države, saradnike Rusije u BRIKS i ŠOS, pod zastavu njenih neprijatelja. Pokušaj je pretrpio neuspjeh. Mržnja i neprijateljstvo prema Rusiji i podrška nacistima u Ukrajini u Minhenu su pokazale sve veći raskol među zapadnim zemljama. U dogledno vrijeme će jedna grupa zemalja do iznemoglosti pomagati kijevskim nacistima, druga zauzeti neutralan stav, a treća stvoriti savez za borbu protiv nacista.

Pokušaj Trampove vlade da jurišom zauzme Britaniju i Evropu i preokrene stanje u Ukrajini je propao; Rusija je u posljednjem trenutku zastala, Evropa se ukopala, Kina ih je podržala i, izgleda, bila pokretač usporavanja događaja koji su pokrenuti razotkrivanjem veza Trampa i Putina¹⁰⁵. U pozadini Minhena, Modi je posjetio Trampa, uz najavu početka izgradnje zamjene kineskom „putu“ preko Saudijske Arabije i Izraela u Evropu, novog projekta SAD protiv Kine. Borba za Evropu se zaoštrava.

Novi firer

Vođa Hrišćansko-demokratske unije (HDU, CDU) Merc smatra da razlike između Evrope i SAD poprimaju potpuno novi karakter s povratkom Trampa na vlast¹⁰⁶. Radi se o osnovnom razumijevanju demokratije i otvorenog društva, nezavisnosti pravosuđa, podjeli vlasti i saglasnosti o prijetnjama slobodi. S drugim ustoličenjem Trampa i pojavljivanjem članova njegove vlade na međunarodnoj pozornici, postaje jasno da bi promjena politike prema Rusiji mogla dovesti do sloma atlantskih odnosa. Vođa CDU je pozvao pristalice da se „pripremaju za najgore“ u odnosima sa SAD. Po njemu, Evropi je ostalo malo vremena da od-

Zapad nije uspio da privuče nove zemlje pod zastavu neprijatelja Rusije tokom skupa u Minhenu.

¹⁰⁵ <https://vizitnlo.ru/myunhen-ulomat-ne-udalos/>

¹⁰⁶ <https://news.mail.ru/politics/64902305/?from=swap&swap=3>

brani politički poredak u njoj, koji je „više od 75 godina“ gradila s Amerikancima.

Vođa Hrišćansko-demokratske unije (HDU, CDU) Merc smatra da razlike između Evrope i SAD poprimaju potpuno novi karakter s povratkom Trampa na vlast.

Predsjednik HDU, kandidat za kancelara, ima otvoreno nacistički pristup Rusiji, zahtijeva slanje raketa dugog dometa Ukrajinacima za napade duboko u nju. Mada još nije postao kancelar, a možda i neće, ubrzano preuzima vlast¹⁰⁷.

Namjerava da uloži stotine milijardi evra u osavremenjavanje vojske. Najavio je paket zakona koji predviđaju stvaranje 2 fonda namijenjena obnovi oružanih snaga i infrastrukture (putevi, mostovi, energetika, telekomunikacije i druge). Za Bundesver planira 400 milijardi, a za ulaganja u građansko-vojnu infrastrukturu 500 milijardi evra. Novac će obezbjediti s finansijskog tržišta, kao kredite. Ako ga ne bude dovoljno, iznos neće biti manji od 500 milijardi evra.

Merc hoće da stvori divizije „građanske odbrane“, novog roda vojske naoružanog dronovima, i ojača konstrukciju i proizvodnju novih tipova oružja. Njemačka žuri, jer Ukrajina nema više vremena. Okidač su naglo pogoršani odnosi Vašingtona i Kijeva i prijetnja potpunog prekide vojne i finansijske podrške SAD Ukrajini. Radi se i o mogućnosti da se Putin i Tramp dogovore i o neutralizaciji Evrope. Ulaganje tolikog novca u Bundesver i vojnu infrastruktura je pouzdan znak da je došao kraj NATO. Da ostaje, Njemačka ne bi toliko žurila i ulagala ogroman novac u vojsku.

Liberalno-globalističkoj (fašističkoj) Evropi treba omogućiti da se raspadne, jer će tada početi preustrojstvo njenih vladajućih elita¹⁰⁸. U mnogim evropskim zemljama je u toku duboka kriza vlasti - Britaniji, Francuskoj, Njemačkoj. Treba joj dozvoliti da izvrši dostizanje svog ideala kom teži, on će je uništiti.

Zapad postavlja zamku Trampu, nastojeći da ga uvuče u dugotrajni sukob u Ukrajini, koji bi za njega mogao postati ono što je Vijetnam bio za Niksona¹⁰⁹. On će, ako ne ispuni svoje obećanje o „munjevitom miru“, naslijediti Bajdenov poraz, a demokrate će ga okriviti za neuspjeh. Ključne pristalice „ratne stran-

Predsjednik HDU, kandidat za kancelara, ima otvoreno nacistički pristup Rusiji.

107 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/primakao-se-kraj-nato-nemacka-u-svoju-vojnu-moc-hitno-ulaze-500-900-milijardi-evra>

108 <http://fakti.org/rossia/puskov-evropi-treba-omoguciti-da-konacno-padne>

109 <https://vizitnlo.ru/lovushka-dlya-trampa-ukraina-kak-novyj-vietnam/>

ke“ su vojna industrija SAD i evropske elite. Zapad je postavio stratešku zamku Trampu: da zaključi mir pod uslovima Moskve i bude označen kao „izdajnik Zapada“ ili nastavi rat. Mada se Tramp bori protiv liberalnih globalista u SAD i Evropi, pregovori s njim će biti veoma teški.

Liberalno-globalističkoj (fašističkoj) Evropi treba omogućiti da se raspadne, jer će tada početi preustrojstvo njenih vladajućih elita.

SAD s oružanih sukoba prelaze na ekonomske, jer tu imaju veće mogućnosti uspjeha u borbi s glavnim suparnicima: Kinom, EU i Rusijom. Evroazijski kolosi – Rusija na vojno-strateškom i Kina na naučno-tehnološkom i finansijsko-ekonomskom polju ih pretiču. Tramp tvrdi da je Rusija ukrala američki projekat hipersoničnih projektila u vrijeme Obamine vlade. Odobrio je novi, koji će Vašingtonu obezbjediti rakete. One, navodno, trebaju biti uskoro ispitane. Trgovinski rat s Kinom zahtijeva oprez da bi se upravljalo međusobnom trgovinskom i ekonomskom zavisnošću dvije velike zemlje. Trampova vlada će biti strožija i prema svojim saveznicima i saradnicima u raznim udruženjima, koristeći dolar, pristup svom tržištu i sankcije. Kina je dobila carinski udar od 10%, Meksiko i Kanada 25%, na redu je EU.

Tekući događaji su novina, počev od Drugog svjetskog rata, posebno posljednjih 40 godina. U toku je duboka geopolitička prekretnica: konzervativna revolucija u SAD je odgovor na pokušaj demokrata da izvedu krajnje liberalnu. Zadatak vauk-kulture je bio da preobrazi istorijski uspostavljenu samobitnost SAD, uništi je i uklopi u globalistički tok, u kom bi se pretvorila u potrošni materijal za kosmopolitske elite, kao i sve druge zemlje. Amerikanci namjeravaju da obnove svoju zemlju.

Tramp razara politiku liberalnog globalizma, ne postoji drugi način da SAD ozdrave. Na Zapadu ima mjesta za samo jednu - američku imperiju i suverenitet, prvenstvo SAD su priznali svi njihovi saveznici. Ako to ne obezbjede preko izdvajanja za odbranu 5% BDP, carine će uskladiti svijest evropskih elita s novim geopolitičkim stanjem. To znači da se mora uništiti njemački „četrvti Rajh“ – EU.

Zapad postavlja zamku Trampu, nastojeći da ga uvuče u dugotrajni sukob u Ukrajini, koji bi za njega mogao postati ono što je Vijetnam bio za Niksona.

Rusiji odgovara povratak konzervativizmu, nacionalnom i državnom suverenitetu, podjela i razgraničenje oblasti uticaja. Ona ne može trpiti neprijateljske vojske pred svojim vratima. Sankcije, carine i druge niskosti ne

moгу uplašiti Rusiju. Ne može biti rješenja pitanja Ukrajine bez čvrstih jamstava bezbjednosti Rusije, ni primirja bez dogovora o njima. Pregovori su u Korejskom ratu trajali dvije godine, ali nije prekidano za to vrijeme. Evropa će se za bilo koji ishod sukoba nametnutog Rusiji mimo dogovorenog morati boriti sama, a ne krvlju Ukrajinaca, koje nacisti tjeraju na klanicu.

Velike promjene se mogu očekivati u politici Vatikana poslije pape Franciska.

Vatikan i Trampova „Zvezdana kapija“

Velike promjene se mogu očekivati u politici Vatikana poslije pape Franciska.¹¹⁰ Glavna se dogodila 1960-ih, poslije Drugog vatikanskog sabora (koncila), kada je vodstvo Vatikana došlo pod vlast zakulisnih spoljnih sila i mafijaških organizacija, pod kojom se nalazi već 60 godina. Katolička crkva se otvorila svjetovnim vlastima. Sve pape, od Pavla Šestog (1963-78), su pod vlašću političkih snaga povezanih s najvećim svjetskim kompanijama. Postepeno su mijenjane vatikanske dogme, a zatim i bogoslužjenje u skladu s protestantizmom. Posljednja tvrđava – hrišćanski moral je pao za pape Franciska. On je proglasio trpeljivost prema normama liberalne porodične politike. Glavna grupa u sistemu upravljanja katoličkom crkvom je postao savjet 9 kardinala, podređenih lično Francisku. Uz Državni sekretarijat, osnovani su Sekretarijat za ekonomske poslove, koji je postao sredstvo za potčinjavanje finansija i banaka Vatikana međunarodnim kompanijama, i Sekretarijat za komunikacije i medije, koji im potčinjava vatikanske.

Franciskov Vatikan je podržao sve događaje povezane s prelaskom na „globalno resetovanje“ (digitalizacija, pandemija kovid, vakcinacija). Glavni zadatak Vatikana je da obezbjedi duhovno i ideološko vodstvo u novom svijetu. Otpor unutar katoličke crkve je skoro potpuno uništen. Nekoliko kardinala, protivnika ekumenizma, koji se zalažu za povratak katoličanstvu, su gurnuti u stranu. Novi papa će morati da održava nadzor nad masama katolika. Vjerovatni kandidat je državni sekretar Vatikana, diplomata Parolin. Moguće je da će Franciskov nasljednik prepustiti uzde svjetske vlasti među-

Glavna se dogodila 1960-ih, poslije Drugog vatikanskog sabora (koncila), kada je vodstvo Vatikana došlo pod vlast zakulisnih spoljnih sila i mafijaških organizacija, pod kojom se nalazi već 60 godina.

110 <http://fakti.org/vatikan/cetverikova-vatikan-je-vec-60-godina-pod-kontrolom-spoljnih-sila-i-amfijaskih-struktura>

narodnim kompanijama ili državnoj upravi SAD. Trampov projekat „Zvezdana kapija“ je sistem vladavine najvećih kompanija (Blek Rok i drugih), u okviru državnog aparata SAD. Sve što govore i rade upućuje na tehnofašizam. Parolin će se uklopiti u taj novi okvir. Katolicizam, s „jeresi papizma“, ne može biti u bratskim odnosima s Pravoslavljem, posebno poslije događaja u Ukrajini.

Franciskov Vatikan je podržao sve događaje povezane s prelaskom na „globalno resetovanje“ (digitalizacija, pandemija kovid, vakcinacija).

SAD I Rusija

USAID u Rusiji

U Rusiji je rad USAID zabranjen 2012-te¹¹¹. Za nju, SAD ostaju protivnik, ali sada spreman da se promijeni da bi postao još uspješniji. Rad USAID u Rusiji je doveo do njene vojne operacije u Ukrajini. USAID je izvela Ukrajinu iz oblasti uticaja Rusije, provođenjem „narandžaste“ revolucije 2004. i državnog udara 2014., uz plaćanje ‚demokratskih‘ ukrajinskih medija. Nakon promjene politike „meke moći“, nacistička vlast u Kijevu će najvjerovatnije napraviti stanku i otići u sjenu, što će znatno otežati praćenje njenog rada.

Tragovi uništenja Rusije uz pomoć uticaja USAID vode u 1990-te. Agencija se tada ustremila na čitav prostor raspuštenog SSSR. Svoje djelovanje je usmjeravala na političke i ekonomske promjene potrebne SAD. Amerikanci su, kao i uvijek, svoj zadatak vidjeli u uspostavljanju poretka koji će omogućiti ostvarivanje njihovih interesa.

Zadatak USAID je bio da prilagodi postsovjetske zemlje političkom i ekonomskom modelu SAD. Rusija je bila plodno tlo, jer nije vidjela ništa štetno u dodjeli raznih grantova agencije za stažiranje i programe obuke. Sve je išlo po planu dok posao nije došao do pravosudnog sistema Rusije, koji su Amerikanci počeli da grade prema svojim potrebama. Početkom 2000-ih, u „razmjenu“ u pravosudnim ustanovama je učestvovalo 5 hiljada ruskih či-

Glavni zadatak Vatikana je da obezbjedi duhovno i ideološko vodstvo u novom svijetu.

111 https://haknem.mirtesen.ru/blog/43195576862/Vezdesuschee-USAID-v-Rossii-stavka-na-islamistov-i-etnonatsional?utm_referrer=mirtesen.ru

novnika. Politička elita Rusije je bila nespremna da slijedi politiku USAID, pa je njen rad zabranjen 2012-te.

Tragovi uništenja Rusije uz pomoć uticaja USAID vode u 1990-te.

I predsjednički izbori su donijeli razočarenje; rad USAID su počeli posmatrati kao razoran, ali glavni pravci razvoja Rusije su već bili postavljeni i dali rezultate.

Glavno dostignuće USAID je bila izrada Ustava Ruske Federacije. Nju su pomogli stručnjaci agencije „Vladavina prava“ (Rule of Law), koju je plaćala USAID. Uz to, 2001. je usvojen Zakon o zemljištu, koji je dozvoljavao trgovinu u gradovima i seoskim područjima. Agenti CIA su, pod maskom dobrotvorne organizacije USAID, djelovali u Bijeloj kući u Moskvi. Oni su „napućivali“ kako da se provedu reforme usmjerene na osiromašenje građana Rusije, imovina zemlje prebaci na račune oligarha i zemlja dovede u potpunu zavisnost od „zapadnih partnera“. Projekt Ustav Rusije je postao pravi poklon za USAID, koja je radila na uspostavljanju kolonijalne zavisnosti Rusije od Zapada: trebalo je lišiti nacionalne samosvijesti, ideologije i državnosti. Staranjem USAID napravljene su dvije pogubne odredbe Ustava RF: 1) u njemu se pojavljuje višenacionalni narod bez ruske nacionalne osnove; 2) prema članu 13. Ustava u Rusiji je zabranjena svaka ideologija. Oba znaka državnosti su pravno isključena iz Ustava.

Privremeno obustavljanje rada USAID nije zaustavilo njen uticaj. U Rusiji, pod okriljem USAID, nastavljaju da ubijaju državu: 1) pojavio se ukrajinski projekat „Anti-Rusija“; 2), zemlja nastavlja da živi po načelima propisanim u Jeljcinovom ustavu, Građanskom, Poreskom i Zemljišnom zakonu. Pod budnim okom USAID, ruski „mladi reformatori“ su proveli ‚liberalne reforme‘, koje su dovele Rusiju na ivicu uništenja. Ljudi koje je odgajao USAID nastavljaju svoj podrivački rad do danas. Štaviše, mreža „meke moći“ je svake godine produžavala svoja novčana ulaganja u Rusiju. Očekuje se da će projekat USAID Moskva dobiti više

Agencija se tada ustremila na čitav prostor raspuštenog SSSR.

od 62 miliona dolara za 2025-26-tu. Taj novac će se koristiti za potkopavanje stanja na Sjevernom Kavkazu, podršku opoziciji i medijima-stranim agentima. Projekat ljudskih prava uključuje uvo-

đenje novih lažnih NVO za zaštitu prava i plaćanje narodnih skupova za podršku demokratiji. U međuvremenu, klijenti USAID čekaju svoje vrijeme, obnovljena agencija će izaći iz podzemlja na

svjetlo dana. Za Rusiju je krajnje vrijeme da razmisli o svojoj državnoj upravi i tehnologijama nevojnog uticaja.

Građani Rusije, stranke, društvene organizacije i navodni borci za ljudska prava koji su dobili novac iz inostranstva to trebaju priznati. Vlasti Rusije trebaju zatražiti od Kongresa SAD spiskove ljudi u Rusiji čiji je rad plaćao USAID, koje će predati FSB.

Privremeno obustavljanje rada USAID nije zaustavilo njen uticaj.

Bajden se u oproštajnom govoru, posvećenom pitanjima spoljne politike, pohvalio kako su SAD za 4 godine 2021-25. pravile štetu drugim zemljama. S ponosom je rekao da je 50 zemalja gurnuo u rat protiv Rusije u Ukrajini. Nasuprot njemu, Lavrov je ocjenjujući rezultate diplomatije Rusije u 2024-oj govorio kako se trudila da učini najbolje, da svijet zajedno stvaralački, na ljudski način prevaziđe otvorene probleme, a ne da se sije zlo, koje ga razara. Rusija nije kriva što je Bajdenova vlada odbila veze s njom, Moskva ih nikada nije dovodila u pitanje.

Rusko-američki odnosi su i dalje napeti, nakon što je Bajdenova vlada nastojala da nanese strateški poraz Rusiji. Trampov tim je zainteresovan za nastavak pregovora s Rusijom. Tramp tvrdi da su on i Putin uvijek bili u dobrim odnosima.

Zapad je protiv Rusije uveo 28.595 ograničenja (sankcija), više nego protiv svih ostalih država svijeta¹¹². One nisu privremene mjere, već mehanizam sistemskog strateškog pritiska na Rusiju. Na čelu sa SAD, idući stopama Hitlerove nacističke Njemačke i fašističke Evrope pod njenim vođstvom, Zapad je pokrenuo u potpunosti isplaniran sveobuhvatan munjeviti rat (blickrig) protiv Rusije: ideološki, medijski, finansijsko-ekonomski, diplomatsko-politički i vojni, koji je propao, izdržala je taj udar. Očekivali su da će se ljudi raznih pokoljenja okrenuti jedni protiv drugih, sukobiti se, da Rusija to neće preživjeti zbog ekonomskih teškoća koje su joj stvorili.

Trougao SAD-Rusija-Kina

Zapadni fašisti su rano počeli da slave svoju pobjedu nad Rusijom. U sukobu u Ukrajini su

Vlasti Rusije trebaju zatražiti od Kongresa SAD spiskove ljudi u Rusiji čiji je rad plaćao USAID, koje će predati FSB.

112 https://sputnikportal.rs/20250318/putin-rusiji-je-uvvedeno-neverovatnih-28595-sankcija-rusiji-1183700864.html?rcmd_alg=collaboration2

pretrpili strateški i politički poraz prvog reda¹¹³. „Sedmorka“ tvrdi da je velika: u 2024-oj rast BDP u evrozoni je bio 0,9%, ne vide

Zapad je protiv Rusije uveo 28.595 ograničenja (sankcija), više nego protiv svih ostalih država svijeta.

se na mapi. Većina evropskih zemalja je izgubila suverenitet i suočila se s teškim problemima u ekonomiji i oblasti bezbjednosti. Sve imaju stope rasta blizu nule ili padaju. Rusija će o vraćanju stranih kompanija odlučivati zavisno od interesa svojih, koje će imati prvenstvo.

Tramp je podržao povratak Rusije u Grupu sedam (G7)¹¹⁴. Po njemu, bila je greška njeno isključenje iz te grupe. Rusija je bila član G8 od 1998., a 2014. je isključena iz nje zbog prisajedinjenja Krima, pa je grupa nastavila da radi u starom sastavu, do njenog prijema. G7 je izgubila na važnosti, jer ujedinjuje zemlje koje više nisu vodeće u društveno-ekonomskom rastu i razvoju, odgovorili su iz Kremlja. Središta privrednog i društvenog razvoja su se već preselila u druge oblasti. Rusija je mnogo više zainteresovana za nastavak rada u G20, koja sada više predstavlja pokretačku snagu svijeta.

Tramp hoće da vrati Rusiju u G8 da bi je odvojio od Kine¹¹⁵. Smatra da je Ukrajina smetnja za njegovu veliku igru prema Moskvi i Pekingu. Hoće da SAD vrati politici po kojoj se Vašington ne može istovremeno nositi s Moskvom i Pekingom, pa treba da prekine neprijateljstvo prema Rusiji da bi je udaljio od Kine. Vjeruje da je Zapad Rusiju, isključivanjem iz G8, gurnuo u naručje Kine, što je dvije velike sile učinilo saveznicima, suprotno interesima SAD. To ima na umu kada kaže da je isključivanje Rusije bilo greška. Ukrajina je smetnja Trampu za „veliku igru“ između SAD, Rusije i Kine.

Tramp je, navodno, u zatvorenim pregovorima, predložio Putinu da razgovaraju o mogućnosti zajedničkog djelovanja protiv Kine¹¹⁶. Uvjerava ga da Peking na Rusiju gleda kao na privremenog vazala, kog na kraju mora pokoriti ili rastrgnuti. Iznio je „saopštenje“ da ki-

Zapadni fašisti su rano počeli da slave svoju pobjedu nad Rusijom.

113 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/handelsblatt-evropa-je-u-ukrajini-dozivela-strateški-i-politički-neuspeh-prvog-reda>

114 https://social.ren.tv/blog/43995666412/V-Kremle-posle-slov-Trampa-zayavili-ob-utrate-relevantnosti-G7?utm_referrer=mirtesen.ru

115 <http://fakti.org/rossia/puskov-tramp-zeli-da-rusiju-vrati-u-g-8-da-bi-je-odvojio-od-kine>

116 <https://vizitnlo.ru/insajd-tramp-ubezhdaet-putina-o-sovmestnyh-dejstviyah-protiv-kitaya/>

neske elite dugo razgovaraju o „istorijskoj pravdi“ o Sibiru i Dalekom istoku, navodno kineski vojni planeri rade na scenarijima za zauzimanje pograničnih područja Rusije. Nagovjestio je da bi Kina, ako Rusija dodatno oslabi, mogla rasporediti svoju vojsku pod izgovorom da učvrsti stanje u njoj. Tramp uvjerava Putina da treba promijeniti geopolitičku usmjerenost, nudi udruživanje snaga protiv ‚kineske prijetnje‘. Tvrdi da je Kina dugoročno mnogo opasnija za Rusiju od SAD, jer je Vašington zainteresovan za suzbijanje Pekinga, spreman na pregovore s Moskvom. Tramp navodno nudi Rusiji tehnološku pomoć, ukidanje nekih sankcija i ekonomske povlastice ako se Moskva približi Vašingtonu i počne ograničavati kineski uticaj.

Tramp hoće da vrati Rusiju u G8 da bi je odvojio od Kine.

Strategija Trampove vlade je usmjerena na odvajanje Rusije od Kine i gušenje te azijske sile, u kojoj u SAD vide svog glavnog suparnika. Rusija ima središnji položaj u svijetu, njen prelaz na stranu atlantskih sila bi potpuno poremetio uspostavljeni odnos snaga. Rusija je, privučena lažnim obećanjima vjerovala da će nakon izlaska iz SSSR, a tim i njegovog nestanka, ući u takozvani „civilizovani“, „slobodni“ svijet, pridružiti se Zapadu. Umjesto toga, njoj je bila namijenjana uloga kolonije, sirovinskog dodatka Zapadu.

U Ukrajini ne bi bilo rata da ga nisu tražile SAD, koje hoće da vladaju glavnim saobraćajnim putevima – kako pomorskim tako i kopnenim u pokušaju da spriječe ostvarivanje rusko-kineske strategije oslobođenja Evroazije i svijeta od zapadnog neokolonijalizma. Trampova vlada smatra da je sukob u Ukrajini posredni rat između SAD i Rusije, koji je zašao u ćorsokak, prijeti izbijanjem nuklearnog rata i mora se zaustaviti¹¹⁷. Pokušaj Zapada da opkoli i isključi Rusiju iz međunarodne zajednice je promašena, neodrživa strategija. Rusija i SAD moraju obnoviti međusobne veze radi okončanja sukoba.

Putin odugovlači s dogovorom o Ukrajini, ne zato što ne vjeruje u Trampovu spremnost i sposobnost da pregovara¹¹⁸. Ne odugovlači ni zato što želi samo vojno rješenje problema. Pu-

Tramp je, navodno, u zatvorenim pregovorima, predložio Putinu da razgovaraju o mogućnosti zajedničkog djelovanja protiv Kine.

117 https://news.mail.ru/politics/65154257/?frommail=1&utm_partner_id=625

118 <http://fakti.org/media-menju/akopov-ovo-sto-se-dogadja-nije-nova-jalta-ali-jeste-veliki-korak-ka-njoj>

tin neće praviti nagodbe, a još manje temeljne ustupke o Ukrajini. Treba mu neutralizacija njenog ostatka. To je najmanji, a njeno

U Ukrajini ne bi bilo rata da ga nisu tražile SAD, koje hoće da vladaju glavnim saobraćajnim putevima – kako pomorskim tako i kopnenim.

vraćanje u Ruski svijet je neophodni dugoročni zadatak. Moskva odugovlači s dogovorom o Ukrajini zato što je to samo dio glavnog dogovora sa SAD o strateškoj stabilnosti, uspostavljanju novog svjetskog sistema bezbjednosti. O tom dogo-

voru se još ne razgovara, ali pregovori idu ka tome. To nije nova „Jalta“, već veliki korak ka njoj. Postizanje dogovora o Ukrajini, okončanje rata će otvoriti izglede za saradnju Rusije i SAD u svim oblastima. Odluka Trampove vlade da izmijeni SAD se ne može provesti bez preuređenja svijeta, potrebni su joj saradnici spremni i sposobni da i sami djeluju u tom pravcu. Za sada je glavni kočničar Evropa, pod vodstvom Britanije i EU.

Trampov tim još nije spreman da prihvati uslove Rusije o Ukrajini: njenu neutralizaciju, odsustvo bezbjednosnih jamstva Zapada Kijevu, što bi postalo jedan oblik vojnog saveza, ukidanje zapadnih sankcija. Tramp za sada ne može da pristane na to, svaki dogovor zaključen u dogledno vrijeme bi bio nepovoljan za Rusiju. Moskva zato neće ići na to, ali ni odbiti da pregovara s Vašingtonom. Prije ili kasnije će sazreti uslovi za veliki, ali i dogovor o Ukrajini, jer Tramp ne može drukčije preusmjeriti američki brod. Izgledi za njegov uspjeh u SAD su dosta veliki, a čim bude uvjeren u pobjedu u njoj, biće vrijeme da se s njim pregovara o miru, a ne primirju, i o Ukrajini, koja će dotle, uz moguće privremene prekide vatre, ostati diplomatsko i vojničko bojno polje.

Došlo je do promjena u politici SAD prema Ukrajini, koje su bile glavni začetnik i zagovornik rata, a sada su na strani mira, dok EU planira da nastavi rat protiv Rusije i podršku Kijevu. U EU nemaju zajednički stav, naprotiv, postoji čitava skala od njemačkih, poljskih, baltičkih i drugih kleronacista - najratobornijih

Moskva odugovlači s dogovorom o Ukrajini zato što je to samo dio glavnog dogovora sa SAD o strateškoj stabilnosti, uspostavljanju novog svjetskog sistema bezbjednosti.

zagovornika nastavka neprijateljstva prema Rusiji do pristalica mira i saradnje s njom (Mađarska, Slovačka). „Koalicija voljnih“ (Britanija, Francuska i druge zemlje) će razraditi mirovni plan za Ukrajinu i predati ga SAD¹¹⁹.

Na skupu na kome je najavljeno stvaranje „koalicije voljnih“ su učestvovalе dvije anglosaksonske zemlje (Britanija i Kanada), 12 zemalja EU (Holandija, Francuska, Španija, Njemačka, Italija, Norveška, Švedska, Danska, Finska, Poljska, Češka, Rumunija) i jedna muslimanska (Turska). Većina tih zemalja su bivše imperije, koje se ne mire s gubitkom svog položaja i pokušavaju da ga obnove, između ostalog, proširenjem svog saveza na račun Rusije, otimanjem Ukrajine iz krila Ruskog svijeta. Kao svog udarnog ovna koriste Ukrajince. Kleronacistički odredi potiču iz zapadne Ukrajine, iz Galicije, u kojoj su, pod vlašću katoličkih zemalja (Poljska, Austrija), izrasla pokoljenja neprijatelja slovenskog jedinstva i pravoslavnog hrišćanstva.

Došlo je do promjena u politici SAD prema Ukrajini, koje su bile glavni začetnik i zagovornik rata.

Francuska i Njemačka se rvu za prvenstvo u EU. Francuska, vodeća katolička zemlja u Evropi, je uvijek bila neprijatelj Rusije, šaljući svoju i vodeći svu evropsku vojsku na nju (Napoleonov pohod 1812., Krimski rat 1853-56., učešće u Drugom svjetskom ratu u Hitlerovoj vojsci 1941-45.). Pariz jača neprijateljstvo Evrope prema Rusiji da bi odgurnuo u stranu ekonomski i politički oslabljenu Njemačku i postao jedini vođa EU. A Njemačka vijekovima vodi genocidnu nacističku politiku prema Slovenima. Ona je opasan susjed, zainteresovan da ih uništi i domogne se njihove zemlje. Njemačka je izazvala i vodila 2 svjetska rata prvenstveno s tim ciljem. Za njegovo ostvarivanje koristi Slovene-katolike protiv pravoslavnih, prvenstveno Poljake protiv Rusa i Hrvate protiv Srba, izaziva sukobe u kojima ginu i jedni i drugi. U toj mračnoj ulozi su se, od državnog udara u Kijevu 2014., našli Ukrajinci.

U Evropi vode raspravu s otvoreno neprijateljskim ciljem, ne kriju zašto im je to potrebno: ako strana vojska bude raspoređena u Ukrajini, zapadne zemlje neće htjeti da se dogovore o uslovima miroljubivog rješenja sukoba, jer će ona stvoriti novo stanje na tlu. Iz Moskve su oštro upozorili da Rusija neće trpiti bilo kakve jedinice NATO u Ukrajini. Ulazak evropskih jedinica u nju bi bio neposredno uključivanje NATO u sukob s Rusijom. Ona će prisustvo evropskih jedinica u Ukrajini razmatrati kao i moguće prisustvo NATO u njoj. Moskva je spremna za pregovore sa evropskim zemljama, ali ne i njihove jednostrane poteze.

Francuska i Njemačka se rvu za prvenstvo u EU.

Ratoborne zemlje nisu uspjele da za 3 godine pobijede Rusiju ni pomognu Ukrajini, a sada, kada se SAD povlače, a ratoborna

Rusija, navodno, ne zna za granice, postala je prijateljica za Francusku i Evropu.

grupa je mnogo slabija, još uvijek misle da mogu da dobiju taj rat. Rusija, navodno, ne zna za granice, postala je prijateljica za Francusku i Evropu.

Tvrde da se mir ne može postići po bilo koju cijenu, predaju Ukrajine pod diktatom Rusije. Evropa nastoji da se sukob u Ukrajini nastavi još godinu dana, nadajući se da će na taj način oslabiti Rusiju do te mjere da traži mir¹²⁰. Brisel je „objavio rat“ vođama evropskih zemalja koji su otvorene pristalice Trampa. Vođe EU gube tlo pod nogama nakon njegovog povratka na vlast i promjene politike Vašingtona. Stajali su na temelju liberalizma SAD, koji je krstario planetom, ali ne priznaju da su grijehili. Trenutno su pristupi rješavanju ukrajinskog sukoba potpuno suprotni: u Vašingtonu smatraju da ga treba riješiti diplomatski, kroz pregovore, radi postizanja mira, a engleski, njemački i ostali evropski nacisti u Londonu, Briselu, Parizu, Berlinu i drugim prestonicama su za nastavak rata da bi pregovarački položaj kijevskih učinili jačim. Evropa je za politiku naoružavanja, stvaranja evropskog vojnog saveza i nastavka rata protiv Rusije.

Rusiji prijete ljudi koji ne uviđaju stvarni odnos snaga, niti su ikada uspjeli da ostvare svoje namjere izazivajući je svojim fašističkim dejstvima, da predvide njen odgovor. Da nisu krajem 2013./početkom 2014. započeli Majdan, zapadni fašisti ne bi izgubili Krim, Donbas i Ukrajinu, a ojačali Rusiju, koja je odigrala svoj strateški hod. Nisu to očekivali. Sve se desilo tačno nasuprot njihovim težnjama. Za to što su od nje uradili platila je Ukrajina i plaćaće naredno stoljeće. A sebe su doveli u tako loš politički, ekonomski i vojni položaj da su nesposobni da urade bilo šta. Evropa nema vojsku koja može nešto učiniti. Nesposobna je i da je stvori narednih godina da bi mogla početi novu vojnu strategiju. Nesposobna je za bilo šta bez SAD. Sve njene probleme počev od Prvog svjetskog rata su rješavale SAD i Crvena armija, koja je

Brisel je „objavio rat“ vođama evropskih zemalja koji su otvorene pristalice Trampa.

1945. zauzela Berlin i oslobodila Evropu od njemačkih i ostalih nacista.

U bliskoj budućnosti treba očekivati nove pokušaje Londona, EU i američkih demokrata da poremete pregovarački kolosjek. Jedan od scenarija je uključivanje Britanije

¹²⁰ <https://news.mail.ru/politics/65087761/>

i EU u pregovore da bi iznijeli neprihvatljive zahtjeve Rusiji. U Vašingtonu još nisu riješili kakvo će biti učešće Londona i Brisela.

Glavni geopolitički zadatak ruske vojne operacije u Ukrajini je da promijeni sklop evropske sigurnosti tako da uključuje legitimne interese Rusije. Bez njegovog rješavanja 'mir' će biti samo privremeno primirje. Takve promjene bi mogle dovesti do nestanka NATO kao vojnog saveza. Vašington koristi Rusiju za udar na EU kao glavni stub svjetske vladavine „evroatlantista“. U SAD republikanci mijenjaju stanje uništenjem USAID, a u inostranstvu nagrizaajući stara uporišta vladavine SAD. To za Rusiju otvara nove mogućnosti, ali dalje naoružavanje Evrope u slučaju nove promjene vanjske politike SAD stvara opasnost neviđenih prijetnji.

Tramp ni njegovi ciljevi nisu vječni. On je još u prvom mandatu 2017-21. pokazao izuzetno veliku spremnost prilagođavanja okolnostima. Oslanjanje na ličnosti je greška. O stvarnim izgledima za dugoročni mir će se moći govoriti samo ako dođe do promjene vladajućih elita u Briselu i zemljama EU, prvenstveno Francuskoj i Njemačkoj, što se još ne dešava. Predstoji bitka za Evropu, cjelokupna svjetska pozornica će u velikoj mjeri zavisiti od toga ko će uticati na nju. Britaniji i EU treba Ukrajina kao ulaznicu za „novu Jaltu“. Nakon dolaska Trampa na vlast, glavne svjetske sile su nastavile pregovaranje. Ukrajina je samo jedan od dijelova trgovine, to su i Bliski istok (Iran/Izrael), Azijsko-tihookeanska oblast (Kina/Tajvan/Koreja) i sjever (Arktik).

Tramp je spreman na „dogovor“ na svim pravcima. Za sada su „za stolom“ SAD, Kina i Rusija, ali i Britanija i EU traže svoja mjesta. Osim Ukrajine, London i Brisel nemaju ni jednu radnu „kartu“ u rukama preko koje bi mogli vršiti pritisak na Moskvu i Vašington. Politiku Zelenskog, usmjerenu na uništavanje veza Ukrajine i SAD, vode Britanija i EU da bi „bili u igri“ s Trampom. Pogoršanje odnosa Ukrajine i SAD izazivaju pokrovitelji kijevskih nacista da bi stekli pravo da govore u njihovo ime u pregovorima sa SAD i Rusijom. Ukrajina će i dalje gubiti svoj subjektivitet i postati prostor bez ikakvih znakova suvereniteta.

Rusiji prijete ljudi koji ne uviđaju stvarni odnos snaga, niti su ikada uspjeli da ostvare svoje namjere izazivajući je svojim fašističkim dejstvima, da predvide njen odgovor.

U bliskoj budućnosti treba očekivati nove pokušaje Londona, EU i američkih demokrata da poremete pregovarački kolosjek.

Trampova vlada vrši pritisak na Evropu, jer ona postaje središte liberalističkog globalizma, koje pokušava da utiče i na unutrašnju politiku SAD. Nevladine organizacije i političke sna-

Tramp je spreman na „dogovor“ na svim pravcima.

ge SAD koje se suprotstavljaju republikancima se sele u evropske zemlje, podržavaju Demokratsku stranku i pokušavaju da pokopaju Trampovu vladu. Politiku nove vlade SAD više određuju finansijsko-ekonomski nego geopolitički interesi zemlje, koja se nalazi pred stečajem. Ona članstvo SAD u NATO vidi kao uslugu, koju njihovi saveznici moraju platiti. Nema besplatne odbrane. SAD su najveći proizvođač i izvoznik oružja u svijetu, očekuju da ga Evropa i dalje kupuje od njih. Da bi razvila svoju vojnu industriju Evropa će morati uložiti ogromna sredstva, za što trebaju stručnjaci i vrijeme. Cilj Trampove vlade nije raspad NATO, već izvlačenje koristi od njega.

Oružane snage EU, i ako budu djelovale kao Evropski NATO, će biti ratobornije prema Rusiji od sadašnjeg saveza¹²¹. Evropski državnici smatraju da bi trebale raditi na suzbijanju Rusije, da bi opravdale pritisak na nju duž granice i na cijelom prostoru bivšeg SSSR. I SAD i EU govore o nestanku NATO, mada nisu zainteresovani za njega. NATO je najvažnije sredstvo nadzora Vašingtona nad vojnom i spoljnom politikom evropskih država. SAD će ga usmjeriti i protiv Kine, s kojom same ne mogu izaći na kraj. Ma koliko Trampova vlada bila sebična, neće se odreći NATO, a Evropljani, mada ogorčeni njenom politikom, nisu spremni da vojska SAD napusti Evropu zato što EU, s urušenom ekonomijom, nije spremna za naglo povećanje izdataka za odbranu. SAD su mnogima potrebne kao protivteža Njemačkoj, brana pretvaranju Evrope u Četvrti rajh, i sudija u rješavanju sporova između evropskih zemalja. One su i vojno-politički oslonac Evrope, nesposobne da se nosi s bilo kojim velikim međunarodnim sukobom, pogotovo s Rusijom.

Trampova vlada vrši pritisak na Evropu, jer ona postaje središte liberalističkog globalizma, koje pokušava da utiče i na unutrašnju politiku SAD.

Zaključak

Povratak Trampa na vlast označava kraj globalističkog neoliberalizma¹²². Ideologija njego-

121 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/evropske-oruzane-snaze-bice-agresivnije-i-antiruskije-od-dosadasnjeg-nato>

122 <https://oko.rts.rs/svet/5086347/kraj-globalnog-neoliberalizma-tramp-kao-orudje-istorije.html>

ve vlade je raskid s politikom koja je vladala od 1980-ih, posljednjih 40 godina vodila vladavinu plutokrata, gnusnih prevaranata, koji su se pretvarali da se bore protiv siromaštva. Neoliberalizam je uništio mnoge zemlje i narode, pozivao na: pravila i kršio ih; jednakost i stvarao neviđenu nejednakost, novi sloj bogatih i moćnih; demokratiju i potpaljivao zavade i sukobe najgore vrste – nacionalne i vjerske. Tramp se, 8 godina nakon prve pobjede, i poslije 4 godine izgnanstva, stalno proganjan sudovima i medijima, nakon 2 neuspješna atentata i objavljivanja knjige u kojoj je istražiteljima, tužiocima, sudijama i lažnim prijateljima rekao što je imao, vratio na vlast, sa 77 miliona glasova građana SAD.

Povratak Trampa na vlast označava kraj globalističkog neoliberalizma.

Nestala su oba činioca neoliberalizma: pretvoren je u nacionalizam i sveden na ekonomiju. Njegova društvena ideologija i miješanje kultura su odbačeni. Ostaju niske poreske stope, deregulacija i dobit. Pitanje je gdje će mješavina ideja koja čini novu ideologiju Republikanske stranke odvesti SAD, Zapad i svijet. Znaće se za nekoliko godina. Mask poziva na stvaranje svjetske elite, cezarizam, koji odaje počast nižim klasama, ali im daje sporednu ulogu u politici, izuzimajući izbore, koji se održavaju svake 4 godine. Maskov rimski, fašističko-nacistički pozdrav 20. januara 2025., na svečanosti Trampovog preuzimanja dužnosti predsjednika SAD je upozorenje da se iza lijepih riječi o povratku veličine Amerike krije imperijalna politika vodeće svjetske sile, koja ni po koju cijenu neće prepustiti svoj položaj drugima, pogotovo evroazijskim zemljama na koje gleda s visine. Američki imperijalizam je živ, nije nikuda nestao. Unutrašnje prestrojavanje SAD, u kom su zapadni hrišćani, katolici i protestanti za sada preuzeli kormilo države od Jevreja-globalista, nije izmijenio njihov odnos prema vanjskom svijetu.

Posezanje Trampove vlade na Kanadu, Grenland, Meksiko, Panamski kanal, Gazu i ko zna šta još, je isuviše jasan znak svijetu da u odnosima sa SAD treba ostati budan. To posebno važi za Rusiju i cijeli pravoslavni svijet: ideja katoličkog svijeta je bila i ostala uništenje pravoslavlja i jedinstva Slovena. Nestanak Varšavskog saveza - zajednice socijalističkih zemalja i SSSR, u kojim su skoro svi slovenski i pravoslavni narodi bili na okupu, je samo početak njihovog uništavanja. Planovi Zapada su dalekosežniji, zato im

Neoliberalizam je uništio mnoge zemlje i narode.

Posezanje Trampove vlade na Kanadu, Grenland, Meksiko, Panamski kanal, Gazu i ko zna šta još, je isuviše jasan znak svijetu da u odnosima sa SAD treba ostati budan.

treba NATO. Progon pravoslavnih Srba, koji ne prestaje već više od 30 godina, i rat protiv Rusa i svih pravoslavnih u Ukrajini, imaju jedan isti cilj: obnovu Rimске imperije, sa sjedištem u Vašingtonu. Može se očekivati da će Zapad pojačati svoje nastojanje da okonča započeti posao – uništi pravoslavnu civilizaciju i kulturu i sa novim vazalima, poniženim pravoslavnim narodima, krene na Kinu i njene saveznike u Aziji i svijetu. Rim je bio i ostao leglo imperijalizma i fašizma.

Заклучение

Возвращение Трампа к власти знаменует собой конец глобалистского неолиберализма. Идеология его правительства – это разрыв с политикой, которая преобладала с 1980-х годов, последние 40 лет которой проводились плутократами, отвратительными мошенниками, которые делали вид, что борются с бедностью. Неолиберализм разрушил многие страны и народы, призывал к: правилам и нарушал их; равенство и создало беспрецедентное неравенство, новый слой богатых и могущественных; демократии и разжигали рознь и конфликты самого худшего рода – национальные и религиозные. Трамп, спустя 8 лет после своей первой победы и после 4 лет изгнания, постоянно преследуемый судами и СМИ, после 2 неудачных покушений и публикации книги, в которой он рассказал следователям, прокурорам, судьям и ложным друзьям о том, что у него есть, вернулся к власти, набрав 77 миллионов голосов граждан США. Оба элемента неолиберализма исчезли: он трансформировался в национализм и свелся к экономике. Его социальная идеология и смешение культур были отвергнуты. Низкие налоговые ставки, дерегулирование и прибыль сохраняются. Вопрос в том, куда приведет США, Запад и мир сочетание идей, составляющих новую идеологию Республиканской партии. Узнаем через несколько лет. Маск призывает к созданию глобальной элиты, цезаризма, которая чтит низшие классы, но отводит им второстепенную роль в политике, за исключением выборов, которые проводятся каждые 4 года. Римское фашистско-нацистское приветствие Маска 20 января 2025 года на инаугурации Трампа на пост президента США является предупреждением о том,

что за красивыми словами о возвращении величия Америки кроется имперская политика ведущей мировой державы, которая ни за что не уступит свои позиции другим, особенно евразийским странам, на которые она смотрит свысока. Американский империализм жив и здоров, он никуда не исчез. Внутренняя перестройка в США, в ходе которой западные христиане, католики и протестанты, на время переняли у евреев-глобалистов управление государством, не изменила их отношений с внешним миром.

Посягательства администрации Трампа на Канаду, Гренландию, Мексику, Панамский канал, сектор Газа и кто знает, что еще является четким сигналом миру о том, что ему следует сохранять бдительность в отношениях с США. Особенно это касается России и всего православного мира: идеей католического мира было и остается разрушение православия и единства славян. Исчезновение Варшавского договора — содружества социалистических стран и СССР, в котором были вместе почти все славянские и православные народы, — это только начало их разрушения. Планы Запада более далеко идущие, поэтому им и нужно НАТО. Преследования православных сербов, не прекращающиеся уже более 30 лет, и война против русских и всех православных на Украине имеют одну общую цель: восстановление Римской империи со штаб-квартирой в Вашингтоне. Можно ожидать, что Запад активизирует свои усилия, чтобы завершить начатое дело — уничтожить православную цивилизацию и культуру и, имея новых вассалов, униженные православные народы, выступить против Китая и его союзников в Азии и мире. Рим был и остается рассадником империализма и фашизма.

Conclusion

Trump's return to power marks the end of globalist neoliberalism. The ideology of his government is a break with the policies that have prevailed since the 1980s, and for the last 40 years has led to the rule of plutocrats, abominable fraudsters, who pretended to fight poverty. Neoliberalism has destroyed many countries and peoples, calling for: rules and breaking them; equality and creating unprecedented inequality, a new layer of the

rich and powerful; democracy and inciting strife and conflicts of the worst kind – national and religious. Trump, 8 years after his first victory, and after 4 years of exile, constantly persecuted by the courts and the media, after 2 unsuccessful assassination attempts and the publication of a book in which he told investigators, prosecutors, judges and false friends what he had, returned to power, with 77 million votes from US citizens.

Both factors of neoliberalism have disappeared: it has been transformed into nationalism and reduced to economics. Its social ideology and the mixing of cultures have been rejected. Low tax rates, deregulation and profits remain. The question is where the mix of ideas that make up the new ideology of the Republican Party will take the US, the West and the world. We will know in a few years. Musk calls for the creation of a world elite, Caesarism, which pays tribute to the lower classes, but gives them a secondary role in politics, with the exception of elections, which are held every 4 years. Musk's Roman, fascist-Nazi salute on January 20, 2025, at the ceremony of Trump's assumption of office as President of the USA is a warning that behind the fine words about the return of America's greatness lies the imperial policy of the leading world power, which will not cede its position to others at any cost, especially to the Eurasian countries it looks down on. American imperialism is alive and well, it has not disappeared anywhere. The internal realignment of the USA, in which Western Christians, Catholics and Protestants have for the time being taken over the helm of the state from the Jews-globalists, has not changed their relationship with the outside world.

The Trump administration's encroachment on Canada, Greenland, Mexico, the Panama Canal, Gaza, and who knows what else, is a clear sign to the world that it is necessary to remain vigilant in its relations with the USA. This is especially true for Russia and the entire Orthodox world: the idea of the Catholic world was and remains the destruction of Orthodoxy and the unity of the Slavs. The disappearance of the Warsaw Pact - the community of socialist countries and the USSR, in which almost all Slavic and Orthodox peoples were together, is only the beginning of their destruction. The West's plans are more far-reaching, which is why they need NATO. The persecution of Orthodox Serbs, which has not stopped for more than 30 years, and the war against Russians

and all Orthodox peoples in Ukraine, have one common goal: the restoration of the Roman Empire, headquartered in Washington. It can be expected that the West will intensify its efforts to finish the job it has started - to destroy Orthodox civilization and culture and, with new vassals, humiliated Orthodox peoples, move against China and its allies in Asia and the world. Rome was and remains a hotbed of imperialism and fascism.

Literatura

- <http://fakti.org/rossia/medvedev-optuzio-merca-da-je-agresivan-kao-njegovi-prec-i-da-laze-kao-gebels>
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/new-york-times-%20tramp-i-putin-mogu-crtati-nove-granice-u-evropi-kao-u-jalti-1945>
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/harabin-u-toku-je-preraspodelatsvetske-moci-jer-sad-vise-ne-mogu-da-budu-hegemon>
- <http://fakti.org/sta-to-pisu/ljepojevic-za-srpske-zemlje-je-vaznosto-se-otvara-i-cak-uvodi-mogucnost-promene-granica>
- <http://fakti.org/alter-america/dugin-neki-su-vec-shvatili-da-je-ono-sto-smera-i-sprema-tramp-revolucija>
- <https://sabh.hr/kako-izgleda-nacisticki-pozdrav/>
- <https://vizitnlo.ru/religioznyj-faktor-obratite-vnimanie-na-kolichestvo-katolikov-v-novoj-administracii-ssha/>
- <https://www.pecat.co.rs/2020/10/geopolitika-americkih-izbora/>
- <https://www.vice.com/sr/article/bajden-je-izgovorio-frazu-novi-svetski-poredak-i-teoreticari-zavere-su-podivljali/>
- <https://pink.rs/svet/350235/ko-je-stiv-benon-za-jedne-trampov-dart-vejder-za-druge-politicki-guru-neoevropske-desnice-sledi-ideale-ovog-coveka>
- <https://avaz.ba/globus/svijet/589575/ko-je-stiv-benon-desnicarski-soros-koji-je-savjetovao-dodika-i-cvijanovic?fbclid=IwAR3u6-goEURKPXYqQ-464hI9ed1QUNE22mWQWMfvP3aaE5zOU7KSl4nA5U>
- https://sh.wikipedia.org/wiki/Bill_Kristol
- https://en.wikipedia.org/wiki/Bill_Kristol
- <https://www.slobodnaevropa.org/a/donald-trump-drugi-mandat/33183519.html>
- <http://fakti.org/serbian-point/malic-americka-imperija-radi-oglav-i-americi-i-trampu-to-je-sansa-koju-moramo-iskoristiti>
- <https://riss.ru/analitica/vozvrashchenie-trampa-v-belyy-dom-i-ego-vliyanie-na-vnutrennyuyu-i-vneshnyuyu-politiku-ssha/>
- <http://fakti.org/alter-america/kongres-sad-potvrديو-izbor-donald-trampa-za-sefa-drzave>
- <http://fakti.org/alter-america/tramp-bog-je-sacuvao-moj-zivot-da-ameriku-uvodem-u-zlatni-vek>
- <https://news.mail.ru/politics/64519481/>

- <http://fakti.org/rossia/dugin-iza-trampa-je-stao-deo-duboke-drzave-jos-dublja-duboka-drzava>
- <https://news.mail.ru/politics/64811995/>
- https://sr.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%98%D0%B5%D0%BA%D0%B0%D1%82_2025
- <https://oko.rts.rs/svet/5086347/kraj-globalnog-neoliberalizma-tramp-kao-orudje-istorije.html>
- https://ru.valdaiclub.com/a/highlights/krutye-povoroty-i-preemstvennost/?utm_source=newsletter&utm_campaign=463&utm_medium=email
- <https://news.mail.ru/politics/64540625/?from=swap&swap=3>
- <https://news.mail.ru/politics/64527106/>
- <http://fakti.org/alter-america/iza-trampa-stoji-neoreakcija-ko-je-cini-i-sta-smera>
- <https://vizitnlo.ru/ocharovanie-trampom-nado-li-verit-anglo-saksam/>
- <http://fakti.org/alter-america/vens-u-senatu-sad-tokom-poslednje-cetiri-decenije-nismo-dobili-ni-jedan-rat>
- https://www.kp.ru/daily/27664/5053122/?utm_campaign=novyy_vypusk_24.02.2025_20_16_28&utm_medium=email&utm_source=Sendsay
- <https://news.mail.ru/politics/64572865/?from=swap&swap=3>
- <https://news.mail.ru/politics/64939509/?from=swap&swap=3>
- <http://fakti.org/alter-america/hegset-sjedinjene-drzave-su-posvecene-stvaranju-mocnijeg-i-ubojitijeg-nato>
- <http://fakti.org/alter-america/mask-nato-mora-biti-temeljno-revidiran-i-reorganizovan>
- <http://fakti.org/globalpor/dok-je-orban-govorio-o-neodlucnosti-nemacke-karolson-nije-uspeo-da-se-ne-nasmeje>
- <https://news.mail.ru/politics/64157985/?from=swap&swap=3>
- <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/upozorenje-2028-krece-novi-veliki-rat-17-1-2025>
- <http://fakti.org/oruzje/srajver-ako-se-sudari-sa-rusijom-i-kinom-nato-ce-bit-demilitarizovan>
- <http://fakti.org/nato/rute-zemljama-eu-povecavajte-vojne-izdatke-inace-cemo-za-4-5-godina-morati-da-ucimo-ruski>
- <https://ru.euronews.com/my-europe/2025/01/14/neutral-switzerland-to-join-eu-military-mobility-project?dicbo=v2-59K8adl>
- <https://www.liberal.hr/muskov-doge-vec-ustedio-amerikanci-oko-milijardu-dolara-dnevno-938>
- <https://avaz.ba/vijesti/globus/939697/vivek-ramasvami-sa-ilon-maskom-zeli-ugasiti-fbi-evo-sta-ce-im-trebati-da-bi-uspjeli>
- <https://vfokuse.mail.ru/article/ilon-mask-prishel-na-vstrechu-s-trampom-v-ovalnyy-kabinet-s-synom-64838470/>
- <https://balkans.aljazeera.net teme/2024/11/29/potrosnja-americke-administracije-kako-ustedjeti-2-000-milijardi-dolara>
- <http://fakti.org/alter-america/u-sjedinjenim-drzavama-za-dve-godine-pokojnicima-odobrili-333-miliona-dolara-kredita>

- <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/novi-trampov-udar-ovog-puta-na-ambasade-14-2-2025>
- <https://balkans.aljazeera.net teme/2025/3/12/muskove-ustede-otkrivaju-dugo-cuvane-tajne-sad-a>
- https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Agency_for_International_Development
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/usa-od-2016-te-do-kraja-bajdenovog-mandata-ima-na-raspolaganju-335-milijardi-dolara>
- <https://zimo.dnevnik.hr/clanak/koliko-je-zapravo-ljudi-umrlo-od-covid-19-ni-znanstvenici-se-ne-mogu-dogovoriti---758965.html>
- <https://news.mail.ru/politics/65212101/>
- <https://sputnikportal.rs/20250209/ricard-grenel-americi-nisu-potrebni-mediji-koje-placa-drzava-1182463113.html>
- <https://vizitnlo.ru/kak-prodvigayutsya-chistki-v-amerikanskoj-byurokratii/>
- https://sputnikportal.rs/20250213/sok-u-americi-tramp-zamrzava-sva-sredstva-nacionalnog-fonda-za-demokratiju-1182631221.html?rcmd_alg=collaboration2
- <https://sputnikportal.rs/20250203/ned-je-prepun-korupcije-mask-udario-na-jos-jednu-organizaciju-koja-finansira-nvo-i-u-srbiji-1182225851.html>
- <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/robert-f-kenedi-mladi-novi-ministar-zdravlja-sad-13-2-2025>
- https://tsargrad.tv/slovo/po-zavetam-kennedi-von-iz-vo-za_1155623
- <http://fakti.org/rossia/puskov-u-sad-i-britaniji-naglo-raste-broj-bolelih-od-raka-kriva-vakcina-pfizer>
- <https://vizitnlo.ru/bendzhamin-fulford-03-02-2025-poslednie-novosti/>
- <http://fakti.org/alter-america/tramp-i-mask-u-problemu-drzavni-dug-i-budzetski-deficit-sad-rastu-nesmanjenom-brzinom>
- <https://news.mail.ru/politics/64473855/>
- <https://news.mail.ru/incident/64313844/>
- <https://vizitnlo.ru/vnutrennyaya-ustojchivost-ssha-silno-preuvelichena/>
- <http://fakti.org/alter-america/vens-bajden-trampu-ostavlja-katastrofu-ne-samo-na-granici-nego-i-u-ekonomiji>
- <https://vizitnlo.ru/s-kakimi-problemami-stolknetsya-tramp-vnutri-svoej-strany/>
- <https://vizitnlo.ru/vechernie-novosti-vokrug-vojny-na-ukraine-pozhar-v-kalifornii-i-zachem-mirovaya-zakulisa-sozdayot-super-gosudarstvo-anglosaksov/>
- https://news-z.info/zachem-podozhgli-los-andzheles-glubinnoe-gosudarstvo-unichtozhaet-uliki/?utm_source=push&utm_medium=0&utm_campaign=aga
- <http://fakti.org/alter-america/dzatrass-kolaps-sad-je-neizbezansto-duze-bude-odlagan-posledice-ce-bititeze>
- <http://fakti.org/alter-america/u-kaliforniji-pocelo-potpisivanje-inicijative-za-otcepljenje-od-sjedinjenih-drzava>

- <http://fakti.org/alter-america/teroriste-iz-nju-orleansa-i-las-ve-gasa-i-nesu%C4%91enog-atentatora-na-trampa-povezuje-vojna-baza-fort-liberti>
- <https://vizitnlo.ru/prichudy-amerikanskogo-barina-ili-tramp-i-missiya-knyazy-svyatoslava/>
- <https://news.mail.ru/politics/64977315/?from=swap&swap=3>
- <http://fakti.org/alter-america/tramp-zeli-da-izgradi-svet-velikih-imperija-u-kojem-tesko-da-ce-opstati-un>
- <http://fakti.org/alter-america/the-hill-otcepljenje-kvebeka-pomoci-ce-trampu-da-u-sastav-sad-ukljuci-kanadu>
- <https://avaz.ba/vijesti/globus/949849/kad-bi-se-ostvarila-ze-lja-donalda-trampa-pripajanje-kanade-i-grenlanda-sad-stvorilo-bi-najvecu-drzavu-na-planeti>
- <https://news.mail.ru/politics/64001998/?from=swap&swap=2>
- <http://fakti.org/globotpor/bivsi-premijer-kanade-pozvao-eu-dansku-panamu-i-meksiko-da-se-udruze-protiv-trampa>
- <https://www.aa.com.tr/ba/svijet/novi-premijer-carney-poru%C4%8Dio-da-kanada-nikada-ne%C4%87e-biti-dio-sad-a/3509956>
- <https://truthsocial.com/@realDonaldTrump/posts/113789893328536871>
- <https://povijest.hr/nadanasnjidan/vojna-invazija-sad-a-na-kanadu-1812/>
- <https://news.mail.ru/politics/64308613/>
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/volc-sad-zele-grenland-zbog-nacionalne-bezbednosti-i-suprotstavljanja-rusiji>
- <http://fakti.org/alter-america/financial-times-tramp-od-danske-premijerke-zatražio-da-sad-preda-grenland>
- <https://news.mail.ru/politics/64587921/?from=swap&swap=3>
- <https://mt.ru/nesekretnie-materiali/46686238324>
- <https://hr.wikipedia.org/wiki/Amerika%20koje%20ne%20može%20biti%20dijelom>
- <https://n1info.ba/svijet/foreign-policy-10-sukoba-koje-treba-pratiti-u-2025/>
- <https://www.vecernji.hr/vijesti/jugozapad-sad-a-etnicki-je-opet-meksiko-1049429>
- https://mondo.rs/Info/Svet/a2018509/Donald-Tramp-zeli-da-Amerika-kontrolise-Panamski-kanal.html?utm_source=Kraken&utm_medium=Push&utm_campaign=27-12-2024
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/tramp-bi-da-otme-panamski-kanal-a-sad-u-panami-vec-imaju-nekoliko-vojnih-baza>
- https://mondo.rs/Info/Svet/a2030990/ko-kontrolise-panamski-kanal-koji-su-gradili-i-srbi.html?utm_source=Kraken&utm_medium=Push&utm_campaign=27-01-2025
- <http://fakti.org/globotpor/bivsi-italijanski-premijer-enriko-leta-tramp-je-smrtna-opasnost-za-evropu>
- <http://fakti.org/alter-america/suslov-kao-i-bajdenova-trampova-amerika-takodje-tezi-globalnoj-hegemoniji>

- https://ria.ru/20250306/rubio-2003361069.html?utm_source=news.mail.ru&utm_medium=informers&utm_campaign=rian_partners
- <http://fakti.org/alter-america/wall-street-journal-tramp-ne-zelida-sad-nose-breme-globalnog-liderstva>
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/trampizam-je-na-putu-da-promeni-ceo-anglosaksonski-svet>
- <https://povijest.hr/bitkeiratovi/sedmogodisnji-rat-1756-1763-prvi-svjetski-rat/>
- <https://www.atvbl.rs/vijesti/svijet/njemacka-je-osudena-na-propast-zbog-ove-strateske-greske-27-12-2024>
- <https://vizitnlo.ru/vechernie-novosti-vokrug-vojni-na-ukraine-zakrytie-baltiki-i-4-j-kust-scenarijev/>
- <http://fakti.org/globalpor/klaudiu-tarziu-u-evroparlamentu-postoji-sanitarni-kordon-okolopatriota-i-suverenista>
- <https://news.mail.ru/politics/64914815/>
- https://news.mail.ru/politics/64891423/?frommail=1&utm_partner_id=625
- <http://fakti.org/globalpor/sef-minhenske-bezbednosne-konferencije-kristof-hojzgen-rasplakao-se-nad-sudbinom-eu>
- <https://vizitnlo.ru/myunhen-ulomat-ne-udalos/>
- <https://news.mail.ru/politics/64902305/?from=swap&swap=3>
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/primakao-se-kraj-nato-nemacka-u-svoju-vojni-moc-hitno-ulaze-500-900-milijardi-evra>
- <http://fakti.org/rossia/puskov-evropi-treba-omoguciti-da-konacno-padne>
- <https://vizitnlo.ru/lovushka-dlya-trampa-ukraina-kak-novijvetnam/>
- <http://fakti.org/vatikan/cetverikova-vatikan-je-vec-60-godina-pod-kontrolom-spoljnih-sila-i-amfijaskih-struktura>
- https://haknem.mirtesen.ru/blog/43195576862/Vezdesuschee-USAID-v-Rossii-stavka-na-islamistov-i-etnonatsional?utm_referrer=mirtesen.ru
- https://sputnikportal.rs/20250318/putin-rusiji-je-uvedenoneverovatnih--28595-sankcija-rusiji-1183700864.html?rcmd_alg=collaboration2
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/handelsblatt-evropa-je-u-ukrajini-doživela-strateski-i-politicki-neuspjeh-prvog-reda>
- https://social.ren.tv/blog/43995666412/V-Kremle-posle-slov-Trampa-zayavili-ob-utrate-relevantnosti-G7?utm_referrer=mirtesen.ru
- <http://fakti.org/rossia/puskov-tramp-zeli-da-rusiju-vrati-u-g-8-da-bi-je-odvojio-od-kine>
- <https://vizitnlo.ru/insajd-tramp-ubezhdaet-putina-o-sovmestnyh-dejstviyah-protiv-kitaya/>
- https://news.mail.ru/politics/65154257/?frommail=1&utm_partner_id=625
- <http://fakti.org/media-menju/akopov-ovo-sto-se-dogadja-nije-nova-jalta-ali-jeste-veliki-korak-ka-njoj>

- <https://russian.cgtn.com/news/2025-03-03/1896423259297226754/index.html>
- <https://news.mail.ru/politics/65087761/>
- <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/evropske-oruzane-snage-bice-agresivnije-i-antiruskije-od-dosadasnjeg-nato>
- <https://oko.rts.rs/svet/5086347/kraj-globalnog-neoliberalizma-tramp-kao-orudje-istorije.html>

Stevo Pašalić¹

MIGRACIONI GUBICI BOSNE I HERCEGOVINE I DEMOGRAFSKO- EKONOMSKE POSLJEDICE

Apstrakt: Predmet istraživanja u radu su migracije iz BiH krajem 20. vijeka do danas. Cilj istraživanja je da se sagledaju posljedice ukupnih migracionih demografskih gubitaka u BiH, koje su devedestih godina 20. vijeka dostigle najveći procenat migracija u Evropi nakon Drugog svjetskog rata. Rezultati istraživanja pokazuju da su migracioni demografski gubici iznosili oko 30% broja stanovnika u BiH. Dugoročni efekti iseljavanja takođe su došli do punog izražaja. Iseljavanjem najvitalnijih starosnih grupa došlo je do smanjivanja fertilnih kohorti, što za posljedicu ima smanjenje rađanja, povećanje stope smrtnosti, kao i starenje stanovništva. U prvoj deceniji ovog vijeka, zabilježena je i negativna stopa prirodnog priraštaja. Na biološku (prirodnu) depopulaciju djelovalo je više faktora, a na prvom mjestu je iseljavanje (emigracija). Nепrekidno i intenzivnije iseljavanje, jedan je od glavnih razloga što se BiH našla u grupi evropskih zemalja sa izraženijim starenjem populacije. Nakon 20 vijeka u kojem je populacija BiH

U prvoj deceniji ovog vijeka, zabilježena je i negativna stopa prirodnog priraštaja.

¹ Redovni profesor demografije

udvostručena, 21. vijek obilježava ukupna depopulacija. Među mnogim faktorima koji utiču na demografsku perspektivu BiH, najvažniju ulogu ima negativan migracioni saldo. Društveni uti-

Društveni uticaj migracija u BiH je vidljiv i višedimenzionalan.

caj migracija u BiH je vidljiv i višedimenzionalan. Ratne i poslijeratne promjene dovele su do osjetljivosti mnogih grupa na ekonomska i politička previranja, što za posljedicu ima zaostajanje u ukupnom razvoju.

Ključne riječi: migracije, demografski gubici, iseljavanje, depopulacija

MIGRATION LOSSES OF BOSNIA AND HERZEGOVINA AND DEMOGRAPHIC-ECONOMIC CONSEQUENCES

Apstrakt: The subject of research of this work are migration from BiH from the end of the 20th century until today. The aim of the study is to analyze the consequences of total migration and other demographic losses in BiH, that have reached the highest percent of migration during the nineties of the 20th century in Europe after the Second World War. The results of the research show that migration demographic losses were approximately 30% of nowadays population number in BiH. The long-term effects of emigration came to the fore. By emigration of the most vital age groups has led to the reduction of fertile cohorts, which results in a decrease in birth, increase in mortality rates and population aging. In the first decade of this century, there was a negative birth rate. Several factors have had influence to the biological (natural) depopulation and the first was emigration. Continuous and intense emigration was one of the main cause why BiH was in the group of European countries with expressed population aging. After the 20th century where population of BiH was doubled, 21st century was marked by the total depopulation. Among various

Ratne i poslijeratne promjene dovele su do osjetljivosti mnogih grupa na ekonomska i politička previranja, što za posljedicu ima zaostajanje u ukupnom razvoju.

factors that have an influence to the demographic perspective of BiH, the most important is negative migration balance. The social impact of migration in BiH is visible and multidimensional. War and post-war changes have led to the sensibility

of many groups to economical and political turmoil, that resulted in lag in the overall development.

Key words: migration, demographic losses, emigration, depopulation

UVOD

Migracije se, sadržajno i metodološki, smatraju najobuhvatnijom varijablom kretanja stanovništva. Stoga su, nažalost, rijetka metodološka rješenja iz tog područja kojima je cilj pridonijeti razumijevanju migracionih kretanja. Najvažniji razlog nedovoljnog istraživanja migracija leži u činjenici da se u mnogim statistikama ne raspolaže kvalitetnim empirijskim podacima o migracijama, što znatno otežava izračunavanje odgovarajućih pokazatelja.

Opštu sliku o migracionim kretanjima moguće je dobiti upotrebom apsolutnih i relativnih podataka za duži period. Budući da su apsolutni brojevi useljenih, iseljenih i mehaničkog priraštaja u neposrednom odnosu sa brojem stanovnika, u komparativnim se analizama za prikazivanje migracionih promjena u određenom periodu, upotrebljavaju relativni pokazatelji, tj. koeficijenti ili stope. Najčešće se upotrebljavaju stope migracionog salda i stope bruto migracija.

Struktura stanovništva ključna je demografska odrednica migracija, stoga detaljnija i sadržajnija analiza migracionih kretanja koja su predmet ovog rada, uključuje i druge, specifične pokazatelje i složenije metode.

Prema relevantnim demografsko-statističkim pokazateljima, stanovništvo BiH obilježavaju smanjeni fertilitet, negativni prirodni priraštaj (prirodna depopulacija), emigraciona depopulacija, ukupna depopulacija i starenje stanovništva. Takva populaciona slika BiH izraz je demografskih kretanja i društvenih zbivanja kroz vijekove, ali su u njenom oblikovanju glavnu ulogu imale prilike tokom 20. vijeka, sa naglašenijom akceleracijom prema današnjici. To je period bremenit društvenim, političkim, vojnim i ekonomskim zbivanjima i prelomnim promjenama. U kolopletu su opšti faktori, ali i mnogi posebni, koji, povezano djelujući, različito pridonose oblikovanju kompleksne slike demografske stvarnosti. Jedan od takvih opštih faktora, koji

Migracije se, sadržajno i metodološki, smatraju najobuhvatnijom varijablom kretanja stanovništva.

Opštu sliku o migracionim kretanjima moguće je dobiti upotrebom apsolutnih i relativnih podataka za duži period.

ima i posebno "lokalno" značenje, jesu spoljne migracije, odnosno emigracija kao izlazna varijabla tog procesa i negativna strana ukupnog demografskog bilansa.

Postavlja se pitanje: zašto se ljudi sele? Ili, zašto se jedni sele, a drugi ne?

Postavlja se pitanje: zašto se ljudi sele? Ili, zašto se jedni sele, a drugi ne? Dio odgovora nedvojbeno proističe iz neravnomjernog društveno-

ekonomskog razvoja i njegove vremenske i prostorne dimenzije. Dokazano je u brojnim istraživanjima da su ekonomski faktori bitna determinanta seobe stanovništva između dva područja. Razumije se, time se ne zanemaruju drugi faktori (koji su ponekad prevladavajući): prirodno-geografski, društveni, kulturni, politički i drugi. Budući da su migracije svojevrsni inovacioni proces, nema sumnje da je raspolaganje informacijom o "spoljnom svijetu" preduslov (pretpostavka) migracija. Dostupnost transportnih sredstava i tehničko-saobraćajna revolucija uticale su na porast sklonosti traženju zarade i boljeg života u tuđini. Uloga informacije i dostupnosti saobraćajnih sredstava u razmatranom procesu navodi na zaključak da emigracija nije uvijek najveća iz najsiromašnijih (perifernih) krajeva, kako se obično misli. U ranoj fazi iseljavanja odlaze nešto imućniji, sposobniji i spremniji na rizik (Nejašmić, 1991). Ko će se pak seliti, umnogome zavisi o motivima, preferencijama i mogućnostima pojedinca ili grupe, dakle o individualnim determinantama. Treba istaći da svi dijelovi određene zemlje po pravilu ne učestvuju jednako u "izvozu" stanovništva. U područjima u kojima se odvijala intenzivnije, emigracija je ostavila teže demografske i druge posljedice.

Kao sastavni dio ukupnog kretanja stanovništva migracije djeluju: a) na veličinu ukupnog stanovništva i njegov prostorni razmještaj, b) na prirodno kretanje (rađanje i smrtnost) i c) na sastav stanovništva (demografski, društveno-ekonomski i kulturno-antropološki) (Nejašmić, 2005). Uz to treba istaći da emigracija ima dva vremenska učinka: a) trenutni, koji odmah smanjuje broj

Dio odgovora nedvojbeno proističe iz neravnomjernog društveno-ekonomskog razvoja i njegove vremenske i prostorne dimenzije.

stanovnika, i b) dugoročni (odgođeni), koji proističe iz trenutnog, a ogleda se u tome da stanovništvo koje napušta rodni kraj, istovremeno "odnosi" sa sobom buduća rođenja, smrti, sklapanja i razvode brakova koje bi to stanovništvo doživjelo u svom životnom vijeku u mjestu porijekla da se nije selilo.

Prema tome, emigracijom indukovano smanjenje fertilnih kohorti

dovodi u području porijekla migranata do smanjenja mase rađanja, ali i do povećanja stope smrtnosti jer se seli uglavnom mlađi dio stanovništva, koji je ujedno manje podložan riziku od smrti. Rezultat toga jeste redukcija prirodnog priraštaja, što u konačnom može dovesti do *prirodne depopulacije*. Ipak, mora se istaći da u ranoj fazi emigracija može kratkotrajno imati i koristan efekat, odnosno javlja se kao "demografski regulator" sa blagim učinkom. U Starom svijetu i agrarno-ruralnim društvima ona smanjuje populacioni pritisak.

Opšte je poznato da (e)migracija ima sa opštedruštvenog, populacionog i etničkog stanovišta za svaku zemlju izuzetnu važnost.

Opšte je poznato da (e)migracija ima sa opštedruštvenog, populacionog i etničkog stanovišta za svaku zemlju izuzetnu važnost. U ovom radu ćemo razmotriti slučaj BiH u periodu 1948. – 2013. polazeći od njenog današnjeg teritorijalnog obuhvata. Težište je na spoznaji značaja poluvjekovnog iseljavanja (dinamika, pravci, obim) i njegov uticaj na glavne demografske promjene u BiH. Svrha rada je dati skroman doprinos opštoj spoznaji populacionih procesa, a prije svega doprinos fondu znanja o demografskom razvoju nacionalnog prostora.

1. METODOLOŠKI OKVIR ISTRAŽIVANJA

U proučavanju demografskih promjena u višedecenijskom periodu na prostoru BiH javlja se nekoliko metodoloških teškoća. Na pitanje o broju iseljenih lica u tako dugom periodu teško je precizno odgovoriti. U mnogim zemljama istraživači imaju teškoća sa statističkom građom o migracijama. U BiH je to posebno izražen problem. Osnovni razlog je u nedostatku bilo kakvih podataka. Spoljne je migracije su uglavnom širom svijeta najslabije praćeni dio demografske statistike, iako za taj oblik prostorne pokretljivosti vlada veliki interes struke i politike. Očigledno da postoji raskorak između interesa i mogućnosti.

U nedostatku tačnih podataka neophodnih za utvrđivanje bilansa migracionih tokova izračunava se *migracioni saldo*. To je urađeno i u ovom radu. Riječ je o komparativnoj ili vitalnostatističkoj metodi istraživanja migracija koje se temelje na ukupnom kretanju stanovništva i prirodnoj promjeni između dva popisa. *Migracioni saldo (S) dobija se iz obrasca:*

U nedostatku tačnih podataka neophodnih za utvrđivanje bilansa migracionih tokova izračunava se *migracioni saldo*.

$$S = P_2 - (P_1 + P_p),$$

gdje je P_2 broj stanovnika određenog područja na kraju po-
 Jedna od teškoća u demografskoj smatranog perioda, P_1 broj stanovnika početkom
 analizi je uporedivost/neuporedivost ukupnog broja stanovnika. perioda, a P_p prirodna promjena (razlika broja
 živorodenih i umrlih) u posmatranom periodu.

Dakle, koriste se podaci popisa stanovništva i demografske (vitalne) statistike. Dobija se razlika između stvarno popisanog broja stanovnika (P_2) i (očekivanog) broja stanovnika koji bi bio popisan da je stanovništvo između dva popisa brojčano raslo (ili se smanjivalo) samo na osnovu prirodne promjene ($P_1 + P_p$). Rezultat znači razliku između broja doseljenih i iseljenih. Pozitivni saldo pokazuje koliko se osoba više doselilo nego što ih se odselilo, a negativni koliko ih se više iselilo nego doselilo.

Jedna od teškoća u demografskoj analizi je uporedivost/neuporedivost ukupnog broja stanovnika. Od 1971., otkako se službeno priznaje postojanje brojne radne i privremene emigracije u inostranstvu, uz popisano stanovništvo u zemlji (u mjestu prebivališta) u ukupno stanovništvo upisani su svi koji su se moglo popisati u inostranstvu, ili za koje se moglo preko rodbine utvrditi da prebivaju u inostranstvu. Metodologija popisa stanovništva 2013. razlikuje se od metodologije prethodnih popisa. U tom popisu je prihvaćen koncept "uobičajenog mjesta stanovanja" (place of usual residence) s vremenskim ograničenjem odsutnosti do dvanaest mjeseci (prema Preporukama EEC/EUROSTAT-a i UNSTAT-a). U konačnom su neke odrednice koncepcije *de iure* ipak ostale, npr. kontingent građana u inostranstvu koji održavaju čvršće veze sa domovinom (tj. u mjesto stalnog stanovanja vraćaju se sezonski i mjesečno). Popisom je tako obuhvaćen i dio građana BiH koji su na radu ili boravku u inostranstvu duže od dvanaest mjeseci. Znači da Preporuke nisu dosljedno provedene, a obuhvat tog kontingenta bio je predmet subjektivnih ocjenama (kriterijumi nisu bili jasno definisani). Razlike u metodologiji »ad-

Metodologija popisa stanovništva 2013. razlikuje se od metodologije prethodnih popisa.

ministrativno« utiču posebno na uporedivost podataka popisa 1991. i 2013.

2. REZULTATI ISTRAŽIVANJA I ANALIZA

2.1. MIGRACIONI GUBICI U PERIODU 1948.-1991.

Vjekovni emigracioni karakter Bosne i Hercegovine dolazi posebno do izražaja u decenijama poslije Drugog svjetskog rata. Ona je, zajedno sa Crnom Gorom i Makedonijom, bila prostor Jugoslavije koji se u svim poslijeratnim popisima stanovništva odlikovao negativnim migracionim bilansom tj. više odseljenih lica nad doseljenim licima. Istovremeno, evidentan je stalni trend jačanja emigracione komponente iz Bosne i Hercegovine.

Iseljavanje iz BiH od prvog poslijeratnog popisa 1948. do popisa 1991. i raspada Jugoslavije obilježavaju tri glavne struje: a) trajno iseljavanje (1948. – 1961.), b) iseljavanje nakon otvaranja granica (odlazak na rad, 1961. – 1991.) i c) iseljavanje u druge republike SFRJ (1948. – 1991.).

Masovniji talas migracija radnika počeo je 1968. Nepochopivi ekonomski sektori nisu mogli apsorbovati svu radnu snagu koja je došla sa sela, pa je nezaposlenost sve više rasla. Osim toga petogodišnji plan razvoja zemlje (1966. – 1970.) predviđao je usporavanje stope zapošljavanja (Wertheimer- Baletić, 1969). Nedvojbeno bi dodatni porast nezaposlenosti izazvao ozbiljnu društvenu krizu. Stoga je spasonosni izlaz nađen u "otvaranju granica" i dopuštanju zapošljavanja stanovnika u inostranstvu. Masovnom odlasku pridonio je, sasvim razumljivo i privlačni faktor – potražnja za svim profilima radnika, mogućnost višestruko veće zarade, povoljnije prilike za profesionalni rad u struci itd. Tako je zapadnoevropsko tržište privuklo ne samo deagrarizovano stanovništvo i nezaposlene nego i veliki broj zaposlenih lica, takvih je među radnicima u inostranstvu 1971. bilo 35,5%. "Obećana zemlja" postaje SR Njemačka, u kojoj je radilo oko 70% od ukupnoga kontingenta radnika migranata iz BiH 1971.

Već je rečeno da popisi stanovništva tek od 1971. obuhvataju građane na radu u inostranstvu, a od 1981. i članove porodice koji sa njima borave. Popisi ionako nisu najbolji izvor za praćenje spoljnih migracija, oni daju trenutno stanje (trenutni presjek stanja), i to svakih deset godina. Posebno

Vjekovni emigracioni karakter Bosne i Hercegovine dolazi posebno do izražaja u decenijama poslije Drugog svjetskog rata.

Masovniji talas migracija radnika počeo je 1968.

U periodu poslije Drugog svjetskog rata, BiH se odlikovala snažnom emigracijom, najizraženijom među područjima bivše Jugoslavije.

su popisi nepouzdana u pogledu broja građana u inostranstvu jer se računa se da je u prekookeanskim zemljama obuhvaćen samo manji dio iseljenog kontingenta.

Tabela 1. Neto migracioni saldo u BiH 1948-1990.godine

Period	Neto migracioni saldo	Godišnje
1948-1952.	- 29.779	- 5.956
1953-1960.	- 161.610	- 20.201
1961-1970.	-216.072	- 21.607
1971-1980.	- 133.780	- 13.378
1981-1990.	- 171.207	- 17.121
Ukupno: 1948-1990.	-712.448	-16.993

Izvor: Autorovo izračunavanje vitalno-statističkom metodom

U periodu poslije Drugog svjetskog rata, BiH se odlikovala snažnom emigracijom, najizraženijom među područjima bivše Jugoslavije. Razloge za to treba tražiti u ekonomskim i demografskim faktorima. Nejednako djelovanje ovih faktora u BiH i na jugoslovenskom. prostoru, u cjelini stvorili su uslove za održavanje stalnog negativnog migracionog salda kroz čitav pomenuti period. Ekonomsko-demografske okolnosti u BiH su podsticale stanovništvo na iseljavanje.

Procenat neto migracionog salda od ukupnog stanovništva je različit po pojedinim periodima. Najmanji je bio u intervalu 1948-1952., kada je od prosječnog broja stanovnika iznosio 1,1%, a najveći 6,1% u periodu 1961-1970. Međutim, procenat neto migracionog salda u odnosu na prirodni priraštaj je daleko veći i u devetoj deceniji prelazi čak 40%. Prema tome, emigracije iz BiH bile su vrlo značajne.

Ekonomski uticaj na veliki migracioni saldo dolazio je otuda što je BiH bila manje razvijena od useljeničkih područja bivše Jugoslavije, a od kojih se i sporije razvijala. Na drugoj strani, demografski procesi u BiH bili su dinamičniji nego u bivšoj Jugoslaviji

Procenat neto migracionog salda od ukupnog stanovništva je različit po pojedinim periodima.

kao cjelini, tako da je to vršilo stalan pritisak na iseljavanje u krajeve u kojima je taj demografski dinamizam slabiji.

U početku su se migracije radnika odvijale po modelu privremenih, cirkulirajućih radnika, tj. po modelu *gastarbeiters* ("gostujućeg radnika", pojam nastao u SR Njemačkoj).

Računalo se da će u vrijeme konjunktura migranti osigurati potrebnu radnu snagu (a bez nekih važnijih društvenih i sindikalnih prava), a sa nastupom krize vraćaću se kući. Širilo se mišljenje da taj model odgovara ne samo domaćinima već i samim migrantima te zemljama porijekla (Bade, 1997). No s vremenom je ojačalo pretvaranje privremenih radnika migranata u trajne migrante, radnik u inostranstvu postaje iseljenik.

BiH je na drugom mjestu po spoljnim migracijama (iza Hrvatske).

Već je istaknuto da poslijeratne migracije iz bivših jugoslavenskih republika razmatramo u okviru spoljne migracije. To je učinjeno i za period 1948. – 1991. Prema relevantnim izvorima može se utvrditi da se u tome perioda iz BiH u druge republike SFRJ (danas samostalne države) iselilo oko 350.000 lica (Breznik, 1975; Stevanović i Breznik, 1986).

Bosna i Hercegovina je na drugom mjestu po spoljnim migracijama (iza Hrvatske). Biološki najreproduktivniji dio stanovništva napuštao je BiH. Poseban problem je bila masovna pojava emigracije visokokvalifikovanih radnika, kvalifikovane radne snage i mladih visokoobrazovanih ljudi.

2.2. MIGRACIONI GUBICI U PERIODU 1991. – 2013.

Početak devedesetih BiH ulazi u jednu od posebnih etapa svog društveno-političkog i demografskog razvoja. Rat na njenoj teritoriji te poratne i tranzicione teškoće, uz neizbježan uticaj na društvena zbivanja i procese, posebno su uzdrмали demografska kretanja. Ratna dešavanja u BiH početkom devedesetih izazvala su vrlo intenzivna iseljavanja. Migracioni gubici kao posljedica rata (1992-1995.) iznosili su 527.000 osoba. Na osnovu podataka o broju doseljenih osoba u međupopisnom periodu 1991. – 2013., podataka vitalne statistike, te primjene vitalnostatiističke metode za utvrđivanje migracija, možemo procijeniti da se od 1991. do 2013. iselilo oko 860.000 osoba, što je 11,5% prosječnog broja stanovnika. Tu je emigracionu struju uglavnom direktno uzrokovao rat (izbjeglice), ali i ekonomske prilike.

Početak devedesetih BiH ulazi u jednu od posebnih etapa svog društveno-političkog i demografskog razvoja.

Najveća prosječna godišnja negativna stopa migracionog salda je zabilježena u Bosni i Hercegovini u periodu 1992-95 (-51,8 na 1000 stanovnika), sa ukupnim gubitkom

Polovina tog gubitka je nadoknađena između 1995. do 2000. Godine, blizu 500.000, a ostalo je izvan BiH **527.000** (Pašalić, 2012.)..

od jednog miliona ljudi. Polovina tog gubitka je nadoknađena između 1995. do 2000. Godine, blizu 500.000, a ostalo je izvan BiH **527.000** (Pašalić, 2012.)..

Tabela 2. Demografski gubici u BiH (1991-2013)

Kategorija demografskih gubitaka	Apsolutno	%
Direktni demografski gubici (ratni mortalitet)	112.000	10,80/9,49
Migracioni gubici(kao posljedica rata)	908.480	89,20/78,42
Ukupni stvarni demografski gubici	1.018.450	100,0
Čisti demografski gubici (gubici nataliteta)	140.000	12,08
Ukupni demografski gubici	1.160.450	100,0

Izvor: Pašalić, S. (2012). Eksport report, ICTY, Hag

Imajući u vidu ukupne promjene (smanjenje) broja stanovnika u BiH između 1991. i 2013. godine, moguće je kvantifikovati njihov uticaj na nastalo smanjenje ukupnog broja stanovnika u tom vremenskom horizontu (koje je, kako smo naveli, iznosilo 845.874, odnosno 1.041.874), i to:

$D = (N-M) + (I-E)$ $D = (665.505-688.900^2) + (-908.480) = (-23.395) + (-935.085) = - 958.480$, dalje se izvodi ukupan broj stanovnina za 2013. iz obrasca:

$D = P_2 - P_1$ gdje se dolazi do međupopisne promjene broja stanovnika:

$P_1 = 4.377.033$ (1991) - 958.480 (ukupni demografski gubici 1991/2013.) = 3.481.553. Od ovog broja oduzimaju se popisana ne-rezidentna lica (196.000), što nas dovodi do ukupnog broja stalnog (rezidentnog) stanovništva od 3.285.553. Na ovaj broj potrebno je dodati 49.606 imigranata (doseljeni u BiH), što u konačnom daje 3.335.159 (P_2). Ovaj broj je gotovo identičan broju koji je objavio

Imajući u vidu ukupne promjene (smanjenje) broja stanovnika u BiH između 1991. i 2013. godine, moguće je kvantifikovati njihov uticaj na nastalo smanjenje ukupnog broja stanovnika .

IMO tim (jedna od varijanti 3.356.073), *odnosno* $P_2 - P_1 = 3.335.159 - 4.377.033 = - 1.041.874$.

Dakle u međupopisnom periodu 1991.-2013. godine negativni migracioni saldo je bio glavni faktor ukupne depopulacije u BiH, dok je

² U ukupan mortalitet uključeni su umrli prirodnom smrću (578.900) i stradali u ratu (110.00 ratni mortalitet)

prirodno smanjenje djelovalo u istom smjeru, ali sa znatno manjim ponderom. Treba pri tome naglasiti da se radi, prije svega, o ratom pogoršanom migracionom bilansu, koji je već i ranije bio negativan, tj. o migracijama koje prati rat, a nakon rata, posebno u uslovima privredne recesije (slučaj u BiH), djeluje na smjer i intenzitet promjena ukupnog broja stanovnika i njegovih struktura (starosno-polne, ekonomsko-socijalne, obrazovne, nacionalne i drugih).

U popisu stanovništva 2013. godine primijenjena je nova koncepcija, tj. koncepcija *prisutnog* (de facto) ukupnog stanovništva.

U popisu stanovništva 2013. godine primijenjena je nova koncepcija, tj. koncepcija *prisutnog* (de facto) ukupnog stanovništva, ali nešto izmijenjena u odnosu na njegovo izvorno značenje. U skladu s preporukama Evropske ekonomske komisije UN-a i Statističkog ureda Evropske zajednice iz 1998. godine, definicija ukupnog stanovništva u popisu iz 2013. godine temelji se na načelu "uobičajeno boravište" (usual residence), koja međutim nije potpuno identična standardnoj definiciji tog pojma. Naime, bitno je da se u ukupno stanovništvo BiH ne ubrajaju njeni građani koji su u inostranstvu duže od godinu dana, a istovremeno ubrajaju se strani državljani koji u BiH borave duže od godinu dana. Dakle, proizilazi da podaci popisa 2013. godine o ukupnom broju stanovnika i broju stanovnika u pojedinim strukturama **nisu** precizno uporedivi sa istim podacima iz ranijih popisa.

Tabela 3. Rezultati popisa stanovništva u BiH 2013.³

BiH	Srbi %	Bošnjaci %	Hrvati %	Ostali %
3.531.159	1.086.733	1.769.592	544.780	130.036
100%	30,78	50,11	15,43	3,68
Demog.gub..91/13	-279.371	-133.364	-216.072	-217.085
-845.874	-20,45%	-7,00%	-28,40	62,53
-19,32%				

Izvor podataka: Agencija za statistiku BiH, konačni rezultati, 30.6.2016.

Razradimo li dalje smanjenje ukupnog broja stanovnika BiH u međupopisnom periodu 1991.-2013. godine analitički, sa demografsko-statističkog aspekta, pokazuje se da su to smanjenje uslovile **obje** komponente ukupne depopulacije: prirodno sma-

Naime, bitno je da se u ukupno stanovništvo BiH ne ubrajaju njeni građani koji su u inostranstvu duže od godinu dana.

³ Rezultate popisa je objavila Agencija za statistiku BiH, bez saglasnosti Republičkog zavoda za statistiku Republike Srpske

Popis stanovništva 2013. godine pokazao je da se dalje pogoršava dosadašnji trend neravnomjernog prostornog razmještaja stanovništva.

njenje stanovništva (uključujući ratni mortalitet) i negativan migracioni saldo. Konstatovali smo da je smanjenje ukupnog broja stanovnika u periodu 1991.-2013. nastalo pod uticajem obje njegove odrednice, prirodnog smanjenja i negativnog migracionog salda.

Ali ako uzmemo u obzir objavljene rezultate popisa stanovništva od strane Agencije za statistiku BiH, gdje su uključeni u stalno (ukupno) stanovništvo i popisani koji žive duže od godinu dana izvan zemlje, a potom ih isključimo iz stalnog (ukupnog) broja, dobićemo objektivnije i realno (postojeće) stanje ukupnog broja stanovnika u BiH i njenim nižim teritorijalnim jedinicama.

Popis stanovništva 2013. godine pokazao je da se dalje pogoršava dosadašnji trend neravnomjernog prostornog razmještaja stanovništva. Takav je razmještaj po pravilu je posljedica neravnomjernog ekonomskog razvoja, a privredno zaostaliya područja ujedno su područja slabije prirodne demografske dinamike i istovremeno emigraciono intenzivnija. Danas se međutim može reći da su takva demografska obilježja pojedinih krajeva postali faktor (uzrok) njihovog ekonomskog zaostajanja jer bez njihove demografske revitalizacije nema osnove za dalji društveno-ekonomski razvoj.

Tabela 4. Broj stanovnika u BiH bez nerezidenata (popis 2013.)

BiH	Republika Srpska	Federacija BiH	Brčko Distrikt
3.335.159	1.170.342	2.078.239	78.252
100%	35,34	62,31	2,35
Demog.gub. prelim./konač..	-148.323	-293.364	-14.776

Izvor:: Autorska izračunavanja na osnovu podataka Agencije za statistiku BiH 2016.

Danas se međutim može reći da su takva demografska obilježja pojedinih krajeva postali faktor (uzrok) njihovog ekonomskog zaostajanja.

U proteklom postratnom period, doseljavanje u Bosnu i Hercegovinu usmjereno je prije svega prema Sarajevu i okolini (Kanton Sarajevo), kako iz unutrašnjosti BiH, tako i iz tzv.arapskih zemalja.

Izbjeglički egzodus iz Bosne i Hercegovine u Srbiju i Hrvatsku bio je znatno veći. Između 1991. i 1997., prema službenim

podacima, u Hrvatsku je iz BiH doselilo oko 240.000 ljudi. Ali dio njih je iselio dalje, prema zapadnoevropskim i prekomorskim zemljama, a dio se zadržao i uzeo hrvatsko državljanstvo. (Markotić 1999: 751-754). Broj iseljenih u Srbiju kretao se do 260.000, što je potvrđeno popisom stanovništva 2002.godine, kada je u Srbiji popisano više od 400.000 lica koja su doselila od 90-tih godina prošlog vijeka iz bivših jugoslovenskih republika.

Popis 2013. ukazao je na velike demografske poremećaje u BiH.

Tabela 5. Demografski trendovi u BiH 1991./2023. "otvorena populacija"

	Broj stanovn. 1991.	Broj stanovn. 2013.	Nerezid. 2013.	Prir.prir. 2013-2023.	Migr.sal. 2013-2023.	Depopulacij. 1991-2023.	Broj stanovn. 2023.
BiH	4.377.033	3.531.159	-196.000	-115.643	-315.260	-1.472.777	2.904.256

Izvor: Pašalić, S. (2022): Izračunato jednačinom ravnoteže, na osnovu podataka popisa stanovništva 2013. i demografskih biltena vitalne statistike 2013-2023., . Agencija za statistiku BiH; Istraživanje: OECD), 2020.(spoljne migracije

Dakle, BiH je izgubila u period 1991/2023.godine ukupno 1.472.777 ili 33,65% stanovništva (jednu trećinu).

2.3. DEMOGRAFSKO-EKONOMSKE POSLJEDICE ISELJAVANJA

Rezultati analize potvrđuju navod iz uvoda kako BiH spada u zemalje koje su imale značajan gubitak stanovništva u migracionim tokovima kao. Posebno zabrinjava iseljavanje (migracioni gubici) posljednjih decenija jer se odvijaju u okolnostima smanjene rodnošći, negativnog prirodnog priraštaja, depopulacije i starenja stanovništva.

Popis 2013. ukazao je na velike demografske poremećaje u BiH. Najznačajniji od svih su: depopulacija, nestajanje sela, starenje, izbeglištvo, iseljavanje u inostranstvo itd. Ove promjene limitiraju sveukupni socioekonomski razvoj. Sada je jasno da ljudski resursi nisu neograničeni i da svako promišljanje budućnosti mora voditi računa o minimumu stanovništva koji je potreban da održava postojeću infrastrukturu.

Koliko bi BiH imala stanovnika da nije bilo iseljavanja?

Promjene broja stanovnika i prostorni razmještaj - budući da iseljavanje uz ostale nepromijenjene uslove smanjuje broj stanovnika, nameću se pitanja: koliko je iseljavanje

uticalo na gubitak stanovništva? Koliko bi BiH imala stanovnika da nije bilo iseljavanja?

Osim iseljavanjem BiH je gubila stanovništvo i zbog ratova i bolesti.

Osim iseljavanjem BiH je gubila stanovništvo i zbog ratova i bolesti. Dva svjetska rata i građanski i etnički rat (1992-1995) ostavili su teške posljedice. S obzirom da su migracije povezane sa ratovima posebno obrađene, ostaje da utvrdimo koliki su bili čisti demografski gubici (smanjeni natalitet) i ratni gubici (direktno ili posredno vezano uz ratna stradanja)

Demografsko starenje – iseljavanjem mlađih osoba stvaraju se tzv. krnji naraštaji u starosnom sastavu (brojčano slabi), a, kako je već istaknuto, nastaje dugoročni (odgođeni) učinak zbog odliva (bio)reproduktivnog potencijala. Tako okrnjeni naraštaj roditelja utiče u emigracionim krajevima na smanjenje broja rođenih, što, uz djelovanje ostalih faktora, rezultira starenjem stanovništva, odnosno dovodi do povećanja udjela osoba u starijoj dobi (60 i više ili 65 i više godina). Dakle promjene u starosnom sastavu stanovništva BiH sadržavaju dva uporedna globalna demografska procesa: smanjivanje udjela mladih uz istovremeno povećavanje udjela starog stanovništva. Starim se smatra stanovništvo u dobi od 65 i više godina.

Tabela 6. Starosna struktura stanovništva BiH (1991. i 2013.)

Starosne godine	1991.godina		2013.godina	
	Broj stanovnika	%	Broj stanovnika	%
0 – 14	1.027.391	23,5	543.719	15,4
15 – 64	2.962.815	67,7	2.485.444	70,4
65 +	284.365	6,5	501.996	14,2
Nepoznato	102.462	2,3	-	-
Ukupno	4.377.033	100	3.531.159	100

Izvor: Statistički godišnjak 1993-1998. Federalni zavod za statistiku, Sarajevo, 1998. Popis stanovništva u BiH 2013., Agencija za statistiku BiH, Sarajevo, 2016.

Dva svjetska rata i građanski i etnički rat (1992-1995) ostavili su teške posljedice.

Osim povećanja udjela starih u ukupnom stanovništvu (starih je popisano 14,2%), zabilježeno je i osjetno smanjenje udjela stanovnika u dobi 0 – 14 godina (od 23,5% na 15,4%), što je takođe relevantan pokazatelj demografskog starenja. Proces starenja se razmahao poprimajući iz popisa u popis sve nepovoljnija obilježja. Poređenje podataka popisa 1991.. i 2013. pokazuje da stanovništvo

BiH obilježavaju vrlo brzo starenje i visoki stepen ostarjelosti. Indeks promjene 1991. – 2013. pokazuje smanjenje broja mladih (do 34 godine), sa posebno jakim smanjenjem najmlađih grupa, a sa druge strane povećanje broja starih stanovnika, posebno najstarijih dobnih grupa (parcijalno starenje).

Visoki porast udjela staračkog stanovništva, posebno najstarijeg dijela toga kontingenta, pokazuje da se BiH približila stanju u razvijenim evropskim zemljama.

Tabela 7. Funkcionalni strukturalni pokazatelji stanovništva BiH⁴ 2013.

Teritorija	Tip starosti	k_m	k_s	i_i	I_n
Bosna i Hercegovina	duboka	15,39	14,21	0,92	46,14
Republika Srpska	duboka	14,14	16,59	1,17	41,07
Federacija BiH	duboka	16,08	12,88	0,80	49,91
Brčko Distrikt	duboka	15,86	14,53	0,93	33,09

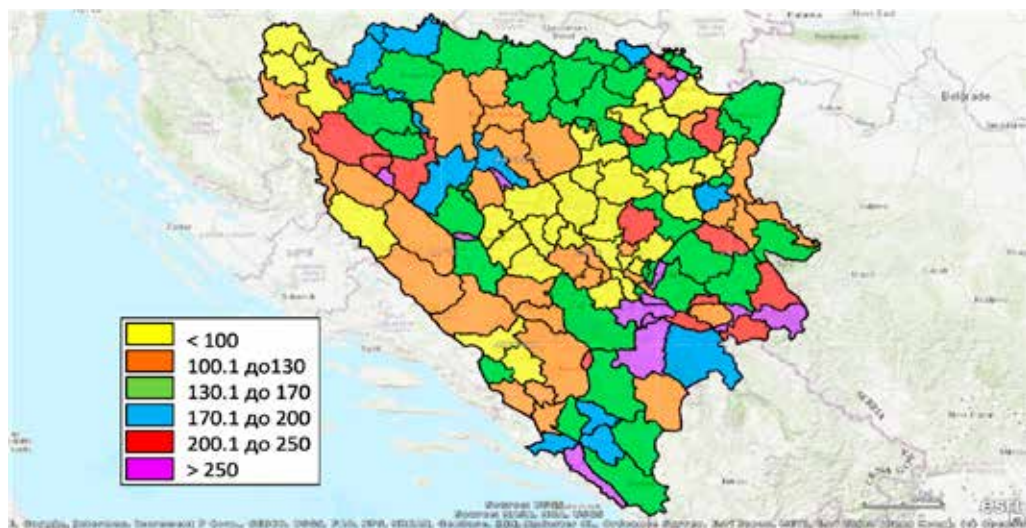
Izvor: Autorska izračunavanja na osnovu podataka o popisu stanovništva BiH 2013.

Visoki porast udjela staračkog stanovništva, posebno najstarijeg dijela toga kontingenta, pokazuje da se BiH približila stanju u razvijenim evropskim zemljama, u kojima (bar u većini njih) znatno brže raste udio osoba u starijoj dobnj grupi staračkoga kontingenta (Nejašmić, 2003). I drugi analitički pokazatelji sasta-va prema dobi potvrđuju prezentovane nalaze. Prosječna životna dob (starost) stanovništva BiH stalno raste. Godine 1991. bila je 34 godina, 2013.. godine 39,5 Indeks starosti (broj *starih 65 i više godina* na 100 *mladih 0 – 14*) 1991. iznosio je 54,4, godine 2013. bio je 92,3., a 2023.godine je blizu 150. Za razumijevanje procesa starenja vrlo je slikovito poređenje dječje baze (0 – 4:4,93%) i osoba starih 75 i više godina (5,89%), 2013. te dobne grupe vrlo nepovoljne, jer preovlađuje starosna grupa 75+. Tako da je na djelu je sve izrazitija inverzija starosne piramide.

Sudeći po predstavljenim analitičkim pokazateljima, stanovništvo BiH obilježava u cjelini duboka starost, s tim da neke niže teritorijalne jedinice spadaju u kategoriju izrazito duboke starosti.

Prosječna životna dob (starost) stanovništva BiH stalno raste.

⁴ Podaci su izračunati bez isključivanja 196.000 nerezidenata iz ukupnog stanovništva, što u određenim procentima mijenja utvrđene koeficijente i indekse, posebno u Republici Srpskoj gdje je upisivan veći broj nerezidenata iz kategorije starijeg stanovništva. Nasuprot tome, u Federaciji BiH je upisan najvećim dijelom mladi kontingent stanovništva, što u određenim procentima daje povoljniju sliku navedenih koeficijenata i indeksa.

Izvor: Pašalić, S. (2024). Recentna demografska kretanja u BiH, ANUBiH, Sarajevo

Karta 1. – Indeks starenja opština i gradova BiH

Ekonomске posljedice - demografska slika zemalja BiH u cjelini je godinama loša i ekonomske posljedice demografskih promjena se osjete. Upravo je zato nužno prilagođavanje na sve brže promjene u demografskim trendovima. Ekonomske posljedice demografskih promjena uključuju pritisak na državni budžet, penzioni sistem, bruto domaći proizvod, porast troškova poslovanja. Kako bi se ublažile posljedice demografskih promjena potrebno je nastaviti i kreirati kvalitetnu strategiju za natalitetnu i migracionu politiku koja će doprinijeti održivom razvoju zemlje i održivoj demografiji zemlje. Pri tome, treba što hitnije shvatanje uloge stanovništva za ekonomski razvoj, a to se često zanemaruje. Stanovništvo se javlja kroz svoju dvostruku ulogu: i kao proizvođač i kao potrošač. Ulaganje u nove tehnologije i globalizacija će pomoći da se poveća životni standard. Izazovi koji su postavljeni pred BiH u cjelini su višestruki. Problemi poput negativnog prirodnog priraštaja, opadajući natalitet i (e)migracija stanovništva, samo su dio demografskih problema. Kako bi se promijenili ti negativni trendovi neophodno je da se stvori kvalitetna natalitetna politika, da podstiče imanje više djece i da se poboljša opšti životni standard.

Stanovništvo se javlja kroz svoju dvostruku ulogu: i kao proizvođač i kao potrošač.

tva, samo su dio demografskih problema. Kako bi se promijenili ti negativni trendovi neophodno je da se stvori kvalitetna natalitetna politika, da podstiče imanje više djece i da se poboljša opšti životni standard.

U BiH (i u entitetima) je nužna dugoročna strategija ekonomskog razvoja i demografska strategija koja će omogućiti dugoroč-

nu demografsku revitalizaciju i ekonomski razvoj koji će omogućiti pravilnu distribuciju bogatstva. Dugoročno bi značilo i da se uistinu svi nosioci ekonomske politike dogovore i da se postigne konsenzus svih odgovornih kako je ovo pitanje zaista prioritetno. Ciljevi se trebaju temeljiti, naravno, na savremenim tehnologijama koje će omogućiti povećanje produktivnosti, ali i usmjereno restrukturiranje svih tradicionalnih sektora kao i poboljšanje uslova rada (i života) ruralnih sredina. Zato je važno pratiti buduće trendove i nova istraživanja, kako bi se mogli pratiti budući izazovi i posljedice tih trendova.

U BiH (i u entitetima) je nužna dugoročna strategija ekonomskog razvoja i demografska strategija koja će omogućiti dugoročnu demografsku revitalizaciju i ekonomski razvoj koji će omogućiti pravilnu distribuciju bogatstva.

ZAKLJUČAK

U razmatranom periodu, 1948. – 2023., sa prostora današnje države BiH neprekidno se odvijalo snažno iseljavanje, iselilo se oko 1,9 miliona stanovnika. Iseljavanje s vremenom nije slabilo, već traje i danas, što je od posebne važnosti sa gledišta demografskih posljedica, jer se događa u uslovima smanjenog rađanja, depopulacije i starenja stanovništva. Iseljavanje početkom 20. vijeka zbivalo se u okolnostima vrlo visoke rodnosti, pa je time dijelom ublažen odliv ljudskoga kapitala. Ipak, u tome je bitnu ulogu odigralo doseljavanje, koje je nadomjestilo polovinu ukupnog iseljenog kontingenta. Zapravo, doseljavanje je odgodilo bosanskohercegovački "demografski slom" za pola vijeka. Gubitak nastao istorijskom spoljnom migracijom usisao je 47,3% prosječnog broja stanovništva, ili 52% ukupne prirodne promjene (pri-raštaja). Malo je zemalja koje su imale toliki populacioni gubitak u spoljnim migracijama.

Iseljavanje je, odnosno negativan migracioni bilans, glavni faktor (jači od ratnih gubitaka i epidemija) demografskih gubitaka, kao i sporog rasta broja stanovnika BiH u 21. vijeku. U hipotetičnoj "zatvorenoj populaciji" (dakle bez spoljnih migracija) BiH bi 2013. imala najmanje 4,5 miliona stanovnika, ili 30% više od popisanog broja. Spoljne migracije su prostornom selektivnošću svojih ulaznih i izlaznih tokova takođe uticale na diferencirani regionalni demografski razvoj BiH.

U razmatranom periodu, 1948. – 2023., sa prostora današnje države BiH neprekidno se odvijalo snažno iseljavanje, iselilo se oko 1,9 miliona stanovnika.

Dugoročni (odgođeni) efekti iseljavanja takođe su došli do punog izražaja.

Dugoročni (odgođeni) efekti iseljavanja takođe su došli do punog izražaja. Iseljavanjem najvitalnijih starosnih struktura došlo je do sužavanja fertilnih kohorti, a posljedično do smanjenja rađanja i povećanja stope smrtnosti. Na biološku (prirodnu) depopulaciju djelovalo je više faktora, a na prvom je mjestu je neprekidno i snažno iseljavanje. To je jedan od glavnih faktora zbog koga je BiH imala ubrzani proces demografske tranzicije. Iseljavanje mladih starosnih grupa (ujedno i potencijalnih roditelja) ima, uz depopulaciju, takođe bitnu ulogu u starenju stanovništva, dominantnom demografskom procesu u BiH.

Dakle, može se zaključiti da se nastavlja *circulus viciosus* iseljavanja (negativni migracioni bilans), sve izrazitija inverzija starosne "piramide" i krajnje nepovoljne promjene u odrednicama prirodnoga kretanja. To će zakonitošću demografske inercije, i to negativnog momentuma, uticati na dalje pogoršanje starosnog sastava (starenje) i smanjenje ukupnog broja stanovnika BiH.

LITERATURA

- Breznik, D. (1975): *Unutrašnje migracije. Jugoslovenski pregled*, 19 (5): 169-176.
- Hranilović, N. (1987): *Iseljenička politika i služba u Jugoslaviji između dva rata. Migracijske teme*, 3 (3-4): 325-334.
- Jones, H. (1990): *Population Geography*. London: Paul Chapman.
- Nejašmić, I. (2005): *Demogeografija: stanovništvo u prostornim odnosima i procesima*. Zagreb: Školska knjiga.
- Nejašmić, I. (2008): *Stanovništvo Hrvatske: demogeografske studije i analize*. Zagreb: Hrvatsko geografsko društvo.
- Pašalić, S. (2002): *Antropogeografska stvarnost Srba u BiH 1992-2000*. Banja Luka: Banjaluka Kompani.
- Pašalić, S. i sar. (2006): *Demografski razvoj i populaciona politika Republike Srbije*. Bijeljina: IP Mladost.
- Pašalić, S. (2012): *Demografski gubici u BiH 1991-2011*. Banja Luka: Vlada Republike Srbije, Ministarstvo pravde.
- Pašalić, S. (2013): *Export report*. Hag: ICTY.
- Pašalić, S. (2014): *Demografska budućnost Republike Srbije – izumiranje stanovništva ili populaciona revitalizacija*. Zbornik radova Opstanak. Ur. Dragan Batavelić. Aleksandrovac, crp. 111-123.
- Pašalić, S. (2023). *Republika Srpska – put do demografskog uspona*, Univerzitet u Istočnom Sarajevu, Pedagoški fakultet.
- Wertheimer-Baletić, A. (1999): *Stanovništvo i razvoj*. Zagreb: Mate.
- Žerjavić, V. (1989): *Gubici stanovništva Jugoslavije u drugom sojetskom ratu*. Zagreb: Jugoslavensko viktimološko društvo.

DODATAK

**Obraćanja
Predsjednika Republike Srpske Milorada Dodika**

Milorad Dodik

DOBRI DANI REPUBLIKE SRPSKE DOLAZE

Dobar dan!

Evo poslije skoro dva mjeseca sam u prilici da se obratim javnosti Republike Srpske.

Dva mjeseca u kojima sam prošao jedan operativan zahvat i koji se pokazao, što se mene tiče veoma uspješnim. Danas sam od svojih ljekara obaviješten da mogu da se posvetim neometano pitanjima mog radnog angažmana o čemu ću naravno, obavijestiti i Narodnu skupštinu Republike Srpske, shodno zaključcima koji je ranije donijela.

Želim da se zahvalim, prije svega, ljekarskom timu, svim ljekarima koji su radili zajedno sa mnom na otklanjanju problema koji sam imao.

Hoću da kažem da je moje zdrastveno stanje dobro, nema nikakvih maligniteta. Zahvalio bih se svima koji su mi u bilo kojem trenutku pokazivali pažnju i želju za oporavak, a da ne budem ni previše ciničan i onima koji su od toga svega pravili čudo.

Evo poslije skoro dva mjeseca sam u prilici da se obratim javnosti Republike Srpske.

KREACIJA

Sankcije koje su ovdje uvedene prema nama, prema preduzećima, pokazale su se besmislenim i neuspješnim.

Evo, čudo se pojavilo ovdje danas s namjerom da kažem da se vraćam svojim radnim obavezama.

Da sa svojim saradnicima kreiram naše odgovorne politike koje će u Republici Srpskoj biti uspješno vođenje kao i do sada. One će ići ka tome da Republici Srpskoj obezbijede dalje uspješno kretanje u svim ekonomskim parametrima.

Želimo da obezbijedimo razvoj i rast u Republici Srpskoj koji do sada nije bio loš, ali sigurno nije bio ono što smo mi željeli.

Moramo da obezbijedimo što je moguće više prostora za uspješan ekonomski rast Republike Srpske i za to imamo sve preduslove.

Mada smo radili, u prošloj godini u veoma otežanim okolnostima, o čemu ću kasnije nešto više govoriti.

Naše politike i naše ekonomije su uvijek bile vezane za ono što se zove naš geografski i geostrateški položaj.

Mi smo gubili ogromnu energiju da riješimo uporno i iznova postavljena ista politička i druga pitanja.

USPJESI

Tako da u ukupnom narativu u Republici Srpskoj, pitanja uspjeha koja smo ostvarivali u ekonomiji, koji je veoma značajan i važan, nisu bila primijećena, ili su namjerno izbjegavana da budu iskazana.

Sankcije koje su ovdje uvedene prema nama, prema preduzećima, pokazale su se besmislenim i neuspješnim.

Tako da, one nisu bile smetnja da u ekonomskom smislu Republika Srpska ostvari ekonomiju koja je pozitivna u prošloj godini da obezbijedi rast, koji je na nivou 2,9 odsto.

Tako da, one nisu bile smetnja da u ekonomskom smislu Republika Srpska ostvari ekonomiju koja je pozitivna u prošloj godini da obezbijedi rast, koji je na nivou 2,9 odsto.

Treba reći da su najznačajnije ekonomije svijeta kao što je Njemačka u recesiji već drugu godinu, a da mi bilježimo rast u takvim okolnostima svjesni da

smo zavisni od te ekonomije same Njemačke, odnosno, izvoza naše industrije, što je smanjilo naš izvozni potencijal.

Svakako, smo došli u poziciju da imamo rast koji garantuje da možemo da se krećemo dalje.

Banke dakle, raspolažu depozitima ove Republike i raspolažu depozitima ovih građana.

Dakle, naša ekonomija je pokazivala svoju privrženost, odnosno, uspješnost u gotovo svim elementima.

SPRIJEČAVANJA

Konstantno je sprječavana naše ekonomija da pokaže uspjeh.

Vršile su se neprincipijelne van ekonomske barijere i pritisci na bankarski sektor koji se opet pokazao da je jedan od najuspješnijih.

Danas, kada zavirite u papire, a to malo ko radi, osim stručnjaka, vidjećete da loši plasmani u Republici Srpskoj su na najnižem nivou u zadnjih deset godina.

Banke gotovo nisu izložene problemima vezanim za loše plasmane. Čak što više, banke imaju dovoljno novca da plasiraju, ali one su restriktivne u tom pogledu.

Vidimo da i u okolnostima koji su tako restriktivni od strane banaka da je naša privreda pokazala vitalnost i da je bila uspješna.

Banke moraju da počnu da žive život ovoga društva, i mi ćemo se baviti posebno politikama vezanim za odnos s bankama.

Činjenice da su banke ostvarile gotovo profit koji je 25% veći nego ranije, govori o tome da one rade u stabilnim okolnostima i pored restrikcija koje oni čine.

Banke dakle, raspolažu depozitima ove Republike i raspolažu depozitima ovih građana. Moram da kažem da ti depoziti pripadaju ovoj zemlji i ovom narodu, a ne bankama koje te depozite iznose u inostranstvo.

Primijetili smo da su banke iznijeli preko milijardu maraka naših depozita u inostranstvo.

Primijetili smo da su banke iznijeli preko milijardu maraka naših depozita u inostranstvo.

Što govori to. To špekulativna aktivnost, i mi ćemo se posvetiti svemu tome.

DRUŠTVENA ODGOVORNOST

Imali smo veliko razumijevanje za bankarski sektor u proteklom vremenu, sa stanovišta uvođenja sankcija i nismo htjeli da banke trpe, ali došlo je neko drugo vrijeme i banke će morati da pokažu svoju ne samo privrženost profitu koji ostvaruje nego i društvenoj odgovornosti.

Dakle, naša ekonomija u protekloj godini je bila uspješna zbog unutrašnje preraspodijele.

Ne možemo da imamo novac van obavezne rezerve na računima centralne banke, a da se on ne plasira da mi to gledamo, to naravno ne želimo da vidimo.

Dakle, naša ekonomija u protekloj godini je bila uspješna zbog unutrašnje preraspodijele.

Vanjski elementi naše ekonomije su bili opterećujući za nas i bili su dovedeni u pitanje. Smanjena potražnja evropskog tržišta, dovela je do smanjenja izvoza i naše industrije, ali svakako, preraspodjela unutrašnjih resursa dovela je do toga da naša ekonomija raste.

Mi smo tu pokazali umijeće.

POVEĆANJE

Jedna od najvažnijih odluka koju smo donijeli, odnosno, poteza koje je učinjeno prošle godine je uvođenje minimalne plate od 900 KM. To je omogućilo dodatnu potrošnju u svim sektorima, to znači dinamiziranje same proizvodnje.

Naša aktivnost je bila usmjerena ka tome da očuvamo našu stabilnost i ona je u svakom slučaju očuvana.

Mi smo, pokazali značajan rast plata u prošloj godini. U kumulativnom iznosu preko 500 miliona maraka je dodatno isplaćeno platnom sistemu Republike Srpske. Tako do danas u okviru onoga što činimo i što je naša ekonomija, društveni proizvod plate su na nivou oko 5 milijardi u Republici Srpskoj.

Treba primijetiti da smo mi u prošloj godini povećali domaći proizvod s 16 milijardi na 18 milijardi KM.

Treba primijetiti da smo mi u prošloj godini povećali domaći proizvod s 16 milijardi na 18 milijardi KM.

To je veoma veliki uspjeh, nešto što bi morala i akademska intelektualna zajednica da primijeti i vi u javnom informisanju.

Mi smo u prošloj godini kao i u dvije prethodne godine imali veći stepen investicija u apsolutnom iznosu, nego što smo imali rast ekonomije.

To je gotovo nešto što je nevjerovatno i ja želim da se pohvalim s ovim ljudima i da pohvalim predsjednika Vlade i njegov tim. Zato što su to uspješno uradili.

Mi smo u prošloj godini kao i u dvije prethodne godine imali veći stepen investicija u apsolutnom iznosu, nego što smo imali rast ekonomije.

INVESTICIJE

Da vam kažem, rekao sam 2 milijarde maraka povećan domaći proizvod u prošloj godini, a naše investicija u prošloj godini su bile 2 milijarde i 900 miliona.

Ukoliko nastavimo i u ovoj godini, a imamo namjeru da to i učinimo. Mi ćemo pokazati da smo zaista veoma dobri u vođenju ekonomije i tih parametara.

Mnogi od vas to neće razumjeti o čemu se radi, ali ja ću uporediti sljedeće.

Dakle, 2014. godine Republika Srpska je imala domaći proizvod 9 milijardi, imala je zaduženja od 5 milijardi. To je bilo visoko zaduženje.

Republika Srpska je izašla iz one krize koja se zvala kriza hipotekarnih kredita na globalnom nivou, koja je urušila globalnu ekonomiju do mjere da gotovo nije bilo izvjesno na koji način će se kretati.

Tada smo imali 5 milijardi duga, a imali smo ekonomiju 9 milijardi. Trebate primijetiti i lako izračunati koji je to bio procenat.

Danas imamo, da smo naše zaduženje za ovih 10 godina povećali za milijardu. Samo za milijardu! Usmjerali se u ekonomske investicije, kao što su autoputevi i druge stvari.

Pospješili smo rast privatnih investicija u Republici Srpskoj.

Danas naša ekonomija iznosi 18 milijardi, a naš dug je 6 milijardi.

Naš dug je najniži na nivou od kad se mjeri. Nikada nismo imali manji dug. Republika Srpska nikada nije imala manji dug i to je za ponos svim građanima Republike Srp-

Da vam kažem, rekao sam 2 milijarde maraka povećan domaći proizvod u prošloj godini, a naše investicija u prošloj godini su bile 2 milijarde i 900 miliona.

ske, svim onima koji su dobronamjerni, koji čitaju i znaju da čitaju i upoređuju i koji uvažavaju činjenice. Kojima je važno da te

Pored toga, pored niskog duga, Republika Srpska je u prošloj godini uspjela nešto što je nevjerovatno, a to je naš budžetski deficit 0,5%.

činjenice sagledaju na pravi način, koji mogu da to uvide i vide.

NEVJEROVATNI DEFICIT

Pored toga, pored niskog duga, Republika Srpska je u prošloj godini uspjela nešto što je nevjerovatno, a to je naš budžetski deficit 0,5%.

Moram da vas podsjetim na samo jednu stvar. Ekonomija Evrope i ekonomska politika Evrope su dozvolile da se ukupan dug ili javni dug država može kretati oko 60%. Naravno sve su veće.

Ekonomija Njemačke danas je 80% zadužena. 120% zaduženost je Sjedinjenih Američkih Država. Danas na evropskom finansijskom tržištu možete da primijetite da je veća cijena obveznica koje emituje Francuska Vlada nego Grčka. Što govori da je Francuska privreda u veoma teškom položaju.

Ja ću reći da naših 0,5% i 32% zaduženosti i ukupna 34% je za svakoga ko je iole objektivni ekonomist mora da skine kapu i da kaže, ovo se ne dešava, ovo nije moguće.

Eto moguće je u Republici Srpskoj. Imati manji dug i manji deficit budžetski. To mogu samo uspješno vođene, javne politike i zato se zahvaljujem predsjedniku Vlade, ministrici finansija i svima u Vladi i oko Vlade koji su radili veoma uporno da ostvarimo ovaj impresivan rezultat.

USPJEH

Znam da će mnogi sada pričati, evo Dodik se vratio da opet hvali nerealno.

Ja ću reći da naših 0,5% i 32% zaduženosti i ukupna 34% je za svakoga ko je iole objektivni ekonomist mora da skine kapu i da kaže, ovo se ne dešava, ovo nije moguće.

Imaju one koji neće da čuju neke činjenice. Ja vas upućujem na podatke. Pročitajte naše podatke u našoj Agenciji za statistiku ili bilo gdje pogledajte. Vidjećete da je to baš tako.

Vidjećete da će baš ovo biti potvrđeno biti da ono što smo mi radili u uslovima anemičnih kretanja, privred-

nih kretanja u regionu, pa i u samoj Evropi, zaista predstavlja jedan dobar uspjeh.

Za mnoge bi to trebalo da bude i čudo. Ali oni koji kritikuju, oni bježe od tih podataka, oni ne žele da to vide. Ne žele da vide da je platni bilans ove Republike povećan za 500 ili 600 miliona u prošloj godini.

Rast profita od 25% govori o tome da su naša zakonska opterećenja privrede veoma niska.

Mi se opredjeljujemo i javno poručujemo svima, ovim prethodnim godinama smo sve činili da privučemo privrednike, da im damo mogućnost da zarade. Rast profita od 25% govori o tome da su naša zakonska opterećenja privrede veoma niska.

Moram da vam kažem da Republika Srpska i po tom osnovu ima najnižu stopu opterećenja.

Reći ću vam da Srbija ima 35%, Hrvatska ima 36%. Zbirna stopa doprinosa na plate, Federacija je 41,5%, Republika Srpska ima 31%.

U takvim okolnostima mi smo održali stabilnost finansijskog sistema. Dovedi smo u poziciju da smo isplatili naše sve obaveze onako kako je to bilo predviđeno i kako smo to planirali u našim svim razvojnim i drugim dokumentima.

Održali smo radna mjesta, održali smo stabilnost, održali smo posvećenost, prije svega u javnom interesu Republike Srpske, i to je dovelo do ovakvih uspjeha.

Mi nastavljamo da to radimo i u ovoj godini.

Sve je to naravno, zahvaljujući, prije svega našim ljudima koji su zasluživali našom pažnjom u tom pogledu i nisu se odrekli podrške našim javnim politikama i zato je to važno.

Moram da kažem da je to ostvareno u uslovima u kojima smo u ovoj godini, odnosno, zadnji podatak koji imam je 30. septembar prošle godine to je da smo tada na taj dan imali 289.689 hiljada zaposlenih u Republici Srpskoj.

Održali smo radna mjesta, održali smo stabilnost, održali smo posvećenost, prije svega u javnom interesu Republike Srpske, i to je dovelo do ovakvih uspjeha.

To je gotovo identičan broj penzionera, 289.000.

Naše politike smo prilagodili tako da smo obezbijedili iz javnih prihoda da nesmetano isplaćujemo penzije i da te penzije prilagođavamo onako kako je to zakonom rečeno. Pa možemo i ovaj put da to učinimo i ove godine što je već učinjeno. Biće još nekih inovacija.

Želim da kažem da je naša prosječna plata u decembru iznosila 1.438 KM a to je nešto čemu smo težili.

PLATA

Želim da kažem da je naša prosječna plata u decembru iznosila 1.438 KM a to je nešto čemu smo težili.

Ona je prosječno veća nego što je isplaćena u Federaciji i realno veća u odnosu na isti period prošle godine 8,2 posto, što govori da je izvan inflacije.

To smo sve učinili u uslovima niskog oporezivanja dobiti od 10 posto i dohotka od 8 posto i obezbjedili da bez dodatnih zaduživanja imamo uspješna kretanja ekonomije.

Zato sam zahvalan svim učesnicima i svim faktorima.

STRUKTURA

U Republici Srpskoj struktura zaposlenih je sledeća: 49 posto radnika je sa srednjom stručnom spremom, 27 posto radnika sa visokom stručnom spremom, 11 posto je kvalifikovanih radnika, 7 posto je visoko kvalifikovanih, 1 posto polukvalifikovanih, 5 posto je nekvalifikovanih radnika.

To je struktura zaposlenih u ukupnom broju zaposlenih u Republici Srpskoj.

Naše sve stope rasta bile su veće i mi ne želimo da se upoređujemo sa nekim drugim. Ali često čujemo osporavanja naših uspjeha.

Reći ću da je naša privreda konkurentnija nego ona u Federaciji, da je naš profit veći, lako je to izračunati.

Reći ću da je naša privreda konkurentnija nego ona u Federaciji, da je naš profit veći, lako je to izračunati.

Uzmete ukupne isplaćene plate i podijelite sa ukupnim bruto domaćim proizvodom, onda ćete vidjeti da su naša radna mjesta ovdje jeftinija. A da je naša produktivnost daleko veća nego

u Federaciji.

O tome ćemo sve obavijestiti, podatke imamo, da vas ne zamaramo.

Znamo da vi iz medija ne volite te podatke, kažete nešto drugo.

Dakle, naša politika ide ka tome da kontrolišemo inflaciju. Ona je u decembru bila niska, negdje oko 0,5 posto.

Dakle, naša politika ide ka tome da kontrolišemo inflaciju. Ona je u decembru bila niska, negdje oko 0,5 posto.

Moram da kažem da primjećujemo da rastu cijene i država će u tom pogledu intervenisati. Učinićemo sve da kontrolišemo. Mnoge su rezultat špekulacije.

Ali moramo da primjetimo da je sve manje kvalitetnih isporuka roba, one koje dolaze pogotovo iz inostranstva. I da ćemo morati našu industriju prilagoditi proizvodnji za domaće potrebe.

Moram da kažem da je recimo nešto što nismo gledali u posljednje vrijeme a moramo da primjetimo, uporedimo i da prikazemo samo egzaktno podatke.

Reći ću vam jednu stvar, Republika Srpska je od trinaeste godine proizvela i ugradila 341.000 tona betona, što govori naravno o investicijama. U prošloj godini, a za ovu godinu, 2024. još nema, je tri puta veći, preko milion tona betona ugrađeno u različite investicije što privatne, što društvene.

Što govori o rastu investicija i ukupnom rastu proizvoda.

Često slušamo priču o korpama, o ovome ili onome, reći ću isto tako da je proizvodnja hljeba u trinaestoj godini iznosila ukupno 12,4 hiljade tona i da je struktura proizvodnje u pekarskoj industriji bila na strani hljeba.

Danas je proizvodnja u Republici Srpskoj, preko 21 hiljadu tona pekarskih proizvoda.

Proizvodnja i potrošnja hljeba se smanjuje, a povećava se potrošnja i proizvodnja kifli i drugih kvalitetnih oblika peciva. Što govori o tome da su naši ljudi već u stanju da mogu da priušte sebi izbor u tom pogledu.

Danas je proizvodnja u Republici Srpskoj, preko 21 hiljadu tona pekarskih proizvoda.

Možda je bizarno, možda će se neko smijati, ali ja mislim da to treba da se primjeti.

INVESTICIJE

Zato ja mogu da proglasim da je Republika Srpska izvršila uspješno svoj period fiskalne konsolidacije. Mi smo dakle, maloprije sam govorio o tome i ponovo želim da iskažem, veoma ponosni na činjenicu i moram da kažem da kada sam izučavao sve ovo, oporavljajući se od ove operacije i pripremajući materijale ovdje sam bio iznenađen činjenicom da mi imamo veće investicije nego što imamo rast domaćeg proizvoda. I želim da skrenem pažnju na to.

To je period nakon kovida, u uslovima kada smo iznenada došli u poziciju, da se bavimo sami sobom.

Kada je EU zatvorila svoje tržište za nas i kada smo morali da se snalazimo, da očuvamo ekonomiju, da svaki dan predsjednik Vlade i ja, Željka Cvijanović, ministar finansija, policije, ili ko, svi mi zajedno, učinili sve da obezbjedimo funkcionisanje privrede.

Tada smo se i naučili da upravljamo i da dođemo u poziciju da suvereno držimo ekonomiju u našim rukama. I to je dovelo do toga da imamo veće investicije nego rast domaćeg proizvoda.

Ne znam kako se to dešava drugim i da li je to tako kod drugih u okruženju, ali ja želim da istaknem ovaj podatak jer je on zaista impresivan za svakoga ko želi da gleda ekonomiju, mora da primjeti ove podatke i da kaže da je to bilo uspješno i u najmanju ruku da se ne upliće u taj sektor i da ne kritikuje jer nema razloga za tako nešto.

KONSOLIDACIJA

Zato ja mogu da proglasim da je Republika Srpska izvršila uspješno svoj period fiskalne konsolidacije.

Republika koja je uspjela da ima 0.5 posto budžetski deficit, a 3 posto je dozvoljeni u EU, i nema zemlje u EU koja ima ispod 3 posto deficit i one u okruženju isto. Republika koja je uspjela da ima 0.5 posto budžetski deficit, a 3 posto je dozvoljeni u EU, i nema zemlje u EU koja ima ispod 3 posto deficit i one u okruženju isto.

Amerika ima deficit od 6 posto. Amerika ima budžetski deficit od 6 posto. To je 12 puta više nego Republika Srpska u procentualnom iznosu.

Sad naravno da će ove neke snaše odmah reći: o pa gdje ćeš ti uporediti Ameriku u odnosu na Republiku Srpsku.

Ne, ja ne upoređujem Ameriku i Republiku Srpsku, ja upoređujem podatke. A podaci nesumnjivo govore sljedeće: da mi imamo 0,5 posto budžetski deficit, a da naravno jedna velika Amerika ima 6 posto. Da ne govorim o drugim. Oni isto tako.

Ja ne upoređujem Ameriku i Republiku Srpsku, ja upoređujem podatke.

Mi nemamo potrebe da pratimo neuspješne fiskalne sisteme EU. Oni su prekršili sva svoja unutrašnja pravila. Pa i onaj od 3 posto pa i onaj od 60 posto ukupnog duga, sve je to srušeno.

Mi danas dobijamo ponovo zahtjeve da izvršimo finansijsku konsolidaciju. To zaista ne ide.

Mogli bi da ih naučimo kako da u otežanim okolnostima stabilizuju finasije. Koliko god da neko pričao kako se mi sad bezrazložno hvalimo, ja ću reći: ovo je uspjeh koji je zaista impresivan i ovo je uspjeh koji zavređuje pažnju. I mi želimo da taj uspjeh istaknemo.

Kada bi gledali čisto ekonomski i kada bi došli u poziciju da idemo na 3 posto budžetskog deficita, mi bi mogli da kreiramo dodatnih, dvije i po milijarde, tri milijarde, da smo bili neodgovorni.

Mi bi imali 6 milijardi dodatnih sredstava za investiranje u Republici Srpskoj u potrošnju, ali smo vodili odgovorne politike i one će ostati odgovorne.

GARANTNI FOND

Mi imamo značajan garantni potencijal. Želim ovdje da kažem nešto što želimo da uradimo u narednom periodu. Znači, naš Garantni fond Republike Srpske isključivo je vezan za garancije koje se daju javnom sektoru.

Mi hoćemo da to učinimo sad i privatnom sektoru.

Mi moramo da sjednemo sa privatnim sektorom. Ponosan sam na još jednu činjenicu.

Prije 10 godina učešće privrede u ukupnoj ekonomiji Republike Srpske je bilo 40 posto, a danas je preko 60%.

Mi nemamo potrebe da pratimo neuspješne fiskalne sisteme EU.

Tačno prije 10 godina javni sektor je kreirao čitavu ekonomiju. Danas to više nije tako. Naš cilj je da smanjimo, da to bude 70 privreda, a 30 javni sektor.

Evropska politika nepomoći preduzećima pokazala se neuspješnom i sahranila je evropsku privredu.

U svakom slučaju, dakle, želimo da napravimo efikasnu državu. Efikasna država podrazumijeva da podrži privredu.

NEUSPJEH

Evropska politika nepomoći preduzećima pokazala se neuspješnom i sahranila je evropsku privredu.

To je omogućilo da značajna preduzeća iz EU odu u Ameriku. I da im Amerika pruži državne garancije i državnu pomoć i da se presele na to tržište.

Danas je Evropa neuspješna. Ona nije konkurentna. Ona nema ideju, nema ni lidera. I mi ne možemo da ostanemo vezani za neuspješan koncept.

Neuspješan koncept je ovaj o kome sam maloprije govorio.

Kako je moguće da ta velika francuska ekonomija dozvoli sebi da cijena njihovog emitovanja obveznica na finansijskom tržištu je veća nego recimo u Grčkoj, a Grčka je sinonim za zaduženost u EU.

Šta imamo da čekamo, sa Njemačkom koja je već dvije godine u recesiji? Da naivno vjerujemo kako su oni dovoljno veliki i pametni da će se snaći.

Neće se snaći. Mora se primjetiti da je Njemačka trajno izgubila prednosti niskih energenata, cijene energenata. I da ne može da vrati tako olako svoju konkurentnost. A pitanje je koliko će to dozvoliti i današnje okolnosti.

Mi moramo da gledamo i da se učimo i pamtimo šta drugi rade.

Danas je Evropa neuspješna. Ona nije konkurentna. Ona nema ideju, nema ni lidera. I mi ne možemo da ostanemo vezani za neuspješan koncept.

Jučerašnja najava da će se uvesti evropskim proizvodima na američkom tržištu carina od 10-20 %, govori da je to definitivni udar na evro. A mi smo vezani za evro. Da li imamo partnera u

BiH da razgovaramo o tome?

Kako ojačati i spasiti konvertibilnu marku od nastupajućeg pada evra. To je nešto o čemu treba da razgovaramo. Nažalost, do sada nismo imali partnere.

Imali smo slijepo zagledane pojedince iz Sarajeva u ono što oni čine i rade, odnosno što radi Evropa ali nikada nisu imali vlastitu kreaciju i to nas je dovelo u poziciju da naravno imamo loša rješenja.

Kako ojačati i spasiti konvertibilnu marku od nastupajućeg pada evra.

Dakle, sve ovo o čemu sam govorio, govori o tome da je profitabilnost Republike Srpske umjereno ekonomski, matematički iznosi na kraju prošle godine 17,3 %, a u FBiH 12,3 % što govori da smo u okviru toga daleko iznad onoga što jeste Federacija i ne želimo da se s njima takmičimo.

OPTIMIZAM

Sve ove stvari dovele su nas u poziciju da veoma optimistično gledamo na godinu koja dolazi.

Želim da kažem da ćemo i u narednoj godini obezbijediti da se povećaju plate u Republici Srpskoj.

Prije toga da kažem... Republika Srpska od danas utvrđuje minimalnu platu u Republici Srpskoj koja ostaje 900 KM za najprostije poslove, 1.000 maraka za srednjoškolce, one koji imaju srednju školu i 1.300 KM za visoku školu. To su minimalne plate.

Mi ćemo težiti da do novembra mjeseca Vlada utvrdi da za 2026. godinu, utvrdi minimalnu platu tako što će ova sa 900 biti povećana na 1.000, a sa 1.000 ova koja je sada za srednju školu da bude povećana za 1.150, a da visoke škole budu 1.500 maraka.

To je ono što ćemo težiti i nadam se obezbijediti, a sve sa ciljem da u idućoj godini `26. od polovine te godine imamo prosječnu isplaćenu platu 2.000 maraka, što govori o značajnom povećanju prosječne plate u Republici Srpskoj.

U tom pogledu smo obezbijedili naravno i naše finansijske preduslove. To nije ni malo malo, jer znamo da će značajni dio javnih preduzeća imati probleme u ovom pogledu.

Sve ove stvari dovele su nas u poziciju da veoma optimistično gledamo na godinu koja dolazi.

Želim da kažem da shodno ovim rezultatima ekonomije i shodno našim procjenama da ćemo obezbijediti stabilnost budžeta,

da ćemo obezbijediti stabilnost privrednog rasta, da ćemo i dalje našu pažnju usmjeriti ka privredi, to znači značajnom dijelu onoga

Dakle, zato smo bili sposobni da od juče prilagodimo penzije za 6 % i januarska penzija biće isplaćena povećana za 6 %.

što se zove privatni sektor, ali i javnom isto tako sektoru, za što Vlada pravi već značajne projekte i poteze, o čemu će javnost biti upoznata.

Mi ne želimo da izgubimo ni jedan segmet upravljanja i rada. Ne želimo da ispustimo iz ruku jer smatramo da je to naša odgovornost.

POVEĆANJA

Dakle, zato smo bili sposobni da od juče prilagodimo penzije za 6 % i januarska penzija biće isplaćena povećana za 6 %.

Želim da kažem da ćemo od septembarske penzije, to znači septembarsku penziju dodatno uvećati za 3 % i da smo obezbijedili da za preko 4.000 penzionera boravak u banjama 7 dana.

To je negdje procentualno isto kao i ovo što imate u programu u Srbiji. Oni imaju značajno veći broj penzionera. Znači biće besplatno po pravilniku, koji već postoji.

Obezbijedili smo dodatan novac. Ja ću kao predsjednik Republike iz onoga za što sam veoma kritikovan da sam odnio kući, to je 77 miliona, dati milion samo za banjско liječenje. Kasnije ću reći da je to trošak koji želim da obezbijedim neke pomake u društvu i mislim da će mnogi biti zadovoljni.

Dakle, 3 % penzionerima koji po pravilniku 4.000 njih imaće 7 dana besplatan boravak u našim banjama. Mislim da je to dobra vijest za naše penzionere i da će u tom pogledu nastaviti da radimo sa njima zajedno kako bismo obezbijedili što je moguće bolji položaj samih penzionera.

Ono što želim da kažem imajući u vidu potrebu da promjenimo neke naše opšte dokumente pravilnike, ja mislim da će biti potrebno mijenjati zakon svim budžetskim korisnicima linearno, što ne znači da se ne mogu praviti određene korekcije.

Povećava se plata od aprila mjeseca 10 %, znači u februaru i martu trebamo da prođemo kroz skupštinu izmjenu zakona i mnogo čega drugoga i da dođemo u poziciju da to realizujemo.

Povećava se plata od aprila mjeseca 10 %, znači u februaru i martu trebamo da prođemo kroz skupštinu izmjenu zakona i mnogo čega

drugoga i da dođemo u poziciju da to realizujemo.

ZNAČAJNA POVEĆANJA

A što se tiče policije, imajući u vidu da im je ranije uskraćen dodatak na složenost posla i obavljanje poslova u vanrednim okolnostima, biće povećana odmah, dakle od aprila plata 30 %, samo po tom osnovu i ovih 10 % što govori o značajnom povećanju plate i zato će biti neophodno samo da u MUP-u obezbijedimo 58 miliona maraka za ovo povećanje.

Recimo u obrazovanju moraćemo dodatno da obezbijedimo 65 miliona maraka u javnoj upravi 17,6 miliona, u zdravstvu 53 miliona.

U tom pogledu moram da kažem da ukupni budžet plata budžetskih korisnika je u prošloj godini 2024. je bio 1.515.000.000, a sad se penje na 1.690.000.000, što govori blizu 200 miliona da ide samo po tom osnovu.

Mi smo uspješni da obezbijedimo da zaposlenost ne bude smanjena, da javne prihode povećamo na profit i dobit se povećá u Republici Srpskoj. Sve su to veoma, veoma značajni uspješni i mi se krećemo tim putem.

Dakle sve to govori da možemo da uradimo ova pomjeranja o kojima sam govorio i mi nećemo odustati od toga.

VRTIĆI

Govorio sam o usklađivanju, pored toga ja ću iz vlastitog budžeta, odnosno kao predsjednik Republike donijeti naredbu da se 20 miliona maraka izdvoji za vrtiće i izgradnju vrtića u ovoj godini.

To će biti stavka i za iduću godinu i dok god sam ja predsjednik tih 20 miliona biće rezervisano za izgradnju vrtića širom Republike Srpske sa željom da obezbijedimo da sve i jedno dijete ima smještaj u vrtiću.

Onog trenutka kada budemo izgradili sve vrtiće i ne bude potrebe za izgradnjom više ovih 20 miliona ćemo usmjeriti na subvenciju za besplatan boravak djece, sve djece u vrtićima.

A što se tiče policije, imajući u vidu da im je ranije uskraćen dodatak na složenost posla i obavljanje poslova u vanrednim okolnostima, biće povećana odmah, dakle od aprila plata 30 %, samo po tom osnovu i ovih 10 % što govori o značajnom povećanju plate.

Dakle sve to govori da možemo da uradimo ova pomjeranja o kojima sam govorio i mi nećemo odustati od toga.

To nije mali zahvat i nisam siguran da ćemo uspjeti u narednih 5, 6 godina da to uradimo, ali moramo da počnemo.

Deset miliona ću iz budžeta predsjednika Republike odvojiti za subvencije za mlade bračne parove, uspješne mlade bračne parove.

Pored toga 20 miliona biće dodjeljeno po zahtjevima opština, na veoma rigorozan način. Opštine će morati da obezbijede sve ono što se podrazumijeva građevinskom dozvolom.

Kad prezentuju građevinsku dozvolu onda će dobiti novac. Dakle morate da obezbijedite lokaciju, morate da obezbijedite plac, morate da obezbijedite komunalije u opštinama, jer oni to imaju, morate da nam donesete projekat, jer mi ne želimo da dajemo novac i pravimo šupe, nego da pravimo kvalitetne dječije vrtiće, one koji se grade za budućnost, a ne da se grade da zakrpe problem.

Mi ćemo odobravati projekat. U nekom dijelu ti projekti će biti uniformni i sve i jedan će sadržavati neki sadržaj koji je isti i u Banjaluci i u Prijedoru i u Rudom i u Trebinju i bilo gdje, gdje budemo to radili.

Tih 20 miliona stoji na raspolaganju, odmah možemo to da radimo.

MLADI

Deset miliona ću iz budžeta predsjednika Republike odvojiti za subvencije za mlade bračne parove, uspješne mlade bračne parove, uspješne pojedince kao što su studenti generacija, za one koji pokazuju vanredne uspjehe u društvenom smislu i koji nas čine ponosnim.

10 miliona biće dato na sljedeći način bespovratno, za kupovinu stana za takva lica u opštinama 40 %, za stanove veličine od 50 do 70 kvadrata.

U opštinama širom Republike biće dodjeljivano 50 %, a za izrazito nerazvijene opštine daćemo 70 % iz budžeta Republike.

10 miliona biće dato na sljedeći način bespovratno, za kupovinu stana za takva lica u opštinama 40 %, za stanove veličine od 50 do 70 kvadrata.

U izrazito nerazvijenim opštinama kad se pojavi pojedinac, mladi bračni par dobiće 70 % od predsjednika Republike bespovratnih sredstava za stan.

U ugovoru će stajati da je to neotuđivo i ne može da se proda. Ako ne bude korišteno biće vraćeno državi.

Iskustvo nas uči da je bilo mnogo spekulacija i to nećemo dozvoliti i mislim da je to fer.

Usput, da ne bude lagodno ovima u lokalnim zajednicama, to ćemo raditi tamo gdje opštine, gradovi na ovih 40 % pridruže svojih 20 %. Tako da stan korisnika može da košta 40 % od ukupne cijene koju mislim da je malo ko imao u regionu. Ovi u opštini moraće da pridruže dodatnih 10 % na onih mojih 50 da bi bilo 60 % i u gradovima i u opštinama.

U nerazvijenim opštinama nećemo očekivati od opštine daju bilo šta. Ako bude bilo potrebno i ako budu zahtjevi veći za nerazvijene opštine mi ćemo to dati.

Uz to sve Republika Srpska i Vlada kroz sve projekte podrške pronatalitetne politike dodaće i neke nove elemente vezane za to.

Iz budžeta predsjednika Republike, ono što već sad znate 20 miliona ide za vrtiće, 10 miliona za stanove mladim ljudima, 10 miliona će ići za podršku opštinama za neke projekte koji oni ne mogu sami da završe.

Prije svega to će se usmjeriti na škole i ideja mi je da u narednih par godina popravimo sve, dodatno uredimo naše škole, pojačamo energetska efikasnost, u mnogim školama je to već urađeno, ali recimo ostali su nezavršeni mokri čvorovi ili nešto slično, krov ili nešto, ne znam ni ja šta. Gledaćemo da to završimo.

Moramo da usmjerimo sve na to da obezbijedimo da u lokalnim zajednicama imamo investicionu dinamiku i mi ćemo to uraditi.

Sve to skupa će dati jednu novu dinamiku. Dakle 10 % ide opštinama iz tih 77, to je već 40 miliona.

LIJEČENJA

Ostaje stavka pomoći pojedincima koji traže hitne podrške vezano za njihovo zdravstveno stanje. To smo činili bez oklijevanja. Ponosan sam na Fond koji smo formirali prije nekoliko godina za liječenje djece u inostranstvu.

Iz budžeta predsjednika Republike, ono što već sad znate 20 miliona ide za vrtiće, 10 miliona za stanove mladim ljudima, 10 miliona će ići za podršku opštinama za neke projekte koji oni ne mogu sami da završe.

Moramo da usmjerimo sve na to da obezbijedimo da u lokalnim zajednicama imamo investicionu dinamiku i mi ćemo to uraditi.

Pokušaću da razgovaram sa predstavnicima Fonda.

U Republici Srpskoj ima 401.000 domaćinstava.

Vidim da mi se obraćaju roditelji i porodice, traže da i nakon 18. godine se mogu koristiti sredstva, jer na-prosto kad napunite 18 godina ne prestaje bolest, bilo bi dobro da to tako bude.

Ako bude potrebno ja ću iz sredstava predsjednika Republike Srpske stimulisati da taj period bude do 22 godine i da omogućimo tim porodicama nesmetano korištenje tog Fonda.

Zahvalan sam upravi Fonda jer je veoma uspješan u rukovođenju sredstvima. Ponosan sam na to šta su učinili. Ponosna je čitava Republika Srpska. Ponosan sam na naše ljude koji su prihvatili da na taj način podrže i budu solidarni sa porodicama koji imaju problema.

DOMAĆINSTVA

U Republici Srpskoj ima 401.000 domaćinstava.

Naša politika biće da od Vlade i njenih institucija i drugih zatražim promjenu naše politike i da naša politika bude usmjerena ka domaćinstvima.

Treba da vidimo kako domaćinstvo živi.

Za domaćinstvo nije samo dovoljna plata. Nije dovoljno je li zaposleno ili nije zaposleno, da vidimo njihovo ekonomsko stanje i da pomognemo.

Negdje na primjer treba popraviti kuću, negdje treba uraditi ovo ili ono i u tom jednom programu želimo da bar 10 000 domaćinstava u ovoj godini obuhvatimo tom dodatnom intervencijom.

Zato je Milorad Dodik kao predsjednik Republike zahvalan Narodnoj skupštini Republike Srpske što je obezbijedila da predsjednik ima 77 miliona kako bi mogao brzo da interveniše na otvorene probleme.

Treba da vidimo kako domaćinstvo živi.

To činim i to sam činio prošle godine spreman da podnesem izvještaj, a onima koji galame i pričaju, izmišljaju oni će to i dalje raditi. Nemam ni jedan problem s tim.

RAST

Želimo da zadržimo stopu rastu od najmanje 3%, mislim da ćemo to uspjeti.

Želimo da ostanemo konkurentni. Učinićemo sve da preraspodjela na relaciji profit-plata, ide u korist plata i najavljujem period od pet godina kada ćemo favorizovati plate svjesni da bez primanja nećemo pomoći ni domaćinstvima, a nećemo ni generisati potrošnju koja nam je neophodna u samoj Republici Srpskoj.

Danas neću govoriti o otvorenim političkim pitanjima, neću odgovarati na vaša pitanja.

Sve što vas interesuje dostupan sam vam u narednim danima spreman da odgovorim na svako vaše pitanje osim danas, jer želim da ono što je ovdje rečeno bazirano na činjenicama ostane bar ovaj dan u medijskoj javnoj orbiti.

Mi ćemo se potruditi da ljudi to shvate i da prihvate činjenicu da je Republika Srpska uspješna zajednica.

Da je pored onih koji su uporno htjeli da je dovedu u poziciju da ne može, kažem da je ona mogla i da može i da neće odustati.

Bavićemo se nekim otvorenim pitanjima naše bezbjednosti. Ponosan sam na rad naših policijaca.

Zato sam u poziciji da čestitam ministru ovo povećanje i da kažem da će policajac koji je imao 1.600 KM platu, sada od aprila mjeseca sa dva povećanja 30% i 10% otići će na 2.300 KM.

Smatram da je to dug ovoga društva prema ljudima koji čuvaju našu bezbjednost, ali to isto tako znači da ću od njih tražiti više, da obezbijede potpuno stabilno naše društvo bez oklijevanja, da se obračunaju sa svakom vrstom kriminala.

Spremni smo da mijenjamo zakone da damo veća ovlaštenja policiji, mislim da je to vrijeme došlo.

Da se vrati uloga policajca koju je imao još u onom vremenu nekad bivše države kada se znalo šta je policijac, a ne da bude ponižen pred nuletom bilo kakvog kriminalca ili bilo koga.

Želimo da zadržimo stopu rastu od najmanje 3%, mislim da ćemo to uspjeti.

Bavićemo se nekim otvorenim pitanjima naše bezbjednosti. Ponosan sam na rad naših policijaca.

I zato pozivam ministra da bez oklijevanja mi predloži izmjenjene zakona koje će omogućiti dodatna ovlaštenja ili vraćanja ovlaštenja, ako vraćamo dodatak onda vratite i ovlaštenja.

Mi ne pravimio policijsku državu, nego pravimo sigurnu državu.

SIGURNA DRŽAVA

Mi ne pravimio policijsku državu, nego pravimo sigurnu državu.

Republika Srpska je država.

Budite sigurni da veoma uspješno čitam ovo što se dešava na globalnom nivou.

Nisam euforičan, ali mislim da dobri dani Republike dolaze.

Zato ću okupiti sve svoje saradnike da pokušam da im prenesem dodatnu motivaciju da se suočimo sa svim ovim problemima.

Biće grešaka ali ko radi taj i griješi je li tako, to smo se davno naučili. Ali mjera za greške je da broj odnosno nivo uspjeha bude veći od nivoa greški i samo je to motiv.

Trudićemo, se da naravno ne činimo greške, ali one koje napravimo poslužiće ne za eliminaciju ne za progone. Naravno ako je neko svjesno prekršio zakon to je druga priča.

Moramo da se naučimo na greškama.

Život me je naučio da je beskorisno govoriti da se učimo na tuđim greškama, od toga nema ništa. Jedino pravo učenje je na vlastitim greškama.

To nije dobro. Bilo bi dobro da imamo mentalne sposobnosti da se učimo na tuđim greškama, pa ne moramo proći period greške, ali nije tako.

I mi smo u prošlosti griješili i mi smo nešto činili što nije ali mnogo ne zavisi od nas.

GEOPOLITIČKA POZICIJA

Republika Srpska je država.

Naš problem je naša geopolitička pozicija.

Mi želimo da ta geopolitička pozicija Republike bude promijenjena i biće promijenjena, uz svu sprdnju neprijatelja koji okolo svaki dan šalju svoje neke..

A šta ćete danas reći na ovo, hoćete da vam ukažem na svaki izvor kao pokriće za svaku izgovorenu riječ?!

Hoćete mi dokazati da budžetski deficit nije 0,6% hajte dokažite dovedite najbolje eksperte?!

Hoćete mi dokazati i reći da naš dug nije 31% nego viši, dokažite ali lažete ako to kažete?!

750 miliona ste iznijeli depozita ovih građana u inostranstvo da bi tamo pokrijepljivali ekonomije koje su neuspješne Austrije i Njemačke i kupili ste našim depozitima 150 miliona obveznica u inostranstvu.

Hoćete da kažete i da smo ugroženi, lažete ponovo, nismo ugroženi!

Da li je ovo bila naša pamet ?

Nije samo bila naša pamet nego i naše moranje, jer su okolnosti u kojima smo živjeli bili takvi..

Bili smo veoma stisnuti intervencijom bivše američke administracije koja je pritiskala naše poslovne banke i činila ih neodgovornim prema Republici Srpskoj i spriječila da te banke sarađuju sa našim javnim institucijama, prije svega budžetom i Vladom, ali to je vrijeme prošlo.

EKONOMSKA STABILNOST

Ja znam da je prošlo i nećemo više ni jednu banku ni htjeti razumjeti ni htjeti podržati ukoliko ne bude sarađivala s našim.

I na kraju veoma ozbiljno im poručujem, a znamo ko je iznio.

750 miliona ste iznijeli depozita ovih građana u inostranstvo da bi tamo pokrijepljivali ekonomije koje su neuspješne Austrije i Njemačke i kupili ste našim depozitima 150 miliona obveznica u inostranstvu.

Imate rok od tri mjeseca da to vratite u Republiku Srpsku, jer su to naše pare, naš novac.

Ne budete li to uradili zatvorićemo vas. Okej?

Je li mislite da ne možemo? Vidjećete da možemo! Vratite naš novac to je novac ovih građana.

Šta vi mislite da smo mi budale ovdje da vi nama iznosite u ovakvim okolnostima 750 miliona naših depozita i to položite na račune negdje u inostranstvu da bi ojačali vaše matične banke i vaša matična preduzeća, matične države, a onda pričali kako je Republika Srpska neuspješna.

Imate rok od tri mjeseca da to vratite u Republiku Srpsku, jer su to naše pare, naš novac.

Vratite za tri mjeseca, razročite 750 miliona i obavijestite nas da ste vratili.

Vratite za tri mjeseca, razročite 750 miliona i obavijestite nas da ste vratili.

Ne budete li to uradili bićete zatvoreni 91. dan.

Ne možete se vi tako ponašati, niste vi vlasnici tog novca.

Da nema javnog sektora u Republici Srpskoj nijedna banka ovdje ne bi izdržala. To su naši depoziti, nisu njihovi. Oni ne unose novac, oni iznose novac.

Nivo profita koji banka ostvaruje ovdje je enorman.

Plasirajte to ovdje povećajte rizike ako hoćete da radite.

Dakle, veoma smo ozbiljni u nastojanju da obezbijedimo političku stabilnost i ekonomsku stabilnost i ona će biti očuvana.

ENERGIJA

Kao što vidite možda neki primjećuju, neki ne primjećuju, što se mene lično tiče skresao sam 10 kilograma.

Moram vam reći jednu stvar koju primjećujem, a to je da imam veću energiju. Još uvijek nemam dovoljno kondicije, a to je još par dana.

Nemoj ko da mi se obraća sa bilo kakvim zahtjevom koji mi-riši na to da je na štetu Republike i na štetu ovog naroda.

Privatnicima nudim dajte nam vaše investicije.

Mi smo primjetili 5 milijardi privreda je ostvarila dobiti, 500 miliona plaćaju nama, 10% lako je to izračunati. 5 milijardi, pa izvinite možete u naredne dvije godine od tih 5 milijardi, milijardu usmjeriti na plate i vi imate 4 milijarde. E to ćemo uraditi.

To ne možemo preko koljena ali da oni znaju da hoćemo. I ako hoćete s nama da razgovarate, prestanite da jadikujete jer

Ne budete li to uradili bićete zatvoreni 91. dan.

imate najmanje opterećenje na plate, a Radovan može da priča do sutra o tome kolike smo davali subvencije po različitim osnovama za zaposlene,

420 miliona na godišnjem nivou.

Plus ovih 6, to je znači milion.

Dakle, radimo predano šta god ko mislio a i naši neprijatelji, sasvim je prirodno da imamo neprijatelje.

Šta mislite da nemamo neprijatelje, pa da se mi fino opustimo. Važno je da imamo neprijatelje i mi znamo ko su neprijatelji.

Dakle, radimo predano šta god ko mislio a i naši neprijatelji, sasvim je prirodno da imamo neprijatelje.

Vratću se jednoj priči koju sam ranije predlagao. Republika Srpska rukovođena praksom velikih razvijenih zemalja sačiniće svoj pregled neprijatelja Republike Srpske i javno to objavljivati.

Usput da vam kažem da će u martu mjesecu najkasnije biti usvojen Zakon o nevladinim organizacijama koji predviđa obaveznu da svi oni koji primaju novac iz inostranstva i finansiraju svoje aktivnosti to prijave Ministarstvu pravde i finansija i to je na fonu ovoga što Tramp radi, on je zabranio taj novac.

A mi samo želimo da vidimo da možda ne daj Bože dobivaju novac od nekih fašista od nekoga, eto moramo da znamo.

Taj zakon će ići, iće još nekih zakona, iće još naše politike koju moramo uraditi.

Vidim da je ovdje došlo nešto, kao Trojka neće sa SNSD-om. Ja mislim da mi nećemo s njima, ali eto oni su nešto pokušali da naprave. Ali nećemo o tome danas, zovite me sutra.

Živi i zdravi bili! Želim građanima Republike Srpske sve najbolje. Radicemo zajedno nema odustajanja.

Jedino pravo mjesto gdje treba da živimo je Republika Srpska ona daje najbolje šanse svima. Republika Srpska koja je posvećena i koja je ljubav svih ovih ljudi ostaće trajna.

Republika Srpska će pojačati svoju autonomiju u skladu sa onim što jeste Dejtonski sporazum, izvorni sporazum.

Dajemo neko vrijeme da pokušamo se vratiti Dejtonskom sporazumu kako tamo piše, ako toga nema ne vidimo razlog da mi budemo u tome.

Vratću se jednoj priči koju sam ranije predlagao. Republika Srpska rukovođena praksom velikih razvijenih zemalja sačiniće svoj pregled neprijatelja Republike Srpske i javno to objavljivati.

Hvala vam živi i zdravi bili!

Banjaluka, Palata Republike, 23.01.2025. godine

Milorad Dodik

ZAVRŠNA RIJEČ: Odbrana suvereniteta državnog uređenja i Ustava

Bezmaloblije dvije godine pred ovim Sudom, vodi se jedan od najbesmislenijih postupaka u istoriji pravosuđa na ovim prostorima. Krivični postupak za djelo, koje je u zakonodavstvo BiH unijelo lice, koje sebe naziva „visoki predstavnik“, koje nije izabrano u predviđenoj proceduri na funkciju sa koje donosi izmjene ključnih zakona u BiH, za šta nema ovlaštenja, u postupku koji nije propisan za to, i koje čak po zakonima BiH nije ni stupilo na snagu, nije moguće uporediti ni sa Nirnberškim procesom. Sve samo sa jednim ciljem – ukloniti mene sa političke scene BiH, po svaku cijenu.

Neophodno je ovom prilikom argumentovano i nedvosmisleno govoriti o **karakteru ovog postupka**, te o svim atributima aktera i događaja koji su nas nažalost doveli u situaciju da kroz sudski postupak određujemo sudbinu državne zajednice BiH. Ovaj spor je ustavnopravne prirode, političkopravne, pa i međunarodnopravne prirode, ali nikako krivičnopravne. Ovdje je riječ o odbrani suvereniteta, državnog uređenja i zaštiti ustava.

Bezmaloblije dvije godine pred ovim Sudom, vodi se jedan od najbesmislenijih postupaka u istoriji pravosuđa na ovim prostorima.

Tužilaštvo BiH je u **optužnici** koju je protiv gospodina Lukića i mene Sud BiH potvrdio, problematizovalo niz pitanja počevši od toga da sam kao službena osoba u instituciji Republike Srpske u svojstvu predsjednika Republike Srpske koristeći svoja ovlaštenja donio ukaze na način da sam iste svojeručno potpisao, a sve sa ciljem da se u optužnici navedene odluke visokog predstavnika, ne primjene i ne provedu, te iste prosljedio u Javnu ustanovu „Službeni glasnik Republike Srpske“ s ciljem da se objave a potom i pomenuti zakoni stupe na snagu, te je navedeno Tužilaštvo BiH okarakterisalo kao činjenje krivičnog djela.

Nama se dakle sudi na osnovu odluke koja nema svoje pravno uporište iz najmanje dva razloga.

Međutim, ne samo da biće djela koje nam se stavlja na teret nije krivičnopravne prirode, nego nam se ekspresno sudi po zakonu koji nije donio ustavni zakonodavac, već po aktu koji je bez ikakvog pravnog uporišta u pravni sistem BiH nametnuo nelegalni i nelegitimni Kristijan Šmit.

Nama se dakle sudi na osnovu odluke koja nema svoje pravno uporište iz najmanje dva razloga. Prvo, ovu oduku je donijelo lice koje nije izabrano u skladu sa predviđenim procedurama potrebnim za izbor visokog predstavnika koje su utvrđene odredbama Aneksa 10 Opšteg okvirnog sporazuma za mir u BiH, a koje propisuju postupak imenovanja visokog predstavnika u BiH. Drugo, i da je Kristijan Šmit imenovan u skladu sa propisanom procedurom, visoki predstavnik u BiH nema ovlaštenja da vrši zakonodavnu vlast u BiH, odnosno ne postoje akti, međunarodnog ili unutrašnjeg karaktera koji visokom predstavniku daju ovlaštenja da donosi zakone i druge pravne propise u BiH.

Iako su brojni domaći i međunarodni stručnjaci ukazivali na bespredmetnost optužnice protiv mene kao Predsjednika Republike Srpske, i gospodina Lukića kao v.d. direktora Službenog

Prvo, ovu oduku je donijelo lice koje nije izabrano u skladu sa predviđenim procedurama potrebnim za izbor visokog predstavnika koje su utvrđene odredbama Aneksa 10 Opšteg okvirnog sporazuma za mir u BiH,

glasnika, Tužilaštvo i Sud BiH su nastavili sa postupkom, na iznenađenje velikog dijela stručne javnosti. I ne samo da je postupak nastavljen, nego je nastavljen ubrzano, što nije svojstveno pravosudnim institucijama i nije poznato u dosadašnjoj praksi. Postupak protiv mene je ishitreno vođen, što dokazuje i angažovanje vještaka Harisa Vranića, čovjeka koji je svojevremeno za mene

rekao, citiram „Ovaj homo sapiens, ako može uopšte biti dio ove

vrste, je nadmašio Hitlera i Gebelsa. Dosta više, sa njim nema razgovora.“ Mene, dijete junačke i stradalničke Kozare, čovjeka koji je odrastao na vrijednostima antifašizma i čovjeka koji slobodu želi svom narodu ali i svim drugim narodima, uporediti sa najvećim monstrumima dvadesetog vijeka – govori više o Vraniću, nego o meni. Taj čovjek je pogrešno, uvjeren sam sa namjerom, i to samo uvidom u dokumentaciju i bez neposrednog pregleda, na neispravan način ocijenio moje zdravstveno stanje, koje je u tom trenutku bilo veoma ozbiljno. Ove pojedinosti govore u prilog tezi da je postupak sve vrijeme vođen u osuđujućem tonu, što je nedopustivo s obzirom na načelo krivičnog postupka o pretpostavci nevinosti, tj. prezumpcije nevinosti.

Gospodo, ja sam predsjednik Republike za koga je glasalo preko 300.000 ljudi, građana Republike Srpske.

Gospodo, ja sam predsjednik Republike za koga je glasalo preko 300.000 ljudi, građana Republike Srpske. Vi sudite i njima i njihovoj izornoj volji, ali i svim građanima Republike Srpske, koje, prema članu 80. Ustava kao predsjednik Republike predstavljam. Ovim procesom ste stavili cijelu Republiku Srpsku na optuženičku klupu. Nedopustivo je da sud pokušava da sudskim procesom mijenja izornu volju građana nakon završenih izbora. Time oduzimate narodni suverenitet i vraćate nas u 1990. i 1991. godinu kada se desilo preglasavanje srpskog naroda. Shvatite da građani mogu staviti i vašu presudu na referendum u cilju zaštite svojih političkih prava, suvereniteta, ustavnog poretka i zaštite institucije predsjednika.

Jasno vam je da sam ja radio po ustavu, ne po službenoj, upravnoj ili stručnoj dužnosti. Svjestni ste i da je Šmitov zakon neustavan, i da on ruši dejtonsku BiH. Takođe, svjesni ste da vi imate obaveznu da sudite na osnovu ustava i zakona BiH, i da ste dužni obustaviti od izvršenja akt koji je protivustavan i protivzakonit.

Apsurd kompletnog procesa vidljiv je već u samoj optužnici u kojoj je navedeno da sam djelo, koje mi se stavlja na teret, počinio štiteći Ustav, odnosno provodeći Ustav i zakone Republike Srpske kroz vršenje svoje ustavne i zakonske dužnosti. Dakle, meni se ovdje sudi jer sam kao legalno i legitimno izabrani predsjednik Republike Srpske postupao isključivo u skladu sa ustavnim i zakonskim dužnostima. Podsjetiću da je Ustav Republike Srpske u potpunom saglasju sa dejtonskim Ustavom BiH, tako da je postu-

Jasno vam je da sam ja radio po ustavu, ne po službenoj, upravnoj ili stručnoj dužnosti.

panje prema Ustavu Republike Srpske automatski i postupanje u skladu sa Ustavom BiH.

Ne mogu se oteti utisku da posredstvom suda i sudske presude želite da ozakonite i date legitimitet neustavnim i antidejtonskim odlukama.

Apsolutno je jasno da se u ovom procesu Tužilaštvo zloupotrebljavajući svoje zakonske nadležnosti u potpunosti stavilo u službu Kristijana Šmita, i umjesto provođenja Ustava BiH i zakona ove zemlje koje su donijela nadležna zakonodavna tijela, ono primjenjuje nametnutu odluku kojom se nameće zakon, a koji nema i ne može imati pravnu snagu jer nije donesen po procedurama predviđenim Ustavom i zakonima. Siguran sam da niko nije vjerovao da će se u BiH naći tužilac koji će biti spreman da pokrene ovakav sumanut, antiustavni i antidejtonski proces koji u suštini predstavlja spor između Aneksa 10 i Ustava Republike Srpske i Ustava BiH.

Ne mogu se oteti utisku da posredstvom suda i sudske presude želite da ozakonite i date legitimitet neustavnim i antidejtonskim odlukama. Bježeći od suštine problema i krijući se u procesnim radnjama pokušavate sudskim postupkom i eventualnom presudom negirati Ustav BiH i principe na kojima on počiva.

Ustav BiH je u supremaciji u odnosu na Ustav Republike Srpske, ali je Ustav Republike usaglašen sa Ustavom BiH. Stoga mora biti jasno da se podrivanjem i rušenjem Ustava Republike Srpske ruši i Ustav BiH. A vi pravnici dobro znate šta znači rušenje ustava. Ne moram vam ja objašnjavati da derogiranjem ustava dolazi i do derogiranja i države.

Iz **zakletve** koju sam kao predsjednik Republike Srpske, tokom inauguracije položio a koja glasi: „Ja, Milorad Dodik, zaklinjem se da ću dužnost savjesno i odgovorno izvršavati, državne tajne čuvati, interese naroda i građana Republike Srpske braniti i zastupati, Ustava i zakona Bosne i Hercegovine i Republike Srpske tačno se držati“, jasno je da sam kao predsjednik Republike, koji je inokosni organ, obavezan na poštovanje Ustava Republike Srpske i Ustava BiH.

Ustav BiH je u supremaciji u odnosu na Ustav Republike Srpske, ali je Ustav Republike usaglašen sa Ustavom BiH.

Ja kao predsjednik Republike iznad svega imam dužnost i obavezu obezbjeđivanja ustavnog kontinuiteta i funkcionisanja Republike, zaštitite ustavnog poretka i teritorijalne cjelovitosti kao i ispunjava-

štitite ustavnog poretka i teritorijalne cjelovitosti kao i ispunjava-

nja obaveza koje proističu iz 29 deklaracija, rezolucija i zaključaka Narodne skupštine koje su usvajane od 2007. do 2022. godine.

Neophodno je apostrofirati obavezu i značaj poštovanja ustavnih nadležnosti institucija Republike Srpske. Legitimitet za odluke koje donosim ima svoje uporište u ustavnoj pozicija

predsjednika u Republici Srpskoj u kojoj je predsjednik biran neposredno, za razliku od Federacije BiH. S tim u vezi podsjetiti da je u Ustavu Republike Srpske kao najvišem pravnom aktu Republike, a koji je, ponavljam, usaglašen sa Ustavom BiH, decidno navedeno da je predsjednik Republike odgovoran građanima, što je još jedna potvrda apsurdnosti ovog procesa, jer predsjedniku sudite zbog toga što je postupao odgovorno prema Ustavu Republike Srpske, Ustavu BiH i prema građanima.

Republika Srpska samostalno obavlja svoje ustavotvorne, zakonodavne, izvršne i sudske funkcije, a njeno ustavno uređenje se temelji na vladavini prava i načelu podjele vlasti. Konkretno odredbe Ustava Srpske upravo propisuju proceduru donošenja zakona, kao i nadležnosti Narodne skupštine Republike Srpske, predsjednika Republike i Ustavnog suda Republike Srpske. Dakle, prema članu 69. Ustava Republike ustavotvornu i zakonodavnu vlast ostvaruje Narodna skupština, a zakonodavnu Narodna skupština i Vijeće naroda. U skladu sa članom 80. Ustava predsjednik Republike ukazom proglašava zakon u roku od sedam dana od dana njegovog usvajanja u Narodnoj skupštini.

Proglašenje ili promulgacija zakona je treća i poslednja faza zakonodavnog postupka, u kojoj predsjednik postupa u skladu sa principom vladavine prava i u skladu sa svojom ustavnom obavezom izražavanja državnog jedinstva.

Predsjednik Republike Srpske nije dio zakonodavne vlasti, već samo dovršava već okončani zakonodavni postupak proglašenjem zakona, tj. donošenjem ukaza.

Ukaz predstavlja formalni korak koji je zapravo svečani čin i ostavština ranijih sistema kada je kralj imao i zakonodavnu i izvršnu vlast. Parafrazirajući riječi čuvenog profesora prava Slobodana Jovanovića, koji je, između ostaloga, za zakon izglasani u parlamentu pisao da

Neophodno je apostrofirati obavezu i značaj poštovanja ustavnih nadležnosti institucija Republike Srpske.

Republika Srpska samostalno obavlja svoje ustavotvorne, zakonodavne, izvršne i sudske funkcije, a njeno ustavno uređenje se temelji na vladavini prava i načelu podjele vlasti.

je „rođen“, a zakon proglašen od strane predsjednika republike je i „kršten“.

Predsjednik ima ustavnu mogućnost ulaganja suspenzivnog veta u slučajevima kada je zakon u suprotnosti sa Ustavom Republike Srpske ili je necjelishodan.

Proglašenjem se konstatuje da je baš taj navedeni zakonski tekst usvojen od zakonodavnih činilaca i da je pri tome u svemu postupljeno po proceduri koja je Ustavom i organskim zakonima propisana za donošenje zakona uopšte.

Akt o proglašenju zakona je podzakonski akt, manje pravne snage od samog zakona. Takođe, u ustavnom pravu Republike Srpske ne postoji ustanova premapotpisa, te predsjednik Republike ima ustavnu obavezu da zakon samostalno proglasi kada se za to steknu formalnopravni uslovi.

Predsjednik ima ustavnu mogućnost ulaganja suspenzivnog veta u slučajevima kada je zakon u suprotnosti sa Ustavom Republike Srpske ili je necjelishodan. Međutim, ukoliko se vraćeni zakon ponovno izglasa u Narodnoj skupštini Republike Srpske predsjednik je dužan da ga potpiše. Ovakvi postupci su veoma rijetki iz razloga što Narodna skupština Republike Srpske koristeći svoju deliberativnu vlast, koja podrazumijeva raspravljanje i odlučivanje o zakonskom prijedlogu, veoma detaljno pretresa svaki zakonski prijedlog, koji dobija saglasnost i skupštinskog zakonodavnog odbora i odbora za ustavna pitanja, kao i drugih odbora. Iz svega navedenog proizilazi da je pomenuta ustavna mogućnost vraćanja zakona u ponovnu proceduru svedena na minimum. Ovome ću dodati i to da su me i moji dugogodišnji pravni savjetnici uputili da potpišem ukaz, govoreći da je to moja ustavna obaveza.

Ukoliko ne bih potpisao ukaz samim tim bih povrijedio Ustav Republike, ugrozio bih ostvarivanje njenih nadležnosti, spriječio rad Narodne skupštine Republike Srpske i Vlade Republike Srpske, te spriječio ostvarivanje ljudskih prava i sloboda.

Ukoliko ne bih potpisao ukaz samim tim bih povrijedio Ustav Republike,

Takvim činom bih pogazio zakletvu datu pred Narodnom skupštinom i neminovno bi mi zbog tog djela sudio sud naroda, jer je narod nosilac suvereniteta. Pored toga, bio bih i krivično odgovoran za povredu ustava Republike Srpske.

Dakle, donošenje ukaza nije suštinska radnja tokom zakonodavnog postupka, nego je dovršetak postupka, formalnopravni čin

koji otjelotvoruje već napisan, raspravljen i usvojen zakon. Iz navedenog proizilazi da je Tužilaštvo BiH ipak imalo posebne razloge da udari na instituciju Predsjednika Republike Srpske.

Institucije Srpske su neprekidno obavezne brinuti o zaštiti ustavnosti i zakonitosti, a time i suvereniteta Republike. Na navedeno ih obavezuje prambula Ustava i osnovne odredbe, posebno Član 3. u kojem je decidno navedeno da „Republici pripadaju sve državne funkcije i nadležnosti osim onih koje su Ustavom Bosne i Hercegovine izričito prenesene na njene institucije“.

Institucije Srpske su neprekidno obavezne brinuti o zaštiti ustavnosti i zakonitosti, a time i suvereniteta Republike.

U skladu sa Ustavom Republike Srpske predsjednik Republike ima niz ovlašćenja: da raspusti Narodnu skupštinu, predlaže kandidata za predsjednika Vlade, za vrijeme ratnog stanja i vanrednog stanja donosi uredbe sa zakonskom snagom iz nadležnosti Narodne skupštine koje podnosi na potvrdu Narodnoj skupštini čim ona bude u mogućnosti da se sastane, što potvrđuje da je Narodna skupština Republike Srpske konačni zakonodavni autoritet. Predsjednik ima i ovlašćenje da traži od Vlade da izloži stavove o pojedinim pitanjima od značaja za Republiku, saziva sjednicu Vlade i stavlja na dnevni red pitanja iz njene nadležnosti i tako dalje.

Međutim, predsjednik Republike Srpske ne može preuzeti zakonodavnu funkciju, niti zaustaviti zakonodavni proces u Republici Srpskoj jer bi tim činom suspendovao zakonodavnu vlast koja je jedan od elemenata suvereniteta i državnosti Republike Srpske.

Predsjednik, baš kao ni Vlada, nije zakonodavac. Vlada je ovlašteni predlagač zakona, a Predsjednik Republike samo dodatno kontroliše zakonodavni proces sa aspekta opšteg interesa i cjelishodnosti. Ovo ovlašćenje predsjednika posebno dolazi do izražaja kada je riječ o zakonima koji se donose po hitnom postupku, jer su lišeni određenih elemenata redovnog zakonodavnog postupka.

Predsjednik, baš kao ni Vlada, nije zakonodavac.

Narodna skupština Republike Srpske i kroz zakone traži stav predsjednika o pitanjima od opšteg političkog značaja, a predsjednik upravo ukazom o proglašenju zakona i izražava taj stav.

Specifičnu situaciju u koju smo nasilno uvedeni intervencijom nelegalnog Šmita u pravni sistem BiH, možemo posmatrati sa dva potpuno suprotna aspekta a u odnosu na sam čin potpisivanja ukaza. Prvi je da je to je bio veoma lak izbor jer sam postupao ustavno i drugi, mučan i težak, jer sam bio svjesan da će uslijediti jedan ili drugi sudski postupak zbog potpisivanja ili uskraćivanja potpisa.

Da nisam potpisao ukaz, odgovarao bih za povredu Ustava Republike Srpske.

Dakle, jasno je da sam imao neracionalan izbor između afirmacije neizabranog stranca i poštovanja Ustava Republike Srpske, po kojem bih mogao biti i opozvan u slučaju njegovog kršenja.

Da nisam potpisao ukaz, odgovarao bih za povredu Ustava Republike Srpske. Imao sam izbor između, sa jedne strane osude naroda i odgovaranja prema Krivičnom zakoniku Republike Srpske za krivično djelo protiv ustavnog uređenja i ugrožavanja bezbjednosti Republike Srpske i sa druge strane povinovanja autokratskoj volji neizabranog stranca.

Dejtonski mirovni sporazum je međunarodni ugovor čije su strane potpisnice Republika BiH, Republika Hrvatska i Savezna Republika Jugoslavija (kao država opunomoćena od strane Republike Srpske Sporazumom od 29. avgusta 1995. godine da potpiše osnovni tekst Sporazuma), a svih 11 aneksa Sporazuma potpisala je Republika Srpska neposredno u svoje ime. Sporazum je mirovni ugovor, temeljni dokument koji je nastao na načelima Povelje Ujedinjenih nacija ali i drugih međunarodnih dokumenata. Njegov sastavni dio, Ustav BiH, koji i danas posmatramo kao jedini mogući normativni okvir za zajednički život u BiH je u supremaciji u odnosu na Ustav Republike Srpske, ali takođe treba istaći ponovo da je Ustav Republike u potpunosti usaglašen sa Ustavom BiH. Stoga mora biti jasno da se podrivanjem i rušenjem Ustava Republike Srpske ruši i Ustav BiH, a time i dejtonska BiH.

Dejtonski mirovni sporazum je međunarodni ugovor čije su strane potpisnice Republika BiH, Republika Hrvatska i Savezna Republika Jugoslavija,

Većina aneksa Dejtonskog sprazuma je konzumirana. Djelovanje međunarodnog faktora je suvišno jer održava i potvrđuje status protektorata i predstavlja faktor pravne nesigurnosti i destabilizacije. Prekompozicija ustavom utvrđenih nadležnosti i promjena Ustava BiH bez faktičke promjene rezultat je njihovog rada. Oni su simbol protektovane države, staratelja i

tutora, te sa Ustavnim sudom BiH upotpunjuje sliku nesuverene, neefikasne države ili vazalne države dvadeset prvog vijeka.

Dakle, na sceni imamo koncept političkog sukobljavanja kroz razvijanje federalnih, odnosno konfederalnih elemenata koji su originarni i ustavni, sa jedne strane, te unitarnih i centralističkih sa druge strane, a koji su neustavni i pritvrdni društvenoj i dejtonskoj stvarnosti. Način na koji se ti procesi odvijaju, vremenski protok i neizvjesna budućnost jesu specifikum BiH.

Svaka država na svijetu je više ili manje pluralistička i može biti različito uređena. Ali, svaki drugi oblik državnog uređenja sem složenog, **federalnog** u multietnički pluralnim društvima (politički organizovano društvo) prosto nije moguće, nije održiv i protivrdčan je samom sebi. Federacija ne smije da ukida prava nacija, prava kolektiviteta i federalnih jedinica, njihovu kulturu, političku participaciju i ekonomski prosperitet, stvarajući neko „integralno državno jedinstvo“.

Tri konstitutivna naroda u BiH ustavno su pozicionirani sa uravnoteženim pozicijama koje prevladavaju prirodno postojanje različitih vrijednosti koje ih, svaku za sebe, karakterišu. Tu se misli na njihove etničke, vjerske, kulturne i sve druge posebnosti.

Poštovani, moram apostrofirati da je BiH pluralno društvo, te konfederalno-federalna država čija je dejtonska ustavnopravna pozicija i dogovoreni oblik **državnog uređenja** multietnička asimetrična federacija, etno teritorijalnog federalizma, podijeljenih nadležnosti po principu pozitivne enumeracije i generalne klauzule u korist entiteta, sa dominantnim nosiocima suvereniteta: konstitutivnim narodima i entitetima predstavljenim u svim institucijama državne vlasti.

Međutim, zbog antiustavnog i uopšte antidejtonskog djelovanja visokih predstavnika koji su nametnuli stotine odluka, smjenili više stotina funkcionera i službenika kao i intervenisali u ustave entiteta, a sve to potpomognuti institucijama BiH, odnosno Ustavnim sudom i Sudom i Tužilaštvom BiH, dat je osnov da se sa aspekta unutrašnjeg i vanjskog suvereniteta može reći da je BiH nesuverena zemlja pod među-

Svaka država na svijetu je više ili manje pluralistička i može biti različito uređena.

Tri konstitutivna naroda u BiH ustavno su pozicionirani sa uravnoteženim pozicijama koje prevladavaju prirodno postojanje različitih vrijednosti koje ih, svaku za sebe, karakterišu.

narodnom upravom. Praktično i suštinski je stavljen van snage Ustav BiH, iako je on osnovni i temeljni akt svake države.

Državna vlast i njen suverenitet su ključni u svakoj normalnoj državi,

Usvojeni ustavni principi i okvir državnog uređenja koji je trebao omogućiti ravnopravnost naroda i entiteta, a koji su bili ključni segment ženevskih, njujorških i dejtonskih dogovora, odavno su napušteni, iako ti ustavni principi omogućavaju mir i suživot u BiH. Morate shvatiti da se ustav ne može kopirati, prepisati i uvesti u pravni sistem, on mora biti odraz realne društvene stvarnosti, što dejtonski izvotni Ustav i jeste.

Državna vlast i njen suverenitet su ključni u svakoj normalnoj državi, ali su nas nesrećni visoki predstavnici svojim višegodišnjim pravnim nasiljem i nelegalnim intervencijama u najviše i najvažnije akte entiteta i državne zajednice BiH rušeći konstitutivne elemente države, uveli u bezustavno stanje.

Kontinuiranom procesu razgradnje ustavne strukture i suvereniteta BiH se pokušava pružiti legalitet pogrešnim tumačenjem Aneksa 10, ali ovaj legalitet je nemoguće ostvariti. Aneks 10 nije izolovan aneks, nego je dio cjeline Dejtonskog mirovnog sporazuma.

Zakone u BiH donosi isključivo Parlamentarna skupština BiH, Narodna skupština u Republici Srpskoj, Parlamentarna skupština u FBiH, skupštine kantona. Nikakav pojedinac, posebno ne neizabrani pojedinac, nema prava da samostalno nameće zakone. Takođe, nijedan zakon nije iznad ustava, a samim tim ni Šmitov zakon o nepoštovanju odluka visokog predstavnika.

Funkcija visokog predstavnika za BiH uspostavljena je 1995. godine Aneksom 10. Dejtonskog sporazuma koji se odnosi na civilnu primjenu Dejtonskog sporazuma. U članu 1. stav 2. Aneksa 10. propisano je da će se imenovati visoki predstavnik u skladu sa relevantnim rezolucijama Savjeta bezbjednosti Ujedinjenih nacija kako bi pomogao u realizaciji civilnih aspekata Dejtonskog sporazuma.

Zakone u BiH donosi isključivo Parlamentarna skupština BiH, Narodna skupština u Republici Srpskoj, Parlamentarna skupština u FBiH, skupštine kantona.

Uprkos uvažavanju svakog predstavnika međunarodne zajednice koji iskreno želi da pomogne BiH ipak zbog elementarnog nepoštovanja vladavine prava u vidu kršenja Aneksa 10 kakvo je ispoljeno

od strane visokih predstavnika, nismo i nećemo pristati na nametanje bilo koje ličnosti za visokog predstavnika, jer podsjetiću da je postavljanje visokog predstavnika uslovljeno saglasnošću strana potpisnica Aneksa 10, što Republika Srpska jeste.

Svi visoki predstavnici za BiH imenovani su relevantnom odlukom ili rezolucijom Savjeta bezbjednosti Ujedinjenih nacija, što nije slučaj sa Kristijanom Šmitom, koji nije dobio saglasnost Savjeta bezbjednosti. Dakle, Dejtonski sporazum kao međunarodni mirovni ugovor je predvidio proceduru imenovanja visokih predstavnika u BiH, iz čega slijedi da priznanje Kristijana Šmita kao visokog predstavnika u BiH od strane određenih domaćih i međunarodnih subjekata predstavlja grubo kršenje međunarodnog mirovnog ugovora.

U povodu pokušaja pravdanja dijela međunarodne zajednice o situaciji da se običan građanin Njemačke lažno predstavlja kao visoki predstavnik posegnuli su i za **Savjetom za provođenje mira**, koji nije ništa drugo nego ad hoc skup zemalja bez pravnog ovlašćenja.

Dakle, PIK, a koji je Rusija napustila, upravo ukazujući na nezakonitost prilikom pokušaja izbora posljednjeg visokog predstavnika, nema nikakav autoritet i uporište da visokom predstavniku daje ovlašćenja izvan mandata iz Aneksa 10, niti je Savjet bezbjednosti UN instituciji visokog predstavnika dao bilo kakva dodatna ovlašćenja. Takođe, Savjet bezbjednosti nije ovlastio ni ad hoc Upravni odbor PIK-a da imenuje novog visokog predstavnika, niti je odobrio ili ratifikovao Šmitovo imenovanje, niti je o tome donesena odgovarajuća rezolucija Savjeta bezbjednosti, kao što saglasnost nije dala ni Republika Srpska kao strana potpisnica Aneksa 10. Stoga je takozvana odluka Upravnog odbora PIK-a o imenovanju novog visokog predstavnika akt bez pravnog dejstva.

Brojni visoki predstavnici su bezobzirno urušavali vladavinu prava u BiH, kršeći međunarodno i domaće pravo, ignorišući usko definisana ograničenja mandata dodijeljenog visokom predstavniku Aneksom 10. Činjenica je da se nadležnost visokog predstavnika odnosi isključivo na tumačenje Aneksa 10, na poštovanje i primjenu Ustava BiH, uključujući i

Svi visoki predstavnici za BiH imenovani su relevantnom odlukom ili rezolucijom Savjeta bezbjednosti Ujedinjenih nacija, što nije slučaj sa Kristijanom Šmitom,

Dakle, Dejtonski sporazum kao međunarodni mirovni ugovor je predvidio proceduru imenovanja visokih predstavnika u BiH,

odredbe kojima se uređuju demokratski postupak donošenja zakona i garancije zaštite ljudskih prava građana BiH.

Svojim djelovanjem visoki predstavnik je na drastičan način zanemario interese i prava konstitutivnih naroda dajući neprihvatljive kvalifikacije i uvrede na račun čitavog srpskog naroda.

U analizi donesenih akata visokog predstavnika može se utvrditi da su se zakoni donosili na dva načina - u formi zakona ili u formi odluka kojima se proglašavao određeni zakon, koje su zakonodavna tijela BiH imala obavezu da usvo-

je u istovjetnom obliku, ali to nikad nisu učinila.

Zanemarivanjem demokratskih i ustavnih procesa, kao i jasnih uslova Dejtonskog sporazuma, visoki predstavnici su, bez ikakvog pravnog ovlašćenja, nametnuli u BiH brojne zakone, kao i 105 amandmana na ustave entiteta i na taj način promijenili cjelokupan ustavni poredak BiH. Visoki predstavnik je vršio vansudska kažnjavanja stotina građana BiH, poništavao odluke sudova, uključujući i odluke Ustavnog suda BiH, te donio naredbu kojom se zabranjuju bili kakva postupanja u vezi sa osporavanjima odluka visokih predstavnika. Ovakvo ponašanje je jedinstveno u svijetu, ne po pozitivnim posljedicama naravno, jer nigdje ne možemo pronaći na planeti Zemlji čovjeka koji je na sebe preuzeo i ustavovornu i zakonodavnu i sudsku vlast. Dakle, u BiH je riječ o jedinstvu vlasti u liku Kristijana Šmita, što je u suprotnosti sa ustavnim rincipom i načelom podjele vlasti. Čini mi se da više nego ikad stoje i vrijede riječi Ive Andrića iz Travničke hronike u kojoj on piše, citiram „Ja mislim da ne postoji danas u Evropi tako besputna zemlja kao što je Bosna“. Ja ovome ništa više ne bih dodao.

Svojim djelovanjem visoki predstavnik je na drastičan način zanemario interese i prava konstitutivnih naroda dajući neprihvatljive kvalifikacije i uvrede na račun čitavog srpskog naroda.

Nelegalni i nepromišljeni diktati visokog predstavnika, koji proizilaze iz njihovih samovlasno proširenih ovlašćenja, nanijeli su nemjerljivu štetu funkcionalnosti i političkoj kulturi BiH, urušavajući u velikoj mjeri vladavinu prava. Ukoliko bi sve neustavno i nametnuto uveli u Ustav, to ne bi bio Ustav za koji su tri naroda i dva entiteta dala saglasnost. To ne bi bio Ustav koji je obezbijedio mir.

Nelegalni i nepromišljeni diktati visokog predstavnika, koji proizilaze iz njihovih samovlasno proširenih ovlašćenja, nanijeli su nemjerljivu štetu funkcionalnosti i političkoj kulturi BiH,

Tzv. „**bonska ovlašćenja**“ doprinijela su da visoki predstavnici uz podršku PIK-a promijene svoju ulogu i postanu štet-

ni za mirovni proces, prije svega putem neosnovanog legitimisanja postupaka visokog predstavnika kojim se šteti Dejtonskom sporazumu i mirovnom procesu, i putem kojih se narušava ustavni poredak te krše osnovni postulati Povelje Ujedinjenih nacija u smislu kršenja ljudskih i građanskih prava i osporavanja demokratske volje građana i demokratskih procedura. Rezultat toga je vještački stvoren stav o neograničenim ovlašćenjima visokih predstavnika koja su se u pojedinim periodima pretvarala u autokratiju.

Bonska ovlašćenja visokom predstavniku omogućila su da on, posebno u pogledu primjene Ustava BiH, postane najvažniji zakonodavac u BiH,

Bonska ovlašćenja visokom predstavniku omogućila su da on, posebno u pogledu primjene Ustava BiH, postane najvažniji zakonodavac u BiH, oblikujući njeno državno uređenje, te da donošenjem novih i izmjenama postojećih zakona bitno mijenja ustavom utvrđene principe podjele nadležnosti.

Ne ulazeći u pravnu prirodu, legalnost i svrsishodnost, sama „bonska ovlašćenja“ nijednim svojim slovom ne daju ovlašćenje visokim predstavnicima da donose zakone a time i preuzimaju nadležnosti parlamenata u BiH odnosno osporavaju nadležnosti Narodne skupštine Republike Srpske i nadležnosti institucije Predsjednika Republike. Ovo potvrđuju i riječi bivšeg britanskog ambasadora u BiH Čarlsa Kroforda, koji je pomogao u kreiranju „bonskih ovlašćenja“, a koji je napisao: „Koliko vidim, bonska ovlašćenja nemaju nikakav stvaran pravni osnov. Izrodila su se u međunarodno političko blefiranje u igri moći, koju su visoki predstavnici uzastopno umotali u pravnički jezik da bi cijela stvar izgledala imponantno i neizbježno“.

Isto tako Karlos Vestendorp, visoki predstavnik u vrijeme donošenja Bonskih ovlašćenja koji je učestvovao na Bonskoj konferenciji, je ovo priznao rekavši: „Na Bonskoj konferenciji, uspjeli smo da uvedemo način na koji visoki predstavnik može da donosi te odluke, što, pravno gledajući, nije baš u skladu sa Dejtonom... Moram priznati da to i nije bilo baš legalno.“

Na Bonskoj konferenciji, uspjeli smo da uvedemo način na koji visoki predstavnik može da donosi te odluke, što, pravno gledajući, nije baš u skladu sa Dejtonom...

Međutim koristeći ista ta bonska ovlašćenja, visoki predstavnici su se grubim intervencionizmom miješali u procese koji su se odvijali pred zvaničnim institucijama Republike Srpske i BiH, počev od nametanja zakon-

skih rješenja do sankcionisanja zvaničnika, određenih pojedinaca i običnih građana, uglavnom bez ikakvih valjanih obrazloženja.

Nametanje zakona i drugih odluka od strane bilo kojeg pojedinca, pa tako i Kristijana Šmita je protivpravno i protivustavno,

Pitanje pravne i ustavnopravne prirode akata visokog predstavnika u budućem vremenu će samo dobiti na aktuelizaciji i kao antidejtonske i neustavne neće moći odoliti argumentima Ustava i dobiti naknadni legalitet i legitimitet.

Tužilaštvo navodi da su odluke visokih predstavnik, a podsjetiću da **Šmit** to nije, obavezujuće u skladu sa ovlašćenjima koja su mu data članom 5 Aneksa 10 Dejtonskog sporazuma i članom 2 d. Ovim članovima se definiše da Visoki predstavnik „olakšava rješenje bilo kojih poteškoća“ i da ima ovlašćenje za „konačnu interpretaciju Sporazuma“. Ova ovlašćenja ne znače da ima pravo da nameće zakone i mijenja ustave.

Nakon godina pravne tiranije visokih predstavnik, ustalila se praksa da visoki predstavnici ipak ne intervenišu u zakonodavstvo, a naročito ne u ustavne tekstove entiteta i BiH. Stoga posebno zabrinjava djelovanje Kristijana Šmita, koji nije izabran u skladu sa propisanim procedurama, a koji je intervenisao pokušavajući da nametne nova ustavna i zakonska rješenja. Ovakvo postupanje Šmita dokazuje da on ne razumije složenost društvenog i pravnog poretka BiH.

Ponoviću, nije ispoštovana procedura imenovanja Kristijana Šmita u Savjetu bezbjednosti UN. On nije legalan visoki predstavnik.

Nametanje zakona i drugih odluka od strane bilo kojeg pojedinca, pa tako i Kristijana Šmita je protivpravno i protivustavno, jer se kosi se sa principom vladavine prava i principima na kojim počivaju demokratska društva.

Odluke Kristijana Šmita nisu proistekle iz objektivnih, demokratski motivisanih pobuda, i ne postoji moderna uređena država u kojoj o intervencijama u zakonodavstvu odlučuje jedno lice sa stavom „moja odluka, a vaše je da poštujuete odluku“, nalik na državne tvorevine iz srednjeg vijeka i kolonijalne uprave.

Moram reći i ovo, krivično zakonodavstvo, koje je okosnica svih državnopravnih sistema, Kristijan Šmit mijenja jednostranim „odlukama“,

Moram reći i ovo, krivično zakonodavstvo, koje je okosnica svih državnopravnih sistema, Kristijan Šmit mijenja jednostranim "odlukama", bez sprovođenja zakonodavne procedure, bez učešća stručne javnosti i bez učešća predstavnika građana, negirajući smisao parlamentarne demokratije. Posljedice ovakvog manevrisanja su zastrašujuće, načelo pravne sigurnosti kao jedno od temeljnih aspekata vladavine prava i koje štiti i Evropska konvencija o ljudskim pravima i osnovnim slobodama dovedeno je pod znak pitanja jer se slobodno možemo zapitati šta i ko je sljedeći u ovoj zemlji.

Nametanjem posljednjih izmjena Krivičnog zakona BiH Kristijan Šmit je stvorio osnovu za ostvarenje svojih namjera – obračuna sa institucijama Republike Srpske, a preventivno sa institucijom Predsjednika Republike Srpske. Ovaj zakon, kao i svi drugi koje je nametnuo Kristijan Šmit, nisu priznati niti potvrđeni od strane Parlamenta BiH, jedinog zakonodavnog tijela ovlaštenog da donosi zakone na nivou BiH.

Ovakvo Šmitovo postupanje čak i da postoji pravno uporište, a što je nemoguće, je nezamislivo u krivičnom zakonodavstvu, s obzirom na pravnu nesigurnost koju unosi u pravni sistem u BiH, odnosno materiju krivičnog prava koja nije sklona čestim i olakim izmjenama i dopunama koje narušavaju pravnu sigurnost građana u pogledu činjenice koja ponašanja se imaju smatrati protivpravnim, odnosno koja u sebi nose obilježja krivičnih djela. Navedene stavke su više nego očigledan dokaz da se zakoni moraju donositi u skladu sa ustavom utvrđenim procedurama, odnosno u zakonodavnim tijelima, a ne po hodnicima i kancelarijama nelegalnog predstavnika.

I zato, nakon svega što je ovdje izneseno i izrečeno **očekujem da se ovaj montirani politički proces obustavi. Međutim, ni obustava postupka, kao ni oslobađajuća presuda neće biti rješenje za BiH**, ukoliko konačno ne odbacimo praksu nametanja i miješanja bilo kog stranog pojedinca u ustavne nadležnosti u ovoj zemlji.

Stoga pozivam Sud da u okviru svojih nadležnosti primjeni pozitivne propise BiH koje je donio jedini nadležan parlament,

Pozivam Sud da u okviru svojih nadležnosti primjeni pozitivne propise BiH koje je donio jedini nadležan parlament, da djeluje u okviru ustava i pravnog sistema,

Kao predsjednik Republike potvrđujem da je Republika Srpska, kao jedan od dva entiteta koji čine BiH, u potpunosti posvećena Dejtonskom mirovnom sporazumu,

da djeluju u okviru ustava i pravnog sistema i da ne postupaju nezakonito, primjenjujući odluke lica koje nije izabrano u skladu sa procedurama za izbor visokog predstavnika u BiH i čije odlu-

Ovo suđenje će po mnogo čemu imati pridjev – istorijsko.

ke nije potvrdila Parlamentarna skupština BiH.

Kao predsjednik Republike potvrđujem da je Republika Srpska, kao jedan od dva entiteta koji čine Bosnu i Hercegovinu, u potpunosti posvećena Dejtonskom mirovnom sporazumu, uključujući Ustav BiH, te pozivam sve institucije u ovoj zemlji da poštuju ustavni poredak BiH i poštuju i sprovode slovo Dejtonskog sporazuma te propise koje donose nadležni parlamenti koji sprovode volju građana ove zemlje.

Međutim, suverenizam je dobio pandemijske razmjere. Od njega nema vakcine. Ima lijeka. A to je da svi na vrijeme shvatimo kuda svijet ide i resetujemo dosadašnji neživot, u koji nas je uveo globalizam uvođenjem pravila i sile umjesto prava.

Dok predsjednik Tramp upravo demontira stubove neoliberalnog globalizma i vraća koliko koliko svijet u normalu, mnogi se ovde ponašaju autistično. Ne dozvolimo da ostanemo na repu događaja, kao mnogo puta u proteklim vijekovima i ostanemo “tamni vilajet”.

Republika Srpska, spremno i sa radošću, dočekuje istorijski povratak zaštite i uvažavanja tradicionalnih vrijednosti, poštovanje volje naroda izražene na izborima, kao i vraćanje suvereniteta država i prava naroda kao temelja međunarodnih odnosa. Promjenom globalne politike u onu koja jasno osuđuje miješanje u unutrašnja pitanja država od strane drugih država ili međunarodnih organizacija, svijet će konačno baciti u zaborav sve one kao što su Šmit, Marfi i njihovi pomagači, koji su nas uveli u mrak. Taj mrak će nestati, a oni će biti zaboravljeni kao da nikada nisu postojali, dok će svijet, oslobođen njihovih uticaja, ponovo zasijati u svjetlosti istine i slobode.

Apelujem na sve strane u postupku, da se tako prema njemu i odnose. Ne dozvolite da budete upamćeni kao inicijatori novih podjela na ovim prostorima, već naprotiv, kao vrhunski ideal pravde i pravičnosti,

U suprotnom, legalizovaće se bezakonje, nametanje odluka, koje nemaju pokriće ni u jednom pravnom aktu u ovoj zemlji, i otvoriće „pandorinu kutiju“ i dati mogućnost najgrubljeg mogućeg stranog intervencionizma na tlu BiH, koji nije postojao nikada u njenoj istoriji. Takav „crni scenario“ bi si-

gurno ugrozio volju naroda koji žive na ovom prostoru, koji ne bi mogao da vjeruje u zaštitu sopstvene države.

Ovo suđenje će po mnogo čemu imati pri-djev – istorijsko. Apelujem na sve strane u postupku, da se tako prema njemu i odnose. Ne dozvolite da budete upamćeni kao inicijatori novih podjela na ovim prostorima, već naprotiv, kao vrhunski ideal pravde i pravičnosti, koji će sveobuhvatnom ocjenom izloženog uraditi najbolju stvar za ovu državu – daće joj nadu u pravdu i pravičnost.

Uvažena gospodo, presude ovog suda se izriču u ime Bosne i Hercegovine, međutim ukoliko smatrate da su odluke Šmita zakon onda vi odluke donosite u ime Šmita, a ne BiH. Vaše poštovanje Dejtonskog sporazuma i ustavnog poretka BiH ili nepoštovanje, odrediće i sudbinu BiH. Od najviših pravosudnih institucija se očekuje da štite ustavni poredak i da provode zakone svoje zemlje, a ne zakone neizabranog stranca.

Želim istaći na samom kraju da smo svi mi odgovorni za stabilnost BiH. Eventualna nerazumna i na nepravdnim odlukama zasnovana presuda ovog suda može uticati na urušavanje mira i stabilnosti koji su naše najveće dostignuće. Ja ostajem na braniku odbrane Dejtonskog sporazuma.

Na kraju ove završne riječi želim da izrazim duboku zahvalnost svojim saradnicima, braniocima i svim građanima Republike Srpske koji su mi pružali podršku tokom ovog procesa i koji su prepoznali značaj i težinu ove borbe koja nije samo borba Milorada Dodika već borba čitave Republike Srpske za njenu ustavnu poziciju i opstanak, te očuvanje institucije predsjednika Republike, kao i svih drugih institucija Republike Srpske.

Hvala.

Federalno Sarajevo, neustavni sud BiH, 19.02.2025. godine

Od najviših pravosudnih institucija se očekuje da štite ustavni poredak i da provode zakone svoje zemlje, a ne zakone neizabranog stranca.

Želim istaći na samom kraju da smo svi mi odgovorni za stabilnost BiH.

Milorad Dodik

Ustav Republike Srpske je sjajna prilika ove generacije

Malo je generacija kojima se pruža prilika da razgovaraju i donose ustave. Ja sam bio pripadnik one koji su donijeli Ustav Republike Srpske, ponosan što sam prisustvovao jednoj tako važnom događaju, koju istorija nije demantovala, nego potvrdila. Trenutak u kome se donosi Ustav za svaku generaciju koja o tome odlučuje je veoma važan. I namjerno nisam htio ovdje da dođem da slušam druge, ali sve naše skupštine izgledaju isto, opozicija sa istim pričama bez obzira na temu, uvijek sve se isto priča. Tako da to ne morate više to ni da slušate pa sam ja odlučio da ne slušam sve to i da pokuzam da se postvetim toj jednoj važnoj stvari koja se zove Ustav. Ustav nikada nije avanturizam, Ustav nikada nije dokument koji se donosi ne brzinu i Ustav nije dokument koji se donosi bez manifestacije volje. Za promjenu ovog Ustava potrebno je, odnosno za izglasavanje ovog Ustava potrebno je 2/3 poslanika. Politička volja većine to postoji, jer je usaglašena kroz koordinaciju koju radimo i priznajemo za to će biti potrebna podrška jednog broja opozicionih poslanika, onih koji iz svog ili nekog drugog razloga ne glasaju ok, kao što je jednako ok ako neko bude glasao. Ali ono što mi danas radimo, radimo to da utvrđujemo

Trenutak u kome se donosi Ustav za svaku generaciju koja o tome odlučuje je veoma važan.

jedan polazni element i dokument koji će otići u javnu raspravu.

Uvažavamo stručnu javnost, ali isto tako znamo i planirali smo i ranije da to radimo i nije to prvi pokušaj da se Ustav Republike Srpske dovede u poziciju da bude volja ovog naroda.

I tu sad ima dileme. Mi smo mislili da to bude 15 dana neki kažu da treba nešto šire, ali postoji mogućnost da bude i 15 dana, da bude mjesec, dva dana. Dokument je imao namjeru da bude napisan, odnosno da bude predložen kao takav da omogući, odnosno da izbriše sve amandmane koje je nametnuo Wolfgang Petrič na taj Ustav

i tako ga skrnovio do te mjere da više nije bio volja naroda, nego volja stranca. Na stranu to što je neko na kraju to potvrdio u Parlamentu, ali ostaje zabilježeno i tačno da je to uradio Wolfgang Petrič dopisujuće anekse, koji su uveli novu strukturu ustavnopravnu strukturu. To su bila vremena teška, izazovna, kao i mnoga druga poslije. Jednako su važna i ova vremena, ali nisu teška, nisu dramatična, kako može neko da zadrži. Pogotovo tu ne pomaže percepcija o tome šta je to bilo prije 10 godina. To je nemjerljivo vrijeme i trebalo bi mi ovdje ne samo 10 minuta da to objašnjavam i nemam namjeru da nekom odgovaram, svi imaju pravo na formulaciju svojih stavova. Uvažavamo stručnu javnost, ali isto tako znamo i planirali smo i ranije da to radimo i nije to prvi pokušaj da se Ustav Republike Srpske dovede u poziciju da bude volja ovog naroda. Ovaj dokument ima u sebi samo izbačene one elemente i anekse koji su nametnuti od strane Petriča. Tamo je naravno izbor Vijeća naroda, izbor potpredsjednika iz dva etnička, iz dva konstitutivna naroda dodatna. Odmah da kažem da ja nemam ništa protiv, ali to ćemo usaglašavati sa političkim predstavnicima Bošnjaka muslimana i Hrvata. Ukoliko se dogovorimo oko toga u javnoj raspravi koja dolazi, naravno neće biti problema da se ugrade ti elementi. Ukoliko oni ne htjednu razgovarati na tu temu, pa nećemo ni mi biti djeda mrazovi, je li tako?! Poziv je da se razgovara sa svim ko god može i želi da razgovara. Zašto je došlo baš u ovom trenutku?! Došlo je iz prostog razloga što to nije neka ishitrena odluka, ili ad hoc, mi se u kontinuitetu bavimo tim

Poziv je da se razgovara sa svim ko god može i želi da razgovara.

pitanjem. Bosni i Hercegovini je promjenjana suština i to je antidejtonski, kada neko moćno, kao Draško kad kaže „Dejtonski sporazum“. Da, ok!

Potpisujem, potpisujem Dejtonski sporazum, ali za razliku od njega ja sam svjedok svega toga. Bosna i Hercegovina je definisana kao zajednica dva entiteta, odnosno Bosnu i Hercegovinu čine dva teritorijalna entiteta i tri konstitutivna naroda.

Činjenica da je sastavni dio njujorški i ženevski principi, kako se to zove, sastavni dio Dejtona, tamo piše da Republika Srpska unosi 49% teritorija, a Federacija 51% teritorije. Što govori o tome da Bosna i Hercegovina teritorij, dva teritorijalna suvereniteta, jednog Republike Srpske i drugoga Federacije Bosne i Hercegovine. I to smo znali. A onda je krenula sila koja je rekla da Bosna i Hercegovina ima suverenitet. Nema! Bosna i Hercegovina po Dejtonu i Ustavu koji je sporazum strana koje su potpisale taj sporazum jedna je Republika Srpska, ima tri ministra, nema ni ministarstva i ta tri ministra su isključivo vezana za poslove koji su vezani za eksterne poslove. Vanjska politika, spoljni poslovi, ekonomski odnosi i civilna pitanja vezano opet za ... ni jedan nisu imali ni odbranu, nema ni suda, nema ni prosvete, nema ni zdravstva, nema ničega od svega toga što predstavlja unutrašnji suverenitet. Sva ta institucionalna snaga suvereniteta bila je stavljena u entitete i to je Dejtonski sporazum. Sve ostalo je naravno nasilje. Samo u dva navrata, da tačno, dobro je Draško rekao, u saglasnost entiteta, Republika Srpska i Federacija su strane u ovom procesu. Bez odluke ove Skupštine ne može se ništa donijeti na Parlamentarnoj skupštini i to smatrati definitivnim, jer nije ni postojalo. Njihov je problem što su vjerovali da mogu da održavanjem vremenom mogu da nametnu rješenje. Ali ova Skupština nije pitana, pitana je u oblasti vojske, je li tako?! I to je bilo prisilno, to je bilo nasilje to je bilo svakodnevno nasilje da se dođe do toga. To je bilo mnogo podvaljivanja od strane Bošnjaka muslimana toga vremena. Vlast koja je tada bila na čelu donijela je odluku da uđe u to. Ja kao opozicioni političar tada vodio sam se politikom da ono što je vezano za Bosnu i Hercegovinu najveću odgovornost nosi vlast, ali sam uvijek mislio da imam pravo da kao takav opozicioni nešto kažem. Naša glavna strategija i to je zapisano i rečeno je bilo po sistemu odbrane da idemo na demilitarizovanu Bosnu i Hercegovinu. SDS to nije htio, SDS to nije htio, ni PDP. Nego se donio sporazum ovdje, to je tačno i otišlo se na Parlamentarnu skupštinu i onda donešen zakon. To je jedini put da je postupljeno u skladu sa Dejtonom. Sve ostalo nije u skladu sa Dejtonom, a onda su počeli to da pokrivaju da bi stvari bile malo ozbiljnije pričom „a glasalo se u Parlamentarnoj skupštini“. Da, ali posla-

BiH je definisana kao zajednica dva entiteta, odnosno BiH čine dva teritorijalna entiteta i tri konstitutivna naroda.

BiH po Dejtonu i Ustavu koji je sporazum strana koje su potpisale taj sporazum jedna je Republika Srpska, ima tri ministra, nema ni ministarstva i ta tri ministra su isključivo vezana za poslove koji su vezani za eksterne poslove.

nici koji tamo glasaju nisu Republika Srpska. Republika Srpska je institucionalno samo ova Skupština. Bez ove saglasnosti nema

Ne možete vi donijeti Zakon o Sudu i Tužilaštvu, a da je predlagatelj visoki predstavnik,

moćnosti da niko tamo donosi odluke, a onda „zašto ste vi iz SNSD-a“, kao da nikada nisu bili ovi iz SDS-a, „to činili i zašto ste prihvatili?“ Pa glasalo se zato što smo mi uvijek vjerovali da je

važno da ostane Ustav nedodirljiv Bosni i Hercegovini. To je ta priča o izvornom Dejtonu. Ne možete vi donijeti Zakon o Sudu i Tužilaštvu, a da je predlagatelj visoki predstavnik, a da tamo ne piše, u Parlamentarnoj skupštini nigdje ne piše da je predlagatelj, ovlašten predlagatelj, zato postoji predlagatelj, nigdje ne piše da je visoki predstavnik. Ako je on predložio i nametnuo taj zakon znači da ustavno nije u redu, to je logika. Možete vi da pristanete. Politika i država je stvar moći. Sadašnje okolnosti su povoljne, zato da mi radimo ovo, jer imamo više razumjevanja nego što smo imali ranije. Muslimani u Sarajevu, upakovani u jedno zadovoljstvo, stalnih sitnih osveta i to što su prevukli ove iz opozicije na neku svoju stranu, misle da mogu da pridobiju ponovo pažnju međunarodnog faktora i mnogo čega drugog. Ja vam tvrdim da to nije tako i da se stvar promijenila i svak onaj ko to čita i prati može tako da zaključi. Nikoga ne želim da ubjeđujem, ali sama činjenica da imate glasove koji govore o tome kako je OHR zločinačka organizacija, svakako nam gode, je l' da?! Ali isto tako ću reći da prije šest mjeseci o tome niko nije smio da govori, osim mene i nekih drugih. Stvari su se promijenile iako vam onaj Šmit izađe i kaže „izlazim ovdje kao predsjedavajući Savjeta za implementaciju mira“, nije rekao da je visoki predstavnik. I on je sam od sebe odustao, a onda na kraju kaže što je još važnije „imam jednu ličnu poruku“. Otiće ovaj, srušićemo ga i odgovaraće zato. Zato danas formiramo Sud i Tužilaštvo, prvi optuženi biće Šmit. Ganjaćemo ga kao zvijer.

Pravim kontinuitet. Kao predsjednik partije imam 10 minuta, ne želim da svoje kolege predsjednike dovedem u pitanje nečeg drugog, ali biće prilike da diskutujem pa ću ja...

Politika i država je stvar moći.

Samo ću u ovom uvodnom reći još jednu stvar, Ustav je sjajna prilika ove generacije. Za donošenje Ustava ne treba ničija saglasnost sa strane. To je naš akt. Pozivam sve da učestvuju u javnoj raspravi o tome i da dođemo do kvalitetnog dokumenta, hrabro, bez oklijevanja u njega

ugradimo sve ono što je u interesu ovog naroda koji živi ovdje i naroda koji žive ovdje. Ubili su nas svojim nametanjem raznih priča. Moramo vratiti Ustav koji je naš i koji ćemo mi provoditi.

Država je samo ona koja ima mogućnost da svoju normu provede. Bosna i Hercegovina neće imati mogućnost po ovom Ustavu da provodi svoje

Ustav je sjajna prilika ove generacije.

norme, jer ćemo ih mi provoditi, kako je to i predviđeno Dejtonskim sporazumom, a jedna od odredbi kaže da će se zakon koji donosi Bosna i Hercegovina primjenjivati na prostoru Republike Srpske tek onda kad ga odobri ovaj Parlament. Ako ga ne odobri neće ga biti. Da li to postoji negdje?! Postoji! Otiđite pročitajte kako su to Kvebeku dešava, pa ćete vidjeti da ima. Da li izmišljamo toplu vodu?! Ne izmišljamo toplu vodu! Da li je moguće?! Da naravno je moguće! Jer ovo što je do sada urađeno pod plaštom raznih nametnja visokih predstavnika ili onih sudova, itd, Ustavnog suda koji nije legalan, neće elementrne stvari neće. Naravno, ja ću reći, naravno da mi nismo htjeli predložiti dvojicu sudija u Ustavni sud iz praktičnog razloga da osporimo Ustavni sud, jer dosadašnji boravak dvojice sudija Ustavnog suda Srba samo je bio pokriće za nasilje koje su oni radili. E zato nećemo biti to pokriće. A vi sada objašnjavajte da ste legalni u uslovima kada Ustav kaže „Ustav Bosne i Hercegovine čine devet sudija“. Gdje vam je devet sudija?!. Ako nema devet niste legalni, pitajte svoje pravnik, je li to tako?! Ili sam ja možda u zabludi. Da, on kaže „to ne važi šta Dodik kaže, idemo mi svojim putem“. Idemo mi svojim putem. Mi samo hoćemo da idemo samo svojim putem, to je tačno. Pozivam predstavnike Hrvate i Bošnjake političke u Republici Srpskoj da razgovaramo i da u ovaj nacrt ubacimo, ugradimo mehanizme njihovog vidljivog prisustva u političkom sistemu. Nacrt je samo rezultat činjenice da izbacimo iz njega ono što je nametnuo stranac. Jer tako simbolično vraćamo naš subjektivitet da predlažemo, a u diskusiji sa partnerima Bošnjacima, Hrvatima, strukovnim i drugim organizacijama dogovorićemo se kako će to ići, to nije problem. I praktično, ako podržite da unutra vratimo te odredbe onda ćete podržati ovaj Ustav. Ako nećete, nećete ni biti unutra. Zašto bi mi do-

Država je samo ona koja ima mogućnost da svoju normu provede.

nosili neke... ako ljudi neće to da podrže. A zašto bi sad vama napisalo ovdje, da ima dva potpredsjednika, ima Vijeće naroda, kao to je gotova stvar, to nije za diskusiju. Svak normalan će sebi pribaviti uslove da može da pregovara, je li tako?!

Pozivam vas da sjednemo nije problem da vratimo i da kažemo, da bira se dva potpredsjednika, tri, kako piše tamo da budu iz

Nema Parlamentarna skupština, zna se šta je Parlamentarna skupština. To je zbir parlamentata koji donosi i usaglašavaju svoje stavove.

dva konstitutivna naroda, ok! Može! Vijeće naroda, može! Ali ne može na ovaj način blokirati.

To je naš ustupak. Oni su uporno htjeli da mi imamo ovdje Dom naroda. Gospodine Stanivukoviću u Ustavu Bosne i Hercegovine Republika

Srpska nema Vijeće naroda. I ja se slažem, ako smo na toj poziciji zajedno da sa Dejtonom, ja i ti smo riješili sav svoj problem. U Ustavu Bosne i Hercegovine samo piše da Federacija ima Parlament i Dom naroda, a Republika Srpska samo ima Narodnu skupštinu, sve ostalo je nametnuto. Znači to je Dejton. I nije Dejton ako neko krši ga. Morala je svaka odluka i reforma doći ovdje i donijeti odluku, Narodna skupština se slaže, idemo gore, glasamo, ok! Pa to i oni hoće da od Parlamentarne skupštine koja nikada nije predviđena da bude parlament naprave parlament, a nama se smiju ovdje, kao mi ne znamo. To je Dejton. Je l' tako? Nema Parlamentarna skupština, zna se šta je Parlamentarna skupština. To je zbir parlamentata koji donosi i usaglašavaju svoje stavove. A ne, zato se i zove Parlamentarna skupština. A ne Parlament BiH, u tome je dramatična razlika. Oni su to pretvorili kao što Savjet ministara pokušavaju da pretvore u Vladu. Jedno vrijeme je moralo. Morali smo da trpimo ljudi. Nije se moglo, ali smo uvijek vjerovali da ćemo doći u trenutak da to uradimo. Slušao sam ovdje vas iz opozicije kako kažeta „ A vi donosite zaključke...“. Pedantno, uporno, slagali sve zaključke kao osnov za današnje odluke. Jel smo razumjeli da će doći vrijeme. Ako ne dođe za vrijeme nas, doće za vrijeme drugog. Zato smo to radili. I ne želim da kažem da smo mi pametni nego smo se ponašali kao da skrećemo pažnju. Ponekad smo time izazivali revolt međunarodnog faktora koji je nama nametnuo neke stvari, bio žestok, stvarao impresije. Sad to nije više tako. Republika Srpska nikada nije imala više prijatelja koji to razumiju. A da je to toliko loše, pa do sada ta nji-

A ne Parlament BiH, u tome je dramatična razlika.

hova moć takva kakva je bila, ovdje bi sad sjedilo pet njih i zabranilo da mi djelujemo. Zabranili bi. Jel tako? Sjećate se? Šta god se radilo oni su odmah reagovali. Jel imate saopštenje kriminalne

organizacije OHR-a da je ovo zabranjeno? Nemate. Jel Ustavni sud zabranio, krnji? Nije zabranio. A zašto mi nemamo pravo da pričamo o Ustavu? Zašto mislite da ga neće prihvatiti okruženje

ako ga donesemo u demokratskoj proceduri? Zašto to mislite? Država je, suverenitet se odražava kroz donošenje akta koje možeš provesti. BiH nije država. Samo u međunarodnom smislu ona ima kapacitet. I mi to ne sporimo. Ne sporimo. Još uvijek. Još uvijek. Kao ugovorna strana, naravno, gospodine Stani-

Država je, suverenitet se odražava kroz donošenje akta koje možeš provesti. BiH nije država.

vuković fino je što konsultujete stručnjake, ali evo vjeruj mi da svih ovih 20 godina ja uporno konsultujem stručnjake. Moj savjetnik za ustavnopravna pitanja je akademik iz Austrije koji je profesor ustavnog prava, i bio je konsultant Evropske komisije za ustavnopravni razvoj. Eto on. Sposobnost da doneseš Ustav govori o suverenitetu i moći države. Sposobnost da provedeš ustav i svaki pravni akt države. Zato svaki pravna norma ima dispoziciju, ima sankciju. Dispozicija je za one koji voljno prihvataju državu, ponašaju se u skladu s tim. I čak negdje i nagrada. Ali ako kršite zakon onda ide sankcija. BiH ne može da utvrdi i provede ovaj drugi dio svojih prava. U Republici Srpskoj to neće raditi po ona četiri zakona. Šta to ima veze što neko osuđuje? Zar stvarno mislite da ono što je Rubio rekao da je sve što je rekao, jel? Dalo malo snage ovim Bošnjacima – muslimanima, dalo malo ovima iz Evropske unije. I to je to. A šta je sad? Moguće da još neko kaže. Ali da li ste ikada primjetili da ovoliko ljudi... da li ste primjetili da juče na Evropskom parlamentu koliko god je bilo onih koji su nama znani kao muslimanski lobisti, odjednom se pojavio gotovo identičan broj onih koji kažu „Alo šta vi to radite, kakvo je to nasilje?“ Jel tako? Ko bi mogao očekivati da bi recimo evroparlamentarac Zovko ono rekla što je rekla? Šta mislite zašto? Izneđu ostalog bila je sedam dana u Americi. Pa je zdravim razumom zaključila da je Amerika neka druga zemlja. Ostali su recidivi kao što je izlijetanje ovog nekog Rubija. Državni sekretar, dobro, ok. Moćno naravno. Jedna od najmoćnijih funkcija. Ali ono što ja znam u 20 godina bavljenja ovim da u Americi postoji neprikosnoveno jedan predsjednik, to je najviša moć, trebala bi da bude. Za vrijeme Bajdena to tako nije bilo. Ali evo vraćeno je.

BiH samo u međunarodnom smislu ona ima kapacitet. I mi to ne sporimo.

Pa onda ide državni sekretar, po snazi, po snazi. Sekretar za nacionalnu bezbjednost, čak u značajnom periodu vremena kopredsjedavajući Kongresa i Senata. Pa tek onda potpredsjednik SAD, koji se u pravilu i nije ni znalo ko je. Kad su bili snažni predsjednici. Sada? Da li je Rubio drugi čovjek američke administracije? Evo ja vam kažem

da nije. Hoćete da vam kažem koji je? Izračunajte vi pa vidite ko je pomoćnik. Dakle potpuno ga uvažavam nika-
Ali ono što ja znam u 20 godina bavljenja ovim da u Americi postoji neprikosnoveno jedan predsjednik, to je najviša moć, trebala bi da bude.

kav problem nije. Ali nam je sada jasno da je to bilo izlobirano iz prethodnih muslimanskih krugova u SAD. Zašto sada šute kada je sve to sada isto. Nije isto. Da li će neko doći nama ovdje i reći „vi ste u pravu, dosta više“ neće. Da li ćemo mi dozvoliti da se kraćemo dalje u razgradnji. Oni su zadnji korak. Meni je onaj rejs ulema Cerić kad više nije bio rejs, nego kad više nije bio rejs ulema nego samo Cerić rekao na nekom prijemu, nešto je bilo, i kaže „Slušaj ti si nas srušio, na korak smo bili do države i onda se ti pojavi, samo da si kasnio godinu dana mi bi napravili državu.“ I to mi je on rekao. Naravno možda će on demantovati ili neće pa će ispasti Dodik nešto... što bi se ja sad njega sjetio... kakva je on veličina da se ja baš njega sjetim, ali ja se sjećam onoga što je on rekao, zato ovo govorim. Ali u svakom slučaju ljudi mora da razumijete, da koncept oduzimanja imovine je apsolutno na sceni. Griješe ovi iz opozicije ako misle da se ovim pitanjem tako bave. Sve se namješta da se imovina prenese na nivo BiH. I da to postane tamo za njih dobar zalog da nešto rade. Tada smo gotovi. Prije godinu i po dana glavna tema je bila imovina. Nametnuta nasiljem koje je bilo posljednje. Imamo godinu i po dana da napravimo novi ustav, da pozicioniramo Srpsku u skladu sa Dejtonom. I onako kako mi kao strana mislimo. Ili pak da napravimo nezavisnu državu. Nudimo muslimanima da reafirmišemo izvorno dejtonsko slovo. Nudim to i Hrvatima. Da li pričamo, pričamo, drugačije nego što se pričalo. Da li je narativ onog vremena još prisutan u nekim dijelovima? Jeste. Da li je tačan. Nije tačan. Da li će doći neka sila sa strane, neće doći neka sila sa strane. Da li ovaj ESFOR, pa vidite da je po njihovim medijima, evo ga onde eno ga ovdje... Šta ima veze što je tu. Evo pozivam ESFOR da pojača svoje snage, 10.000 nek ih dovedu ovdje. A šta jel to treba da promjeni našu političku odluku? Kakvi smo

Prije godinu i po dana glavna tema je bila imovina.

karakter? Da li ćemo ratovati protiv njih? Nećemo. Hoćemo li potegnuti pušku. Nećemo. Hoćemo li nešto drugo uraditi. Vjerovatno. Evo pogledajte šta su sve pisali prije tri dana i pogledajte

šta je danas istina. Znači ide se na jednu presiju, Bosna mora.. ne mora Bosna. Ne mora. Za razliku od Pere ja i ne smatram da je moja zemlja. Zato što ništa nisu uradili zadnjih 30 godina da to

postane zemlja koju prihvataju Srbi. Ništa, osim toga što su htjeli da nas kazne. Jelde, ja se raspriča. To je to. Dakle, imamo ovdje odluku. Drago mi je što ovdje postoje ljudi koji

Hoćemo li potegnuti pušku. Nećemo. Hoćemo li nešto drugo uraditi. Vjerovatno.

to žele da guraju. Od opozicije će važiti da li je glavni grad Sarajevo ili je glavni grad Banjaluka. Drago mi je da svi u Republici Srpskoj iz vlasti misle da to treba da bude Banjaluka. Vidićemo da li će to misliti i ovi iz opozicije. Ili će željeti da ostane i dalje Sarajevo. Ako oni ne budu glasali za to onda će ostati Sarajevo. A mi ćemo glasati za ovo. To su praktične stvari. Banjaluka nikada nije imala veći potencijal i moć, nikada nije bila mjesto deozita preko 10 milijardi marka u ovom trenutku, danas. Banjaluka je grad koji je uspio da izvrši kvalitetnu transformaciju od grada industrijskoga, srednje kvalifikovane snage, koja je najčešće radila u Čajevcu, Jelšingradu, Vitaminci i nekim drugim firmama ovdje... pk radnici, kvalifikovani radnici, ona je danas postala što se tiče obrazovne strukture stanovništva pretežno i u značajnom procentu visokoobrazovani koji rade u finansijskim i državnim institucijama i generišu i strukturu ovog grada. Hoće li ovaj grad da se brani, braneći Republiku Srpsku, ovi ovdje koji su iz Banjaluke. Ako razumije neko od poslanika iz Gacka i ostalih krajeva da Banjaluka treba da bude, ne razumijem da neko od poslanika iz Banjaluke neće vjerovati da treba da bude ovdje. Ja to ne mogu da vjerujem. Namjerno su nas držali da ne možemo da promjenimo Ustav da bi nam rekli „A vidite jednog dana“. Pa vi sami ste rekli da ste prihvatili da to bude Sarajevo. To je donešeno 92. godine. A zašto Petrić kad si mjenjao amandmane zašto nisi promjenio i taj? Bilo ti je jasno da smo u Banjaluci. Što nisi promjenio i taj? A nisi htio? A promjenio si ono što tebi odgovara. Jel tako? I sad nam držiš predavanje da je on demokrata. Uvijek dođem u poziciju da se iznenadim, ja sam mislio da sam veoma informisan u nekim stvarima. Ona Zovko kaže neki dan u Evropskom parlamentu da visoki predstavnik, taj lažni, 26.000 evra ima platu, a ja sam raspolagao sa 24.000. znači on povećava platu. Usput vidite da je USAID zabranio, da ga nema, odakle će sada dobiti novac? Od Evropske unije? Nek daje Evropska unija, Rusija već ne daje. Ako ne daje Amerika... jel to podrška? A neće dati... evo da vam saopštim jednu dobru vijest. Onoga što su imenovali onoga Daglasa.. Daglas? Crni! Kako se zove? Džons što je imenovan za

Banjaluka nikada nije imala veći potencijal i moć,

U jednoj od svojih najkontroverznijih izjava o Hamasu i Izraelu Komšić je tvrdio da može razumjeti postupke Hamasa navodeći da se oni mogu vidjeti kao rješenje za očajne pojedince.

ambasadora u prethodnoj strukturi, noćas je povučen kao prijedlog Amerike za ambasadora. To je dobar korak da ukinemo i ambasadu u Sarajevu. Radim. Ne znam da li ćemo uspjeti ali mnogi osporavaju. Ali evo bar on nije. A on je bio izbor Bajdena, Marfija i ostale bolumente. Eto nije, sad je skinut. A prošao Kongres. Prošao Kongres, falio mu Senat.

I sad ga definitivno skinuli. I to je Konaković dobio na svom stolu samo neće da obavjesti javnost, jer im to ne odgovara. Kao i obično, samo lažu i petljaju. Znači izraelski ambasador... Imaš li taj papir? Nemaš. Daj Marko. Napisao, pošto je ovaj počeo da se hvali Alkalaj kako je on neki đavo... daj vamo... i onda ti dođu ti ovi naši prijatelji iz Izraela... odlična je stvar što je ono Rubi uradio, jer je onda potakao naše ljude i prijatelje da rade. Ne samo neprijatelje nego i prijatelje. A ti naši prijatelji su uradili sljedeće, pakaže: Sven Alkalaj trenutno obavlja ambasadora BiH u SAD, i stalni je predstavnik te zemlje. Alkalaj je na ovu funkciju imenovan uz pomoć svog političkog pokrovitelja Željka Komšića člana tročlanog Predsjedništva BiH koji ima neprijatne javne sukobe sa izraelskom ambasadom odmah nakon masakra Hamasa 7. oktobra. U jednoj od svojih najkontroverznijih izjava o Hamasu i Izraelu Komšić je tvrdio da može razumjeti postupke Hamasa navodeći da se oni mogu vidjeti kao rješenje za očajne pojedince. Komšić je bio kritikovan od strane izraelske ambasade gospođe Peleg i zatim izdao oštro saopštenje i odgovor Peleg nazivajući izraelsku ambasadu pod navodnicima zlonamjernom i lažljivom budalom. Šta više Komšić je glasni pristalica palestinske države koji često kritikuje Izraela prema Palestini. Npr. 2018. godine izrazio je podršku palestinskom pitanju i kritikovao odluke SAD da premjeste svoju ambasadu u Jerusalem. Alkalaj je spor sa ministrom spoljnih poslova Libermanom je još jedan dokaz da Alkalaj predstavlja isključivo muslimansku stranu u BiH i da tadašnji ministar inostranih i spoljnih poslova gospodin Liberman

Komšić je glasni pristalica palestinske države koji često kritikuje Izrael prema Palestini.

koji je nagovjestio da Bosna može postati leglo regruta terorista Alkalaj je odbio ove tvrdnje iznoseći razne negativne ocjene prema samom Izraelu. Aj da sad ne čitam sve ali... Alkalaj je optužen

da ima antiizraelsko stanovište na osnovu nekih njegovih izjava i postupaka. Sad da vam ne čitam. Ovo su naši prijatelji. Zašto Rubi ništa ne saopšti juče ili danas? Zbog ovog. Hoće ga primiti

19.? Hoće među 200 i nešto ambasadora, 196 ambasadora. A ne njega samog. Pročitajte ga danas ili juče pa ćete vidjeti. „Dajte mi pare za lobiranje!“ kaže Alkalaj. A za koga ti lobiraš? Za koga ti radiš? Jesi ti ambasador BiH? Jesi to po normalnom slijedu stvari i ambasador nas? Jesi. Kako to da uzmeš lobing koji bi radio protiv nas? Kako ti to radiš protiv nas? Pa ko onda ruši BiH? Pa valjda on koji neće da prihvati stavove BiH. Kako je moguće kada Željka ili ja kad pošaljemo pismo u Ameriku da on skloni i neće da uruči? Jel to BiH? Hoćete tu BiH? Nemojte se zanositi. Gospodine Stanivuković, veoma ste mlad čovjek, poštujem vašu energiju i želju da se bavite politikom. Ali u politici jedino što morate da izbacite je da budete naivni.

Ovo je naše vrijeme da to uradimo. I zato je potreban ovaj ustav i zato su potrebni ovi akti.

Dakle nema te priče koja može da pokrije njihovo, oni će sad korak-dva, hajde da se dogovorimo. O čemu da se dogovorimo? Hoćete da nasjednemo na korak-dva nazad da bi kupili vrijeme i čekali neko novo. Ne ovo je naše vrijeme da to uradimo. I zato je potreban ovaj ustav i zato su potrebni ovi akti. Republika Srpska ne odustaje od ona četiri zakona i provešćemo ih. Danas na ovom zasjedanju je i Zakon o specijalnom Sudu i Tužilaštvu i hoćemo da radimo poslove da zaštiti se Republika. Kad god i spremni smo da idemo do kraja. Čekamo samo jednu odluku bilo kog sudije, suda u Republici Srpskoj da je protivna ovim zakonima Republike Srpske, istog trenutka vas molim na poziv dođite ovdje. Donijemo novi zakon o organizaciji pravosuđa i taj sud ćemo ukinuti i neće dobiti više ni dinara, neka ga plaćaju ovi iz Sarajeva. Znaš ti kakva je to stvar namještena nama da mi iz budžeta plaćamo a da neko drugi namješta sudije, tužioce koji će ovuda vrzmati i ostvarivati njihove interese a mi ih plaćamo. Je li to može biti pokvarenije?! Ajte mi recite? Podmuklije.. Ima li nešto što ponižava još više je li ima? Šta evropski standardi da prevarite? Pa naravno da znamo da ste varalice naravno. A mi da vas plaćamo a vi da radite protiv ove Republike? Pa danas je zaštićen svaki sudija i tužilac, njima morate da isplatite plate nikom drugom ne morate. A oni su kao nametnuli zakon kao visoki predstavnik kojim njima morate podizati plate. Ja poštujem svakog ima njih i to znam ih, ali odgovornost je ovdje u pitanju gospodo. A obično se odgovara onom ko vas plaća. A ova Republika iz svog budžeta plaća. To je

Republika Srpska ne odustaje od ona četiri zakona i provešćemo ih.

priznanje da je naše pravosuđe. A ne BiH. Sudbina ovog naroda ovdje u narednih deset godina zavisi hoćemo li srušiti gore sud

Pa danas je zaštićen svaki sudija i tužilac, njima morate da isplatite plate nikom drugom ne morate.

i tužilaštvo i zato se zalažemo za ovo. Ono što u prvoj fazi možemo jeste da mu spriječimo ovdje da djeluje na ovim prostorima i spriječićemo.

Evo nek' dijeli. Ne bih sad o suptilnim stvarima, ako želiš mogu ti ispričati neke stvari o tome zašto nisu izašli ili zašto su ostali i rade. Ne djeluju, zato je rečeno zabranjeno djelovanje i sad jeste to tačno. Vidjeli smo da kancelarija pokriva i Bihać i Sanski most i ne znam ni ja, a zamislite koliko je to.. šta će nama SIPA koja ne poštuje teritorijalnu organizaciju ove zemlje. U Ustavu piše Bosnu čine dva entiteta a znate kako je SIPA organizovana? Centar u Banjaluci koji pokriva Bihać i sve ovo, centar u Tuzli koji pokriva Bijeljino itd. Sarajevo koje pokriva Jahorinu i sve one naše opštine, Mostar koji pokriva Trebinje, to su oni napravili. Je l' hoćemo to? Eto nećemo. Jesmo morali trpiti? Jesmo morali trpiti. A sad nećemo? Nećete djelovati. Da li će preći ili neće preći? Ja ću samo jednu stvar reći. U ovom trenutku bolji je status u Policiji Republike Srpske nego u SIPI za pojedince. Oni su imali najmanje razloga da se dvoume. Daju otkaz u SIPI pređu ovdje naprave ugovor o radu i nastave dalje da idu i nikom ništa. Nisu se opredijelili, okej. Kaže nije izašao direktor, pa nije izašao direktor iz nekih operativnih razloga, ali nemojte vi da koristite te izgovore. Dakle mi smo raspisali konkurs treba nam 500 policijaca ukupno u SIPI ima 300, to će biti zatvoreno kroz par dana i onda nek' ostanu u SIPI, ali će njihovo djelovanje tretirati tako kako će se tretirati. Jesmo odlučni? Jesmo. Je l' mogu ovi iz Sarajeva nešto. Ne mogu ništa. Hoće li poslati SIPU? Pa pošaljite hajte da vidimo šta ćete. Hoćete uhapsiti Milorada Dodika? Danas su odredili pritvor meni, Viškoviću i Stevandiću. Je l' znaš za to? Danas su rekli da određuje i to sad našli pošto smo mi iznapadali rekli sve muslimane na ovoj strani sad su našli neku Hrvaticu koja

Sudbina ovog naroda ovdje u narednih deset godina zavisi hoćemo li srušiti gore sud i tužilaštvo i zato se zalažemo za ovo.

će potpisati. Sad smo mi u pritvoru. Hoćete nas uhapsiti? Hajd probajte uhapsiti. Hoćete uletiti ovdje? Hajd' probajte. Na čemu zasnivam to svoje samouvjerenje. A šta ćete za mjesec dana kad ne privedete Milorada Dodika i ove i ne ostvarite želje nekih iz opozicije. Šta ćete onda? Hoćete

biti jaka ili će neko pitati *eb*š ovo kad ne može niošta da uradi. To ćete da uradite. Ne može biti bolja situacija za jednu Republi-

ku nego da ima optužene političare za rušenje ustavnog poretka.

Svagdje u svijetu to je jednak znak jednakosti sa rušenjem sa političkim procesom. To je politički proces. Dakle, drago mi je što većina nas naše skupštinske većine zna o čemu se ovdje radi. Naravno uvijek ima dileme. Ima i naših ljudi koji kažu šta onda? Šta, šta onda? Ko je pitao Rado-

vana Karadžića i ostale sa njive da naprave Republiku. Šta su oni imali, a šta mi danas imamo?! Imamo teritoriju, imamo međunarodno priznanje kroz Dejtonski sporazum, imamo Policiju imamo naše komponente u zajedničkim institucijama koje su naše. Sad sam imao sa njima sastanak. Sve i jedan je spreman da djeluje i da radi. Imamo opoziciju koja to neće. U redu to je vaša politička odluka. Samo vi to nastavite. Ja ne bih birao u ovom trenutku ne bih birao da budem na drugoj strani a vi izvolite. Ja ne kažem ništa ni ti vas molim. Ja ću doći ovdje biću na dan glasanja, izvolite, glasajte protiv ustava nikakav problem nije. Ali onda vi snosite i političku i svaku drugu odgovornost. Zašto je to problem podržati ustav koji ćemo dogovoriti sa Bošnjacima? A vidim tamo, kako si mogao ono brate uradili sjedeš za stolom i prisluškuješ šta ko priča i stavljaš na javne mreže? A jesi intelektualac svaka ti čast.. Pa tebi, tebi koji si tamo pisao. Kaže sjedio sam za susjednim stolom, eto vidiš špijuna, i pričao to i to. Pa i ako su rekao šta ima veze. Zamisli koliko moraš biti nizak da prisluškuješ šta ko priča u restoranu i to preneseš na mreže ka dokaz svoje politike? Stvarno si jadan, ne mogu da vjerujem kao što kao i onaj što je juče psovao ovdje, a ima hiljade prijava bezpravne eksploatacije šljunka, šuma i ostalog. Po tom sistemu je bogat i on došao ovdje i nama priča o predavanju. Ja imam odlikovanje Karadžića nema on. Ja sam dobio odlikovanje Karadžića još u vrijeme ratnih godina i onda kad mi se osporavao, taj isti SDS, ja sam to odlikovanje dobio. I on sada koji krade šljunak i šumu on je kao patriota, a mi smo svi lopovi je l' da? E pa naravno da ne može

takva priča i ne želim takvu priču i onda psuje ovdje bezrazložno. Baš mi je žao što ga nema, ja sam i došao da se njemu obratim ovdje. Pa ko si ti da ovo radiš jednoj djevojci to da kažeš?! Pa što nisi majstor pa rekao meni? Ajd meni opsuj.

Kakva je to priča? Pravite atmosferu, ovaj tamo sluša šta ko priča po restoranu da bi bio dobar podanik tim svojim sarajevskim

Imamo teritoriju, imamo međunarodno priznanje kroz Dejtonski sporazum, imamo Policiju imamo naše komponente u zajedničkim institucijama koje su naše.

Ja ću doći ovdje biću na dan glasanja, izvolite, glasajte protiv ustava nikakav problem nije. Ali onda vi snosite i političku i svaku drugu odgovornost.

šefovima. Onda on šalje poruke, slušao sam to za stolom. Hajde bolan ljudi, jeste vi normalni? Kakva je to priča? Kako te nije sramota da to radiš? A primaš ovdje vjerovatno neku naknadu.. Tvoje mišljenje dođi ovdje kaži, 'ja sam protiv Republike Srpske' ..okej sve je to u redu. Ali da praviš od sebe špijuna koji sjedi za stolom i slušaš šta ko priča i poslije to pre-pričavaš, to stvarno nigdje nema, još si poslanik.

Dakle, da li imamo nuklerano oružje? Nemamo. Da li imamo Orešnik? Nemamo. Ono što mi imamo je volja da uredimo naše živote i ovo je sasvim noramlno, prihvatljivo sa deokratskim standardima.

Dakle, da li imamo nuklerano oružje? Nemamo. Da li imamo Orešnik? Nemamo. Ono što mi imamo je volja da uredimo naše živote i ovo je sasvim noramlno, prihvatljivo sa deokratskim standardima. Da li se to sviđa nekome, ne sviđa se svima. Ali se sviđa nama. Zato vas pozivam da glasate za ovaj dokument, da pozovemo sve na javnu raspravu i političke stranke i vjerovatno u nekoj drugoj atmoferi ko god hoće. Nikoga ne molimo. Stojim na raspolaganju svim predsjednicima političkih partija, poslanicima da razgovaramo o detaljima ako hoćete. Ako nećete, smatrajte da vas nisam ni pitao. Pozivam Bošnjake da pričamo o njihovom pozicioniranju u novom ustavu, ništa ne izbjegavam. Pozivam Hrvate da to isto učinimo i znamo da su oni ravnopravni, ali izvinite molim vas. Republika Srpska je država srpskog naroda i drugih koji ovdje žive. To je ključna definicija. Ta podvala o konstitutivnosti je na inicijativu Alije Izetbegovića urađena. To nije dejtonska vrijednost, gospodine Stanivukoviću. Napravljen su dva entiteta, jedan monoetnički po izjavama recimo Merlin Olbrajt, koje sam ja slušao i drugi dvoetnički. Zato ovaj monoetnički nije imao Vijeće naroda ni Dom naroda, a ovaj dvoetnički imao je Dom naroda, zato što ima dva entiteta. To je jednostavno. A onda su oni rekli, a evropski standardi. Koji evropski standardi? Evropski standard je Belgija, što nam ne date taj model? Što nam niste dali taj model? Nikad niste da pričamo, to ne pripada vama, to je za neku višu rasu, a mi smo niža rasa. Zato mi ne mo-

Stojim na raspolaganju svim predsjednicima političkih partija, poslanicima da razgovaramo o detaljima ako hoćete. Ako nećete, smatrajte da vas nisam ni pitao.

žemo. Sad sruši Milorada Dodika kroz sud ko će vam više ovdje zastupati interese, hoćete vi? Ili ćete voditi računa čekaj, stani, hoće me proganjati neće. Ja sam pristao da budem u procesuiranju tome i skrećem pažnju tome i ponosan sam na Radovana Viškovića, ponosan sam na Nenada Stevandića, ponosan na ovu vladu i ljude u njoj, ministre koji imaju

sankcije. Sada evo spremaju za njih četvoricu sada prijave, samo zato što su predlagali. Hoćete da vam uzmu to pravo? To je BiH protiv koje se borimo. A oni hoće da uzmu pravo prijedloga, da ne smiješ predlagati. Završiću. Došao sam 2006. godine na čelo Vlade, bio sam od 1998. do 2001. godine. Kad sam došao u vladu

Sad sruši Milorada Dodika kroz sud ko će vam više ovdje zastupati interese, hoćete vi?

Pere Bukejlovića nije funkcionisala više od pola godine, nije donijela ni jednu tačku dnevnog reda. Opšti napad je bio za reformu Policije i bukvalno vlada u ostavci. Ali oni su imali karakter. Oni su podnijeli ostavku i rekli nećemo da se bavimo reformama policije i napravljena kriza. Godinu dana prije nego sam se vratio, drži se sastanak kod Dragana Čavića, kod predsjednika i svi su meni rekli evo tebi mandat, sastavi vladu, da ja sastavim vladu. Godinu dana prije, znači početkom 2005. godine. Ja sam primjetio da Dragan izlazi dva puta iz sale i vraća se. Kada sam izašao i rekao dobro, evo ja prihvatam mandat, ja prihvatam da radim i ja sam odbacio kao što mnogi znaju, a neće naravno ne očekujem od opozicije da to kažu. Ja sam od početka govorio da je Policija zadnja linija odbrana Republike. Ode li Policija ovu strukturu, Tuzla koja pokriva Bijeljину, Banjaluka koja pokriva Bihać, Sarajevo koje pokriva sve tamo i Mostar koji pokriva Trebinje, da je Republika gotova. Tada su funkcionisale 4 tzv. ekonomske regije koje je nametnula EU. Pa smo mi rekli u Vladi kad sam ja došao. Ko bude koristio sredstva tih fondova neće dobiti ništa u vladi, pa smo tako razvalili tu situaciju. I ja izlazim vani, Dragan Čavić tu, i novinar govori: 'Gospodine Dodik, Vi ste upravo dobili krivičnu prijavu. Nemam pojma za šta.' Kaže: 'i gospodin visoki predstavnik Pedi Ešdaun je rekao onaj ko ima krivičnu prijavu ne može se kandidovati za odgovorne funkcije.' Zamislite to. Krivičnu prijavu, krivičnu prijavu. Nema odgovornosti nema ničega. I tada se to spriječi. I kada sam došao nakon godinu dana, zatekao sam 147 tačaka dnevnog reda nije bilo na Vladi, važnih. I ja kažem sekretaru čim sam ovdje bio izabran u skupštini, zakaži sjednicu vlade. Kaže, 'čekaj, stani predsjedniče, moram Vas nešto obavijestiti'. Šta me imaš obavijestiti zakaži sjednicu vlade, sve stavi što imamo na sjednicu.

Došao sam 2006. godine na čelo Vlade, bio sam od 1998. do 2001. godine.

Računajući novi..(nerazgovjetno)..sad ću ja provući kroz dva sta. Tako je i bilo kad smo došli. Najbolje raditi sa novim ministrima onda oni nemaju zahtjev za budžet, za ovo, za ono. Ovako kad provedu par godina onda ne možeš živjeti od njih,

samo traže povećanje u svom resoru. I kažem ja zašto ne može šta je bilo? Kaže: 'gospodine predsjedniče, izvinte, mi prvo materija-

Kada sam došao nakon godinu dana, zatekao sam 147 tačaka dnevnog reda.

le moramo poslati u Sarajevo.' Kakvo Sarajevo, šta šričaš bolan čovječe? Ja sam bio predsjednik vlade to nije bilo tada. Kaže: 'mi moramo poslati četvrtkom ili petkom ove sedmice u OHR mate-

rijale, ovdje u kancelariju i oni to voze u Sarajevo i petak, subota, nedjelja oni to pregledaju i onda kaže ovo može, ovo ne može i to se nama vraća ovdje u ponedjeljak i mi onda u utorak zakažemo sjednicu za četvrtak, zakažemo odbore u utorak i srijedu i onda držimo to, šta oni kažu mi donosimo.' Kažem otkud tebi to jesi ti normalan, to nigdje ne piše u Dejtonskom sporazumu. I to Draško nije pisalo u Dejtonskom sporazumu. Kaže: 'ali to je praksa'. Kakva praksa bolan, ko je to odobrio? 'Mladen Ivanić je odobrio'. Molim? Mladen Ivanić je odobrio? Je li na tebe sporazum? 'Nije'. Toliko je bio mudar da ne potpiše inače.. i to je nastalo Mikerovićeve vlada i poslije Vukejlovićeve vlada.

Kažem ja zakažite sjednicu nema slanja materijala. Pa naravno on nije smio da odbije. Zakažemo mi sjednicu i krenemo. Ja sam ono što kaže narod 'uzorao' blizu sto tačaka dnevnog reda po onom sistemu za sat i po. Ima li ko slučajno protiv i svi dižu ruke 'za'. E pa kao za to sam ti ja diktator. U tom momentu meni dolazi iz OHR-a kaže došla je ekipa ovdje u zgradu. Kažem ja pa? Hoće hitno sastanak. Ja napravim pauzu pretpostavljao sam o čemu se radi. I ja ulazim u prostoriju kad neki 'šta je ovo, otkud tebi pravo da se ovako ponašaš'. Ni dobar dan, ništa. Kažem ja a ko si ti? Kaže: 'Ja sam Kris Bened ja sam šef kancelarije ovdje u OHR-u, ne možeš ti da mijenjaš praksu.' Kažem zovite sekretara vlade. Kako reče da se zoveš? Kris Bened. Dolazi sekretar Vlade, piši zabranjen ulazak u zgradu Vlade Krisu Benedu. Nemoj da te vidim izlazi odavde, nemoj da te ja izbacim kroz prozor, i svašta sam još rekao. I ja izbacim tog iz kancelarije. Nije prošlo dva dana dolazi OHR i njega vodi. Ne može on ući, ti možeš ući. Li-

Tako je i bilo kad smo došli.

jevo-desno i mi smo vratili tu suverenost da mi odlučujemo o tačkama dnevnog reda. Da je ostalo po nekim, to bi i danas bilo tako. Ne bi bilo ni

toga, oni bi o svemu odlučivali. Zamislite vi praksu koju su oni uveli. Kao praksa, šta praksa? Da mi damo zakon ili akt koji donosimo tamo u Sarajevo, pa oni kreiraju kako to odgovara i cen-

tralizuju. Mi se ovdje borimo protiv muslimanskog šovinizma, a oni žele osvetu nad Srbima. Oni žele da se osvete jer misle da su nešto stradali, zato što su umislili. Da jeste, najveći broj njih je stradao, ali je stradalo i 34 000 Srba, stradali su i Hrvati u ovom ratu. Kad ćete jednom odmaknuti se od toga? U procentualnom smislu isti je broj stradalnika kao što je bilo stanovnika. Šta stalno samo hodate po svijetu i pričate kako ste vi stradalnici. Što ste prekršili spoljnu politiku? Kako je moguće da ministar inostranih poslova donosi i glasa o raznim forama onako kako on hoće? Kako je moguće da stavite Srebrenicu na dnevni red, a ne pitate Srbe, to nije BiH. A imali ste mentore koji su to prihvatili. Okej, ali to za nas ne važi. To je ono što možemo da uradimo. Znači nije ovo samo pitanje ovog trenutka i ovoga događaja, ovo je pitanje naših budućih života. Ili ćete vratiti moć i imati snagu ili ćete postati prazna ljuštura, ispiren balon kome će se svi smijati.

Znači nije ovo samo pitanje ovog trenutka i ovoga događaja, ovo je pitanje naših budućih života.

Ili ćete vratiti moć i imati snagu ili ćete postati prazna ljuštura, ispiren balon kome će se svi smijati.

**Banjaluka, Narodna Skupština Republike Srpske,
13.03.2025. godine**

